

Giới thiệu Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước

Tên gốc: Nhất áp đỉnh ước

Thể loại: Hiện đại, ám áp, nam chủ phúc hắc, HE

Converter: Ngọc Quỳnh

Edit: Mìn Ngốc

Độ dài: 51 chương

—— Tại sao tôi không có nói tôi "Không" quyền lợi?

—— Nha đầu, cô thực sự cho rằng người gây họa sẽ vĩnh viễn nhơn nhơ được ngoài vòng pháp luật sao?

Mùa hè năm ấy, Lăng Nhuế tông xe vào chân trái Tiêu Hạo;

Hoảng hốt bỏ chạy, nhưng không không ngờ sẽ gặp lại nhau lần nữa mà lại dùng phương thức này, trong trường hợp này.....

Về sau, Lăng Nhuế hiểu, cuộc sống chính là cái chén súc miệng, bị kịch, dụng cụ làm sạch (hài kịch) thay phiên trách nhiệm.

Vĩnh viễn giết cô trở tay không kịp

Nhưng??

Cầm thú vĩnh viễn là cầm thú.

Không mặc quần áo là cầm thú, mặc quần áo vào chỉ đổi tên gọi là "Mặt người dạ thú"!

Cầm thú đánh lừa biết bao nhiêu người? Chỉ cười châm biếm mà thôi.

Lăng Nhuế khóc, thì ra phá đoán của người già hoàn toàn sai!!!

Nhưng vì sao cô lại phải dùng máu và nước mắt của mình để chứng minh?

Chậm đã, chuyện trước mắt này..... Là cái tình huống gì?

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Gặp lại

Vội vã chạy đến phòng học, Lăng Nhuế phát hiện buổi tọa đàm vẫn chưa bắt đầu, trong lòng thở dài một hơi. Cúi đầu xem đồng hồ điện tử trên tay
——13:26:39, khẽ cau mày, ngay cả thời gian cũng sớm liền cười nhạo mình?

Tọa đàm của khoa điện tử bắt đầu lúc 13:30, nhìn phòng học đầy ắp người, Lăng Nhuế vừa mở miệng, vừa đi tới hàng ghế cuối cùng.

"Khi trước tọa đàm chúng ta có thấy nữ sinh tích cực như vậy đâu, lần này chủ nhiệm lớp dùng thủ đoạn gì cường chế vậy?" Lăng Nhuế nhìn bạn gái xinh đẹp phía trước, mở miệng hỏi bạn cùng phòng bên cạnh.

"Hiệu ứng trai đẹp chứ sao!"

Lời ít mà ý nhiều, Tô Mẫn Mẫn bổ sung, "Nghe nói lần này người chủ giảng là Princeton rùa biển, theo nhân sĩ từ phía chính phủ tiết lộ, không chỉ có diện mạo xuất chúng, thông minh xuất chúng, cái quan trọng nhất đó là người đó vẫn chưa có người yêu!"

"Ah. Khó trách á." Lăng Nhuế dùng khăn ướt lau khuôn mặt mồ hôi, nhìn những nữ sinh đang tranh giành nhau ngồi ghế phía trên, không nhìn được trêu ghẹo, "Thối đời bạc bẽo a, ngay cả chủ nhiệm lớp thanh cao cũng đã bắt đầu dùng con át chủ bài hiệu ứng 'trai đẹp'! Chỉ là, như đã nói, mọi người còn chưa có tới đâu, lời đồn đãi không thể tin hết, có thể sẽ là một Hôi Thái Lang vượt biển cũng nên, đúng không?" Nói xong, Lăng Nhuế nhìn Tô Mẫn Mẫn toét miệng cười đến hả hê, hoàn toàn vứt hết nhưng lo lắng khi nãy.

"Nhuế Nhuế? Rốt cuộc đã vượt qua kì thi, thoát khỏi xưng hô Đại Sư Tỷ rồi hả?" Tô Mẫn Mẫn thấy cô hứng trí, liền nghĩ tới mỗi lần cô tham gia kì thi

lấy bằng lái xe về đều mặt xám mày tro, nét mặt khó nén bi phẫn, đương nhiên cho rằng Lăng Nhue bạo phát là vì chuyện này.

Lại nói, gần đây Lăng Nhue đã học lái xe thành công, thật không hổ với cái danh xưng "Trường học lái xe Truyền Kỳ". Lăng Nhue nghỉ hè năm trước đã bắt đầu học lái xe, thuận lợi thông qua kì thi lý thuyết, tới khi thực hành, kết quả lại cứ mắc kẹt trên đường, thế nào cũng không qua nổi, giống như con tôm to ra sức nhảy trong nồi nước sôi vậy, nhưng dù giãy vò thế nào cũng chỉ là tôm tép, không phải cá chép —— không trở mình được!

Tại sao người khác có thể thuận lợi vượt qua kì thi, mà mình lại không được đây? Lăng Nhue còn chưa nghĩ ra lý do là gì, một năm cứ như thế mà trôi qua, hóa ra lúc đầu cô cũng là tiểu sư muội, phần đầu Đại Sư Tỷ, địa vị chắc chắn đến không có người nào rung chuyển nổi!

"Không có!" Sau một tiếng than thở, Lăng Nhue giống cả nhím sưng trong ngày đông vậy. Nếu như không phải bên ngoài phòng học ve đang kêu mỗi ngày, Tô Mẫn Mẫn nhất định cảm thấy mùa đông đang đến gần.

"Không vượt qua?"

"Đại Sư Tỷ vẫn chăm sóc tốt, cậu nói chị ấy làm sao không đi đây? Chẳng lẽ không hề có ý định rời đi?"

Tô Mẫn Mẫn kinh ngạc nhìn Lăng Nhue, cái vấn đề này, giống như thật đúng là không có cách nào trả lời.

Thật vất vả mới hưng phấn được như vậy mà chỉ vì Tô Mẫn Mẫn hỏi vấn đề kia, không còn sót lại chút gì, Lăng Nhue liền nghĩ tới một màn kinh hồn buổi sáng, con người giật giật mấy cái.

Thật ra thì, hôm nay có thể vượt qua được kì thi, nếu như cô không tự tiện trốn ra khỏi trường thi, có lẽ, lúc này đã sớm thoát khỏi danh hiệu "Đại Sư Tỷ", nhưng —— thời gian không thể quay ngược ah!

Này thật sự là cuộc sống sinh ra chuyện đáng tiếc!

Ào ào tiếng vỗ tay đem Lăng Nhue từ ai thanh than thở trở lại với hiện thực, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn lên phía chủ giảng trên khán đài, mới nhìn một cái, đem mồ hôi khi nãy của Lăng Nhue trở lại toàn bộ.

Giờ phút này, Lăng Nhue rốt cuộc đã hiểu rõ —— thế nào là "Bi kịch" !

Sinh hoạt trên bàn trà, tự nhiên sẽ không chỉ có một bộ đồ ăn, nhưng, phải hạnh phúc giống như Lăng Nhue vậy, chỉ sợ cũng là số ít trong cực phẩm !

Cái gọi là bi kịch, đương nhiên không phải trọn vẹn mười ba tháng làm Đại Sư Tỷ, nhưng vẫn không lấy được tấm bằng lái; không phải đến lượt tự mình lái xe ngoài đường, bởi vì nhất thời vô ý đâm gãy chân trái người lạ mà bỏ chạy; không phải người qua đường này vừa vặn là người đứng trên bục kia; mà là, sau khi hẩn nhìn xung quanh phòng học, chợt đem ánh mắt dừng lại chỗ mình, khóe miệng còn nở ra nụ cười yếu ớt. T__T

Kể từ đó, trong nháy mắt trong lòng Lăng Nhue mọc đầy rêu xanh —— chip bông (tiếng gọi thân thiết đối với trẻ sơ sinh) , hiển nhiên bị bắt gian tại giường ôi thôi!.

Đại não rất nhanh chóng đưa ra quyết định, Lăng Nhue nhanh chóng cúi đầu, âm thầm tự trấn an có lẽ chỉ là trùng hợp. Dù sao dạo này, người giống người nhiều vậy, cho nên mới vậy!

"Hiệu ứng vô rùa" trong con rùa rút cổ vào, mình thì không phải là con rùa rồi, giống như hội này Lăng Nhue, giáo định là "Trùng hợp" lại thật sự có thể như nguyện?

Trên đời không nhiều chuyện trùng hợp như vậy, nếu không bạn học Lăng Nhue cũng nhất định vượt qua kì thi sát hạch lấy bằng lái kia.

"Bạn học hàng cuối cùng, đi lên phía hàng đầu ngồi." Người vừa nói là chủ nhiệm khoa, được gọi là "Snape", dĩ nhiên là bởi vì không người nào chào đón, mới bị cái tên 《 Harry Potter 》của viện trưởng Slytherin làm cho tiếng tăm trở nên lừng lẫy.

Vừa nói xong, Lăng Nhue quần bách triệt để rồi, chuyển chỗ ngồi trắng trơn như vậy không bị phát hiện mới là lạ! Không thể chuyển, liệu chết cũng không thể động! Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, chỗ ngồi tuyệt đối không thể thay đổi!

Thuyết Tương Đối nói cho chúng ta biết, thế gian không có yên lặng tuyệt đối, tất cả vận động đều là tương đối .

Mọi người la hét ầm ĩ phiến toái, một mặt lại khuất phục dưới uy quyền của Snape. Người, quả nhiên là động vật mâu thuẫn!

Lúc Lăng Nhue cảm khái xong, phát hiện rõ ràng —— còn lại mình cô! Người duy nhất ngồi lại hàng cuối, chỉ có cô đứng lên về mặt lưng túng trái nhìn phải ngó.

"Lăng Nhue, không nghe thấy sao?" Giọng của Snape là giọng trường Số 1, Lăng Nhue "Vọt" đứng lên.

Thời điểm lần nữa ngồi xuống, lòng Lăng Nhue không cần quạt gió tới cũng đã lạnh cóng rồi.

Cô, hoàn toàn bại lộ dưới tầm ngắm của kẻ địch, hơn nữa, còn không có cái gì che chắn. Mọi người đưa mắt nhìn cô từ hàng cuối, phiêu ~~~ đến, hàng thứ nhất!

"Lăng Nhuế thì sao, cậu ta bình thường không phải thích ngồi hàng thứ nhất sao?"

"Có lẽ là trúng gió rồi rồi."

"Trúng gió mà còn đi bị trắng được như vậy, không phải là thất tình chứ!"

Ở trường học, quả nhiên là một chỗ tràn đầy những tin tức bất quá. Mặc dù uy lực không thể so với Làng Giải Trí, chỉ là ngàn vạn lần không được xem thường uy lực của nó, nói không chừng một phút sau bạn chính là nhân vật chính!

Lăng Nhuế thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, ánh mắt nhìn ngó hai bên đến nửa ngày, hoàn toàn tuyệt vọng —— trong phòng học có hai cửa, đứng ở cửa trước là Snape, cửa sau là chủ nhiệm lớp ngồi.

Thật sự là trời diệt ta ah~!

"Các bạn học, phía dưới hay nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh tiến sĩ Tiêu đến với buổi tọa đàm của chúng ta ngày hôm nay!" Tâm từng chút từng chút đóng băng lại, bên tai Lăng Nhuế vang lên giọng điệu nịnh hót rất ư là chán ghét của Snape.

Trong tiếng vỗ tay của các bạn học, vị tiến sĩ họ Tiêu kia ưu nhã đi lên đài, chậm, chân của hắn, giống như là một chân thấp chân cao.

Chỉ nghe tám "Lộp bộp" một tiếng, Lăng Nhuế bỗng như có ảo giác, giống như cả đời cứ như vậy ném vút đi rồi.

"Ah, thì ra vị tiến sĩ kia bị thọt!" Không biết dừng si x nào dám mạo hiểm phát ngôn, làm cho cả lớp cười ồ lên.

Snape cảm thấy vô cùng mất mặt vì học sinh, mất hết mặt mũi, sắc mặt vốn khó coi lại càng âm trầm, lát sau phát uy, vị tiến sĩ kia không bận tâm đến, hắng giọng một cái, "Tôi rất sùng bái những người tàn tật có ý chí kiên cường, nhưng trước mắt tôi không có khuynh hướng tự kỉ."

Vị Tiến sĩ linh hoạt trả lời khiến cả lớp lại cười ầm lên, sau câu hỏi đó của bạn học mọi người lại chìm trong tiếng cười, bản thân đã "Lộ ra bộ mặt thật" !
T__T

Không cho Snape cơ hội mở miệng lần nữa, Tiến sĩ liền đi thẳng vào vấn đề, bắt đầu về "Nhiều hạch thời đại" tọa đàm Processor. Lăng Nhuế trong lòng vốn đang phịch phịch nhảy loạn, nhưng nghe nội dung tiến sĩ giảng giải sâu sắc, càng nghe càng dừng cảm, người này đi du học nước ngoài về quả nhiên có chút tài mọn.

Lăng Nhuế nâng cằm lên, mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm người kia, dần dần cũng dần dần đem người trước mắt bị hại trở thành người đến tọa đàm đơn thuần.

Tự nhiên, tình cảnh một người khác xem ra không giống vậy!

Thời gian tọa đàm một buổi chiều rất nhanh, khi tiến sĩ tuyên bố nội dung kết thúc, rất nhiều bạn học vẫn còn chưa thỏa mãn, tự nhiên, Lăng Nhuế cũng là một trong số đó.

A đại vốn là lấy danh hiệu lớn lao có trên trăm năm, nghe nói chuyên ngành điện tử đứng thứ ba trong nước.

Trong khoa những người mưu cầu danh lợi tự thiết kế con chip cũng không phi ít, thật vất vả mới tới một cao thủ, không thể nhanh chóng bỏ qua cơ hội tốt này được. Vì vậy, vấn đề tiếp theo là hướng về phía tiến sĩ, đầu năm nay rùa biển đã sớm không còn ngâm tiền vàng, ai ngờ đến, trước mắt này lại có độ tinh khiết cao như vậy, tuyệt đối 99. 999999999%. Tóm lại, những vấn đề kia phải hỏi vị tiến sĩ này, căn bản cũng không đưa ra câu hỏi, đây chính là sự khác biệt giữa người và người nhà

Lúc này Lăng Nhuế, thần chí đã sớm tỉnh táo, nhìn mọi người nhao nhao muốn tiến lên trên đặt câu hỏi, tự giác cơ hội tới, tọa đàm dù có dễ nghe đi nữa, người gây ra họa chung quy vẫn chột dạ.

Lăng Nhuế nắm lấy sách 《cao cấp ASIC tâm phiến thiết kế》 đang chuẩn bị chạy ra từ cửa sau, kết quả, một hôm này, cô nhất định đã đến tới thăm hại

"Bạn học Lăng Nhuế đồng !" !

"Ách?"

Lăng Nhuế lại một lần nữa phản xạ có điều kiện quay đầu lại, kết quả là bị ném bom triệt để.

"Không sao, em đi đi! Lăng Nhuế, Lăng Nhuế." Lời này kéo dài, lên hai cung, sau lại đột nhiên trầm xuống, có rất nhiều thâm ý.

Lăng Nhuế nghi ngờ nhìn vị Tiến sĩ này, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ là tới báo thù?

Nhưng nơi này vẫn còn nhiều bạn học như vậy?

Cho nên, cho nên tuyệt sẽ không có chuyện gì!

Vỗ vỗ lấy ngực ỒỒ, Lăng Nhuế tự an ủi, không sợ, không sợ. Trong lòng phân tích như vậy, không khỏi thẳng lưng. "Em đi nhé?"

Lời này vừa nói ra, Lăng Nhuế ngu ngốc, vạch đen khắp mặt, chẳng lẽ còn hi vọng bị giữ lại?

"Chậm đã ——" Lăng Nhuế a, Lăng Nhuế, may thật là ngu ngốc a, không có việc gì lại tìm phiền toái cho mình, nhưng cũng không cần nhanh như vậy đi!

Lăng Nhuế vừa mới xoay người, quyển sách trên tay liền bị rút ra, Tiến sĩ vô thanh vô thức nhìn, "Quyển sách này rất nhiều ví dụ thực tế thiết kế ứng dụng ở Trung Đông có vấn đề, vẫn là không nhìn tốt hơn." Dứt lời, giống như vật phẩm của mình mang đi. Nhìn Tiến sĩ xoay người, Lăng Nhuế cảm thấy, cuộc sống tại sao có thể trọn vẹn đến mức này? Sách này, là cô tôn một đồng tiền mua nguyên gốc tiếng anh đó!

Báo ứng, nhất định là báo ứng đến rồi!

"Bạn học Lăng Nhuế, buổi sáng ngày mai mười giờ tới tòa nhà Truy Nguyên phòng 1208 tìm tôi, tôi sẽ tìm một cuốn sách tốt nhất trả lại cho em."

Mượn cũng miễn đi, trực tiếp cho sao?

Tiến sĩ vừa cất lời, phòng học nhất thời giống như nổ tung.

"Lăng Nhuế thật may mắn a!" Một nữ sinh hâm mộ cảm khái.

"Ai bảo cậu không phải mỹ nữ đây?" Một nam sinh hài hước nhạo báng.

"Tiến sĩ cũng là đàn ông mà. Hắc hắc."

". Nha, đây chính là ‘ Hiệu ứng mỹ nữ ’ trong truyền thuyết nè."

"."

"Nhuế Nhuế a, mọi người đi hết rồi, không phải cậu định đứng đây tới trời sáng chứ?" Tô Mẫn Mẫn kéo vạt áo Lăng Nhuế.

"Mẫn Mẫn, tớ xong rồi!" Giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

"O, được tiện nghi còn ra về nha! Biết không, Tiến sĩ Tiêu này là người phụ trách quỹ hạng mục tự nhiên quốc gia, cũng không biết hiệu trưởng làm thế nào mới tới. Người ta cho cậu sách, cậu còn ỷ khuất hay sao?"

Trên đường trở về phòng ngủ, Tô Mẫn Mẫn nói không dứt miệng nhanh chóng tình báo. Thật ra thì, Tô Mẫn Mẫn học điện tử rất đáng tiếc, nếu trường học có tổ chức cuộc thi tìm kiếm gián điệp viên chuyên nghiệp, cô khẳng định sẽ đạt quán quân, quả thật rất có thiên phú, tuyệt đối cùng những gián điệp thời kì Pháp Đức đối kháng Marta hắc lệ là cùng một cấp bậc!

Này không, cũng trở lại tức xá, Tô Mẫn Mẫn còn chưa có dừng lại, ". Đừng xem Tiêu Hạo là một tiến sĩ, thật ra thì nha, người ta so với chúng ta chỉ hơn vài tuổi thôi. Nghe nói IQ là 168, từ tiểu học đã liên tiếp vượt lớp rồi."

Lăng Nhuế vừa nghe, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch ở trên ghế.

Mặc dù đã tính toán xong đối sách đối phó với lang sói, cũng không cho hẳn là người lương thiện gì, nhưng có cần thông minh tới dọa người như vậy không?

Nửa đêm nửa tỉnh nửa mơ, Lăng Nhuế chợt nghĩ đến: Truy Nguyên, Truy Nguyên. Truy Nguyên, Truy Nguyên, không phải là giết người không cần hỏi tội sao!

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Báo ứng

Thật ra thì, Truy Nguyên lâu có tên rất hợp với tình hình, còn có vài phần hơi thờ ơ văn học.

Lâu này đã có gần hai năm vốn ban đầu là phòng Hiện Đại Hóa thí nghiệm sáng tạo đại học A, gọi là "Truy nguyên", trên thực tế là lấy 《 Lễ nghĩa Đại học 》 giữa ý từ "Đồn biết ở truy nguyên, vật cách rồi sau đó biết tới". 《 Từ điển Hán ngữ hiện đại 》 về "Truy nguyên" hai chữ là như vậy giải thích: tìm hiểu và kiểm tra nguyên lý hoạt động sự vật mà tổng kết thành định lý kiến thức .(đoạn này mình chịu)

Như vậy tên nghệ thuật Dạy học lâu nhất định hao phí của người đặt tên không ít công sức, kết quả đến Lăng Nhuế, vừa nghe được là được máu dầm

đề "Cách sát vật luận", còn đúng là cùng một cái phát âm! (mình chịu)

Lăng Nhue giương mắt nhìn tòa nhà cao 15 tầng phía trước mặt, cũng sợ chỉ có hệ điện tử mới có thể làm cho Bộ Tài Chính đại học A một lần lại một lần móc bạc ra bên ngoài, hơn nữa mỗi lần móc ra tuyệt đối không khéo là một bao tải nhẹ như vậy!

Toàn bộ phương vị LOW-E thủy tinh chống đạn phóng xạ thấp, nghe nói không chỉ có tỷ suất xuyên suốt khá cao, cũng có thể đem ống nhôm tia hồng ngoại bức xạ nhiệt phản xạ trở về đạt hiệu quả cách nhiệt tới hơn 80%. Đây là hạng mục mới nhất của hệ hóa học cùng hệ vật lý đại học A hợp tác, bởi vì nổi tiếng tiết kiệm năng lượng hiệu quả cao, nên quốc gia tích cực mở rộng kiểu sản phẩm mới, kết quả toàn bộ tiền kiếm được đổ vào cho hệ điện tử. Thật ra thì, hệ điện tử hàng năm là kiếm được nhiều tiền nhất, chỉ là, không có ai biết số tiền này bị đưa đi nơi nào.

Nhìn tòa nhà thí nghiệm cao cấp lóe sáng dưới ánh mặt trời, chân Lăng Nhue rất tự giác dừng ở trước cửa cảm ứng tự động, kết quả thật vừa đúng lúc, vừa đúng đúng phương hướng cảm ứng lớn nhất ở cửa, kết quả chính là cơ quan cảm ứng càng không ngừng hưởng ứng, cửa một lúc mở một lúc đóng, bận rộn không ngừng.

Lăng Nhue ngửa đầu nhìn một chút, hình như không thấy được tầng 12. Cũng không phải bởi vì không đếm được, chỉ là từ trên xuống dưới đều làm bằng thủy tinh làm cho người ta căn bản không phân rõ khoảng cách tầng lầu, càng đếm càng thêm uổng công.

"Bạn học ở cửa, phiền lòng lui một chút." Nhân viên quản lý đại khái cho là Lăng Nhue là đơn thuần đến thưởng thức thủy tinh, không chút suy nghĩ, nên để cho nàng lui về phía sau. Lại nói những ngày qua người giống như Lăng Nhue tới cùng bái thủy tinh thật không phải là ít, khó trách nhân viên quản lý cũng suy nghĩ theo xu hướng tâm lý bình thường!

"Oh." Lăng Nhue biết điều lui về phía sau hai bước, chợt phản ứng, mình sao lại lui, mình vốn chính là muốn lên tầng! Chợt sai bước đi vào, ấn thang máy, trực bấm tầng 12, động tác làm liền một mạch, không chút nào nửa điểm chần chừ.

Trong phòng họp Tiêu Hạo nhìn đồng hồ trên tay một chút, 09:57.

"Được rồi, hội nghị hôm nay đến đây thôi, trước tiên mọi người hãy xem hết tài liệu trên tay, sau đó chúng ta lại nghiên cứu phương án. Tan họp!"

Cửa mở ra, mỗi người ra ngoài đều ôm một chồng tài liệu, "Tác phong của giám đốc Tiêu một chút cũng không thay đổi, vẫn rất là mạnh mẽ vang dội!"

"Nếu không trường học làm gì phí công sức lớn như vậy đem người ta thỉnh từ nước Mĩ trở về chủ trì hạng mục này!"

"Chỉ là nghe nói Tiêu Hạo đến hiện tại chỉ đáp ứng hoàn thành hạng mục này, như cũ vẫn không có trả lời chuyện ở lại trường."

"Môi trường nghiên cứu khoa học nước Mĩ tốt như vậy, người ta làm gì"

Một mặt mọi người thảo luận với nhau, một mặt từng người đều hướng đến phòng tự nghiên cứu.

"Hừ, tên nhóc cậu quả nhiên có tư cách đủ lớn!" Cũng không biết là người nào, cuối cùng nói nhẹ một câu như vậy.

"Lão đại, chân của cậu không sao chứ?"

"Không có chuyện gì, không nên nói có. . . . Cũng thực là có cái thu hoạch ngoài ý muốn!" Tiêu Hạo sửa sang lại tư liệu trên mặt bàn, khoe miệng vô ý khê giương lên.

"Lão đại, cái về mặt cậu rất gian trá a, không phải là đã tìm được người gây ra họa, sau đó chuẩn bị ăn miếng trả miếng rồi chứ?"

"Biến người mệnh mông, dễ tìm thế kia à?" Mã Kiện khinh thường liếc mắt một cái, "Vượng Tài, nói chuyện với người đều không dùng não suy nghĩ sao? Lại nói Tiêu Hạo là loại người đấy sao?"

"Không phải thế nào, lừa gạt đem người nhà từ nước Đức trở lại, chính là vì cái này cái gì SDK, tớ thật là muốn thành lưu manh, tớ nhất định, không đúng, nhà cậu nhất định không xong với tớ!" Nghe Kiệt mặt úy khuất nhìn chằm chằm Tiêu Hạo, hiển nhiên mang khuôn mặt nàng dâu bị uất ức.

Tiêu Hạo không để ý cậu ta, chỉnh lý xong liền xoay người muốn đi. Nghe Kiệt nhanh tay, kéo lại Tiêu Hạo, thuận thế chụp lên bờ vai của cậu, cười gian nói, "Ngày hôm qua sau khi tọa đàm trở lại người nào đó tâm tình liền không hiểu sao rất tốt, theo lý thuyết bị người khác đụng chân không thể nào nhanh khôi phục tâm tình như vậy! Nói, tên nhóc cậu có phải hay không có điểm ngộ rồi hả?"

"Vượng Tài, ngày hôm qua nàng dâu của cậu gọi điện thoại vượt đại dương cho tớ, tớ nhớ được bạn gái trước của cậu hình như dạy học ở đại học A phải không?"

"Cậu nói cho cô ấy biết chuyện tối hôm qua tớ ăn cơm cùng Vu San rồi hả?" Giọng điệu Nghe Kiệt cao tới chín cong mười tám queo.

"Chuyện này tớ không biết, nhưng mà bây giờ thì biết rồi."

Tiêu Hạo vừa nói ra lời này, Nghe Kiệt liền hiểu, nha nha, rút lui!

"Tiêu Hạo." Lời nói còn chưa nói ra, Tiêu Hạo liền quay người cười một tiếng, Nghe Kiệt lập tức đổi lời nói, "Ah, lão đại, chân cậu không phải què rồi, thật không què rồi, chúc mừng, chúc mừng!"

Mã Kien lại liếc Nghê Kiệt một cái, lần này cũng không nói lời nào. Thật sự Nghê Kiệt như vậy, cũng coi như cực phẩm nam của phòng nghiên cứu khoa học rồi! Nàng dâu của mình tin tưởng nhân phẩm của Tiêu Hạo, không tin mình, kết quả đưa đến Nghê Kiệt ngày ngày bị Tiêu Hạo nắm mũi dẫn đi. Tự nhiên, từ một góc nhìn khác, đây chỉ là phương thức bọn họ ở chung mà thôi, không đánh, không âm ỉ, không phải huynh đệ.

Nghê Kiệt cùng Mã Kien đều là ban đại học của Tiêu Hạo, mọi người đều tốt nghiệp từ đại học A, bất đồng chính là, Tiêu Hạo tiếp nhận lời mời đào tạo chuyên sâu của đại học Princeton, mà Nghê Kiệt cùng Mã Kien lựa chọn TU9 nước Đức. Dùng lời nói của hai bọn họ, mình vừa hoàn thành việc học PHD không có mấy ngày, liền bị Tiêu Hạo "Lừa gạt" tới viện nghiên cứu khoa học đại học A, lại bắt đầu hằng ngày nghiên cứu khoa học như heo chó.

Nghê Kiệt có một biệt hiệu rất êm tai—— Vượng Tài, đây cũng không phải bởi vì nhà cậu ta cũng có vị "Sur từ Hà Đông", mà bởi vì là cha Nghê Kiệt làm buôn bán trang phục, vì để bảng hiệu tiền vào cuộn cuộn nên gọi là "Màu vượng", kết quả là lần đầu tiên Nghê Kiệt nhìn bảng hiệu liền hô to, "Vượng màu, vượng màu, quá tục, quá tục!"

Cái gọi là họa là từ miệng mà ra, một chút cũng không sai! Cuối cùng, bảng hiệu đổi thành "Vượng màu", Nghê Kiệt cũng được "Vượng Tài", khoan hãy nói, nhà cậu ta thật là từ đó về sau liền vượng.

Lại nói Mã Kien, người ta gọi là lão Mã, chính là loại người chịu khổ nhọc truyền thuyết... Cậu ta, tuyệt đối là cao thủ phần cứng (hardware).

Thời điểm ban đầu, ba gia hỏa IQ cao này người nào cũng thấy ngứa mắt người kia, kết quả đánh một trận mạc danh ki diệu lại thành huynh đệ tâm đầu ý hợp. Về phần Tiêu Hạo gọi là lão đại, thuần túy chỉ là bởi vì thời điểm lần đánh nhau đó là hăn không có bị thương, đơn giản như vậy mà thôi. Về phần cuối cùng cậu ta có thể đánh bao nhiêu, sau lại không có người biết nữa. Tóm lại, một ngoại hiệu này, mọi người kêu đã thuận miệng rồi.

Thời điểm Tiêu Hạo đi ra phòng họp, nhìn một cái cuối hành lang hệ thống gác cổng, hé miệng mà cười cười, người nào đó ngược lại đến đúng giờ, chỉ là không vào được! Bỗng nhiên trong lúc đó, không khí phiền muộn của cuộc họp sáng sớm nhất thời quét sạch sẽ.

Gõ cửa phòng làm việc của phụ tá nghiên cứu khoa học một cái, Tiêu Hạo đơn giản khai báo mấy câu, liền hướng đi đến phòng nghiên cứu của mình.

Thời điểm cửa thủy tinh chống trộm mở ra, Lăng Nhuyết kinh ngạc thấy được sự tỷ của mình, Thẩm Tinh Văn năm ba.

"Sự tỷ khỏe!" Lăng Nhuyết khéo léo lên tiếng chào.

"Cô chính là nữ sinh mà giám đốc Tiêu nói?" Thẩm Tinh Văn quả thật không thể tin được, công việc thứ nhất Tiêu Hạo giao phó chính là bảo mình mở cửa?

"Àn." Đại khái phát hiện đối phương bất mãn, Lăng Nhuyết thoáng cúi đầu.

"Đi theo tôi!"

Thời điểm đi qua từng cửa phòng nghiên cứu, Lăng Nhuyết thấy các bóng dáng đều đang bận rộn, "Thì ra là, đây chính là cuộc sống nghiên cứu sinh nha!" Lăng Nhuyết nhìn không được cảm khái, đây chính là cuộc sống mình hướng tới?

"Lầu hai tới lầu tám mới là phòng thí nghiệm nghiên cứu sinh hệ điện tử, nơi này là hạng mục SDK phòng nghiên cứu chuyên nghiệp, đi vào đều phải cả thẻ chứng thực." Giọng nói Thẩm Tinh Văn có chút chút ngạo mạn, lại mang một chút tự hào.

Lăng Nhuyết vừa nghĩ, đại khái ý tứ chính là chỉ có người ưu tú nhất mới có thể tham dự hạng mục này đi!

Trời ạ, tiền sĩ là người phụ trách hạng mục, vậy anh ta, chẳng phải là nhân tính?

Có lẽ thật đúng là sói đội lột người

ORZ.

Thời điểm Lăng Nhuyết đi vào phòng nghiên cứu của Tiêu Hạo, Tiêu Hạo đang nhìn chăm chăm máy vi tính, một tay gõ gõ bàn, một tay điểm con chuột.

"Bạn học Thẩm, cảm ơn nhiều." Nhân nhạ nói với Thẩm Tinh Văn một câu, Tiêu Hạo thậm chí ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên, hai tay vẫn bận rộn như cũ.

Lăng Nhuyết đứng ở vị trí giữa khoảng cách từ cửa đến bàn công tác, không nói gì. Lặng lẽ liếc qua, liền đem ánh mắt như ngừng lại trên người Tiêu Hạo. Anh mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản, tây trang hờ hững đặt tùy ý trên ghế ngồi ở sau lưng, ăn mặc nhàn tản như thể có vẻ trẻ tuổi không mất tinh thần phần chân, hình như giống lời Tô Mẫn Mẫn nói, so với mình anh ta lớn hơn không có mấy tuổi.

Lăng Nhuyết nhìn, nghĩ tới, cũng không thấy thời gian từng phút từng phút trôi qua. Thời điểm hồi hồn, mới phát hiện trong phòng rất an tĩnh chỉ có vị trí máy điều hòa không khí thỉnh thoảng phát ra âm thanh. Sau đó, Lăng Nhuyết bắt đầu nghe được âm thanh tiếng lòng của mình nhúc nhích, lộp bộp lộp bộp từng cái. . .

". Dạ, Lão sư."

"Tôi còn không có già."

"Cái gì?" Lăng Nhuế cố gắng đủ nửa ngày mới có dũng khí nói ba chữ này, lời cần nói không đề cập một câu, kết quả ý nghĩ còn dư lại sẵn trong đầu cứ như vậy biến mất rồi.

Khẽ cau mày, Lăng Nhuế oán thầm, không gọi anh là lão sư, vậy tôi gọi anh là gì? Đáng tiếc những lời này không có dũng khí nói ra khỏi miệng.

"Nghĩ." Tiêu Hạo đầu cũng không ngẩng, cứ như vậy đơn giản nhắm ngay điểm yếu phun một chữ, nhìn chăm chú vào màn hình trông mắt đen dường như ẩn chứa một chút xiu ý cười.

Lần này, Lăng Nhuế lại 囧 rồi, chẳng lẽ anh ta còn có thuật Đọc Tâm sao?

Vì vậy, Lăng Nhuế đứng bất động, ngoan ngoãn bắt đầu nghĩ, kết quả gọi thế nào không nghĩ tới, ngược lại suy nghĩ ra một đồng chuyện khác.

Tỷ như, lớn lên đẹp trai không phải là lỗi của anh ta, đóng cửa lại đùa giỡn tàn khốc mới là của anh ta đúng không?

Thời gian lại qua một lát, sau đó quan điểm cũng thay đổi: lớn lên đẹp trai là không nhất định là bạch mã hoàng tử, có lúc chỉ là một kẻ anh hùng bàn phím chỉ biết gõ gõ sẽ chơi con chuột với sói xám lớn, giả nhân giả nghĩa lại lãnh khốc;

Tiếp theo, Lăng Nhuế thấy Tiêu Hạo hoàn toàn không để ý tới cô, hạ quyết tâm khơi lên chiến đấu —— mình cũng không tin anh ta có thể mãi không mở miệng!

Kết quả một lần đọit chính là hơn nửa giờ đồng hồ, Tiêu Hạo không ngẩng đầu cũng không mở miệng.

Thì ra, báo ứng là bắt đầu từ phạt đứng. Cuối cùng, Lăng Nhuế có kết luận cuối cùng như vậy.

Tiêu Hạo nhấn trên màn hình khóa "Thời gian", giã bả vai hạ xuống, hướng về phía Lăng Nhuế gật gật đầu rất có thâm ý, ngược lại nha đầu này bảo tri bình thân!

"Nghĩ xong chưa?" Giọng nói hơi có vẻ trong trẻo lạnh lùng.

"Tiến sĩ Tiêu, tôi là ——" nói còn chưa dứt lời lại bị cắt đứt, hiển nhiên cái chức vị này lại không đúng.

"Tôi không thích người khác gọi tôi là tiến sĩ." Lần này, trên mặt Tiêu Hạo nụ cười sợt lại cũng không có.

Nhất thời, trên đầu Lăng Nhuế đầy hắc tuyến, "Ngày hôm qua Snape chính là giới thiệu như vậy?" Cô âm thầm nói, Lăng Nhuế trong lòng mắng: cái người này là con rùa biển, trong đầu toàn là tư tưởng xấu lang sói, coi chừng cả đời không lấy được vợ, Hừ!

Thảm dễ chịu sau khi mắng, lại một trận trầm mặc, chợt Lăng Nhuế linh cơ chợt lóe, mới vừa rồi học tỷ Thẩm Tinh Văn hình như gọi là "Giám đốc Tiêu" kia mà, chẳng lẽ ——

"Giám đốc Tiêu, cái đó ——"

"BOSS là một cách gọi khác mà nghiên cứu sinh gọi giáo viên hướng dẫn, huống chi đây là giữa đồng nghiệp trong hạng mục tổ gọi." Nghiên cứu sinh bình thường có thể gọi giáo viên của mình là BOSS sao? Gọi cái gì mà thật kỳ quái!

Sắc mặt của Lăng Nhuế lúc thì trắng lúc thì đỏ, mắt thấy lát nữa là bị ép điên rồi, Tiêu Hạo "păng" từ trên ghế ngồi đứng lên, "Không —— như vậy kêu Tiêu sư huynh đi!"

Tiêu —— sư —— huynh?

Tiêu —— sư huynh?

Tiêu sư huynh!

Lăng Nhuế phì cười ra tiếng, đây không phải nằng là "Đại Sư Tỷ" ngoại hiệu tăng thành một cấp bậc rồi hả?

Tiêu Hạo cảm thấy hứng thú nhìn chằm chằm Lăng Nhuế, bộ mặt thả lỏng, khóe miệng giương lên đường cong, không khỏi nghĩ tới ngày đó đáng vẻ chạy hốt hoảng của cô ấy, chợt tắt đường cong khóe miệng, sắc mặt trầm xuống.

Ý thức được mình luống cuống, Lăng Nhuế phát hiện từ mặt bàn Tiêu Hạo đang phát ra khó chịu, sắc mặt âm trầm lạnh lùng, ánh mắt cũng lộ ra lạnh lẽo.

Lăng Nhuế chợt hốt hoảng, lúc này mới phát hiện ra Tiêu Hạo so với ấn tượng của mình còn cao hơn lớn rất nhiều. Người trước mắt, ngũ quan thâm thúy, sống mũi cao thẳng, đôi môi có chút mỏng, âu phục áo sơ mi trắng quần tối màu. Vừa rồi bởi vì anh ta cúi đầu, không có nhìn thấy cả vạt của anh ta cũng rất đúng quy củ, cẩn thận tỉ mỉ. Mơ hồ có loại khí thế uy nghiêm, làm cho người ta một loại cảm giác nghiêm túc, hình như toàn thân của anh ta từ trên xuống dưới không một chút để lộ ra hơi thở thành công. Chỉ là thoáng qua một chút thời gian, thế nào mà khí thế liền hoàn toàn khác nhau vậy?

Thu lại nụ cười, Lăng Nhuế theo thói quen cắn cắn môi dưới, nghĩ thầm ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, vì vậy đồng ý mở miệng, "Như vậy, Tiêu sư huynh, xin hỏi ngài có thể đem sách trả lại cho tôi được rồi chứ?"

Ngài?

Tiêu Hạo sững sờ, thật đúng là lễ phép!

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tham gia cuộc thi

"Cái đó, Tiêu sư huynh, lát nữa tôi còn có tiết học môn lập trình."

Nhìn đồng hồ trên tường chạy chậm rãi đã gần 10:40, Lăng Nhướ càng ngày càng cảm thấy không lấy được sách cũng chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần không bị Du lão đầu bắt được đi trễ, tất cả đều có thể thương lượng, dù là Tiêu BOSS muốn bắt bồi thường cái gì.

Tiêu Hạo tự nhiên cũng là người thông minh, vừa nhìn về mặt Lăng Nhướ liền đoán được lát nữa nàng còn có lớp. Nếu còn nhiều thời gian, vậy cũng không cần gấp vào lúc này, một ngày nào đó mình có thể đề cho cô ấy nhớ tới "Tai nạn xe cộ" một lần kia.

Vì vậy, Tiêu Hạo thoải mái đi tới bên kệ sách, cầm một quyển sách, vươn tay đưa tới. Lăng Nhướ không chần chờ chút nào rất tự nhiên nhận lấy, cúi đầu mà xem xét, « từ ASIC đến SOC », lại còn là tiếng Anh, lại mở ra, bên trong ghi rậm rạp chẳng chịt còn thêm vào không ít chú thích, đây chính là sách của thiên tài đã sử dụng trong truyền thuyết?

"Sách này?"

"Không phải em cũng đã cầm sao?"

Lăng Nhướ hồi hồn, nha, sách này đúng là trên tay chính mình, hỏi vấn đề này là có chút không rõ Nhưng là, mình lúc nào thì thuận tay nhận lấy như vậy?

Tóm lại ——

Lần này, không phải "Tê ngắt" hai chữ có thể miêu tả!

Trong lòng một hồi thổn thức, Lăng Nhướ liền không nói gì nữa, chỉ có máy điều hòa không khí vẫn còn ở phát ra tiếng vang lấy hơi.

Lăng Nhướ gần như là bay ra khỏi truy nguyên lâu, sau khi ra cửa cô vẫn không quên ngẩng đầu một cái nhìn lại trên lầu, mặc dù vẫn như cũ không phân rõ được tầng lầu, nhưng trong lòng cảm giác nên đáp lễ một cái lên trên lầu, từ nguyên nhân gì chính mình lúc ấy căn bản cũng không hiểu.

Lúc này Tiêu Hạo đứng ở cửa sổ khoanh hai cánh tay lại, nhân nhát liếc xuống dưới lầu một cái, liền đem tất cả thấy rất rõ ràng, sau khẽ hừ cười ra tiếng, lại trở về trước máy vi tính.

Nắm thật chặt quyển sách trên tay, Lăng Nhướ âm thầm thề: lần sau không có việc gì nhất định không tới nơi đây, tuy nói không phải nhất định sẽ bị giết không cần hỏi, nhưng ít nhất tuyệt đối run sợ trong lòng, thiên tài Tiêu BOSS Logic quả nhiên cùng người thường không giống nhau. Chân trước cô vừa mới nhảy ra phòng nghiên cứu, chân sau liền bị người gọi lại, lại đưa thêm một quyển sách. Tự nhiên trừ Tiêu BOSS thì không còn người thứ hai.

Nhìn trong tay « Android SDK khai phá kiểu mẫu bách khoa toàn thư », Lăng Nhướ thật sự không nghĩ ra, mình cần quyển sách này làm gì? Lăng Nhướ không khỏi liếc mắt, chẳng lẽ cũng học Tiêu Hạo người ta khai phá SDK, chỉ bằng kiến thức chuyên nghiệp của cô, quả thực là chuyện cười lớn!

Nhún vai một cái, Lăng Nhướ liền hướng phòng học phóng đi tới.

Thời điểm vội vã chạy đến phòng học, Lăng Nhướ phát hiện bên trong cư nhiên không có một bóng người. Lại nhìn nữa, trên bảng đen dùng phấn đỏ bút đột nhiên viết "Thầy giáo có việc gấp, nên tuần này nghỉ học một buổi! ! !"

Stop! Chỉ cho phép quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn!

Ôm hai quyển sách thật dày, Lăng Nhướ trở lại tức xá, phát hiện Tô Mẫn Mẫn đang thích ý ngồi quạt gió, đang bảo đưa hẩu.

"Lấy được sách?"

"Ừ."

"Lấy được cậu làm gì còn nghiêm mặt khóc tang?" Cái miệng Tô Mẫn Mẫn dừng lại giữa không trung.

"Có sao?" Lăng Nhuế dừng một chút, lại nói, "Có lẽ là bởi vì tớ vốn cho là sẽ bị báo ——" lời còn không có nói ra, âm cuối liền bị nhanh chóng nuốt hết.

Trong lòng một hồi thổn thức, Lăng Nhuế âm thầm cảm khái, cô chính là đã lĩnh giáo qua công lực gián điệp của Tô Mẫn Mẫn, ngàn vạn lần không thể lật thuyền trong mương! Đều nói lần đầu tiên phạm sai lầm là chuyện có thể tha thứ, lần thứ hai như vậy coi như là ngu ngốc rồi!

Mình không phải là ngu ngốc, cho nên ——

"Khen ngợi đấy!"

Sau khi nhanh chóng đổi lời nói, Lăng Nhuế không khỏi hài lòng, xem ra chỉ cần ra khỏi truy nguyên lâu, đầu óc của mình vẫn là có thể khôi phục hoạt động bình thường, liền dưới mắt Tô Mẫn Mẫn người khó bị lừa nhất vẫn có thể!

"Khen ngợi cậu cái gì?" Tô Mẫn Mẫn tiếp tục động tác trong tay, vừa "Bá hắc bá hắc" đang bói dưa hấu, vừa như tùy ý hỏi.

Nhìn đi, đây chính là một trong những kiến thức cơ bản gián điệp —— nói bóng nói gió, còn luôn luôn không quên làm những chuyện khác làm đối thủ lo là!

"Học giỏi." Lăng Nhuế quyết định gật đầu một cái, tự nhận không tính là nói láo. Sau khi nói xong hoàn toàn không để ý về mặt Tô Mẫn Mẫn nửa tin nửa ngờ, đeo túi sách liền hướng thư viện chạy. Hành động thực tế vĩnh viễn có sức thuyết phục lớn nhất!

"Sẵn giúp tớ chiếm một chỗ ngồi!"

Từ sau lưng truyền đến thanh âm nữ cao vút ngàn năm không đổi Tô Mẫn Mẫn.

Trong thư viện, Lăng Nhuế tiện tay cầm sách của Tiêu Hạo cho, chợt ý thức được, Tiêu Hạo hình như không có nhận ra cô chính là người đụng chân anh ta. Suy nghĩ một chút, mặc dù thời điểm ngay lúc học viên Santana dựng xe, nhưng ít nhất của thủy tinh hoàn toàn là màu tối hơn nửa một chút khối nước son cửa sổ xe cũng không bị tróc —— như vậy nên từ bên ngoài hoàn toàn không thấy được tình huống bên trong.

Cho nên, chỉ cần mình không nói, Tiêu Hạo nhất định sẽ không biết chân tướng!

Lăng Nhuế cắn đầu ngón tay, neho lông mày, phân tích ngon lành. Cuối cùng vẫn không quên gật gật đầu mấy cái, coi như là gỡ phách định án.

Thì ra cảm giác tất cả đều kết thúc là tốt như vậy, Lăng Nhuế rất muốn hô to ra tiếng, chỉ ngại sau giữa trưa thư viện im ắng. Nghiêng đầu tùy ý nhìn, phát hiện tất cả mọi người đang vui đầu đọc sách, cảm giác tội lỗi không khỏi xông lên đầu, thời gian là vàng bạc! Thu lại ý nghĩ, Lăng Nhuế lại lật qua một tờ.

Thật ra thì, Lăng Nhuế vốn tính toán là đi nói xin lỗi. Lúc ban đầu chỉ là bị khí thế của Tiêu BOSS làm cho giật mình bối rối, kết quả sau một cuộc PK liền sinh lòng sợ, cảm thấy ngàn vạn lần không thể đem chính mình ra ánh sáng, bằng không lần gặp mặt tiếp theo tất nhiên là thành bánh bao thịt bị chó gặm —— có đi không về.

Tuy nói dùng bánh bao thịt hình dung chính mình không tính là quá chính xác, nhưng vừa bắt đầu Lăng Nhuế đã nhận định trong đầu Tiêu BOSS là tư tưởng xấu lang sói. Chó sủa, chó sủa, vốn chính là một ô, như vậy ngấm lại, Lăng Nhuế cũng liền cảm giác trình độ mình ngữ văn còn không có xuống cấp. Phần sau câu nói này dùng được rất chính xác!

Nếu như Lăng Nhuế biết chuyện ẩn trong phần sau câu nói này tiến triển, không biết có hay không còn có thể hả hê? Tự nhiên, đây là nói sau.

Gần tối, trên đường đi đến căn tin, Lăng Nhuế lại một lần gặp được Tiêu Hạo. Anh ta đang cùng hai người khác thảo luận cái gì, thời điểm gặp thoáng qua, Tiêu Hạo hình như cũng không có chú ý tới cô, điều này làm cho Lăng Nhuế âm thầm hưng phấn hồi lâu. Tất cả dấu hiệu tỏ rõ, Tiêu Hạo thật sự không có nhận ra cô chính là người gây ra họa kia.

"Ây da!"

Đi qua mười mấy bước, Lăng Nhuế rốt cuộc không nhìn được làm tư thế thắng lợi, rồi hướng về phía mặt Tô Mẫn Mẫn đang mờ mịt, vui vẻ nói, "Mẫn Mẫn, tối nay tớ mời khách!"

"Tại sao vậy?"

"Vui mừng thôi!" Chẳng lẽ còn nói cho cô ấy biết là mình thành công thoát khỏi chuyện là người gây ra họa? Thành công ở dưới mắt người bị hại không bị bắt lại?

"."

Tiêu Hạo vô ý quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Lăng Nhuế cùng Tô Mẫn Mẫn nói cười với nhau, ánh sáng hoàng hôn chiếu vào trên người các cô, làm nổi bật tinh thần trẻ tuổi phấn chấn.

Cứ như vậy dừng bước nhìn một hai giây, độ cong một lần nữa giương lên trên khóe miệng Tiêu Hạo. Hình như đây mới chân thật là cô!

Sau một vòng, Lăng Nhuế vội vàng ứng phó với chương trình của Du lão đầu, liền trực tiếp đem cái người Tiêu Hạo này quăng ra ngoài chín tầng mây.

Những ngày sau trôi qua nhẹ nhàng thích ý, trừ mỗi tuần này cần phải làm lại báo cáo đáng ghét cùng bằng lái xe bên ngoài chậm chạp không có tới tay, duy nhất cần chú ý cũng chính là một tháng sau sinh viên đại học cả nước bước vào cuộc tranh tài điện tử rồi.

Đối với việc học điện tử kỹ thuật từ nhỏ mà nói, đây chính là hoạt động lớn hai năm một lần, cấp bậc kia không khác nào Khoa Học Gia ưu tú đối với việc chờ đợi bình xét trình độ Giải Nobel.

Thật ra thì, Lăng Nhướ chỉ mới năm 3 ĐH, theo lệ thường là không có tư cách tham gia cuộc tranh tài. Năm trước tranh tài đều là ba người sinh viên năm tư hợp thành đội, cần trải qua một vòng lại một vòng nội bộ trường học tuyển chọn, cuối cùng thắng được toàn bộ mới có tư cách đại diện trường học dự thi. Thời gian so tài quy định bốn ngày ba đêm, các đội dự thi phải ở trong vòng thời gian quy định hoàn thành cuộc thi theo đề tài của hội đồng tổ chức, bao gồm nộp lên tác phẩm vật thật điện tử, viết luận văn báo cáo hoàn chỉnh.

Lăng Nhướ bởi vì đã từng tham gia sơ cấp cuộc so tài hơn nửa thành tích bất ngờ, vì vậy, học viện liền hướng cô đưa ra cảnh ô liu, giống như cô được đối xử đặc biệt còn có bốn bạn học chuyên nghiệp khác—— ba nam một nữ.

Thời điểm ban đầu, Lăng Nhướ cũng không có đem việc Tiêu Hạo cho hai cuốn sách để ở trong lòng, chỉ là trong lúc thời điểm rảnh rỗi nằm ở trên giường đọc sách tiểu thuyết ý nghĩ bay vùn vụt, ai biết, có một ngày tình huống chợt thay đổi.

Hôm nay, sau khi đánh răng rửa mặt xong, Lăng Nhướ cùng như thường ngày nằm trên giường, bởi vì thời tiết nóng nực, làm thế nào cũng không ngủ được. Thuận tay liền lấy quyển sách bên gối đầu ra, thời điểm lật tới chuyên đề Processor, Lăng Nhướ chợt thấy chủ giải tinh tế bên cạnh.

Nha, đây không phải là phần hôm nay Lão sư cũng không có giải thích rõ sao? Anh ta cứ nhiên dễ dàng giải thích được rõ ràng như thế!

Đột nhiên, Lăng Nhướ cảm giác mình đối với Đại Thiên Tài Tiêu BOSS này có chút sùng bái, quả nhiên, thiên tài đều là không giống người bình thường đấy!

Sau đó mấy ngày, Lăng Nhướ một mạch liền đem quyển 《từ ASIC đến SOC》 kia học thông suốt, thu hoạch tự nhiên phong phú. Hướng về phía 《Android SDK khai phá kiểu mẫu bách khoa toàn thư》 sau nửa ngày thấp thỏm, Lăng Nhướ còn là lật ra trang tên sách, dù sao cũng đã ôm về, không nhìn mới lạ!

Cuộc thi diễn ra vào cuối tháng chín, sau hai tuần, Lăng Nhướ liền nhận được thông báo tập huấn chính thức từ trường học, tất cả sinh viên dự thi được an bài đến phòng thí nghiệm hướng dẫn trước khi thi. Lăng Nhướ đang âm thầm may mắn rốt cuộc đến lúc có thể thoát khỏi ma chướng Du lão đầu, giáo viên dẫn các đội tốt bụng đưa đoàn người bọn họ dẫn tới cửa truy nguyên lâu, đột nhiên, Lăng Nhướ cảm thấy tất cả hủy diệt rồi.

Nếu như nhất định so sánh, mình vẫn cảm thấy Du lão đầu đáng yêu hơn.

"Tiến sĩ Tiêu, lên lầu mấy?" Snape mở miệng.

Lăng Nhướ cả kinh, thật là sợ cái gì sẽ tới cái đó, hơn nữa tốc độ này quả thật —— siêu vận tốc ánh sáng!

Cô âm thầm nói không được làm bừa, gương mặt đã nhìn thấy Tiêu Hạo đứng ở cửa thang máy, một tay cầm ở trong túi quần, một tay nhấn xuống nút thang máy. Động tác rất đơn giản, nhưng là tới anh ta làm, hình như có vẻ đẹp trai khí khái không tầm thường như vậy rồi.

Lăng Nhướ khề dờ dẩn.

"Chu lão sư, các vị đây là?" Tiêu Hạo lễ phép cười cười, thái độ thân thiện lễ độ, hoàn toàn có phong phạm người khiêm tốn.

"Những người này là sinh viên tham gia cuộc thi điện tử."

"A, đều là nhân tài hệ điện tử." Tiêu Hạo quét nhìn một cái.

"Đâu có, đâu có, cùng cậu năm đó sao có thể so! Đúng rồi, nghe nói hội đồng tổ chức cuộc thi muốn mời cậu đi làm giám khảo, đến lúc đó cần phải chăm sóc tốt cho sinh viên trường mình."

Snape không hồ là người tài ba trong phần lập quan hệ, mở miệng không tới ba câu, có thể chiếm đến chỗ tốt. Lăng Nhướ liếc một cái, mặc dù lời đồn đãi không thể tin hết, nhưng là Snape tuyệt đối là ví dụ ngoại lệ.

"Tốt." Tiêu Hạo cười đồng ý.

Snape vội vàng đi lên bắt tay cảm tạ.

Cái gì?

Này, này, này, này quá ngoài ý muốn?

Lăng Nhướ không nghĩ tới Tiêu Hạo sẽ một tiếng liền đồng ý, hơn nữa còn đồng ý sáng khoái như vậy. Anh ta không phải rất kiêu ngạo sao? Thế nào mấy ngày không thấy, khí thế lại đổi tới một trời một vực?

Đứng ở hàng sau Lăng Nhuế theo khe hở giữa hàng người len lén nhìn hướng Tiêu Hạo, kết quả phát hiện ánh mắt anh ta vừa đứng nhìn tại phương hướng của mình, nụ cười trên khóe miệng vẫn còn ở đó.

Bất chợt, Lăng Nhuế có một loại lo lắng làm kẻ trộm hơn nữa lại bị bắt sống tại chỗ.

"Còn có sinh viên năm thứ ba sao?" Ánh mắt rơi vào trên người Lăng Nhuế, Tiêu Hạo nhàn nhạt nói thêm một câu.

"Đúng vậy a, hai mươi bảy sinh viên năm thứ tư, năm sinh viên năm thứ ba" Snape đại khái cho là Tiêu Hạo cực kỳ để ý đối với lời ông ta mới vừa nói, nhanh chóng bắt đầu giới thiệu, "Trong đó, cái kia."

"Năm người?" Tiêu Hạo gật gật đầu giống như là hiểu ngầm trong lòng.

"Đỉnh ——" âm thanh cửa thang máy kêu lên.

"Tôi đi lên trước, Chu lão sư ngài bận rộn." Tiêu Hạo khẽ gật đầu, chợt lưu loát đi vào, chỉ để lại Snape mặt tiếc hận.

"Đi thôi, các cô cậu đến phòng thí nghiệm ở lầu hai." Snape nhanh chóng đổi mặt.

"Chu lão sư, cái đó Tiêu Hạo kia lợi hại lắm sao? Em xem anh ta nhìn còn trẻ cực kì, làm sao lại có thể làm giám khảo, em xem đâu, ngài đi là không sai biệt lắm!"

Mấy câu nói đó nhất định Snape nghe được rất lọt tai!

Thời điểm Lăng Nhuế theo tiếng nói nhìn lại, phát hiện Hứa Hủy cùng Snape trò chuyện thật vui.

"Không nhìn ra, Hứa Hủy rất có tài, lão quái vật Snape kia cũng có thể giải quyết?" Người nói chuyện là Trương Chiêu Dương năm ba, là cao thủ lập trình máy tính hệ diện tử.

"Con gái hiệu trưởng trường học, Snape có thể không nể tình sao?" Đại Tứ Lại một câu nói tiếp.

"Không trách được thời điểm cuối kỳ cô ta luôn có thể xếp hàng thứ nhất bảng tổng hợp, thi ra là quan lớn!" Bạn học cùng lớp Hứa Hủy cũng chạy đến phụ họa.

Mặc dù Lăng Nhuế cùng Hứa Hủy cũng không phải học chung lớp, nhưng cứ đến xét thưởng thì tên của hai người luôn đặt gần nhau. Lăng Nhuế vĩnh viễn ổn định vị trí thứ hai, Tô Mẫn Mẫn liên cảm khái, "Nhuế Nhuế a, ngọn núi lớn Hứa Hủy này, không phải nông dân bình thường khác có thể lật đổ, cho nên, giữ vững trận địa chính mình là thắng lợi!"

Đối với lần này, Lăng Nhuế ngược lại không có gì quá nhiều cảm tưởng. Điều bí mật "Con gái hiệu trưởng trường" này, rất sớm đã bị Tô Mẫn Mẫn bới ra ngoài, Lăng Nhuế cũng tự nhiên sẽ hiểu.

"Lăng Nhuế a, hàng năm bại bởi người như vậy. Ai, mơ tưởng chứ sao. . . ." Là một nam sinh cùng ngành võ võ bả vai Lăng Nhuế, gương mặt lộ ra thâm cừ đại hận, đi lên cầu thang.

Mình không có đáng thương như vậy chứ? Lăng Nhuế miệng thì thầm, đối với cô mà nói hai người không có xung đột lợi ích gì, sinh viên xuất sắc thứ nhất và thứ hai không phải cũng cầm toàn bộ thưởng, lại nói con người Hứa Hủy cũng thật thông minh!

Theo thói quen nhún vai một cái, Lăng Nhuế cũng đi tiếp.

Ngày bình an vô sự trôi qua đến trước cuộc thi một ngày.

Buổi sáng, Lăng Nhuế theo thường lệ đi truy nguyên lâu. Thời điểm mở cửa phòng thí nghiệm, Lăng Nhuế thoáng sững sốt một chút, nha, chẳng lẽ ngày hôm qua lúc đi về cô không có khóa cửa, với lại hôm nay có người có thể so với cô sớm hơn đến?

Vừa đẩy cửa nhìn, Lăng Nhuế nhất thời cảm thấy, hôm nay nhất định trời sẽ mưa, hơn nữa còn là mưa rào có sấm chớp.

". Tiêu sư huynh, chào buổi sáng."

Tác giả có lời muốn nói: ta kiên trì mỗi ngày đổi mới a. Đi qua đi ngang qua, mọi người chờ chút gì thôi. Lại nói nếu như bạn là Tiêu Hạo, bạn biết làm những thứ gì đây? Giữa trưa làm giám khảo cuộc thi hả?

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quanh co

Lăng Nhuế nhìn không được mặt nổi vạch đen, sau đó liền buồn bực, sáng sớm, chẳng lẽ tầng 2 với tầng 12 mình không phân biệt được?

Lui hai bước, Lăng Nhuế định ngẩng đầu nhìn số phòng một cái, kết quả tiengd Tiêu Hạo đã vượt lên trước một bước truyền đến, "Đây là tầng 2, em không đi sai."

"Oh." Lăng Nhuế nhăn nhó nửa ngày, sau đó lắp bắp hỏi, "Tiêu. Sư huynh, ngài. Đây là đi thị sát công việc?" Nói xong, vẫn không quên nặn ra một chút xấu nụ cười.

"Hơi khó coi!"

Lăng Nhuế theo lời của anh ta suy nghĩ một chút, "A, vậy tôi không cười." Cúi thấp đầu, trong lòng không nhìn được thâm mắng: có thể hi vọng tôi nặn ra nụ cười nhìn đẹp bao nhiêu? Tôi cho anh một nụ cười cũng không tệ rồi, còn ngài tới ngại lui.

"Các em bây giờ tài nghệ vẽ bản đồ cũng chỉ có như vậy sao?" Tiêu Hạo không có gương mặt, vẫn như cũ chuyên chú nhìn giấy vẽ sơ đồ mạch điện trong tay.

Cái gì?

Chẳng lẽ nói chính là sơ đồ mạch điện?

Sơ đồ mạch điện?

Sơ đồ mạch điện!

"Ngài làm sao lại nhìn lên sơ đồ mạch điện của tôi!" Lăng Nhuế bước nhanh xông lên trước, một phen đoạt lại.

"Nó rơi trên mặt đất."

Lăng Nhuế chau mày, cái này cũng gọi là giải thích? Lý do quá gượng ép, quá gượng ép. Không có ý tưởng mới!

"Ừ ——" Tiêu Hạo chỉ chỉ mặt đất, Lăng Nhuế nhìn theo, quả nhiên, vài quyển sách rơi trên mặt đất, nhất định là Hoàng Đào đáng chết, thời điểm đi bộ cho tới bây giờ đều không chú ý.

"Em, đem sách tôi đưa cho em làm ơn." Tiêu Hạo nhặt lên bản 《Android SDK khai phá kiểu mẫu bách khoa toàn thư 》kia, vỗ vỗ, lại đưa tới đây, "Nhìn ra được, em đã xem xong sách, nhưng là, mấy chỗ này không nên thiết kế như vậy."

Tiêu Hạo lại một lần nữa đem đồ vật từ trong ngực Lăng Nhuế rút ra, lần này rút không phải sách, mà là bản vẽ thiết kế mạch điện. Cừ chỉ thân mật như vậy, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nhuế một hồi đỏ rực, tâm phịch phịch nhảy loạn, may nhờ lúc này phòng thí nghiệm không có ai.

Tiêu Hạo rõ ràng nhìn thấy tất cả, lại giả vờ ra mặt hồ hững, sau đó âm thanh hùng hậu liền vang lên trong phòng học sáng sủa nắng mai. Lăng Nhuế nghe anh ta thông thả mà giảng giải tỉ mỉ ở bên cạnh, nhanh chóng tiến vào trạng thái, cẩn thận nghiêm túc nghe giảng, còn đúng lúc mà đem mấy vấn đề mình không biết làm đều giải quyết rõ ràng.

Không khí lập tức trở nên rất hòa hài, một tí mỉ giảng giải, một gật đầu thụ giáo. Giống như hai người chỉ đơn thuần chỉ là quan hệ thầy trò.

"Két ——" có người đẩy cửa vào.

Theo tiếng đi tới, Lăng Nhuế thấy Snape cùng Hứa Hủy trong tổ học sinh đứng chung một chỗ, vốn là trò chuyện với nhau bộ dáng thật vui sau chứng kiến mình và Tiêu BOSS, trong nháy mắt chuyển thành bộ mặt kinh ngạc, sau đó tất cả mọi người trầm mặc.

Lăng Nhuế chợt dạ cúi đầu ——

"Hiểu chưa?" Lăng Nhuế cảm giác khuỷu tay bị đẩy một chút, thu ánh mắt từ mặt bàn trở lại, thế này mới ý thức được Tiêu Hạo hình như không ngừng đầu cũng không có chào hỏi, hoàn toàn đắm chìm trong bài giảng.

Thoáng suy tư một hồi, Lăng Nhuế vội vàng ứng tiếng, "Dạ, toàn bộ đã hiểu, toàn bộ đã hiểu, cảm ơn Tiêu sư huynh!"

Tiêu Hạo ngừng đầu, hướng về phía Snape gật đầu một cái, "Chu lão sư, Chào buổi sáng!" Thuận tay liền cầm bản vẽ trên bàn lên —— xé.

"Uy —— ngài làm gì thế!" thời điểm Lăng Nhuế phản ứng lại, chỉ còn lại mảnh vụn.

"Em không phải toàn bộ đã hiểu, chẳng lẽ là ra về đã hiểu?" Tiêu Hạo cúi đầu lại gần hỏi, khóe môi nhếch lên cười lạnh.

Lăng Nhuế tức giận hận không được xông lên giành lại bản vẽ, lại thấy Tiêu Hạo đi đến bên nắp thùng rác. Lăng Nhuế trong nội tâm vui vẻ: mau ném đi, liền ném ở thùng rác trong phòng học!

Ai ngờ, Tiêu Hạo tay dừng lại chốc lát, vừa thu lại, liền đem mảnh vụn bản vẽ nhét vào túi quần của mình. "Chu lão sư, đi trước một bước, ngài bận rộn."

Thậm chí mảnh vụn của bản vẽ cũng không để lại, quả nhiên tuyệt tình! Lăng Nhuế nổi đóa.

Vẫn đau lòng bản vẽ của mình, bên tai lại vang lên tiếng Snape, "Học trò Lăng Nhuế, em và tiến sĩ Tiêu quen biết?" Trong lời nói có vẻ hết sức khách khí.

Nếu như tai nạn xe cộ cũng tính, thì đó chính là biết!

Nghĩ đến đây, Lăng Nhuế chợt ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, chẳng lẽ mình bị hiểu lầm rồi hả? Vội vàng cường điệu, "Không biết, thật không biết!"

Snape hình như có hơi thất vọng, không nói nhiều thêm cũng liền xoay người đi.

Phòng học trở lại yên tĩnh, sau đó Lăng Nhuế lại thương tiếc bản vẽ của bản thân—— không có nguyên đồ so sánh, này sơ đồ linh kiện rậm rạp chẳng chịt, mình phải sửa tới khi nào đây? Chẳng lẽ anh ta không biết kiêng kỵ nhất của vẽ sơ đồ mạch điện là không có cơ sở để thay đổi sao?

Trong lòng có một âm thanh khác rất nhanh bác bỏ: anh ta làm sao có thể không biết, anh ta chính là cố ý, cố ý, nhất định là cố ý!

Chẳng lẽ. Chẳng lẽ, anh ta nhận ra? Lăng Nhuế hít một hơi khí lạnh, sẽ không xui xẻo như vậy đi!

"Nha, đây không phải là sách của tiến sĩ Tiêu sao?" Lăng Nhuế còn chưa có cho ra kết luận, liền nhìn thấy Hứa Hủy một phen cầm lên quyển sách trên mặt bàn, "Lăng Nhuế thủ đoạn thật không tầm thường?" Kèm theo lời nói, Lăng Nhuế cảm thấy một đạo ánh mắt lạnh tri bản vẽ phía cạnh mình, mang theo khinh bỉ cùng một vài ý khác.

Quả nhiên bị hiểu lầm rồi.

Thôi, càng tỏ càng đen. Huống chi, là thật cũng không có cái gì tốt. Lăng Nhuế ở cái nhìn chăm chú của Hứa Hủy, buồn bã về tới chỗ ngồi của mình, mở ra máy vi tính, bắt đầu sửa đổi sơ đồ mạch điện.

Một ngày này, nhất định không phải phong phú bình thường.

Thời điểm Tiêu Hạo đi vào thang máy, Nghê Kiệt cùng Thẩm Tinh Văn vừa đứng cũng ở đây bên trong.

"Tiến sĩ Tiêu, ngài làm sao tới tầng này?" Thẩm Tinh Văn hiển nhiên thật bất ngờ nhìn thấy Tiêu Hạo ở chỗ này.

"Đi nhầm."

Đi nhầm? Nghê Kiệt phì cười, lời này có lẽ Thẩm Tinh Văn sẽ tin, nhưng hẳn hiển nhiên cho là sai lầm như vậy vô cùng không có khả năng, nhớ năm đó, Tiêu Hạo ngay cả những phần nhỏ cũng có thể tính được rất rõ ràng với tốc độ cao, hiện tại có thể giả nua ngu ngốc đến tầng 2 với tầng 12 cũng không phân rõ sao?

Quý dị, tuyệt đối có quý dị!

"Cái đó, ta nói." Nghê Kiệt đang định mở miệng.

"Lão Mã phản trình tự kia cậu đều đã làm tốt?" Tiêu Hạo nói nhàn nhạt một câu, di chuyển tiêu điểm ngay lập tức.

Cái gì gọi là Lão Giang Hồ, chính là đây!

Nghê Kiệt một hồi oán thâm, còn có thể nói cái gì đó, phần kia là buổi sáng ngày hôm qua đưa cho anh ta, nhưng buổi chiều anh ta cùng bạn gái gọi video, quên vụ này rồi.

Tiêu Hạo nguoi là yêu tinh, ăn thịt người chưa bao giờ nhà xương!

Thời gian bất giác đến buổi chiều thứ sáu, theo thường lệ học viện nên công bố danh sách phân tổ dự thi.

Nếu không có gì chuyện ngoài ý muốn, là thời điểm công bố kết quả, lại có chuyện thay nhau nổi lên.

Đầu tiên là tất cả sinh viên dự thi đợi ở phòng thí nghiệm chừng nửa giờ lại chậm chạp không có danh sách. Lại nói, danh sách là do học sinh tự do hợp thành đội sau điền nộp lên, chỉ cần hình thức được học viện phê chuẩn một cái là đủ.

Kết quả, thời điểm khi mọi người cho là Snape muốn tới công bố danh sách, duy chỉ có Lăng Nhuế cùng Trương Chiêu Dương bị kêu đi ra ngoài, để lại đây phòng học nghị luận.

Ngoài cửa, Snape thật sự nghiêm túc.

"Cuộc thi bình thường là do ba đội viên hợp thành đội tham gia, nhưng hiện tại các em chỉ có hai người, hơn nữa học viện chỉ có mười tổ có tư cách dự thi, cho nên ——"

"Cho nên, chính là muốn đem chúng em loại?" Trương Chiêu Dương nói chuyện không chút vòng vo, đi thẳng vào vấn đề. Điều nói cách nói chuyện của học sinh hệ khoa học đều trực tiếp, một chút cũng không sai.

"Cũng không phải là nói như vậy, chính là ngộ nhờ có cái tình huống gì, các em liền thay thế." Snape lời nói này quá có nội hàm: thay thế, không khác nào là đội ngũ không có tình huống, thì các em không cần làm gì, nếu là ngộ nhờ tình huống đội ngũ có sự cố gì, các em liền thay thế bổ sung.

Nhìn Trương Chiêu Dương tức giận đại khái về mặt còn muốn nói thêm cái gì, Lăng Nhue liền kéo vạt áo cậu ta một cái, làm ra vẻ mặt dân không đấu với quan, sau đó thân nhiên buông tay đi trở lại phòng học.

Ngoài cửa âm thanh bàn tán cũng dừng lại, thì ra là, từ đầu tới đuôi mình đều là đến tập luyện, bởi người tập luyện! Lăng Nhue lưu loát thu thập sách cùng tài liệu của mình, mang laptop lên, đang lúc mọi người đưa mắt nhìn xuống cái gì cũng không nói liền đi ra ngoài, còn đặc biệt đi rất tự nhiên.

". Cô ấy như thế nào không tranh thủ một chút?"

"Chính là, nghe nói khối bản đồ điện kia cô ấy mất hai suốt đêm đấy."

"Tớ nghe nói cô ấy còn vẽ tâm mạch điện tử đấy."

"Ban đầu không phải đồng ý với cô ấy và Trương Chiêu Dương, tìm thêm một đội viên giúp bọn họ sao?"

"Ai biết a."

Trong phòng học lại một hồi nghị luận.

Sau khi đi ra Lăng Nhue liền hối hận, bỏ lỡ cơ hội này, thì đồng nghĩa với bỏ lỡ cơ hội duy nhất bốn năm đại học. Nhưng là, Snape là tới thông báo mà không phải tới cầu xin ý kiến, một điểm này, cô rất rõ ràng. Về phần tại sao lại là cô cùng Trương Chiêu Dương, có phải hay không bởi vì đội bọn họ chỉ có hai người, thì cũng không thể mà biết.

Cúi đầu đi xuống cầu thang, lại cúi đầu chuyển hướng cửa đi, sau một khắc, Lăng Nhue liền đụng phải một người.

Cơ hồ phản xạ có điều kiện nói xin lỗi, ai ngờ người nọ không giận không làm khó, còn cười hi hi giúp cô đem sách nhặt lên.

Lăng Nhue vừa định nói cảm ơn, lại nghe người nọ nói một câu, "Đây không phải là sách của Tiêu Hạo sao, thế nào ở tại người khác?"

Lăng Nhue ngẩng đầu, phát hiện đối phương đang dùng vẻ mặt nhìn động vật biểu diễn nhìn mình chăm chăm, màu xanh đen trong con ngươi mơ hồ cất giấu nụ cười cùng tò mò, khiến Lăng Nhue sinh ra cảm giác không giải thích được.

"Ngài biết tiến sĩ Tiêu Hạo?" Lăng Nhue cảm thấy giáp mặt gọi Tiêu sư huynh đã đủ kỳ quái, này sau lưng gọi như vậy cũng rất kì, vì vậy, sửa lại, dùng giọng hết sức bình thản hỏi.

"Đâu chỉ biết, chỉ là, các ngươi ——" Nghê Kiệt còn chưa nói xong "Các ngươi cũng biết" này cả câu, liền bị Lăng Nhue cắt đứt.

"Vậy làm phiền ngài đem này hai quyển sách này cho tiến sĩ Tiêu giúp tôi cảm ơn ngài ấy cũng cảm ơn ngài, tạm biệt!" Nói luôn không chút ngừng lại, Lăng Nhue lập tức đã chạy ra truy nguyên lâu, chạy ra đường hòa vào trong đám người, chỉ chừa lại Nghê Kiệt mặt mờ mịt —— người này chạy trốn còn nhanh hơn thỏ?

Nghê Kiệt đẩy cửa đi vào Tiêu hạo phòng làm việc thời điểm, hần đối diện máy vi tính, ngón tay linh hoạt xao động bàn gõ.

Phanh ——

Thấy Tiêu Hạo đối với mình đến không phản ứng chút nào, Nghê Kiệt liền không khách khí chút nào đem sách ném một cái lên bàn, "Tớ đây có tin tức liên quan tới cậu, nếu là cậu đề chuyện đi hiệp nghị tâm mạch điện tử ở nước Đức cho tớ, tớ liền nói cho cậu biết." Chọn cái ghế ngồi xuống, Nghê Kiệt ra vẻ nắm chắc phần thắng.

"Nói." Tiêu Hạo liếc mắt nhìn sách trên mặt bàn, liền thu hồi ánh mắt lại.

"Cậu đồng ý?"

"Cậu nói thêm gì nữa về máy bay thì trên về không phải là tên cậu, đến lúc đó Hạ Băng nắng, chính cậu ráng chịu." Tiêu Hạo ngẩng đầu nhìn Nghê Kiệt một cái, khóe miệng giương lên, cười như không cười.

Hạ Băng là bạn gái của Nghê Kiệt ở nước Đức, nhỏ hơn hai tuổi so với Nghê Kiệt, ở nước Đức học thiết kế thời trang chuyên nghiệp đại học nghệ thuật Berlin. Dùng lời nói của Mã Kiện, Vương Tài tên này là đồ giáo hoạt, thì cũng phải tìm năng đâu có thể vì mình phục vụ buôn bán. Lại nói, Nghê Kiệt thật ra là cũng là hoa hoa công tử, mặt trắng nhỏ tiêu chuẩn cộng thêm ví tiền vĩnh viễn phình, không biết đã thương bao nhiêu lòng của thiếu nữ. Nhưng kể từ Hạ Băng sau khi xuất hiện, thì báo ứng kiếp này của Nghê Kiệt đã tới rồi. Cái này "Không phải là không báo ứng, chỉ là chưa đến thời điểm", xem

ra tuyệt không sai !

Lần này nghe nói có cơ hội bay đi nước Đức, sáng sớm Nghe Kiệt đang ở trước mặt Hạ Băng nói khoác mình có thể đi thăm cô, nên có thể nói chuyện này đối với anh ta mà nói là tình thế bất buộc.

Hạ Băng, vĩnh viễn là tử huyệt của Nghe Kiệt, chỉ cần nhẹ nhàng đâm một cái Nghe Kiệt lập tức "Tử trận" tại chỗ, cho nên Tiêu Hạo không có nói đùa co, Nghe Kiệt liền ngoan ngoãn đem toàn bộ tin tức nghe được phun ra ngoài, bao gồm chuyện người nào đó bị loại khỏi cuộc thi.

Bên trong phòng làm việc, máy điều hòa không khí vẫn như cũ thỉnh thoảng truyền đến âm thanh lấy hơi.

Tiêu Hạo đưa tay rút ra bản vẽ bởi vì lực hơi mạnh mà đánh rơi xuống chân, sau một khắc ánh mắt tập trung trong nháy mắt, động tác trong tay cũng đột nhiên mà ngừng.

Quả nhiên rất có tiềm năng!

Sau một hai giây, Tiêu Hạo lưu loát cầm điện thoại lên, thuận thực nhấn một dãy con số.

Sau khi trở lại kí túc xá, Lăng Nhuế càng nghĩ càng tức, nhưng cô có thể đối với quyết định của học viện nói cái gì? Ôm gối đầu, cứ như vậy quệt mồm ngồi ở trên giường, mãi cho đến thời gian cơm tối mới thoáng buông khâu khí trong lòng kia.

Thôi, học viện đã quyết định nghiệt ác, không thể thay đổi! Thời điểm nhảy xuống giường, những lời này không biết thế nào liền xông ra.

Trên đường trở về kí túc xá sau khi ăn xong cơm, Lăng Nhuế gặp được Trương Chiêu Dương, anh ta đang cùng mấy nam sinh thảo luận chủ đề xây dựng sổ học, thấy Lăng Nhuế vẫn không quên đi tới an ủi cô mấy tiếng.

Ban đầu kích động là Trương Chiêu Dương anh ta, lúc này bình tĩnh cũng là Trương Chiêu Dương anh ta, đây là chuyện gì? Lăng Nhuế luống cuống cười cười, thoáng nói mấy câu nói liền hướng kí túc xá đi.

Trở lại kí túc xá không bao lâu, rốt cuộc bầu trời âm trầm rơi xuống mưa to, nhìn sinh viên chạy thực mạng ở trong mưa, nhất thời Lăng Nhuế cảm thấy tích tụ trong lòng lập tức tiêu tán toàn bộ.

Không có cơ hội tham gia cuộc thi điện tử, thi liền hào hào chuẩn bị thi nghiên cứu thôi! Lăng Nhuế □ tính gật gật đầu, hạ xuống một quyết tâm mới, các con đường đều tới La Mã không phải sao!

Sáng sớm ngày thứ hai Lăng Nhuế vừa rời kí túc xá đi tới trong sân trường học buổi sáng. Sau cơn mưa không khí cực kỳ mát mẻ, gió nhẹ nhàn nhạt, thổi vào người toàn thân thoải mái. Ai ngờ, học một chút Lăng Nhuế liền quên thời gian, thời điểm chạy đến phòng học, Lão sư đã lên lớp. Lăng lễ từ phía sau đi vào, Lăng Nhuế tự cho là sẽ không gây quá nhiều chú ý, kết quả còn chưa có ngồi vào chỗ của mình, chỉ nghe thấy ngoài cửa Snape vội vàng kêu lên ——

"Lăng Nhuế, cuộc thi cũng bắt đầu rồi, làm sao em vẫn còn ở nơi này mà nheo, còn không mau đi truy nguyên lâu!"

Tác giả có lời muốn nói: thỉnh thoảng rất cần mẫn đổi mới mỗi đổi mới ngày.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Kỳ tích

Lăng Nhuế hoàn toàn tròn tròn mắt, cô không phải là không có tư cách tranh tài rồi sao?

Chẳng lẽ mới một chút thời gian, thời tiết lại thay đổi?

Nhìn bầu trời một chút, Lăng Nhuế xác định mình không có hoa mắt, hôm nay là ngày tốt —— bầu trời trong xanh, vạn dặm không có bóng mây, vì vậy ngưng ngưng mở miệng, ". Chu lão sư, có phải hay không lầm lẫn? Hôm qua em mới được thông báo không đủ tư."

Lăng Nhuế còn chưa nói hết lời, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người ở đây bị Snape nửa túm nửa kéo ra phòng học, tóm lại tư thái là cực kỳ khó coi.

Vừa ra khỏi cửa, Lăng Nhuế lòng cũng không vui rồi, liền rút tay, "Lão sư, em còn muốn đi học !" Ngài đùa kiểu này tuyệt không buồn cười.

Lăng Nhuế cau mày nhìn, sau một khắc chợt lo lắng cho người trước mắt này, chẳng lẽ Snape nào bị tê liệt, hay hoặc là có chứng bệnh gì ẩn núp lâu dài bộc phát đưa đến thần kinh thác loạn, nếu không có việc gì như thế nào lại đánh chủ ý quái dị của bản thân lên loại tiểu nhân vật này?

"Còn nói, viện trưởng sáng sớm đã gọi điện thoại cho tôi. Lăng Nhuế a, em và viện trưởng quen biết, thế nào còn không sớm nói cho tôi biết chứ,

còn não động ra nhiều chuyện cười như vậy, thật là" Nhìn về mặt Snape, rõ ràng là "Đại thủy trôi long vương miếu, người một nhà không biết người một nhà" ảo não, chẳng lẽ là mình mộng du?

Lăng Nhuế xoay 30 độ nhìn trời, mặt mờ mịt, lại nói viện trưởng là họ Lý, còn là họ Quý? Cô mặc dù được đánh giá là sinh viên ưu tú trên bảng của trường học thấy qua hình của ông ấy, chỉ là đến bây giờ cũng không có nhớ tên lão nhân gia ông ta, trước mắt này chắc không sẽ chỉ xướng ra một hồi Ô Long đùa giỡn chứ?

Thời điểm bị đẩy mạnh vào phòng thí nghiệm, Lăng Nhuế thấy tất cả mọi người đang vui đầu thảo luận đề tài cuộc thi. Hình như thật không ai mở miệng giống như cười giỡn.

Chỗ ngồi hình như là được an bài lại lần nữa, thì ra phòng học là có thể dung nạp tám tổ đội viên giờ phút này chỉ để lại 4 tổ. Snape hướng lão sư giám khảo khẽ lên tiếng chào, liền đóng cửa lại, không cùng đi vào. Trước khi đóng cửa vẫn không quên giao phó Lăng Nhuế hào hào tranh tài, một mặt vô cùng chân thành khiến Lăng Nhuế cảm thấy quên ăn sáng thì ra là cũng là một chuyện may mắn lớn.

"Nơi này!" Thời điểm hồi hồn, Lăng Nhuế phát hiện Trương Chiêu Dương ngồi ở hàng phía trước gần cửa sổ bên trái, đang hướng cô dùng sức vẫy kêu.

Hiện tại xác định không phải Snape làm lẫn, như vậy, là ai làm lẫn đây?

Sừng sốt chốc lát, Lăng Nhuế vẫn là đi tới.

"Chỉ hai người chúng ta?" Nghi ngờ dĩ nhiên là muốn hỏi.

"Ai yêu, cô nãi nãi của tôi a, tôi còn tưởng rằng chỉ một mình tôi thôi!" Trương Chiêu Dương về mặt dờ khóc dờ cười, "Thế nào, chẳng lẽ cậu còn không biết sao?"

Lăng Nhuế liếc mắt nhìn Trương Chiêu Dương, mắt trừng như viên đạn, "Tôi không biết cái gì?"

"Thôi, thôi, cái này đều không quan trọng, lựa chọn đề trước, chọn đề. Quy định cũ, cậu ngành kiện (hardware) tớ Software, tớ thực hành thử luận văn của cậu."

"Ừ."

So sánh với Trương Chiêu Dương dài dòng lải nhải, Lăng Nhuế có vẻ ngắn gọn hơn nhiều.

Sau khi Trương Chiêu Dương kết thúc một phen ra lệnh chỉ đạo, Lăng Nhuế liền ngồi vào chỗ của mình bắt đầu nghiên cứu đề tài cuộc thi. Nghi vấn trong lòng dĩ nhiên là không ít, nhưng trước mắt cuộc thi là điều quan trọng nhất, không có dư thời gian mà nói nhảm, lại nói, sau cuộc thi còn có nhiều thời gian. Huống chi đội người ta đều là ba người, đội họ cũng chỉ có hai người!

Thì ra là hai người cũng là có thể dự thi! Lăng Nhuế lúc này mới nhớ tới quy định của cuộc thi hình như là viết như vậy —— một đội không được nhiều hơn quá ba người.

Sau khi suy nghĩ theo xu hướng tâm lý bình thường, thì tất cả đều là một đội ba người rồi. Không trách được hiện tại hết sức sùng bái sự sáng tạo. Lăng Nhuế bị thông mà lắc lắc đầu, lại đem ánh mắt dò về phía đề tài cuộc thi.

Mười phút sau, Lăng Nhuế quyết định chọn đề tài E của cuộc thi —— máy kiểm soát bằng cảm giác từ xa.

"Cái này, hình như có chút hơi khó, bộ phận Software tớ bảo đảm hoàn thành, nhưng ngành kiện (hardware) thực hiện Lăng Nhuế, sẽ không là bởi vì tớ bị cảm đầu choáng váng cho nên cô ý nhân nhượng tớ chứ?"

"Cái gì? Cậu bị cảm, lát nữa cách tớ xa một chút."

Miệng phản ứng vĩnh viễn nhanh hơn so đầu não, sau khi bật thốt lên, Lăng Nhuế sừng sốt ba giây, chợt ngượng ngùng cười cười, "Tớ vẽ sơ đồ động tĩnh tương đối lớn. Phải Sự ảnh hưởng ngoại lập trình. Cái đó, cậu đã uống thuốc cảm rồi chứ?"

Trương Chiêu Dương cười cười, cái này cũng gọi là giải thích? Vì vậy, không đáng phủ nhận.

Lăng Nhuế chọn đề này cũng không phải bởi vì cảm giác năng lực của mình cao cỡ nào, chỉ là cái bộ phận xử lý cảm xúc từ xa, vừa đúng thời điểm lúc sáng sớm kia giám đốc Tiêu cùng cô nói qua thiết kế tương tự. Hơn nữa, bản vẽ thiết kế mạch điện lúc trước của cô chỉ cần thay đổi thêm chút là có thể dùng, vì vậy, liền quyết định đề tài này.

Thời gian bắt trì bất giác đã đến buổi trưa. Lúc ăn cơm, Hoàng Đào nhiệt tình muốn đổi đề với Lăng Nhuế.

"Biết không, 11 tổ bên trong hình như chỉ có 3 tổ chọn cái đề tài này, thật ra thì, đề F kiểm soát cảm ứng rất đơn giản, Lăng Nhuế à, không bằng các cậu cùng chúng tớ làm đề giống nhau đi, quay đi quay lại mọi người còn có thể kiểm tra!"

Cái gọi là ăn cơm, cũng chính là một nhóm người bị giam ở trong phòng thực nghiệm, căn tin đưa cơm hộp tới. Tuy nói món ăn quả thật phong phú không ít, nhưng đại học A thức ăn "Nổi danh gần xa" làm Lăng Nhuế còn chảy nước mũi như thời vườn trê trước kia, xét thấy truyền thống là dùng để cổ thủ mà không phải là đột phá, cho nên "Chấp nhận" chính là mọi người ngậm hiều lẫn nhau gọn sóng.

Mặc dù Lăng Nhuế khinh bỉ là thiếu dinh dưỡng nhưng vẫn bới phần cơm, "Không đổi được, tớ đều đã bắt đầu về bản đồ rồi, chỉ cần chỉ định sử dụng MSP262 Processor xử lý một số mạch điện, không sai biệt lắm là xong." Thời điểm trả lời chắc chắn hoàn chỉnh, tay phải lại điểm con chuột một cái.

"Lăng Nhuế, cậu cũng quá lợi hại đi, tớ Hứa Hủy người ta nghe nói vẫn còn ở luận chứng sơ đồ mạch điện, người người này sơ đồ còn kém không nhiều lắm? Nha, còn không để cho người ta sống nữa à!"

"Hoàng Đào, tên nhóc người đi thăm dò địch tình rồi, lúc nào vậy? Có được chút gì không?" Lại một cá bát quái nam.

". Thời điểm đi toilet."

Vì vậy, mọi người hết ý kiến. Đi nhà vệ sinh trùng hợp gặp đồng học, sau đó thuận tiện hỏi thăm một chút tiến triển thật ra thì cũng không có gì, mấu chốt là —— hiện tại mọi người đang dùng com! ! !

Qua hai ngày hai đêm đi sớm về muộn, mỗi ngày sáng sớm còn phải bị bạn học Hoàng Đào vô lương làm chuông báo thức đánh thức, kết quả khi mọi người tức giận tỉnh dậy lại phát hiện duy chỉ có hân còn ngủ.

"Thật sự là con heo đầu thai!" Mỗi ngày đây chính là câu nói đầu tiên tổ Ngô Vĩ sát vách trầm thấp oán trách.

Thật ra thì, mọi người cũng đều ngủ không tốt lắm, dù sao nằm ở trên bàn còn nghĩ có thể ngủ được thoải mái sao, cũng chỉ là thoáng nghỉ ngơi chốc lát, dưỡng thần một chút mà thôi.

Vội vã đi nhà vệ sinh rửa mặt, lại ăn sáng qua loa, Lăng Nhuế liền bắt đầu viết luận văn. Bản vẽ mạch điện căn bản đã không có vấn đề gì, thứ tự còn kém hoàn thiện một chút so với Trương Chiêu Dương, kế tiếp về sau có thể trực tiếp thí nghiệm. Hai ngày hai đêm nay không có thể nào nhắm mắt ngủ, khiến Lăng Nhuế cảm thấy ra khỏi truy nguyên lâu nhất định phải ngủ cả ba ngày ba đêm, đòi lại đủ vốn!

Lúc xế chiều, học viện cuối cùng đem mạch điện MSP262 phân cho tất cả tổ, mỗi tổ có chừng một khối mạch điện. Bởi vì quy định cuộc thi của ban giám khảo, tất cả đề tài cuộc thi mạch điện Processor hoặc là dùng hàng loạt MSP chỉ định, hoặc là sinh viên tự thiết kế công năng của mạch điện. Nhớ đến thời điểm lúc ấy cái quy định này tuyên bố, có một Sư huynh năm tư còn nổi nóng mà rống lên một tiếng, "Chuyện cười, nếu lão tử là có thể tự làm mạch điện đã sớm đi Microsoft rồi, còn tham gia cuộc thi này rách này làm gì!"

Ngay lúc đó Lăng Nhuế ngẩn người, liền quay đầu hỏi Trương Chiêu Dương, "Microsoft không phải làm Software sao, hiện tại cũng làm ngành kiện (hardware) sao. Nay Intel cùng AMD không phải lại thêm một đối thủ mạnh?"

Đối với lời nói này, Trương Chiêu Dương bắt đầu cười cười, bởi vì thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau đó dẫn tới mạch điện, thay thế mạch điện phía trên Lăng Nhuế cẩn thận từng li từng tí đối xứng, tay trái khẽ ấn tay phải phát run, Lăng Nhuế cảm giác mình chưa bao giờ mình tỉ mỉ như vậy, nay mạch điện quả thật hưởng thụ đối xử vượt qua người sống. Tất cả sẵn sàng, nhận xuyên khẩu tuyến, đang chuẩn bị trình tự kết tiếp, chợt chỉ nghe thấy phòng thí nghiệm sát vách truyền đến một hồi âm thanh nổ lớn——

Phanh —— păng ——

Vang một hồi điệp tai.

Nhất thời, các đồng chí bị đè nén ba ngày hai đêm, đồng loạt vọt tới phòng thí nghiệm sát vách, thay vì nói là tới quan tâm, chẳng bằng nói cũng là đến xem náo nhiệt. Dù sao, người nào vào lúc này đem bản đồ mạch điện nổ thì đồng nghĩa với không có thực lực cạnh tranh, những người khác cũng nhiều hơn một phần phấn thẳng.

Giờ phút này nhân tình ấm lạnh tuyệt đối cùng phía ngoài cường độ mặt trời chiếu sáng là thành ngược lại.

Còn chưa đi vào phòng thí nghiệm sát vách, tiếng khóc của Hứa Hủy đã truyền ra, ". Đề nói không được rồi, cậu cứ không tin, xem đi, hủy sạch."

"Không phải cậu nói muốn lên điện sao?" Lời này mang theo mùi thuốc súng.

Lăng Nhuế theo phong trào tới cửa, vừa nhìn thế liền thấy không đúng, lôi kéo ống tay áo Trương Chiêu Dương, ý bảo không nên đi vào.

"Sợ cái gì, trường học sớm đem thầy giáo giám thị giải quyết, không có chuyện gì, cậu xem mấy ngày nay ông ta không phải căn bản đều không ở đây sao?" Hiển nhiên, Trương Chiêu Dương hiểu sai ý tứ.

"Nha, Tiểu Hủy, thế nào liền điện dung (capacitor) cũng nổ?" Snape không biết từ nơi nào xông ra.

Lăng Nhuế vừa nhìn, quả nhiên, điện dung (capacitor) cũng nổ bay. Tư thế hy sinh còn rất đặc sắc —— trên dưới hai khúc!

"Có phải hay không." Ý nghĩ trong lòng còn chưa có nói ra, Hứa Hủy một phen lao ra ngoài, kéo tay Lăng Nhuế liền nói, "Đi, đi xem một chút cô!"

"À?"

Lăng Nhuế hoàn toàn không nghĩ tới, chuyện phát triển như vậy. Càng không nghĩ đến chính là, cô tự nhận là sơ đồ mạch điện của cô hoàn toàn không có vấn đề, ở thông thường nguồn điện sau, thao tác bình thường sau một phút, cư nhiên, cư nhiên quanh co khúc khuỷu đốt mạch điện.

"Thì ra là không phải chỉ là vấn đề của tôi, tất cả mọi người đốt mạch điện!" Hứa Hủy liền nói một câu thế này, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Đưa mắt nhìn Hứa Hủy ra cửa, Lăng Nhuế nói không rõ ràng cảm giác trong lòng là gì, trăm vị lần lượt thay đổi.

"Còn vậy tại một chỗ làm gì?" Ngoài dự tính của mọi người thầy giáo giám thị đến, khiến phòng học vốn đang hò hét âm ỉ trong nháy mắt bình tĩnh lại, cơ hồ tất cả lập tức xoay người trở về phòng thí nghiệm của mình. Trong lúc bối rối, Lăng Nhuế giống như nghe có người kêu một câu, ". Chào tiến sĩ Tiêu".

Chuyện cực kỳ ngoài dự đoán xảy ra ở tám giờ tối.

Lăng Nhuế cúi gằm đầu hướng về phía sơ đồ mạch điện ngăn người, muốn ở trong một đêm làm ra một khối mạch điện, đối với cô mà nói quả thực là lời nói vô căn cứ, tuy nói hệ điện tử có chuyên môn lưu giữ hình ảnh trung tâm, tuy nói không lâu cô cũng thiết kế qua mạch điện tương tự. Nhưng là, thứ nhất chính cô không nghĩ tới sẽ gia công, thứ hai sơ đồ cũng không thấy.

"Ai —— sớm biết như vậy cũng không cần đến rồi!" Lăng Nhuế khẽ động miệng, đưa tay cuốn mái tóc dài của mình, miễn bàn có bao nhiêu uể oải, hoàn toàn không có chú ý tới dưới ánh đèn sáng rọi xuống cái bóng thật dài.

"Vậy thì sớm trở về đi thôi, mang theo vật dụng của em!"

Thời điểm Lăng Nhuế ngẩng đầu, nhìn thấy Tiêu Hạo liền sợ hãi ném một cái vật bản bằng giấy tới.

"Lần sau xin không nên tùy tiện đem đồ vật kẹp ở trong sách của tôi." Tiêu Hạo nói bằng giọng rất khách khí, nhưng giọng nói cũng không phải rất tốt.

Lăng Nhuế hồi hồn, dạ dạ hỏi, "Tôi thật sự chỉ kẹp bản nháp sơ đồ ở trong sách của ngài thôi!"

"Em cứ nói đi?" Về mặt xa cách, giọng nói kiêu ngạo, "Em nhất thời sơ sót đưa nhầm bản đồ đến MEMS trung tâm, chế mạch điện sai lầm rồi, em biết tổn thất là bao nhiêu sao?"

Lăng Nhuế lắc đầu, tổn thất bao nhiêu cô không quan tâm, nhưng có một việc cô hoàn toàn hiểu —— sơ đồ mạch điện sai lầm của cô là Tiêu BOSS cầm, sau đó phát hiện sai lầm ở MEMS trung tâm đã giúp cô chế thành vật thật.

Thật là tặng than ngày tuyệt!

Bất luận Tiêu BOSS ôm dạng ý đồ gì đem mạch điện đưa tới trả lại cho cô, cũng không bàn về mới vừa rồi giọng nói cùng vẻ mặt của anh ta là không tốt đường nào, điều này anh ta tuyệt đối chính là ánh sáng thiên sứ Chúa Cứu Thế!

Thần tiên, tuyệt đối thần tiên!

Nếu không, kịp thời như vậy tất cả muốn giải thích thế nào, chẳng lẽ còn thật cho là RP của cô một ngày liên thăng mấy cấp? Nếu thực là như thế, sợ rằng đã sớm lấy được bằng lái đi!

Xé ra bọc giấy, bên trong tổng cộng ba khối mạch điện, phong cách lắp ráp hoàn toàn cùng một dạng MSP262, nói một cách khác, là có thể trực tiếp sử dụng. Lăng Nhuế cảm thấy may mắn cô trước khi vẽ sơ đồ có dự kiến trước, nếu không thế nào phong cách lắp ráp cũng giống vậy a; càng thêm may mắn là cô đem sơ đồ để tại trong sách Tiêu BOSS còn ở ba ngày trước trả lại cho anh ta.

Sai lầm! Cái sai lầm mỹ diệu đến cỡ nào a!

Giờ khắc này, Lăng Nhuế cảm giác mình quả nhiên là một nhân tài.

Thì ra là trong sai lầm đã có sẵn an bài!

Đang ở lúc Lăng Nhuế đắc chí, phòng thí nghiệm lại nổ oanh.

"Lăng Nhuế, chúng ta là bạn học cũ, sẽ không thấy chết mà không cứu đúng không hả, cậu có nhiều mạch điện vậy, cho tớ một khối mạch điện đi!"

Nhiều sao? Lời nói chưa ra khỏi miệng, một khối mạch điện cứ như vậy bị cướp đi rồi.

"Nhuế Nhuế a, tớ biết cậu tốt nhất, tớ liền cầm một khối thôi, liền một khối thôi, cậu biết, tớ là vì cuộc thi đấu này cũng mấy ngày mấy đêm không có ngủ rồi, cậu giúp đỡ tớ đi được không, cho tớ đi."

Ai mà không mấy ngày mấy đêm không có ngủ? Lời nói lại chưa nói ra khỏi miệng, kết quả lại một dạng —— lại bị lấy đi một khối.

"Tiêu Nhuế a, cái đó, có thể cho tớ một khối sao?"

"Tổ các cậu cầm lấy! !!" Lần này, Lăng Nhuế rút cuộc bộc phát!

Thời điểm đám người dụ dỗ giải tán, Trương Chiêu Dương vẻ mặt khó chịu, "Cậu có thể không dễ nói chuyện thế này?"

"Không nhất định có thể sử dụng, cái mạch điện này là thứ thiết kế, không phải Tiêu. Tiến sĩ Tiêu thiết kế." Thật ra thì, Lăng Nhuế thiếu chút nữa đã nói thành Tiêu sư huynh, tại sao không hề kêu Tiêu BOSS nữa rồi, Lăng Nhuế nhất thời nghĩ không hiểu.

Tóm lại, kỳ tích chính là dùng để sáng tạo, sau đó Lăng Nhuế sáng tạo ra kỳ tích, tất cả chuyện phía sau cực kỳ thuận lợi, các chức năng hạng mục hoàn toàn phù hợp chỉ tiêu.

Vì thế, Lăng Nhuế cố định cho là cô là đỉnh ánh sáng của Tiêu BOSS, trừ đi một thân khí xui xẻo. Thật ra thì, tiết trời mùa mưa dầm thật đã qua hơn ba tháng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Gây khó khăn

Hiện trường khảo nghiệm định vào chiều ngày thứ ba sau khi cuộc thi kết thúc, địa điểm là sở nghiên cứu tiết kiệm điện tử.

Nhìn các đội thí sinh dự thi ra ra vào vào, phải nói không khản trương là tuyệt đối không thể nào. Huống chi, đồng chí Trương Chiêu Dương cư nhiên tại lúc mấu chốt này lại chạy đi tham gia cuộc thi mô hình số học, nói một cách khác, trách nhiệm nặng nề khảo nghiệm hùng biện liền do Lăng Nhuế một mình đối phó.

Ngồi ở phòng nghỉ ngơi, Lăng Nhuế càng không ngừng tự cổ vũ trong lòng: không khản trương, không khản trương.

Kết quả, càng cổ vũ, càng. Khản trương.

Điều chỉnh phương thức, Lăng Nhuế đi đến gần chung quanh các bạn học dự thi để hóa giải cảm xúc. Miệng, vĩnh viễn là phương pháp hữu hiệu nhất bình tĩnh trở lại. Cũng không lâu lắm Lăng Nhuế liền gia nhập hàng ngũ "Thuận Phong Nhĩ"(loa phóng thanh), cái gọi là "Biết người biết ta trăm trận trăm thắng" tự nhiên dùng ở nơi nào cũng thích hợp, làm thí sinh dự thi, tối thiểu nên biết trước ban giám khảo là những người nào đi, vì vậy Lăng Nhuế lỗ tai cực kỳ chuyên chú——

". Bên trong cái người giám khảo trẻ tuổi quá kinh khủng."

Sinh viên tổ thứ N ra ngoài mặt ngốc trệ, lời nói chưa nói toàn bộ, vội vã cảm khái một tiếng liền đi ra hội trường.

"Cái gì nha, thậm chí cái này cũng hỏi, tôi làm sao biết a, cái đồ giám khảo thứ nhất bên phải tuyệt đối có bệnh!"

Sinh viên tổ thứ N+1 ra ngoài rất có oán giận trả thù xã hội, ngay cả lời nói nguyên rủa giám khảo đều mắng ra, điều này làm cho Lăng Nhuế thoáng bắt đầu có chút lo lắng kết quả của mình.

"."

"Phải chú ý cái người tiến sĩ du học trở về, vấn đề của anh ta không nhiều lắm, nhưng rất có độ sâu."

Lời nói ra thoáng bình tĩnh một chút, nhưng là, lời này làm sao nghe được càng làm cho người ta cảm thấy kinh khủng à? Lăng Nhuế không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Độ sâu? Minh cùng tiến sĩ có độ dày mắt kiếng là có quan hệ đi!

Kể từ có người ra ngoài hỏi báo "tình hình chiến đấu", Lăng Nhuế liền một câu cũng không có nói qua. Không bao lâu, dĩ chừng không nghe không thấy nói đã tới rồi——

Lăng Nhuế càng chờ càng nhanh, càng chờ càng sợ.

Đều nói chết sớm đầu thai sớm, thì ra là một chút cũng không sai! Lăng Nhuế sờ soạng ở trong túi xách nửa ngày, lấy ra khăn ướt đang chuẩn bị xoa một chút mồ hôi ở bàn tay, chỉ nghe thấy lại một tổ người đi ra.

"Cái người trẻ tuổi ngồi thứ nhất bên phải, chính là tiến sĩ biến thái du học trở về, mọi người nhớ á..., anh ta họ Tiêu, lão tử chính là bị anh ta đập cho chết."

Cái gì?

Động tác trên tay trong nháy mắt dừng lại ——

Không phải là Tiêu BOSS trong truyền thuyết đi! Trong nháy mắt con người ở đại não của Lăng Nhuế cho ra cái giả thiết này, phát tán thành một mảnh trống trải.

Bên tai ——

"Tổ kế tiếp, đề tài E cuộc thi, Lăng Nhuế, Trương Chiêu Dương."

Khăn ướt "Lạch cạch" một tiếng rơi trên mặt đất.

Lăng Nhuế bước nhanh chạy vào phòng giám khảo, mơ hồ sau đó nghe có người nói, "Tôi đánh cuộc, cô nữ sinh này nhất định sẽ khóc ra ngoài."

Thì ra là, Tiêu BOSS thật không phải là người!

Thời điểm đẩy cửa, Lăng Nhuế có một kết luận như vậy.

Sau đó, thấy chết không còn, về mặt hy sinh biến mất ở ngay cửa này.

Đài biểu diễn đặt giữa phòng, nhân viên làm việc đã đem tác phẩm đặt ở phía trên, Lăng Nhuế hít sâu một hơi, đang định biểu diễn, người không muốn đối diện nhất giám khảo ngồi ngoài cùng bên phải đột nhiên mở miệng, "Chờ một chút, có một Lão sư đi ra ngoài."

Không phải là ba giám khảo ư, chẳng lẽ thời điểm đến phiên của mình, thành PK một chọi bốn? Lăng Nhuế mới từ về mặt không phải vui vẻ bình thường của giám khảo biến thái Tiêu BOSS lắng xuống, về mặt trong nháy mắt lại bị đóng băng.

Ước chừng đợi một phút, cửa hông bị đẩy ra, một bóng dáng cao to đập vào mi mắt, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, Lăng Nhuế hoàn toàn lĩnh ngộ cái gì gọi là giết người nháy mắt.

Tiêu Hạo thoải mái cười cười, "Bạn học Lăng Nhuế, có thể bắt đầu!"

Nhìn về mặt Tiêu BOSS vô hại nụ cười bình dị gần gũi, Lăng Nhuế chợt nhớ tới Hàng Châu Linh Ẩn tự nhà tù trước có một câu nói —— đây là nơi cách Tây Phương Cực Lạc rất gần.

Một màn ở trường học lái xe kia không biết sao liền dâng lên trong lòng, từ chối đến mấy lần, như cũ không có ánh sáng thiên sứ bao phủ ở trong Tiêu BOSS đưa mạch điện hôm đó.

Cẩn thận từng li từng tí bắt đầu biểu diễn, trong lúc đó có lẽ là bởi vì khẩn trương, Lăng Nhuế không tự chủ nuốt nước miếng nhiều lần. Sau khi biểu diễn dứt thuận lợi thông qua, đôi tay Lăng Nhuế giao nhau, chờ chuyên gia giám khảo hỏi, nghe nói thành bại ở cửa này!

Ánh mắt từ ngón tay của mình dời về phía giám khảo, Lăng Nhuế liền nghe được rõ ràng âm thanh Tiêu BOSS đằng hắng, ngẩng đầu lên hỏi, "Tại sao không dùng mạch điện chỉ định của cuộc thi?"

Lăng Nhuế lại một lần cau mày, đây không phải là biết rõ còn hỏi sao?

Một hồi thầm nói trong lòng đi qua, Lăng Nhuế ngoan ngoãn trả lời, "Dùng, nhưng lại đốt." Tự nhận là câu trả lời rất đơn giản rõ ràng, kết quả lại nghênh đón càng thêm nhiều câu hỏi ngược lại.

"Nguyên nhân đâu?"

Lăng Nhuế cắn môi dưới suy nghĩ một lát, "Em cảm giác bên trong chip cuộc thi cung cấp hình như không có mang mạch điện phản hồi."

"Chắc chắn chứ?"

Vấn đề càng hỏi nghe có vẻ càng đơn giản, nhưng hệ số khó khăn làm sao lại thành tăng lên cấp lũy thừa đây?

Rốt cuộc, Lăng Nhuế không nhìn được, hung hăng hướng Tiêu Hạo trừng đi, kết quả đúng lúc anh ta cúi đầu bắt viết gì đó, tín hiệu gì cũng không có tiếp thu được, thật ra khiến các giám khảo khác tình huống đều thấy được về mặt Lăng Nhuế dữ tợn.

". Umh. tôi, không biết." Được rồi, khiến bảo tố tới mãnh liệt hơn nữa chút đi! Lăng Nhuế cắn răng một cái, hạ quyết tâm, liều mạng!

Đang ở thời điểm Lăng Nhuế cho là Tiêu BOSS còn phải lại hỏi tới hỏi lui, anh ta chợt ngừng lại, soạt soạt soạt trên giấy viết không ngừng, những giám khảo khác lại rối rít lắc đầu, động tác mặc dù không giống nhau, nhưng xem ra tình thế cực kỳ không ổn.

Lăng Nhuế lôi vạt áo vẫn xoa xoa.

Mới vừa rồi cô như thế nào cảm thấy những sinh viên kia đánh giá quá mức hà khắc đây? Quả thực là không đáng kể sao!

Tiêu BOSS quả nhiên không phải là người! Bị gạt ở một bên kia cái bàn Lăng Nhướ nhanh chóng dùng kinh nghiệm bản thân luận chứng mệnh đề.

"Cô bé, tại sao mạch điện nguy hiểm tên LR1208?"

Tuy nói bát quái vẫn là ham mê chung loài người, nhưng thế nào nhiều năm liên tục các giáo sư lớn tuổi cũng không ngoại lệ?

Vì vậy, Lăng Nhướ lại một lần nữa bị hỏi đến, lần này cô hoàn toàn không biết giám khảo đang nói cái gì.

"Cái gì LR1208?"

Hỏi xong Lăng Nhướ mới ý thức được, vừa nói như vậy giám khảo sẽ hay không cho là mình ăn cắp thành quả người khác?

"LR đại biểu Lăng Nhướ, như vậy 1208 là có ý gì a, có thâm ý gì sao?" Lão sư ngồi ở chính giữa lần đầu tiên mở miệng.

Đây chính là thay nhau oanh tạc trong truyền thuyết sao? Lăng Nhướ cúi đầu cố gắng nghĩ.

1208, 1208, 1208. Thời điểm thì thầm lần thứ ba, cô nhớ tới số phòng nghiên cứu Tiêu BOSS, nhất thời xoay đồ mặt, mặt bối rối.

Tự nhiên, không phải vì xấu hổ, là tức đấy! Vừa nghĩ tới Tiêu Hạo tự tiện làm chủ, sử dụng số phòng thí nghiệm tới ghi danh mạch điện của mình, Lăng Nhướ tức giận cũng không dám quyết tâm dâng trào.

"Trần giáo sư, hay là chúng ta hỏi vấn đề chuyên nghiệp đi, cô bé cũng đỏ mặt, đoán chừng có."

Thời điểm nghe xong lời này, Lăng Nhướ chột cả kinh, cảm giác vị lão sư kia thiếu chút nữa bật thốt lên chính là hai chữ "Gián —— tình ——", nhưng nghĩ đến đối tượng không thuần khiết là Tiêu BOSS, Lăng Nhướ trong nháy mắt lại bị ý nghĩ của mình cho ra bên ngoài tiêu hết.

Thật ra thì, người ta Lão sư muốn nói là —— "Ăn tình".

"Tôi còn có mấy vấn đề." Âm thanh Tiêu BOSS cùng nhau, Lăng Nhướ tóc gáy cả người nhảy bén dựng lên, ý thức liền tiến vào trạng thái cấp một chuẩn bị chiến tranh.

Sau khi qua lại 5 vòng vấn đáp, Lăng Nhướ bị bại không hề trì hoãn. Chuyện cười, Tiêu BOSS muốn nguoi mắt ba điểm, tuyệt không lưu nguoi đến trời tối! Lăng Nhướ lại một lần thế ngộ đến cái gì gọi là thế lực cách xa.

Biện hộ đột ở Tiêu BOSS một tiếng "Rất tốt" hạ màn. Một cái vấn đề cuối cùng Lăng Nhướ không chút suy nghĩ, dứt khoát trả lời hai chữ —— không biết.

Thời điểm cúi người chào cảm ơn, Lăng Nhướ thấy những giám khảo khác càng không ngừng lắc đầu, xem ra chính mình là có thể sớm một chút trả lời "Không biết" nha, thì ra là các trả lời trước cũng tất cả đều là sai. Chỉ một thoáng, Lăng Nhướ hối hận đến đen cả ruột.

Không tự lượng sức a!

Thời điểm đi ra, ý tưởng lóe lên trong đầu, Lăng Nhướ nghĩ thông suốt một chuyện rất quan trọng —— khẳng định Tiêu BOSS đã sớm nhận ra người đụng chân anh ta gây ra họa chính là cô, trước đó vài ngày ấn núp bất động thậm chí giả vờ đưa mạch điện, chỉ là vì một kích phải trúng hôm nay, để cho mình phải "Chết" khó coi như vậy!

Là ai nói chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân là khó nuôi, rõ ràng là nữ nhân cùng "họ Tiêu kia" là khó nuôi! Thà đắc tội tiểu nhân cùng nữ nhân, vạn không nên đắc tội họ Tiêu kia!

Vì vậy, hôm nay Lăng Nhướ lại luận chứng mới định lý thứ hai.

Bởi vì nghĩ đến tức giận bất bình, cho tới khi Tiêu Hạo chấp tay, thời điểm theo đuôi đi ra đứng ở sau lưng của cô, bạn học Lăng Nhướ không có chút nào cảm giác.

Ánh mặt trời tháng chín vẫn chói mắt như cũ, ở trên sân xi măng sáng choang đứng ngốc rất lâu, Lăng Nhướ đột nhiên cảm thấy cổ của mình bị phoi có chút chút thư rất. Thế này mới ý thức được vấn đề thời gian, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay —— đã quá năm giờ.

"Xong rồi, xe trường học đã đi nha." Lăng Nhướ cúi đầu mặc niệm, này đem nợ này tính lên đầu Tiêu Hạo.

Tài xế xe trường học bởi vì trong nhà có việc gấp, trước khi đến đã nói rõ đúng năm giờ là xuất phát trở về, kẻ đến trễ tự chịu trách nhiệm. Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ cô là ở dưới mặt trời đứng ngốc nửa giờ?

Lăng Nhướ sờ sờ gáy, sẽ không bị phoi đen da chứ? Vì vậy, vội vàng hướng tới tán cây chạy đi, ai ngờ chưa được hai bước liền thấy khuôn mặt người kia gần trong gang tấc.

Một lát sau, Lăng Nhướ rũ xuống lông mi thật dài, ấn nhẫn che giấu hận ý lưu chuyển trong con nguoi.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

"Tôi chờ em đã lâu."

Lúc Lăng Nhuế bước nhanh đi qua, Tiêu Hạo liền mở miệng. Nhìn cô bởi vì tức giận mà phình khuôn mặt nhỏ nhắn, Tiêu Hạo đột nhiên cảm thấy trời chiều hôm nay đẹp vô cùng, tâm tình tự nhiên cũng thật tốt. Vốn cho là cô không còn ở đây đã đi theo tổ biện hộ, không ngờ lại còn trở chuyển xe cuối!

Tiêu Hạo khẽ mỉm cười, "Thế nào, tâm tình không tốt?"

Lăng Nhuế liếc anh ta một cái không lên tiếng, trực tiếp hừ nhẹ một tiếng đi ra. Đi hai bước, Lăng Nhuế càng nghĩ càng không đúng, dừng lại quay đầu, nói, "Ngài là đang trả thù, đúng không?"

"Tôi đứng chân của ngài, ngài đã sớm biết, đúng không?" Thấy Tiêu Hạo không có phản ứng, Lăng Nhuế liền nói ra tất cả.

Lần này Tiêu Hạo có phản ứng, cất bước liền đi về trước.

Lần này, Lăng Nhuế luống cuống, chẳng lẽ thì ra anh ta không biết, chẳng lẽ là mình tự bán đứng mình?

Nhìn bóng dáng Tiêu Hạo đến gần, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy lần này thật xong rồi.

"Xe trường học đã đi, tôi có xe, cùng nhau trở về trường chứ?" Tiêu Hạo mở miệng, lại hoàn toàn không phải như lời nói Lăng Nhuế tưởng tượng.

Đây là cỡ nào chân thành lời mời, cư nhiên không phải trừng phạt cùng trả thù? Sau một khắc, Lăng Nhuế trong đầu của tất cả đều là bọt khí, ừng ực ừng ực mà bốc lên.

Nội tâm bắt đầu một chút, một chút gãy gập. Đồng ý, không đồng ý, đồng ý, không đồng ý.

Đồng ý thì đồng nghĩa với tiết kiệm một khoản phí thuê xe thật lớn, tuy nhiên lại là lên thuyền giặc nguy hiểm; không đồng ý, bụng đã đói kêu vang bao giờ mới có thể có cơm nóng ăn đây?

Lăng Nhuế thừa nhận mình hoàn toàn rối rắm.

Cho đến Audi A6 của Tiêu Hạo dừng ở trước mặt của cô, cho đến khi cô ngoan ngoãn ngồi lên xe Tiêu Hạo, nào Lăng Nhuế cũng không thể đem tình hình trước mắt tất cả hoàn toàn tiếp nhận.

Đây là chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra? ghé mắt nhìn Tiêu Hạo anh tuấn, Lăng Nhuế cảm giác định lực của cô thật sự là quá mỏng, làm sao lại không có ngăn cản được đây? Hay hoặc là, vừa bắt đầu chính là cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi?

Hình như chuyện là như vậy.

Nhưng là, nhưng nội tâm làm sao lại nhảy lợi hại như vậy đây?

Nếu như trong xe không có tiếng Lương Tĩnh Như hát, không khí này nhất định là lạnh đến chim cánh cụt cũng không chịu nổi. Nhưng trong xe này phát bài thứ tội 《ba tác ánh nắng》，lại làm cho Lăng Nhuế lại một lần nữa thỏa đáng không hết da!

Chuyện như thế này xảy ra ——

Bởi vì một là không biết làm cái gì, thứ hai không biết nói gì, Lăng Nhuế liền đem chú ý lực đặt lên lời hát, sau nửa buổi chóng cảm nghe xong, tạt xấu thích phân tích lại tới rồi.

"Cuối mùa thu đỉnh núi núi hơi lạnh, thương người sóng vai ngây ngốc nhìn trời chiều"

—— dưới mắt cửa sổ xe rộng mở, gió đêm từ từ thổi trúng tóc dài của em bay phát phới, quả thật rất mau cảm thấy lạnh; quay đầu lại tìm hiểu nhìn Tiêu BOSS, Lăng Nhuế lại đem đầu ngoặt về phía ngay phía trước, mình đang cùng người khác sóng vai lái về phía phương hướng trời chiều rơi xuống, ánh sáng tàn nhuộm dần đây nè.

Thật hợp với tình hình!

"Nhìn lên, em vì anh rộng mở cửa sổ ở mái nhà; một đoạn ánh nắng rơi vào lòng bàn tay, dài ba tác"

—— nghe câu như thế, Lăng Nhuế không khỏi hơi ngẩn đầu, cửa sổ ở mái nhà quả nhiên là mở, sau đó ngoan ngoãn liền vuốt tay, cảm tràn đầy một tay ánh nắng.

Lăng mạn a, thật là quá lãng mạn rồi!

Lương Tĩnh Như lại hát, "Anh nói, mùa thu vỗ lên ánh nắng, một tác, có thể cho phép một nguyện vọng", Lăng Nhuế đột nhiên quay đầu liền hỏi, "Ài, ngài, ngài ước có nguyện vọng gì?"

Sau khi nói ra, không khí lập tức từ Bắc Cực dòi đến xích đạo, chống lại ánh mắt Tiêu Hạo cười như không cười, mặt Lăng Nhuế bắt đầu cảm thấy nóng nóng.

Mới vừa rồi cô động kinh sao? Nói cái gì nha? Lăng Nhuế hận không thể tìm cái động mà chui.

Đáng tiếc, tốc độ xe là tương đối nhanh!

Thấy Tiêu Hạo không mở miệng, Lăng Nhuế giả vờ sửa tóc lại một chút, lập tức thẳng lưng, ngồi nghiêm chỉnh, suy nghĩ tập trung cao độ, không dám hừ tiếng thứ hai, chỉ sợ không cẩn thận lần nữa động kinh nói bậy.

Thời điểm xe dừng ở cửa trường học, Lăng Nhuế ngoan ngoãn nói tiếng cảm ơn, mở cửa liền muốn nhanh chóng chạy đi.

"Ngày 27 tháng 8, ngày 28 tháng 8, ngày mừng 6 tháng 9, ngày 20 tháng 9, sau đó chính là hôm nay." Tiêu Hạo mở miệng, giọng điệu làm bầm lâu bầu, nói nhẹ vô cùng, nhưng Lăng Nhuế nghe được rõ ràng.

Hai mươi bảy tháng tám, không phải là trước một ngày cô thi bằng lái?

Như vậy, như vậy những ngày sau, chẳng lẽ chính là ngày là cô cùng Tiêu BOSS gặp mặt, anh ta cư nhiên toàn bộ nhớ kỹ?

Gió đêm, Lăng Nhuế bắt đầu từ từ hóa đá.

Anh ta đây là muốn làm gì nha?

Tác giả có lời muốn nói: mọi người xem trận bóng chưa? Cái này Nigêria cùng Hy Lạp ai sẽ thắng đây?

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tin đồn

Vừa đi vào tức xá, Lăng Nhuế liền bị Tô Mẫn Mẫn dùng ánh mắt hóa nhân kim tinh quan sát xem kỹ một phen từ đầu đến chân.

"Khụ khụ. Nhuế Nhuế, cần phải biết thăng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị a!" Nói xong, Tô Mẫn Mẫn làm như thật ôm cái ghế ngồi xuống, rất kiên quyết mở phiên toà thẩm án.

"Đừng làm rộn, hôm nay khảo nghiệm rớt. Không có tâm tình nói đùa cùng cậu." Lăng Nhuế cho là Tô Mẫn Mẫn quan tâm là cuộc thi điện tử.

"Nha, cậu liên tục cố gắng thậm chí hy sinh cả chính mình, chẳng lẽ tiến sĩ Tiêu còn chưa có bật đèn xanh cho cậu?" Tô Mẫn Mẫn ầm ầm ỉ từ trên ghế nhảy dựng lên.

Nói gì vậy?

Lăng Nhuế đang muốn mở miệng bác bỏ, thì điện thoại của Tô Mẫn Mẫn không hợp thời mà vang lên.

"Uy. A, tốt. Ân. Nhất định là chuyển cáo. Sáng sớm ngày mai mười giờ. Vâng. Lão sư hẹn gặp lại!"

Giọng nói từ mới đầu lười biếng từ từ biến thành cung kính, cuối cùng biến thành hiền hòa lễ độ kêu lên "Lão sư?"

Lăng Nhuế nhìn Tô Mẫn Mẫn, chợt có một loại kích động buồn cười, vẻ mặt vận vẹo thật sự là quá phong phú.

"Chẳng lẽ là bị Du lão đầu tra được trình tự số hiệu là giống nhau rồi hả?"

Tô Mẫn Mẫn cúp điện thoại, không trả lời, liền quay đầu dùng ánh mắt quý dị quan sát Lăng Nhuế, cho đến khi thấy Lăng Nhuế không chịu nổi cũng từ trên ghế đứng lên.

Vừa muốn mở miệng, lại bị Tô Mẫn Mẫn đoạt tiên cơ, "Nhuế Nhuế a, điện thoại di động của cậu đâu?"

"Làm gì? Ở trong túi đó!"

Hiển nhiên Lăng Nhuế không có chú ý tới giọng điệu Tô Mẫn Mẫn trở nên âm dương quái khí.

"Thật chứ?"

Bị hỏi lên như vậy, Lăng Nhuế thuận thế liền sờ về phía túi quần jean của mình tìm, về mặt thoáng chốc cứng đờ, "Nha, điện thoại di động của tớ đâu rồi!"

Hôm nay đến tốt cùng là ngày mấy nha, xui xẻo cũng triệt để thế này!

Lăng Nhuế "Vọt" ngồi ở trên ghế, sau một khắc chợt nhớ tới lúc ở trên xe Tiêu BOSS hình như vẫn còn trở nhắn trả lời tin nhắn, cho nên ——

Chẳng lẽ là đánh rơi trong chiếc xe Audi kia?

". Hi hi, Nhuế Nhuế, tớ phát hiện cậu cau mày cũng xinh vô cùng. Ai, mỹ nữ chính là không giống người thường, mất điện thoại di động còn có người chủ động tới báo án!"

Lăng Nhuế liếc một cái, lúc này liền hỏi, "Nói, điện thoại di động của tớ ở đâu?" Khí thế chuyển một cái, Lăng Nhuế "Lật người", bắt đầu thẩm vấn người trước mắt.

"Điện thoại là tiến sĩ Tiêu gọi tới, sáng sớm ngày mai mười giờ, truy nguyên lâu." Tô Mẫn Mẫn nói xong, đáy mắt gọn sóng tràn đầy vui vẻ, xem ra người nào đó có hoa đào rồi, xem ra mình thuận lợi tốt nghiệp là có thể thấy.

Lời này vừa nói ra, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy nếu không phải là sợ đụng hư tường tự cô phải bỏ tiền bồi thường, cô nhất định đụng đầu tường phía nam không quay đầu.

Oan nghiệt a, oan nghiệt a, cô tại sao liền không thoát khỏi được anh ta đây?

Mười giờ sáng ngày thứ hai, Lăng Nhuế đứng lúc xuất hiện ở truy nguyên lâu phòng 1208, lần này, lại còn là Tiêu BOSS tự mình mở thủy tinh cửa chống trộm cho cô.

Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lăng Nhuế đi vào phòng làm việc của Tiêu BOSS.

"Cái đó, Tiêu. Sur huynh", này cách gọi biến thái a, Lăng Nhuế không nhịn được oán thầm, cô thiếu chút nữa liền kêu thành Tiêu BOSS.

"Cám ơn ngài, cái đó. Điện thoại di động của tôi." Bàn tay hướng lên, Lăng Nhuế do dự nửa ngày, thì đưa ra phía trước.

"Trên tủ sách, tự mình lấy." Tiêu Hạo ngồi tại chỗ trên ghế đảo tư liệu trên mặt bàn, "Đi ra nhớ đóng cửa." Nhàn nhạt phun mấy chữ, anh ta cũng không ngẩng đầu.

Lấy được điện thoại di động thuận lợi một cách khác thường. Thở dài một tiếng, Lăng Nhuế đóng cửa lại.

Một cơn mưa thu trời liền lạnh, làm lá phong từ từ lộ đỏ, cả vùng đất bắt đầu tôi dỉnh vào vẻ vàng óng ánh.

Sáng sớm thứ bảy, Lăng Nhuế đang thích ý thong thả vui ở trong chăn hưởng thụ ngủ nướng, điện thoại di động lại đột nhiên không an phận kêu lên. Lăng Nhuế còn buồn ngủ oán trách, vừa mò trên giường tìm điện thoại di động.

Vừa nhìn là một số xa lạ, Lăng Nhuế giãy giụa hạ xuống, nhấn phím call.

"Tới truy nguyên lâu." Đại khái bởi vì đợi rất lâu rồi nên tâm tình của đối phương có vẻ không phải rất tốt.

"Cái đó, xin hỏi, ngài là?" Có thể nói ra truy nguyên lâu dĩ nhiên là người trong trường học, nhưng điện tới không có hiện tên, nói một cách khác, cô không biết đối phương.

Ở đây dưới tình huống không biết, hỏi thăm, dĩ nhiên là lễ thường tình. Vì vậy, Lăng Nhuế cứ như vậy lên tiếng.

"Tiêu Hạo."

Sau hai chữ ngắn gọn, đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh cúp máy, ". . . .đô.đô.đô. . ."

Lăng Nhuế không mang chút chần chờ nào từ giường bò dậy.

Đội cô thờ hồng học chạy đến truy nguyên lâu thì mới nhớ tới hôm nay là ngày công bố thành tích cuộc thi điện tử. Dĩ nhiên, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là tại sao Tiêu BOSS lại có thể có số di động của cô? Suy đi nghĩ lại, Lăng Nhuế nhớ lại lần rơi điện thoại di động đó, là hoàn trả đồn.

Quá là hèn hạ rồi, anh ta cư nhiên trộm số di động của cô!

Tầng dưới cùng đại sảnh Truy nguyên lâu không biết lúc nào thì mọc thêm nhiều hơn một bụi đứng, Lăng Nhuế chưa chen vào đám người, đã nghe thấy Hoàng Đào gào thét, "Lăng Nhuế, chúc mừng a, giải nhất a, giải nhất cả nước!"

"Cậu nói giỡn gì đâu!" Lăng Nhuế nhìn một chút ngoài cửa sổ, ngày này đã đủ lạnh rồi, này chuyện cười này tuyệt không buồn cười, nói xong liếc mắt

một cái xem thường.

"Tiểu Nhuế a, không dễ dàng, cậu và Trương Chiêu Dương hai người vì trường học kiếm được giải nhất cả nước, ha ha, viện trưởng quả nhiên là ánh mắt độc đáo! Tiểu Nhuế a, có tiền đồ, có tiền đồ."

Chẳng biết lúc nào, Snape chui ra từ đồng người.

Lăng Nhuế cười xấu hổ, cái chém gió này nhưng nổ thật to, không chỉ có để cho cô sinh ra một chút hả hê, còn trực tiếp khen viện trưởng lão nhân gia ông ta!

Quả nhiên, thiên nổ vạn nổ vuốt đuôi không nổ!

Ở dưới ánh mắt quan ái của Snape, Lăng Nhuế đi vào thang máy.

Từ dự liệu, đang ngồi trong phòng họp nhỏ trừ bộ phận bạn học dự thi, vài phần còn lại có viện trưởng cùng Tiêu BOSS, bọn họ đang cúi đầu nhỏ giọng trao đổi, bộ dáng rất có đề tài.

Lăng Nhuế chọn chỗ bên cạnh ngồi xuống, trong lòng đang suy nghĩ tới nơi này làm gì, điện thoại di động liền vang lên.

"Này, Nhuế Nhuế, quên nói cho cậu biết, hôm nay trường học triệu tập các thí sinh dự thi đi họp, cậu mau đi đi, phòng họp nhỏ truy nguyên lâu, bái bai!"

"Cái người này chi ——" Lăng Nhuế còn chưa nói hết lời, đầu bên kia điện thoại Tô Mẫn Mẫn liền cúp, đoán chừng đoán được Lăng Nhuế nhất định sẽ nể cô, đơn giản đã tới rồi.

Nếu nói đi họp thật ra thì căn bản cũng không có chuyện quan trọng gì muốn giao phó, chỉ là đơn giản thông báo tình huống giải thưởng cuộc thi điện tử. Ngoài Lăng Nhuế dự liệu, đề tài E cuộc thi chỉ có tổ cô được thưởng. Tạm dừng không nói giải thưởng như thế lại được, chỉ tổ Hứa Hủy với còn dư lại hai tổ cái giải thưởng gì cũng không được, làm cho Lăng Nhuế cảm thấy rất kỳ quái.

Hội nghị kết thúc ở viện trưởng hùng dũng tổng kết. Sau đó, Lăng Nhuế vội vội vàng vàng chuẩn bị đi phòng ăn trấn an một chút ngũ tạng của mình, nghe viện trưởng đang gọi mình, "Học trò Lăng Nhuế?"

Nghe tiếng dừng lại, Lăng Nhuế nhìn thấy viện trưởng đi nhanh tới, sau đó đưa tay.

Lăng Nhuế ngăn ra, chẳng lẽ giống trống khua chiêng thế này chính là vì cùng cô bắt tay? Vì vậy, cô đưa tay phải ra, bắt đầu kích động.

Viện trưởng thuận thế đưa tay nâng cao, ý vị sâu xa vỗ vỗ Lăng Nhuế đầu vai nói, "Nữ sinh có thể có tiền đồ này, không tệ, không tệ! Hào hào cố gắng lên, quay đầu tiến vào sở nghiên cứu điện tử đại học A."

Lăng Nhuế nhìn tay phải của cô, ừ ừ.

Sau nửa ngày, đáp lời.

"Viện trưởng, em muốn dự thi là sở nghiên cứu tiết kiệm điện tử." Thật sự không đành lòng để cho lão nhân gia thất vọng, Lăng Nhuế rất thẳng thắn mà nói thật. Vốn tưởng rằng viện trưởng sẽ cảm thấy cô không biết tốt xấu gì, ai ngờ ——

"Không có việc gì, người một nhà." Viện trưởng cười đến vui vẻ, mắt híp lại thành một đường chỉ.

Ngài là không nghe rõ ràng a, em nói là sở nghiên cứu tiết kiệm điện tử? Lăng Nhuế im lặng.

Thời điểm đi ra phòng họp nhỏ, Lăng Nhuế không nhịn được lại chạy đi nhìn một chút tủ treo thành tích, không thể không nói, hiệu suất làm việc của học viện thật đúng là cao, thành tích mới ra ngoài một ngày, tủ thành tích liền treo toàn bộ tốt lắm, Lăng Nhuế nhìn hình cô vẫn hả hê một hồi lâu. Sau đó, ánh mắt theo bước chân di động, sau đó nữa, mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển đã tới rồi.

Đều nói rừng lớn vốn loại chim nào cũng có, nhưng là, từ đại học A xuất đi người cũng không đến nỗi lợi hại như vậy chứ? Trên tủ thành tích, không phải một hạng mục Kỹ Sư quốc gia nào đó, chính là một chủ nhiệm phòng thí nghiệm nào đó, nếu không liền trực tiếp là một vinh dự chủ tịch hiệp hội nào đó.

Quả thật, quá dọa người rồi!

Nửa ngày cúi đầu cảm khái, Lăng Nhuế lại lần nữa ngẩng đầu, mấy khuôn mặt quen thuộc đập vào mi mắt.

Thì ra là, đại danh Tiêu BOSS một thời nổi tiếng cả nước đoạt huy chương hạng nhất cuộc thi điện tử Sinh viên Đại Học của đại học A năm đó, cùng Nghê Kiệt, Mã Kiện họp thành "Tam Kiếm Khách điện tử"! Liên tưởng thoáng một cái khác thân phận của địa vị người giành giải thưởng này, Lăng Nhuế nhất thời cảm thấy Tiêu BOSS có lai lịch lớn, nếu không tuổi còn trẻ làm thế nào đã thành ủy viên ban giám khảo?

Vừa nghĩ tới mình còn đứng chân của anh ta, Lăng Nhuế nhất thời không có khẩu vị, hình như đắc tội "Quyền quý" a!

Buổi lễ trao giải chính thức an bài sau một tuần lễ ở sở nghiên cứu tiết kiệm điện tử. Bởi vì đạt được giải đặc biệt toàn tỉnh chỉ có hai tổ, vì vậy Lăng

Nhuế dần dần thành chuyện đàm thoại trà dư tửu hậu ở đại học A.

Phải nói trên đời có cái gì là không ngăn được, đó chính là lời đồn đãi.

Rất nhanh, tin đồn về Lăng Nhuế giống như đầy tuyết rơi rồi rít mà đến, nên cũng không mất mấy ngày công phu, thế nhưng biến thành nhiều phiên bản bất đồng.

Bản chính thức nói coi như có thể nghe, không gì khác là mỹ nữ hệ điện kiêm tài nữ Lăng Nhuế, nhờ viện trưởng đốc túi truyền cho, lại được tiến sĩ du học Tiêu Hạo đốc sức chỉ đạo cái gì, cùng người tài ba hệ điện tử lập trình Trương Chiêu Dương song cường thống nhất, tài nghệ trấn áp quần hùng, vì trường làm vẻ vang.

Lời nói rất hay, cũng rất có kỹ thuật.

Tin tức thiệt giả toàn bộ ném ra, sau đó khiến độc giả tự động chế biến.

Nhưng là, chuyện lên đến BBS trường học, liền hoàn toàn không phát triển tốt.

Quan điểm chia làm hai phái, cũng không phải đối lập.

Một phái cho là Lăng Nhuế đoạt giải là viện trưởng cho mở cửa sau, vì biểu dương lộ vẻ có tính tin cậy, còn cố ý kèm thêm 2 đoạn đối thoại của Snape, viện trưởng cùng Lăng Nhuế.

—— Snape: "Lăng Nhuế a, em và viện trưởng quen biết, thế nào không nói sớm cho tôi biết chứ, còn náo động lên nhiều chuyện cười như vậy, thật là a."

—— viện trưởng: "Không có việc gì, người một nhà."

Lời này viện trưởng đúng là đã nói, nhưng lúc nói hoàn toàn là hướng đi thi nghiên cứu. Bị người có lòng cất câu lấy nghĩa như thế, cũng khó trách quần chúng bắt đầu nghĩ sai.

Phái khác thế tới thì càng dữ hơn, khẩu khẩu thanh thanh nói Lăng Nhuế là được ủy viên giám khảo Tiêu Hạo "Đặc biệt chăm sóc", nguyên nhân là hai người đang trong tình yêu cuồng nhiệt!

Lần này, kèm trên là không là cái loại nội dung nói chuyện có thể làm giả gì đó, mà là hình ảnh rõ ràng ——

Trên tấm hình, người trong cuộc đang từ xe Audi màu đen đi xuống, quay đầu lại mỉm cười nói gì đó, mà chỗ tài xế thượng tọa chính là Tiêu Hạo, dưới tấm ảnh hiện thị thời gian vừa lúc là ngày khảo nghiệm sản phẩm.

Cơ hồ là cả đêm, Lăng Nhuế trở thành nhân vật nổi tiếng ở đại học A, có thể không biết hiệu trưởng tên gì, nhưng là không biết hệ điện tử đại học A có một Lăng Nhuế, vậy người liền OUT rồi !

Nhìn mỗi ngày lời đồn càng chất chồng lên, Lăng Nhuế cuối cùng tu luyện đến trình độ không động.

"Trường hợp này gọi là không hẹn, có thể không nhìn!" Thời điểm dùng cơm ở căn tin, Tô Mẫn Mẫn lại thấy có người ở chỉ chỉ trỏ trỏ, đang muốn nổi giận, Lăng Nhuế liền từ từ mở miệng, "Loại người này, vĩnh viễn trốn tránh thành công của mình, cự tuyệt gánh chịu sứ mạng vĩ đại, lại ghen tỵ người khác ưu tú, hạ hê người khác bất hạnh. Cho nên, Mẫn Mẫn, nếu là cậu thật đi so đo, liền rút giá của mình!"

Lăng Nhuế cười gắp cây đậu cô-ve, "Hôm nay thức ăn này không tệ."

"Nhuế Nhuế cậu thật độc, so sánh với miệt thị, cảnh giới không nhìn quả thật rất tốt!" Tô Mẫn Mẫn kinh ngạc mặt đỏ giận thành cười, "Biết cậu nhiều năm, không phát hiện cậu còn có công lực võ vệt a, chỉ là, công lực tôn hại người ta hình như là nâng cao một bước!"

Lăng Nhuế ngẩng đầu, vén tóc dài một cái —— "Thật ra thì tớ vẫn thâm tàng bất lộ!"

"—— Stop!" Tô Mẫn Mẫn phát ra một tiếng khinh thường rất dài.

Sau đó Lăng Nhuế thổi phù một tiếng, cũng phun.

Tin đồn càng truyền càng dữ dội, cho đến trước nghỉ đông một tuần, cũng không có khuynh hướng giảm lạnh xuống.

Ngày này, Lăng Nhuế nhận được giáo vụ thông báo, nói phần thưởng cuộc thi cả nước là một chuyến du lịch châu Âu. Bởi vì nhà tài trợ mới cuộc thi là Siemens(đơn vị đo độ dẫn điện) nước Đức, cho nên phần là sinh viên đạt giải nhất cũng có thể du lịch châu Âu miễn phí.

Lăng Nhuế cơ hồ vượt qua ngày thi cuối kỳ trong trạng thái phấn khởi, trừ đêm ngày, tra các địa điểm phong cảnh, thời gian còn thừa lại toàn bộ cống hiến cho tra thời tiết.

"Nhuế Nhuế, cậu chính là không nên đi châu Âu?" Tô Mẫn Mẫn buồn bã, mình sắp bị thời tiết châu Âu phiền chết rồi !

"Tại sao?" Lăng Nhướ vẫn như cũ xem thời tiết Anh quốc, "Gần đây Anh quốc giống như đang mưa, cậu nói lúc tớ đi có thể hay không cũng trời mưa?"

"Cái đó tớ không biết, nhưng là cậu ngày ngày thông báo thời tiết như vậy, tớ" Tô Mẫn Mẫn bi tráng ngừng lại một chút, "Nhất định sẽ điên mất!"

Lăng Nhướ quay đầu lại, chỉ thấy Tô Mẫn Mẫn vùi đầu ở trong gối.

"Hội chứng nổi rôm sảy ." Từ tốn nói một câu, Lăng Nhướ lại đem ánh mắt quay trở về máy vi tính.

Tô Mẫn Mẫn sững sờ, đông hạ đều không phân nha!

Ở phi trường quốc tế thời điểm lấy được thị thực cùng vé máy bay, Lăng Nhướ quả thật vui hồng người.

"đại học A còn có người tới sao!" Trong đám người, thầy giáo mang đội nói một câu.

Trương Chiêu Dương đi nước Mĩ tham gia tranh tài xây dựng mô hình số học quốc tế, cho nên tự nhiên không phải đi cùng một chuyến bay. Lăng Nhướ tò mò giương mắt nhìn lên, sau một khắc, thần kinh hưng phấn bắt đầu suy thoái.

Tại sao anh ta cũng tới sân bay?

Tác giả có lời muốn nói: ai nha, chương gọi tin đồn ~ nhấn lại a, nhấn lại a ~ lại nói, nước Đức cư nhiên thua, ai nha, ta đây phân tích a, toàn bộ không có ~ cầu xin an ủi a

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Du lịch

Nhìn Tiêu BOSS tự nhiên thanh thản cùng thầy giáo mang đội của mình chào hỏi, Lăng Nhướ hoàn toàn 囧 rồi, nhìn lại anh ta đến gần mình, Lăng Nhướ chợt nhớ tới cái đó đồng lời bình luận cao vạn trọng.

Không hề có điểm báo trước, xẹt qua một câu từ đáy lòng bật đi ra——

Tình yêu cuồng nhiệt?

Vỗ vồ gò má của mình, nhanh chóng hồi hồn, khuôn mặt nhỏ vẫn là đỏ hồng trong suốt. Lăng Nhướ tự suy nghĩ, loại ý nghĩ này thật là không được nha, Tiêu Hạo là ai, không phải loại tôm tép nhỏ như cô có thể đem ra tùy ý trêu ghẹo . Nói đi thì phải nói lại, nha đầu nhà ai có thể chống đỡ được anh ta đây? Nghĩ tới đây, Lăng Nhướ thật tò mò bộ dạng bạn gái của Tiêu BOSS.

Nhưng là anh ta có bạn gái sao? Lăng Nhướ lại không nhận được tự hỏi.

"Tiêu Hạo, đồ là cô ấy thiết kế?"

Lăng Nhướ quay đầu, người bên phải Tiêu BOSS đang nhìn cô chờ câu hỏi.

"Ồ, đây không phải là Đại Mỹ Nữ hệ điện tử sao, gần đây trên BBS thật náo nhiệt a, chắc chắn, thật là trăm nghe không bằng mắt thấy!"

Người bên trái Tiêu BOSS tiếp miệng.

Lăng Nhướ hồi hồn nhanh như chớp chuyển con mắt mình, không hiểu rõ tình hình trước mắt —— Tiêu BOSS hình như không có ý định nói tiếp, chỉ là đi tới, sau đó.

Ách, cư nhiên, cúi đầu.

Hơi thở không chút trì hoãn đánh vào tai Lăng Nhướ, ngứa ngứa tê tê.

Lăng Nhướ rung mình một cái, nhanh chóng lui hai bước, vội vội vàng vàng hô một tiếng, "Chào Tiêu sư huynh!"

Màu đỏ trên mặt lại một lần nữa cuốn tới, khí thế mãnh liệt, từ bên tai một đường hướng lên.

"Ừ ——" Tiêu Hạo nhàn nhạt khẽ hừ, kéo dài giọng điệu, sau đó cười cười, "Chào em."

Lăng Nhướ chớp nhìn về Tiêu BOSS, tâm tình của anh ta, hình như —— không tệ.

Thời điểm ánh mắt nâng lên lần nữa, vừa chống lại ánh mắt xem xét mờ ảo một người trong đó, Lăng Nhuế cảm thấy tình cảnh có chút quen mắt, suy đi nghĩ lại, giống như mọi người đang nhìn động vật trong vườn bách thú.

Sau một lúc ý thức được cái này, Lăng Nhuế khẽ nhủ mày tỏ vẻ bất mãn, "Các ngài cũng muốn đi châu Âu sao?"

Cẩn thận hỏi, sau đó không lộ ra dấu vết mà đem mình dời đến sau lưng Tiêu BOSS.

"Nước Đức." Nghe Kiệt thu ánh mắt, ngoài miệng nhẹ nhàng linh hoạt trả lời, nhưng trong lòng rất là hài lòng.

Nha đầu này quả nhiên cùng tên nhóc Tiêu có chút gì a; bình luận trên BBS quả nhiên không phải vô căn cứ; xem ra, còn là hoa thơm trường học cũ; rốt cuộc Tiêu Hạo cũng có báo ứng kiếp này.

Nghe Kiệt âm thầm mừng rỡ.

Lăng Nhuế "Nha" một tiếng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rất tốt, mục đích bất đồng!

Sau cuộc trò chuyện, người định không bằng trời định. Tính toán của Lăng Nhuế còn chưa có khởi động, máy bay còn chưa cất cánh, thoát khỏi tầm mắt Tiêu BOSS kế hoạch liền chết trong trứng nước.

Nguyên nhân gây ra chuyện là giáo viên theo đội trước khi máy bay cất cánh đột phát bệnh viêm ruột thừa cấp tính, vì vậy, Tiêu BOSS nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy. Thứ nhất anh ta cũng bay châu Âu, thứ hai anh ta còn là ủy viên giám khảo cuộc thi.

Danh chính, ngôn thuận!

Thời điểm máy bay cất cánh, Lăng Nhuế cả người ỉu xiu nắm trong tay vé máy bay, thật may là chuyện còn không khéo đến mức đến Tiêu BOSS an vị tại bên cạnh cô. Cúi gầm đầu, Lăng Nhuế nghiêng người liếc nhìn Tiêu Hạo phía trước mình chỉ cách vền vện một cái đường đi—— anh ta đang nhìn nhả xem tạp chí.

Âm thanh nữ tiếp viên hàng không thông báo trước khi máy bay cất cánh đúng lúc vang lên ở bên tai, vừa nghe đến hành trình bay toàn bộ mười một giờ, Lăng Nhuế lập tức quyết định ngủ, kết quả giằng co nửa giờ cũng không ngủ được. Cabin bởi vì quan hệ với dòng khí lưu luôn là ông ông vang dội, nghiêng đầu, Lăng Nhuế chợt nhớ lại điểm tích mấy ngày nay——

Hình như lúc trước kia cho là Tiêu BOSS không phải người tốt, nhưng là, anh ta hình như cũng không có làm cái gì chuyện gì quá phận, coi như thời điểm hùng biện lần đó vấn đề sắc bén nghiêm khắc, mà nay suy nghĩ một chút cũng chỉ là nguyên tắc công bằng, các lão sư khác mặc dù không có mở miệng, nhưng có lẽ vừa mở miệng vấn đề cũng rất bén nhọn.

Nói cho cùng, ngược lại mình có phần thẹn cho anh ta, cũng không biết chân bị đung của anh ta thế nào, thông minh như anh ta, giống như đã sớm biết cô là người gây ra họa, nhưng chẳng những không có truy cứu, còn trời xui đất khiến giúp cô những lúc nguy hiểm của cuộc thi điện tử.

Nghĩ tới, nghĩ lui, ánh mắt Lăng Nhuế liền nghiêng mắt hướng nhìn lên chân của Tiêu Hạo, chẳng lẽ Tiêu BOSS là có mưu đồ khác?

Lăng Nhuế cúi đầu đánh giá mình, chợt lắc đầu.

Thời điểm máy bay còn chưa có bay khỏi vùng đất Trung Quốc, hình tượng Tiêu BOSS ở trong lòng Lăng Nhuế bắt đầu từ từ thay đổi.

1strong0' chiều.

Tiêu Hạo quay đầu lại, nhìn thấy Lăng Nhuế đang mang theo bịt mắt, nghiêng đầu vui vẻ ngủ. Nhìn tư thế ngủ tùy ý như thế, Tiêu Hạo bất giác nở nụ cười trầm, khỏe mặt phượng vỹ tới càng phát ra tuần lẳng.

Đạt chân tới Frankfurt là đúng hai giờ chiều. Sau khi máy bay hạ cánh, đoàn người liền được xe riêng trực tiếp đưa đi vì vụ trung tâm nghiên cứu phát triển Berlin Siemens. Theo xe hơi lướt trong rừng rậm cùng sân cỏ, Lăng Nhuế thế này mới ý thức được mình đang trên mạch đập Berlin.

Sau khi từ trung tâm Siemens ra ngoài chính là thời gian hoạt động tự do, nhìn mọi người tốp năm tốp ba kết bạn cùng đi những nơi nổi tiếng nhất châu Âu, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy có chút tịch mịch, thật giống như cô chỉ có một mình.

"Phía đông dưới cây bồ đề là đường Mã Khắc Tư — quảng trường Engels, cửa phía tây là Brandenburg, không muốn đi xem một chút sao?" Tiêu Hạo nói chuyện điện thoại xong thời điểm đi ra xe du lịch, nhìn thấy Lăng Nhuế đang nhìn mọi người kết bạn mà đi gần người, trong lòng kích động chợt hướng phía trước đi đến.

Lăng Nhuế xoay người, mím môi, hình như cũng không phải là chỉ mình cô một người?

Sau một khắc, gạt đầu, trong mắt nụ cười mềm mại.

Đầu mùa đông mặt trời lười biếng dựa theo trên đường phố từng cái người đi đường, đi bên trong hành lang tràn đầy màu xanh, Lăng Nhuế từ gò bó lúc trước chậm rãi buông ra.

"Tiêu sư huynh, ngài nói những Bồ Đề Thụ này bao nhiêu tuổi rồi?" Lăng Nhuế hỏi vui.

Tiêu Hạo quay đầu, đi đường lắc lư mỗi một không chút dấu vết nào lưu trên người cô, tóc dài phiêu dật tùy ý như trước tản ra trên vai áo màu đỏ, thỉnh thoảng bởi vì gió làm tung bay lên trên hai vai. Ánh sáng mặt trời, hoạt bát và thanh thuần!

"Hơn ba trăm tuổi, cụ thể, hỏi bọn nó." Tiêu Hạo đưa tay chỉ đại thụ bên đường ý bảo, chợt lại nói, "Con phở lớn này mới xây ở thế kỷ 17, ban đầu còn trồng chút cây đào, chỉ là sau lại bị chặt rồi. Yêu thích sao?"

Lăng Nhuế gật đầu, "một kiểu phong tình khác!"

"Đi, nhintượng nữ thần Hy Lạp trước mặt một cái đi." Tiêu Hạo lời nói nhẹ nhàng, vỗ vỗ bả vai Lăng Nhuế liền đi trước mặt dẫn đường.

Sau lưng, Lăng Nhuế một đường chạy chậm đuổi theo, giọng điệu có chút buồn bã, "Nhưng là, tôi còn chưa có chụp hình đấy."

Mã Khắc Tư — Engels trên cầu đứng vững 8 pho tượng nữ thần cổ, Lăng Nhuế vội vàng dùng máy chụp hình hình dạng thân thể thướt tha của chúng, chợt nghĩ đến một cái vấn đề ——

"Tiêu sư huynh đã tới Berlin?" Nếu không tại sao đối với tất cả nơi này quen thuộc như vậy?

"Xem như thế đi."

Lăng Nhuế lắc đầu, vẫn nghĩ —— đây là câu trả lời gì đây?

Thời điểm chưa hồi hồn, Lăng Nhuế đã nhìn thấy Tiêu Hạo ngoắc tay, vì vậy lập tức nhấc chân đi theo.

Ngoắc ý bảo, đó là bởi vì Tiêu BOSS cho là nên đi về rồi.

Quả nhiên, lần này Tiêu Hạo giống như là sợ anh ta một dạng mất dấu, còn quay đầu kêu cô một tiếng.

Anh ta hình như có thể chuẩn xác nắm giữ thời gian tham quan, rồi sau đó tại thời điểm chính mình cảm thấy không sai biệt lắm, lại một lần nữa bắt đầu bộ mang cô đi về phía chỗ tiếp theo. Nhu quang ở bên trong, Lăng Nhuế nhìn bóng lưng Tiêu Hạo, chợt sinh ra một loại ảo giác —— người này rất thân thiết.

thời điểm đi ngang qua đại học Humboldt, Tiêu Hạo nói, Mã Khắc Tư, Hegel, Einstein cũng từng ở chỗ này. Lăng Nhuế vừa nghe, vui vẻ, nhất quyết không tha lời kéo Tiêu Hạo xông về băng đá an vị, "Chúng ta cũng có thể tiếp xúc cùng danh nhân trong lịch sử ở cự ly gần phải hay không?"

Tiêu Hạo liếc nhìn Lăng Nhuế bỏ tay vào khuỷu tay mình, vẫn không nói gì.

"Nói không chừng bọn họ cũngtừng ngồi trên tấm ghế đá này suy tưởng qua a, mau cười, mau cười, chúng ta đồng hành cùng danh nhân!"

Ổng kính, Lăng Nhuế kéo đồng hành Tiêu Hạo, kiêu ra dấu tay chữ V, cười đến mặt mày hơn hớn, mà Tiêu Hạo có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Cám ơn người đi đường giúp một tay, Tiêu Hạo thu hồi máy chụp hình ngồi xuống, chợt mở miệng, "Tôi cảm thấy được bọn họ sẽ chọn bàn đá kia." Lăng Nhuế nhìn theo đầu ngón tay Tiêu Hạo, không vui bữu môi, "Ngài cũng không phải là Bách Hiểu Sanh!" Nhưng qua không bao lâu, cô hạ mắt, "Ngài nói ngộ nhớ thật sự là bàn trà bên kia thì nên làm cái gì?"

Tiêu Hạo đậm mỉm cười, không nói, ánh mắt cung chiêu.

Thời điểm mặt trời lặn Lăng Nhuế cảm thấy hai chân bắt đầu kháng nghị rồi, ai ngờ Tiêu BOSS lại nói phong cảnh ở khu vực tượng đồng nhô lên ở giữa đường Phi Đặc Liệt Đại Đế là không thể bỏ qua, còn cần phải nhìn dưới trời chiều mới có thú vị.

Vì vậy, trong ống kính, Phi Đặc Liệt Đại Đế nhưng trang thúc ngựa, tay cầm bảo kiếm, anh tư bộc phát; Lăng Nhuế đứng ở một bên, nặn ra nụ cười môi mệ, cười đến vô lực và ngu đần. Bên tai không ngừng truyền đến tiếng Tiêu BOSS ghét bỏ, "Cười đến thật khó nhìn!"

Lăng Nhuế le lưỡi, nếu không anh cấp tôi cười một cái?

Rắc rắc định dạng ——

Trong màn ảnh, nữ sinh mặt dí dỏm, mặc đồ đỏ, sắc xanh hài hòa giao dung trong bối cảnh có thể mơ hồ thấy được cửa Brandenburg.

Khu vực trung tâm phòng ăn ngoài trời, Lăng Nhuế ngồi liệt ở trên ghế dây mây, dùng sức vỗ chân của mình, nhưng mà trong nội tâm lại là bất ổn —— mới vừa rồi cô làm sao lại lớn mật đến giành máy chụp hình cùng Tiêu BOSS, không phải chỉ là hình thè lưỡi thôi sao, cư nhiên muốn chụp mình một dạng như một đứa trẻ nhất quyết không tha.

Sợ nhất chính là, Tiêu BOSS lại còn bày ra một vẻ mặt rất hưởng thụ.

Thật là quý dị, thật là quý dị, lăng Nhuế lắc đầu, chẳng lẽ Tiêu BOSS cũng sẽ chơi đến điên khùng?

"Cái bánh ngọt này ăn thật ngon, nếm thử một chút!"

Lăng Nhuế nhìn Tiêu Hạo đem một bàn bánh ngọt đẩy tới trước mặt mình, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, từ đầu đến cuối không có ý tứ ngẩng đầu.

Có câu nói, bắt người tay ngắn. Thời điểm ăn được ba khối tiểu bánh ngọt, Lăng Nhuế chợt thấy lương tâm lo lắng, sau đó loại cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt, không phải một câu "Thật xin lỗi" thôi sao, Lăng Nhuế ngẩng đầu, nổi lên cảm xúc, "Tiêu ——"

Còn chưa có gọi xong, người đối diện chợt buông ly sứ viêng vàng trong tay xuống, đứng dậy.

Lăng Nhuế quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu BOSS cùng một vị quý bà nước Đức ôm nhau. Quý bà đó là một kích động, vắn vồ sau lưng Tiêu BOSS

Lăng Nhuế suy nghĩ, Tiêu BOSS chắc phải là khách quen ở Berlin đi, ngay cả người nhà quý bà đều biết hắn, không đơn giản a!

Quý bà đại khái phát hiện Lăng Nhuế hơi mang ánh mắt nghi hoặc, rất hiền lành hướng đến cười cười, Lăng Nhuế ngẩn ra, thoải mái cười đáp lại, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác —— rình coi luôn là không có đạo đức!

Nắm chuôi ly trên tay không biết dừng lại bao lâu, Lăng Nhuế mới nhớ tới đem cái ly đưa tới gần, cúi đầu uống một hớp, cau mày ——

"A —— thật đắng!"

Một luồng đường trắng liền đưa tới.

Nhìn động tác Tiêu Hạo thông thạo, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy có cái gì đó thổi qua trái tim

Tiêu Hạo nhận lấy chén cà phê trong tay cô, Lăng Nhuế dõi mắt trông về phía xa.

Trời chiều như mâm ngọc ánh sáng chiếu thật thấp, chiếu rọi tại trên mặt người đi đường, tựa như bộ Kim sa thật mỏng; hai bên hàng cây xanh cũng như bơi lên một tầng dầu hạt cải, bộc phát xanh lá. Gió đêm từ từ, tất cả tĩnh lặng vui vẻ cơ hồ bất khả tư nghị, đây cũng là mặt trời lặn nước khác

Lăng Nhuế nhìn si mê, tay chống cằm, khoe miệng khẽ toét ra, lại không biết của say mê tươi cười của mình đã trở thành phong cảnh trong mắt người khác.

Tiêu Hạo tay nâng cà phê dừng ở không trung Một giây, hai giây, ba giây, sau đó khôi phục như thường, khoe môi xẹt qua đường vòng cung bình thường giống như gió xuân rực rỡ, mơ hồ giống như là cất giấu cái gì

Nếu như không có môi vừa cất dứt, cô là đang chuẩn bị nói xin lỗi?

Tiêu Hạo cúi đầu nhấp một hớp cà phê —— không thêm đường hình như là có chút đắng, có lẽ anh có thể sửa đổi một chút khẩu vị, cho thêm đường.

Thông dong ưu nhã để ly xuống, Tiêu Hạo hỏi, "Em biết đây là ý gì sao?"

Nắm nắm ngón tay nhìn người trước mặt không hiểu, Lăng Nhuế theo thói quen hỏi ngược lại, "Năm giờ sao?"

Tiêu Hạo khẽ lắc đầu một cái, "CHANEL đấy?"

"Chanel?"

"Biết chuyện xưa sau lưng nó không?"

Lăng Nhuế suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Ánh mặt trời rơi rải vàng sáng sau lưng Tiêu Hạo, hết sức dịu dàng và ấm áp. Sau đó, anh mở miệng ——

Trước kia có vị công chúa xinh đẹp muốn chọn lựa phò mã, những người dự bị đều ăn mặc đẹp trai mười phần, nhưng công chúa mắt bị mù không nhìn thấy. Cho đến người thứ 5, một Tiểu Sứ (xấu), hần khăn trang và kiên định đi tới trước mặt công chúa, cho công chúa ngửi thấy nước hoa trong bình hần tự chế, sau đó công chúa chọn hắn.

Lăng Nhuế dựa ghế dựa mây, nở nụ cười, "Là chân thành khiến Tiểu Sứ biến thành hoàng tử!"

Cảnh bầu trời rắng chiều, không rực rỡ bình thường. Lăng Nhuế ngắm nhìn, âm thầm cảm khái, đây chính là lãng mạn của nước khác, ngay cả Tiêu BOSS cũng có vẻ gần gũi!

Thời điểm Tiêu Hạo tay lại một lần nữa thả ra mặt bàn, cầm một cái lọ tròn, được gói màu hồng làm vui vẻ thị giác, trên chọc giác quan, Lăng Nhuế ánh mắt lập tức bị hấp dẫn.

Xoáy mở nắp lọ, Tiêu Hạo cong lại bắn ra bàn, "Đưa tay qua đây"

Mùi thơm thanh nhã lập tức chạm mặt, Lăng Nhuế không thể tin nhìn mình cổ tay, ngu —— Tiêu BOSS anh ta, anh ta, anh ta cư nhiên xịt nước hoa cho mình? ? ? !

Thời điểm rút tay, Lăng Nhuế hốt hoảng đánh nghiêng lọ, liếc thấy trên mặt chiếc lọ viết "Chance is my soul".

Bên tai, chỉ còn lại âm thanh trái tim nhảy bùm bùm

Tác giả có lời muốn nói: không biết là có hay không lãng mạn nha ~ thật là nhớ viết lãng mạn bình thường a, đáng tiếc cảm giác mùi vị không tình khiết a ~ lại nói, ở trong không khí lãng mạn, trong hoàn cảnh ở nước khác, tất cả đều là rất có thể giọt ~ mọi người lưu cá nói, phát biểu hạ ý kiến đi ~

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giải vây

Trở về nước là chuyện của nửa tháng sau, ngày thứ hai chuyển đi cuộc thi ủy nhiệm thầy giáo mới đáp chuyến bay quốc tế sớm nhất đi tới Berlin. Ngay kế tiếp, Lăng Nhuế không nhìn thấy Tiêu Hạo nữa, tự nhiên cũng không có cơ hội đem nước hoa trả lại cho anh.

Với Lăng Nhuế mà nói, không phải là đồ của mình cũng không nên nhận lấy, tất cả nên chỉ là một hiểu lầm.

Nhưng là, một thứ gì đó.

Cuối cùng, còn là như một vương mắc nhỏ nhỏ sinh trưởng ở trong lòng

Ai ——

Thời điểm tinh tảo thờ dài, chuyến bay vững vàng hạ cánh ở phi trường De Gaulle.

Hướng về Paris làm cho Lăng Nhuế ngoan ngoãn nộp lên tất cả tiền để dành, phụ nữ, quả nhiên là trời sanh cuồng mưa đồ. Lăng Nhuế khiếp sợ, trong xương mình đứng là người như vậy!

Sau ba ngày điên cuồng đó, tâm tình phấn khởi được đến lắng đọng khi giữa đường đi đến A Mỗ Tư Đặc Đan Hắc Phong, trời xanh, mây trắng, nước biếc, tùy ý vẽ lên bức tranh tuyệt mỹ để cho mọi người chấn kinh vùng đất Nghệ Thuật Gia thiên tài này .

Bên cạnh tháp Nghiêng Pizza, Lăng Nhuế nghênh đón trận tuyết rơi năm mới đầu tiên. Theo lòng bàn tay tuyết từ từ tan rã ở nhiệt độ bên trong cabin, chuyến đi châu Âu như vậy chấm dứt.

Ở nhà nghỉ dưỡng sức năm sáu ngày, Lăng Nhuế lại vội vã bước lên xe lửa trở về trường.

Mới vừa bước vào cửa túc xá, Tô Mẫn Mẫn giống như sói như hổ vọt lên, hai tay vừa trái, "Biết ý gì chứ?"

Lăng Nhuế đậm mỉm cười, từ trong rương hành lý móc ra quà tặng, Tô Mẫn Mẫn mắt tinh, đoạt lấy hộp quà, "Đầu tiên nói trước, tớ chọn xong rồi, cậu mới có thể đưa cho người khác." Lăng Nhuế cười nhạt không nói, liền năm xuống, cô sớm tập thành thói quen diễn xuất của Tô Mẫn Mẫn—— thích hồ đồ, thành thạo tùy hứng, nhưng tuyệt không có ý xấu. Không đề ý nhiều hơn, Lăng Nhuế phối hợp sửa sang lại tủ quần áo, mới vừa bỏ vào không tới hai bộ quần áo, bên tai liền vang lên tiếng Tô Mẫn Mẫn hét chói tai, sau đó đồng thời ngay lập tức, là âm thanh bình thủy tinh bể tan tành.

Lăng Nhuế chợt quay đầu lại, vội vội vàng vàng từ trên ghế nhảy xuống, mùi thơm thoáng chốc đập vào mặt.

"Cậu đem lọ nước hoa làm vỡ?"

Không đợi Tô Mẫn Mẫn mở miệng, Lăng Nhuế đã nhìn thấy các miếng thủy tinh đầy đất —— hoàn toàn tan xương nát thịt, nắp bình còn xoay một vòng chuyển tại đằng kia.

Tô Mẫn Mẫn mắt thấy vẻ mặt Lăng Nhuế không đúng, giống như là nhìn nhìn không lộ ra, run run rẩy rẩy lại hỏi, "Nhuế Nhuế a, cái lọ nước hoa này rất quý có phải hay không?"

Lăng Nhuế róc xương lóc thịt Tô Mẫn Mẫn một cái, cũng không chính là mua một chai đồ cho không tâm can là cậu, phút cuối cùng, cậu lại đem cho tớ

Của ta! Lăng Nhuế quay đầu, vội vàng khóa nắp bình, hồi lâu, thở nhẹ một hơi, vẫn còn may không phải là cái lọ kia của Tiêu Hạo!

Vuốt ve lồng ngực, thì ra là sợ bóng sợ gió a!

Thời điểm ăn cơm trưa, Tô Mẫn Mẫn thần bí lắm nhảm hỏi, "Nhuế Nhuế, cái đó ‘nước hoa gấp gờ bất ngờ’ còn chưa đưa ra thị trường, cậu từ nơi nào lấy được?"

"Cái gì?" Lăng Nhué không hiểu, cúi đầu bới com.

"Nha, cái đĩa ngọc nhà cậu, lại giả bộ với tớ, không phải là cái lọ nước hoa CHANEL sao? Cậu xem tớ là người ngoài hành tinh à, không hiểu tình hình thị trường, rõ ràng là tới tháng năm mới ra thị trường, làm sao cậu có đây?"

Lăng Nhué ngậy ngậy, một hồi lâu hồi hồi, "Cậu nhìn thấy à?" Giọng nói cực kỳ bình tĩnh, "Con nhỏ này, làm gì gào to như vậy, không giống tác phong Tô Mẫn Mẫn cậu nha!"

Lăng Nhué kia không biết lai lịch lọ nước hoa kia, vẫn cho là vô cùng bình thường, vì vậy liền thuận miệng suy đoán, "Chẳng lẽ là hàng giả?" Trong đầu lập tức chỉ bật ra khỏi chữ này.

"Không phải, tớ khẳng định."

Tô Mẫn Mẫn là người phương bắc, bởi vì Lăng Nhué vẫn tuân theo quan điểm làm bạn không hỏi xuất thân, cho tới bây giờ không nghe qua tình huống nhà cô, nhưng từ quần áo đồ trang sức của Tô Mẫn Mẫn, Lăng Nhué mơ hồ cũng biết gia cảnh của cô rất tốt.

Sau đó Lăng Nhué mờ mịt, đưa lễ này, cũng quá đắt đi?

Còn, còn chưa trả lại?

Nếu nói là phải trả, trả như nào đây? Còn là phải không dấu vết trả lại, không thể làm Tiêu BOSS tự ái.

Trên đường trở về tức xá Lăng Nhué dù muốn cũng không có nghĩ ra kế sách hoàn hảo, thế nào vừa mới nhập học liền gặp vấn đề khó giải quyết như vậy? Lăng Nhué cảm giác cô quả nhiên lại gặp bi kịch rồi.

Đẩy cửa đi vào ký túc xá, Hứa Như đang lấy com trưa.

Lăng Nhué mở túi lấy hộp ra, đưa tới trước mặt Hứa Như—— một đôi vòng tai hình vỏ sò, dưới ánh mặt trời còn lóe sáng chói lóa.

"Nhuế Nhuế, MUA. . . ." Hứa Như kích động, hạt gạo trên khóe miệng giương lên, liền thưởng Lăng Nhué một hôn gió.

Lăng Nhué vừa muốn nói gì, bên tai chợt liền truyền đến tiếng gào to của Tô Mẫn Mẫn, giống như phát hiện vùng đất mới, "Nha, Như nương nương, đây là của xe mới của người sao?"

Lăng Nhué quay đầu, bên phía hai giường trống quả nhiên để một chiếc xe đạp gấp. Người của hai giường này năm ngoái làm thủ tục ra nước ngoài, bởi vì vẫn không có người mới vào ở, mọi người liền dùng để chất đồ lộn xộn rồi.

Vừa nghe Tô Mẫn Mẫn gọi mình như vậy, Hứa Như hét, "Phi, không cho phép gọi Như nương nương, thật xem mình là Hoàng đế có hậu cung hả?" Không có lo lắng hiện tượng, Hứa Như hàm đang chứa com liền hung tợn khiển trách, "Người ta còn tưởng là tớ tái giá tên là vú nuôi rồi, bản tiểu thư là một đóa hoa tươi, còn chưa có gả đi ai cho cậu lăng phi!"

Nuốt thức ăn trong miệng, Hứa Như lại chuyển thành bình tĩnh, "thời điểm tới trường học đi xe ngang qua nội thành, đang đợt giảm giá. Nhuế Nhuế cậu không phải là vẫn nói muốn mua xe a, buổi chiều có thể đi xem một chút có vừa ý hay không."

Lăng Nhué suy nghĩ một chút, gật đầu.

Đuôi lông mày chuyển một cái, lại nói, "Hứa Như, cậu cảm thấy hương vị tức xá như thế nào?"

"Ừ, rất thơm." Hứa Như không chút suy nghĩ, trả lời lưu loát.

Tô Mẫn Mẫn vừa nghe, hiểu ý, "Tớ sai lầm rồi, buổi chiều tớ đi cùng cậu!" Cái gọi là tự làm bậy, không thể sống!

Ra khỏi cổng ký túc xá, Tô Mẫn Mẫn vẫn âm thầm tính toán như cũ, nước hoa này sợ là còn thơm hơn một tháng nữa đi!

Tô Mẫn Mẫn là một cao thủ ép giá, sau một phen cò kè mặc cả, hai người tất tả khiêng về một chiếc, đang ở trạm xe buýt vui vẻ chờ xe buýt. Vì có thể có chỗ ngồi, hai người còn cố ý đi lên một trạm xe, trong lòng suy nghĩ lên xe lát nữa nhất định là có chỗ ngồi.

Ngày này chờ ở đường 69 không có người nhiều, nhưng cũng không ít. Thời điểm hai người lên xe trùng hợp còn có mấy chỗ ngồi, Tô Mẫn Mẫn ở phía trước, hai lần giờ lên xe đạp gấp của mình rồi vào bên trong. Lăng Nhué theo ở phía sau, ai ngờ chân trước mới vừa bước lên xe, chú tài xế lại âm dương quái khí lên tiếng, "Động vật cùng xe đạp không được đi xe buýt, cô bé, làm phiền mạng đi xuống!"

Lăng Nhué vừa nghe, vội vàng giải thích, "Bạn học cháu giúp cháu đem lên rồi!"

"Không biết." Tài xế dùng đặc sắc khẩu âm tiếng địa phương trả lời có chút không nhận được.

Lăng Nhué buồn bực —— nếu không thể lên xe, vậy thời điểm bạn học tôi cả thế làm sao ông không nói lời nào, hiện tại cũng đem lên, ông nói chẳng lẽ để cho chúng ta xuống xe?

Ông cố ý đi!

Lăng Nhuế bĩu môi, giả bộ không có nghe thấy liền hướng đi vào trong.

"Đi xuống!" Tài xế âm trầm lại hô một câu, bên trong buồng xe nhất thời an tĩnh lại, mọi người toàn bộ liền tiến vào xem cuộc vui.

Lăng Nhuế liếc mắt nhìn tài xế, vừa liếc nhìn chỗ ngồi, sau đó còn là đi hướng chỗ ngồi, bình tĩnh ngồi xuống. Tài xế nhìn chằm chằm màn hình giám thị cửa sau nhìn hồi lâu, lại mở miệng, "Tôi nói, hai người các cô, xuống xe, mang theo xe của các cô!"

Hai người không nói, cúi đầu, lần nữa làm bộ như không có nghe thấy.

Lúc Tiêu Hạo đi ô-tô điện về trung tâm báo cáo xong công việc thí nghiệm trở lại, vừa đứng đi qua đường. Hiển nhiên, không có việc gì dừng ở bên đường xe buýt, Tiêu Hạo thậm chí cũng không liếc mắt một cái liền mở đi ra, ai ngờ bên đường chợt lao ra một con mèo, Tiêu Hạo một chân đạp thẳng xe, bên tai liền truyền đến âm thanh quen thuộc ——

"Xe điện ngầm cũng đâu có không cho mang xe đạp gấp đâu, xe buýt của ông tại sao không cho?"

Tiêu Hạo quay đầu lại nghiêng nhìn, chỉ thấy Lăng Nhuế hai tay đưa ra, "Muốn chúng tôi xuống xe cũng được, đem tiền trả lại cho chúng tôi."

Tài xế hất tay, diễn xuất ông lớn, "Quẹt thẻ như nào đây trả tiền, không có cách nào trả!"

"Thời điểm lên xe ông không nói không thể mang xe đạp, thời điểm cà thẻ cũng không nói, ông thu tiền liền nhớ lại không tới đúng, như vậy là ông cố ý? Dem quy định điều lệ của công ty ông lấy ra, có hề nói tới xe gấp này không?" Lăng Nhuế đáp lại liền một mạch, giọng điệu không kiêu ngạo không tự ti.

Tiêu Hạo lộ ra cửa sổ xe nhìn Lăng Nhuế, cô nhóc này tính khí cũng không nhỏ!

Sau đó, tắt động cơ, rút cái chìa khóa, đi ra khỏi cửa xe.

"Ngày hôm qua đi họp mới quy định, không có tài liệu." Tài xế khinh thường hừ nhẹ, khuôn mặt dữ tợn vừa kéo vừa động, còn không giải quyết được hai con nhóc các người, chuyện cười!

"Lặp lại lần nữa, xuống xe! Các người không xuống xe, tôi liền không lái xe!" Tài xế tức bốc hỏa, đôi tay lần lượt thay đổi ở trước ngực. Lăng Nhuế cả kinh, không nghĩ tới có người có thể vô sỉ đến như vậy.

"Không phục liền ghi nhớ số thẻ công tác tài xế, tố cáo chưa từng nghe qua sao?"

Lăng Nhuế vừa nghe, hiểu ra! Quay đầu lại đang định cảm tạ, miệng cũng đang định nói liếc thấy người tới liền làm thành hình O, "Tiêu ——"

Cái này có phải hay không thật trùng hợp?

Tiêu Hạo đem xe gấp trên tay Lăng Nhuế bỏ vào cốp sau, đang định nhận lấy một cái xe khác, ngẩng đầu đã nhìn thấy Tô Mẫn Mẫn, "Là cô?"

"Ha ha, là tôi." Tô Mẫn Mẫn thầm cảm khái, cuộc đời bất cứ nơi nào cũng có thể tương phùng, sau đó lại cười hắc hắc nói, "Không phiền tiền sĩ Tiêu phí tâm, tôi tự mình cảm." Sau khi mở ra cửa xe ngồi xuống, Tô Mẫn Mẫn liền tự giác mang xe chui vào.

Lăng Nhuế vội vã đi theo vào, Tô Mẫn Mẫn liền vuốt tay, có vẻ đặc biệt bất đắc dĩ, "Nhìn, không có chỗ cho cậu ngồi, sẽ không độc ác đến để nổi cho đem xe tố ném đi!" Lời nói đặc biệt uất ức, cuối cùng Tô Mẫn Mẫn lại bỏ sung, "Nhuế Nhuế a, thật ra thì chỗ ngồi tay lái phụ vô cùng tốt!"

Lăng Nhuế vừa nghe, vạch đen đầy mặt, khá lắm! Sau đó mở cửa trước, vừa oán thăm, ngu ngốc cũng biết tai nạn xe cộ gặp chuyện không may ở phía sau tỷ số là 90%, mà chỗ ngồi kế tài xế còn lại là 100%!

Trường học lái xe xưa nay truyền lưu một câu nói như vậy —— hạn một người, sẽ để cho hắn ngồi chỗ ngồi tay lái phụ!

"Kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt, ngay cả chân mèo cũng chưa có cán qua!" Lăng Nhuế ngẩn ra, lời này Tiêu BOSS là cố ý nói cho mình nghe?

Tiêu BOSS không ưa thích bị gọi là "tiền sĩ", mà Tô Mẫn Mẫn đã liền kêu hai tiếng, cho nên. Lăng Nhuế quay đầu, phát hiện Tiêu BOSS vẻ mặt quả nhiên không phải rất tốt, vội vàng tiếp lời, "Tiêu —— sư huynh, cái đó, thật sự là làm phiền ngài!"

"Là thật phiền toái!"

Đây là lời khách khí nha, có kiểu trả lời trực tiếp vậy sao?

Sau đó, Lăng Nhuế không nói, quá lạnh, quá lạnh rồi. Không khí so với lần trước ngồi xe Tiêu BOSS còn lạnh hơn!

Thời điểm bắt đầu trở về, từ trong kính chiếu hậu Lăng Nhuế thấy được vẻ mặt của mình —— cực kỳ hốt hoảng. Khó trách Tiêu BOSS liền nghi ngờ mình hoài nghi kỹ năng lái xe của anh ta rồi. Lăng Nhuế nhanh chóng đưa tay xoa bóp một cái hai má của mình, cố gắng thả lỏng, ai ngờ thuận mắt liền thấy Tô Mẫn Mẫn ngồi dừng dừng, không nói lời gì liền trừng mắt liếc tỏ vẻ bất mãn, không gian rõ ràng lớn như vậy, còn không cho mình ngồi phía sau.

"Không thích ngồi chỗ tay lái phụ?" Tiêu Hạo không quay đầu lại, giọng nói không nhanh không chậm.

"A, không có a, không có." Lăng Nhuế nuốt nước miếng một cái, khẩu khí này, cùng thời điểm cuộc thi hùng biện, giống như đúc!

Xe lái về quốc lộ phía vùng ngoại ô, bên đường đại thụ thỉnh thoảng quăng tới mấy miếng quang ảnh, vội vã lướt qua cửa sổ xe thủy tinh, liền quét về đuôi xe. Trong xe rất yên tĩnh, chợt ——

"Nhuế Nhuế, hôm nay tớ cùng cậu mua xe đạp, cậu có thể không truy cứu chuyện tớ làm vỡ nát chai nước hoa nữa ——"

Chi ——

Dừng ngay.

Lăng Nhuế trong lòng cả kinh, chẳng lẽ mình quạ đen, nhanh như vậy gây ra chuyện chứ?

Một hồi lâu, một con mèo đen từ xe phía dưới chạy ra.

"Hoàn hảo không có đụng đến nó!" Lăng Nhuế mặt mày mẩn, vỗ vỗ bộ ngực 〇〇.

". Ách. Nhuế Nhuế, tớ bị đụng vào lỗ mũi. Ách." Lăng Nhuế nghe tiếng quay đầu lại, khóe mắt lại liếc thấy Tiêu BOSS trên mặt mang một tia cười thâm. Nụ cười này, có chút, có điểm giống —— khoái cảm trả thù. Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế cảm thấy nhất định là nhìn lầm, tài xế chịu vì động vật thẳng xe còn có thể không phải người tốt?

Cơ hồ 0.1s sau, Lăng Nhuế lật đổ phán đoán suy luận trên, chẳng lẽ Tiêu BOSS cho là lọ nước hoa anh ta đưa cho mình bị vỡ nát rồi, cho nên mới —— già bộ không làm bị thương động vật trả thù không để lại dấu vết?

Một giây sau, Lăng Nhuế vội vàng giải thích, thậm chí chưa cho Tô Mẫn Mẫn một ánh mắt quan tâm, "Cái đó, cái lọ ngài đưa cho tôi không có vỡ, Mẫn Mẫn đánh vỡ là lọ quà tặng tôi mang từ Paris về tặng cho cô ấy. Thật, lọ nước hoa kia vẫn còn tốt lắm." Nói xong, Lăng Nhuế ba ba nhìn Tiêu Hạo, vẻ mặt đặc biệt chân thành.

"A ——"

Tiêu Hạo không có nói gì, chỗ ngồi phía sau Tô Mẫn Mẫn âm thanh khiếp sợ liên truyền đến, "Thiên Lôi cuộn cuộn a, đánh chết tôi rồi, đánh chết tôi rồi, nước hoa lại là Tiêu Hạo đưa, Tiêu Hạo người."

Buông lỏng tay bịt mũi ra, Tô Mẫn Mẫn kêu cả tên cả họ, nếu là giờ phút này có người qua đường nhất định cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Lăng Nhuế nghe tiếng, ngốc trệ.

Chẳng lẽ là trên Hoàng Lịch viết hôm nay không nên ra cửa?

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hiểu lầm

Sau quần bách lần đó, liên tiếp một tháng Lăng Nhuế không nhìn thấy Tiêu Hạo nữa. Phòng học, phòng ăn, ký túc xá, ngày lại khôi phục thành ba điểm trên một đường thẳng.

Có một Triết Học Gia nói qua: chính mình đơn giản, thế giới so với mình liền đơn giản. Lăng Nhuế vẫn đem những lời này tôn sùng là chân lý, nhưng chưa từng nghĩ đến chính mình trước kia từng làm ngược lại.

Ký túc xá, Tô Mẫn Mẫn đang cắn gối đầu âm thầm đấm ngực, "Nói cho tớ biết đi, nói cho tớ biết đi, chân tướng nước hoa, Lăng Nhuế a, tớ bảo đảm không nói ra, bảo đảm a."

Giọng điệu vô cùng ai oán.

Lăng Nhuế than thở, ngày thứ tám rồi.

Người mẫn mũi thơm ký túc xá, Lăng Nhuế liếc mắt liếc về phía Tô Mẫn Mẫn, "Chân tướng?" Sau khi đơn giản hỏi ngược lại, lại kéo dài giọng điệu, "Chân tướng chính là —— cậu, đã lãng phí của ta một tháng phí ăn uống!"

"À?" Tô Mẫn Mẫn cả kinh, xoay mặt lại thương tiếc, "Không phải a, cậu biết rõ không phải cái này!"

Lăng Nhuế tự ước lượng, sau đó dùng một loại giọng điệu thâm trầm gần như nhạo báng, "Democritus báo cho, cậu, không thể hai lần nhảy vào cùng một cái con sông! Mẫn Mẫn, cậu biết ở đây trong lòng tớ là gì sao?"

"Gì?"

"Là, con, sông!"

Nói xong, Lăng Nhuế hất tay, "Tớ đi thư viện rồi, qua buổi trưa, nhớ ngoan ngoãn mang theo bài thi cấp sáu tới đây!"

Tô Mẫn Mẫn nhục chí, "Đừng nói với tớ cấp sáu nữa, tớ liền gấp a!"

Lăng Nhuế xoay người cười nhạt, "Cậu đi thi qua cấp sáu, tớ liền nói cho cậu biết chuyện nước hoa!"

Đùa giỡn như thế bất giác qua ngày đến Chủ nhật, ngày này, Hứa Như nói, trong nhà an bài cô đi xem mắt.

Tô Mẫn Mẫn vừa nghe, lai kinh, lải nhải không ngừng nếu như vậy, không thể như vậy, nói thảm đến cuối cùng, liền bắt đầu bình luận bộ dạng của Hứa Như —— Như nương nương a, tại sao có thể mặc đồ thành màu đỏ tím đây?

Sau đó, Hứa Như tò mò, Lăng Nhuế tò mò ——

Cậu nói làm sao lại như chính mình ra trận vậy?

Tô Mẫn Mẫn hài lòng, "Tớ đây cũng không phải không có kinh nghiệm thực chiến, người bình thường không nói cho!"

Lời này vừa nói ra, hai người hoàn toàn bị 囧 đảo, "Cậu đi xem mắt, người ta tổ tông tám đời không phải đều cấp cho cậu đào ra, chém gió nguy hiểm này sợ là so cướp ngân hàng ban ngày ban mặt còn cao đi, người nào chống đỡ được"

Một đường nhạo báng đi ra ngoài trường, đề tài liền từ Hứa Như nên mua cái gì dạng đồ gì chuyển tới kinh nghiệm xem mắt của Mẫn Mẫn. Tô Mẫn Mẫn hào khí vung tay một cái, "Một câu nói, muốn hỏi cái gì, cứ mở miệng!"

"Vậy thì chọn cái gần đây đi, cái vị năm nay nghĩ đông kia?" Hứa Như cũng liền thuận miệng vừa hỏi.

Kết quả, sau một khắc, Tô Mẫn Mẫn ôm bụng cười lăn lộn, "Hắn? Ha ha, cười chết a." Lời nói một nửa, Tô Mẫn Mẫn chợt con ngươi trầm mặc

Mở miệng lần nữa, đôi âm thanh, Hứa Như thăm hỏi rất là kịp thời, ". chào Tiêu lão sư, chu. lão sư chào!"

Snape vốn không muốn đáp lại, quay đầu nhìn lại, này đi ở giữa hai người nha đầu không phải Lăng Nhuế sao —— người viện trưởng xưng là "Người một nhà". Lập tức sửa lại sắc mặt, Snape vẻ mặt ôn hòa đến gần gật đầu chào, "Chào các em, chào các em!"

Nụ cười trên mặt Lăng Nhuế cứng ngắc, ánh mắt lướt qua Snape sinh sôi linh lợi dời đến một bên —— cái thế giới này thật có trùng hợp như thế?

Tiêu BOSS người mặc trang phục vàng nhạt hưu nhàn, dưới ánh mặt trời, ánh sáng âm thầm đang tán rơi vào đầu vai. Tầm mắt hướng lên, ánh mắt xẹt qua gò má trên mặt Tiêu Hạo, Lăng Nhuế chợt cảm thấy một loại ảo giác, nụ cười rất quen thuộc!

Sau một khắc, theo bản năng nắm chặt lòng bàn tay, lúc hoàng hôn ở nước Đức, chính là nụ cười như vậy, sau đó, tay lỏng kéo chặt hơn.

Giống như dựa vào mùi thơm chỗ cổ tay.

Tiêu Hạo hướng về phía họ gật đầu chào hỏi. Lăng Nhuế cảm thấy Tiêu Hạo không nên có thái độ như thế, anh ta sẽ phải để ý Hứa Như câu "Tiêu lão sư" kia, nhưng vì cái gì anh ta còn cười đến chân thành như vậy?

Ý thức cái này được một chút, Lăng Nhuế càng thêm khốn hoặc: ngày đó Tô Mẫn Mẫn gọi anh ta tiến sĩ Tiêu —— anh ta không giận; hôm nay Hứa Như gọi hắn Tiêu lão sư —— anh ta không nổi giận; tại sao đến mình liền bị cố tình đổ xử "Đặc biệt" đây?

Trào lưu đổi mới tư tưởng tùy theo tài năng tới đâu mà dạy?

Lăng Nhuế lắc đầu, phải là kỳ thị biến tướng nhân cách, hay hoặc là.

Còn chưa nghĩ được từ phù hợp hơn, Snape liền lên tiếng cắt đứt, "Tuần này trường học có một lễ nghi thức, Lăng Nhuế, em là đại biểu học sinh đặc biệt, một giờ chiều thứ tư, nhớ tới đại sảnh thư viện báo cáo đúng giờ."

Snape nhắc nhở thật lâu, những câu nói được đó là như gió xuân tháng ba, Lăng Nhuế vừa gật đầu, vừa không nhận được rừng mình —— đa gà cũng rơi xuống đầy đất rồi, ngài còn có nói hết hay không nà? Ngược lại, buồn bã nhìn Tiêu BOSS một cái, các ngài không phải phải có việc gấp sao?

Mãi mới chờ đến lúc đến Snape kể xong, Lăng Nhuế chuẩn bị bước đuổi theo Tô Mẫn Mẫn cùng Hứa Như phía trước, cổ tay chợt bị một lực đạo kéo

lại, quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Hạo lại gần, tai Lãng Nhuế nóng lên, mặt thoáng chốc đỏ thẫm.

Tiêu BOSS dùng giọng điệu vô cùng ý vị nói, "Hương vị thật là không tệ đấy!"

Ách. Lãng Nhuế sững sờ.

Toàn bộ một buổi chiều, Lãng Nhuế vẫn nghĩ về câu nói kia —— có ý gì a, có ý tứ gì? Nước hoa, nhưng mình không dùng mà, lấy ở đâu ra mùi thơm đây?

Rốt cuộc, Lãng Nhuế bắt đầu nhức đầu.

Không cùng cấp bậc thông minh, trao đổi với nhau quả nhiên có chướng ngại a!

Từ cửa hàng đi ra, Lãng Nhuế nhìn mới vừa rồi còn người người nhón nháo ngoài trời giờ hội quán này vắng ngắt, chợt liền nghĩ ra —— cái thế giới này vốn là có rất nhiều điều là không hiểu rõ, tỷ như kết cấu hạt nhân nguyên tử á..., lại tỷ như lý luận vũ trụ nổ lớn á. Đau lòng sờ sờ đầu, Lãng Nhuế liền quẹo vào tiệm pizza, thuận nước đẩy thuyền liền đem Tiêu Hạo trong lòng thanh trừ.

Buổi chiều thứ tư, Lãng Nhuế đứng giờ đến đại sảnh thư viện báo cáo. Vốn tưởng rằng là một nghi thức đơn giản, ai biết được đến hiện trường mới phát hiện vài phần còn có nhiều người ngoại quốc mắt xanh, hiệu trưởng, đảng ủy thư ký, tất cả viện trưởng đều đến đông đủ, ngay cả trong ngày thường thần long thấy đầu không thấy đuôi viện sĩ a, Trường Giang học giả a, cũng lần đầu tiên tề tụ một chỗ.

Chắc chắn, cái trường hợp này, không phải làm lớn bình thường nha!

Lãng Nhuế đang do dự loại con tôm nhỏ như mình nên vui ở cái góc nào, tiếng loa phát thanh liền vang lên, "Hiệu trưởng Gừng, thư ký Tô, Phó Hiệu Trưởng Thù, Phó Hiệu Trưởng Hoa, phu nhân Leonie, Tiến sĩ Tiêu Hạo xin các vị an tọa."

Thời điểm thông báo, Lãng Nhuế đang tìm chỗ ngồi, hai lỗ tai hoàn toàn loại bỏ nội dung thông báo.

Lãng Nhuế ngồi vào chỗ của mình không bao lâu, tiếng loa lại vang lên, "Sinh viên Hệ điện tử Lãng Nhuế, sinh viên hệ tiếng Trung Ngô Thiến, hệ toán học. Xin an vị hàng trước."

Lần này, Lãng Nhuế ngược lại nghe được rất rõ ràng, chuyện liên quan đến mình, thần kinh luôn tỉ mỉ một chút. Liếc nhìn góc chỗ ngồi này, Lãng Nhuế hơi không muốn đi nhưng chỉ có thể máy móc nhanh chóng đứng lên, trong miệng lầm bầm, "Đang tốt, ngồi hàng trước làm gì?"

"Mời ngồi!" Góc, một âm thanh vang lên.

Lãng Nhuế quay đầu lại, "Hệ toán học Lưu Chân?"

"Hệ điện tử Lãng Nhuế? Ha ha, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, như sấm bên tai."

Lãng Nhuế vừa nghe, không vui, sóng điện não rất nhanh nghĩ đến tin đồn thời gian trước, thanh âm ho một tiếng kháng nghị, "Cái đó, bạn học, lời đồn đãi không thể tin, các người nghiên cứu số học không phải là coi trọng nhất kết quả luận chứng sao?"

Lưu Chân cười ngây ngô, "Lời đồn đãi gì? Đoạt giải cuộc thi điện tử là lời đồn đãi?"

"Hiểu lầm, cái đó không phải lời đồn đãi." Lãng Nhuế thờ dãi một hơi, thì ra là nói cuộc thi điện tử! Nếu đối phương không có nói ra chuyện kia, Lãng Nhuế cảm giác mình cũng không có cần thiết cang tộ cang đen, đúng lúc ý thức vẫn mơ hồ sinh ra một loại cảm giác bảo vệ mình trong sạch, không giải thích được rõ ràng, rồi lại không thể nào bám vào.

Bởi vì cuộc trò chuyện trên coi là quen biết, thời điểm nhập tọa Lãng Nhuế liền cùng Lưu Chân ngồi cùng nhau.

Chân chính bắt đầu nghi thức là sau khi thao thao bất tuyệt đọc diễn văn, trang trí toàn màu ở bên trái thư viện. Trường học vì cảm tạ phu nhân Leonie đối với đại học A khẳng khái giúp đỡ, có ý đã làm ra một cái "Hồ cây xanh lá", lấy Leonie Trung văn hài âm.

Nhìn một màu xanh phía trước lại một hồ cá xây xong, Lãng Nhuế tỉnh ngộ, khó trách trước đó vài ngày nghệ nhân làm vườn đang làm việc, chắc là cái hồ trị giá rất nhiều tiền đi, sau đó trước mắt xuất hiện tràn đầy một cái hồ đầy đồng euro, ở dưới ánh mặt trời kim quang lóe lóa mắt.

Thời điểm hồi hồn, Lãng Nhuế nhìn thấy Lưu Chân chỉ vào phía xa cái hồ một cái ý bảo nàng cùng đi qua. Vốn cũng không phải là rất thích cùng lãnh đạo ở cùng một chỗ, Lãng Nhuế hớn hờ gạt đầu.

Hai người một tổ trồng cây, là xong lễ nghi thức người cuối cùng.

Mới vừa nhảy ra hai bước, âm thanh Anh ngữ lưu loát liền từ sau lưng truyền đến.

Người Đức nói Anh ngữ sẽ không kỳ quái, kỳ quái là, tiếng anh trong miệng người Đức cư nhiên cực kỳ giống Trung văn "Ling——rui——"

Lãng Nhuế nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy phu nhân Leonie cười không ngớt mà đi lên, kéo tay Lãng Nhuế lại, "Tôi có thể mời em cùng nhau trồng cây được không?" Hơi khéo lại trắng ra như thế.

Đại não chưa xử lý xong tin tức, Lăng Nhuế liền khéo léo gạt đầu một cái. Chuyện cười, vị trước mắt này chính nhà tài trợ lớn của trường học, cô đặc tội không nổi!

Cùng phu nhân Leonie đứng chung một chỗ, Lăng Nhuế thấy thế nào, thế nào cảm giác vị này tuổi gần năm mươi, thần thái phần khởi nhìn quen mắt, có cảm giác nhớ không nổi đã gặp qua ở nơi nào.

Lăng Nhuế vén vén sợi tóc, người Đức, mình lúc nào thì gặp mặt qua người Đức a.

"Phu nhân, chúng ta có phải không đã gặp qua?" Sau khi bật thốt lên, Lăng Nhuế hồi hận, có phải hay không quá mạo muội rồi?

Phu nhân cười cười, xoay người liền cho Lăng Nhuế một cái ôm thân tình, "Thích Chance nước hoa sao, tôi nhìn lần đầu gặp em, cũng rất thích em, còn trẻ, tự tin, không bị cản trở, đoan trang. Tôi hiểu biết rõ ánh mắt Eric từ trước đến giờ đặc biệt, đã sớm tò mò bạn gái của cậu ta là cái dạng gì rồi!"

Eric?

Là ai?

Lăng Nhuế liếc mắt, rất muốn nói, thì ra là phu nhân ngài và tôi như thế cũng nhận lầm người nha!

Đang ở thời điểm phu nhân đem Lăng Nhuế mang về đám người trung tâm, đột nhiên có người nói một câu, âm lượng không lớn, nhưng Lăng Nhuế vừa vặn nghe được rõ ràng.

Người kia nói, "Tiêu Hạo tên tiếng Anh hình như là Eric phải không?"

Bất luận đây là câu nghi vấn, còn là câu hỏi, Lăng Nhuế có ngu nữa cũng hiểu ——Eric chính là Tiêu Hạo. Khó trách phu nhân Leonie nhìn quen mắt đầu rồi, bà, là vị quý bà đứng đầu đường ở nước Đức!

Nghĩ đến đây, Lăng Nhuế bất giác lại nhìn hai mắt phu nhân. Phu nhân không hiểu thâm ý trong ánh mắt Lăng Nhuế, chỉ vô cùng chân thành mỉm cười đáp lại, sau đó, Lăng Nhuế không thể không nặn ra một nụ cười lớn hơn. Đây chấm điểm nụ cười vốn là không coi vào đâu, kết quả phu nhân sau một câu nói, lại làm cho Lăng Nhuế dở khóc dở cười.

Phu nhân nói, "Eric, thể hiện phong độ thân sĩ, muốn mời bạn gái trồng cây a, tại sao có thể để cho bạn gái của mình cùng nam sinh khác đi cùng một chỗ đây?"

Lăng Nhuế thoáng chốc quần đỏ mặt, hiểu lầm kia —— quá, quá lớn!

Vừa định mở miệng giải thích, Tiêu Hạo lại trước một bước tự nhiên thanh thân đi lên phía trước ——

Lăng Nhuế vui vẻ, Tiêu BOSS vừa ra, tất nhiên ai dám tranh phong! Chuyển ý niệm trong đầu, nếu làm thật dối thành để mình giải thích, này giả dối không có thật đúng là không biết nên nói rõ như thế nào

Mở to mắt nhìn Tiêu Hạo, Lăng Nhuế chờ hần mở miệng.

Hùng hậu từ tính giọng nói truyền đến, "Nếu là phu nhân Leonie nguyện ý cùng chúng tôi cùng nhau trồng cây, lúc này mới ý nghĩa phi phàm!"

Chúng tôi —— theo giải thích Tân Hoa tự điển, bao gồm mình tất nhiên cũng ở bên trong.

Chúng tôi, dĩ nhiên là tương đương lớn hơn với hai, cho nên, có thể là ba, cũng có thể là vô cùng, không có ai quy định cần phải là hai.

Lăng Nhuế cau mày, không biết những người khác có hay không hiểu cùng một dạng với cô?

Sau đó, thờ dài một tiếng, trừng mắt liếc Tiêu Hạo, anh ta còn không bằng không nói!

"Eric chính là dùng lời ngon tiếng ngọt kiểu này theo đuổi cô đi?" Phu nhân nụ cười lại một lần nữa rơi vào tròng mắt Lăng Nhuế thì Lăng Nhuế cũng đang ở trong mắt người khác đọc được tò mò cùng kinh ngạc, hiển nhiên, bọn họ đối với hai chữ "Chúng tôi" hiểu cùng cô không giống nhau!

Đột nhiên, Lăng Nhuế hoài nghi mình chính là trường học tìm đến lấy lòng phu nhân Leonie một "Bây", mà trước mắt Tiêu BOSS chính là tuồng vui kịch phía sau màn thôi.

Nhưng là, tại sao không tìm học sinh hệ biểu diễn! Lăng Nhuế càng dùng thêm ánh mắt cừ địch trừng mắt về phía Tiêu Hạo.

Người khác vừa nhìn, liền hiểu ý rồi.

Lên một lượt liếc mắt đưa tình, hai người này khẳng định không chỉ một hai ngày rồi.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng ban ngày, Lăng Nhuế liền cực kỳ không được tự nhiên, hận không thể trực tiếp phát tiết khí tích tụ trong ngực. Nhưng là, cô không thể, lại không dám ——

Nâng lên khoe miệng mỉm cười, Lăng Nhue kiên nhẫn cho phu nhân Leonie giới thiệu kiểu món ăn Trung Quốc trước mắt, may nhờ Anh ngữ của mình còn có thể gặp người a, nếu không chắc là tại trước mặt hiệu trưởng mắt mặt cả đại học A!

Nghĩ tới đây, Lăng Nhue cảm giác mình gần đây vô cùng xui xẻo, mà hôm nay càng hơn. Quả thật chính là chuyên nghiệp "Ba bồi" —— bồi nghe báo cáo, bồi trồng cây, cuối cùng, còn phải bồi ăn cơm, bên ngoài đùa cười theo!

Trở lại tức xá đã rất trẻ, Lăng Nhue nằm ở trong chăn, nhìn trần nhà ngẩn người, ngày mai diễn đàn trường học BBS lại một phen rầm rộ như thế nào đây?

Tác giả có lời muốn nói: cuộc sống chính là vừa ra dự liệu không tới tình cảnh kịch ~ tựa như Kaka đồng học, hần đang ra sân trước nhất định cũng không có nghĩ đến sẽ bị thẻ đỏ phạt hạ ~ ai nha, Hạ Thiên rất nóng, vì sao ta đây vùng đất lạnh như thế đây? Mọi người tới thích quán đi, bảo đảm không phạt thẻ đỏ xử kết quả

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bị thương

Ngày thứ hai sau giờ học, Lăng Nhue liền chạy như bay trở về tức xá lên mạng, không kịp chờ đợi mạng dial-up, động tác làm liền một mạch mở ra websites trong nháy mắt ngưng trệ.

Ngộ nhớ trên diễn đàn của trường học lại tràn đầy lời nghị luận cô và Tiêu BOSS, cô thật có thể xem cái gì cũng không xảy ra? Sau đó như cũ vẫn qua ở trong trường học, đi tới đi lui với phòng ăn cùng phòng học, cùng bạn học bên cạnh vừa nói vừa cười!

Lăng Nhue lắc đầu, yêu nghiệt mới có loại năng lực kháng áp này, mình cũng không phải là Tiêu BOSS!

Mở ra diễn đàn BBS, Lăng Nhue ở tức xá ăn mỳ ăn xong liền tính toán, kết quả, kỳ, quái! BBS quả thật một đề tài nghị luận được đăng chân lên đăng đầu phủ đầy đất, nhưng cũng không phải cô và Tiêu Hạo, mà là đại hội thể dục thể thao sắp tới.

Thì ra là, đây chính là cuộc sống!

Khi mình cho mình như là Tiểu Sừ sẽ bị khán giả trước máy truyền hình cười nhạo thì bỗng không sao rồi. Vì vậy, kiểu thương tiếc —— mình thật vất vả có thể ra một lần nổi tiếng, làm sao lại không vui đây? Sau một khắc, bởi vì tò mò vừa coi đồ hóa trang liền chạy đi xem, thậm chí cũng không kịp tháo trang sức rửa mặt.

Này, nói chính là Lăng Nhue.

Mỗi năm một lần đại hội thể dục thể thao định tại tuần cuối của tháng ba, được phu nhân Leonie giúp đỡ thật nhiều tiền cho trường học, hoặc là Phật tổ giáng thế chỉ điểm cho lãnh đạo, tóm lại, lần này tiền thưởng thể vận hội rất phong phú.

Trong mắt một người mê tiền thưởng trước mặt, ai còn tới để ý tới bát quái cái gì.

Lăng Nhue cảm giác mình vận khí không tệ, nhưng là, thời điểm lắng xuống luôn có mất mát mơ hồ, tích tụ trong tâm, không tản đi. Càng một lúc lâu, cái loại bệnh trạng cảm xúc thể nhưng này sinh thành giống như tiếc nuối không có như nguyện.

Lăng Nhue dùng sức lắc đầu, đem những thứ kia có hay không đều được toàn bộ biến mất trong đầu, vỗ bàn một cái liền hét lên, "Tô Mẫn Mẫn đã đến lúc, đem bài thi cấp sáu cho tới!"

Tô Mẫn Mẫn kinh ngạc quay đầu lại, cười khổ, "Cậu, gần đây di cả tới?"

Hỏi xong, Tô Mẫn Mẫn chợt đưa tay trấn an Lăng Nhue, "Nếu như vậy thì cậu không thể tham gia chạy nhanh rồi, đáng tiếc những thứ tiền thưởng kia, nếu không chúng ta đi Hoàng Sơn chơi xuân!"

Lăng Nhue nhẹ nhàng nhéo lỗ tai Tô Mẫn Mẫn một cái, "Chớ đổi chủ đề, cậu nếu lại thi thất bại, có tin hay không tới nay tớ liền hăm cậu!"

"Thật không có tới?" Tô Mẫn Mẫn hiển nhiên nhận định Lăng Nhue khác thường cùng chu kỳ sinh lý có liên quan.

Lăng Nhue nhún vai, cười đến rất là tự tin, "Tớ năm nào không phải vô địch 50m, 100m, 200m a, coi như tới, tớ cũng có thể cầm vô địch như cũ!"

Ngày đại hội thể dục thể thao, bầu trời trong xanh, vạn dặm không có bóng mây.

Lăng Nhue tranh tài chạy nhanh an bài tiến hành tại xế chiều, cùng hạng mục nhảy cao của Tô Mẫn Mẫn gần như đồng thời tiến hành. Buổi chiều trước

tiến hành chạy 5000m Marathon nữ, Lăng Nhướ cùng Tô Mẫn Mẫn ngồi ở trên khán đài lên kế hoạch du lịch. Không bao lâu, khán đài liền có hơn một người giống là tôi tìm đồ nữ sinh, sau khi đi dạo hết một vòng, cô dừng ở trước mặt Lăng Nhướ.

"Bạn tìm cái gì?" Lăng Nhướ đứng dậy, nhìn một chút phía sau mình, cũng không phát hiện bất kỳ vật gì.

". Có thể, mời giúp một việc sao?" Âm thanh rất nhỏ, người nhất định lại có mấy phần nhu nhược của Lâm muội muội.

Theo ánh mắt của người kia nhìn lại, Lăng Nhướ phát hiện cô ta đang nhìn giày mình chăm chăm.

"Bạn Muốn mượn giày?"

Đối phương gật đầu.

"Tớ lập tức cũng phải thi" Lăng Nhướ vội vàng giải thích, cũng không phải không muốn giúp một tay, chỉ là không có giày thể dục vừa chân nhất định chạy không nhanh, sau đó tiền thưởng liền bay, sau đó Hoàng Sơn cũng bay.

Suy nghĩ dừng lại ở giai đoạn "Bay", nữ sinh lại lên tiếng, "Tôi mới từ bệnh viện chạy về, không có thời gian trở về túc xá đổi giày, nhưng là, tôi đây."
Lăng Nhướ cúi đầu, mang giày cao gót mà chạy cũng rất phong cách đây!

"Nữ sinh lớp chúng tôi không có người nào là mang số 36, cho nên, có thể hay không giúp một tay."

"."

"Van cậu"

Nữ sinh trước mắt khuôn mặt trắng nõn, mắt to ngập nước đang nhìn mình cầu xin, Lăng Nhướ do dự Không cho mượn giống như bắt nạt, cho mượn giống như quá mạo hiểm.

"Đến lúc tranh tài chạy bộ Marathon nữ tập hợp, tôi nhất qua định trả đúng lúc, tôi bảo đảm."

Giơ chân lên, Lăng Nhướ nói lỏng dây giày, "Chạy xong nhớ tới ngay nơi điểm danh tìm tớ, tớ muốn chạy 50m" Lời còn chưa dứt loa phát thanh liền vang lên, tranh tài Marathon bắt đầu điểm danh rồi. Nữ sinh cúi người chào 90 độ cảm tạ, rất nhanh sau đó chạy xuống khán đài.

"Nhướ Nhướ, tớ cảm thấy được cô ta rất có tiềm lực!" Tô Mẫn mẫn ngậm kem hộp, nói mơ hồ không rõ.

Mấy phút sau, Lăng Nhướ liền tại nơi điểm danh thấy nữ sinh kia xông qua điểm cuối đầu tiên, bỏ người về thứ hai toàn bộ nửa vòng, gần 200m!

"Người không thể xem bề ngoài a!" Cảm khái hết Lăng Nhướ mới ý thức tới, mang giày mình muốn bỏ chạy, nhưng là, còn cặp giày cao gót kia, chẳng lẽ mình muốn đổi phong cách một lần?

Lăng Nhướ chép miệng, phong cách nhất định không đùa, biến thành người thọt có lẽ có hy vọng!

Cho đến trước khi chạy một phút, nữ sinh kia cũng không có xuất hiện, bất đắc dĩ Lăng Nhướ chỉ có tự cứu, vội vã kéo người qua đường mượn một đôi giày. Đổi hết giày Lăng Nhướ cảm thấy vận số mình vẫn còn có thể —— giày mang coi là vừa chân.

Đối với kỹ thuật chạy bộ của mình, Lăng Nhướ nhất định có tự tin, giờ lên chân, Lăng Nhướ cảm thấy tiến vào trận chung kết nhất định không có vấn đề, sau đó cô có nhiều thời gian tìm lại giày của mình

Hít sâu một hơi, Lăng Nhướ đi về đường chạy phía trước, ngắm nhìn điểm cuối cách đó không xa, chậm rãi ngồi xổm người xuống bày ra tư thế xuất phát chạy.

"Đoàng ——" tiếng súng vang lên.

Lăng Nhướ dẫn đầu xông ra ngoài, trước tiên liền thấy thân thể có chút không ổn, thường ngày thời điểm tranh tài thỉnh thoảng cũng xuất hiện qua tình huống tương tự, nhưng một chút sẽ tự mình có thể điều chỉnh tốt, vì vậy Lăng Nhướ không có chậm lại, hai cánh tay như cũ có lực đóng đưa.

Khởi điểm lao ra mười mét, Lăng Nhướ thứ nhất;

Mười lăm mét, Lăng Nhướ lão đạo;

20m, người trên khán đài thấy vận động viên ở đường đua số 3 cầm đầu ngã xuống.

Thời điểm thân thể không vững ngã xuống, Lăng Nhướ chưa chậm lại, chỉ cảm thấy thân thể vẫn còn ở xông về trước, chỉ là tầm mắt dần rơi trên mặt đất, đầu chưa kịp nâng lên, cả người giống như trái cầu bình thường đổ nghiêng đi về phía bên trái

Trong nháy mắt ngã xuống đất, bản năng hai tay chống đất chậm lại, sau đó ——

"Tì ——" một hồi bị đau.

Bò đây, thời điểm chạy hướng điểm cuối, Lăng Nhuế là không bắt ngờ chút nào một là người sau cùng!

Khóe mắt Lăng Nhuế liếc thấy tuyến thủ đầu tiên xông qua điểm cuối hướng tới mình vỗ tay, sau đó nghe khán đài vang lên một âm thanh cổ lên
Cơ hồ không có ngăn đầu, Lăng Nhuế mặt không thay đổi chạy hướng phòng cứu thương tạm thời của thao trường.

Mở ra lòng bàn tay, máu tươi dính màu đen ứ oải, toàn tâm đau Mười mấy giây trước, cô còn ảo tưởng mình có thể là người đầu tiên xông qua điểm cuối, ai ngờ, hẳn là một bị kịch không kịp ứng phó!

Phòng cứu thương thiết lập tại trung tâm đài phía dưới, nguyên là một phòng thể dục dụng cụ, chỉ thoáng dọn dẹp một chút mà thôi. Lăng Nhuế một người ngồi ở bên trong, chờ đồng học đi gọi Giáo viên y tế tới.

Sau khi nhịp tim chậm lại, đau đớn trên cánh tay liền truyền đến rõ ràng, tạm thời xé T shirt một cái lỗ thật to, vốn là quần áo màu xanh lam giờ phút này càng thêm một mảnh màu tím đen, máu thịt be bét, Lăng Nhuế không dám nhìn.

Thời điểm ngửa đầu, cảm giác khóe mắt có vật gì đó muốn rơi xuống, hít mũi một cái, Lăng Nhuế hướng lòng bàn tay hà hơi Thật đáng thương!

Thời điểm Tiêu Hạo bị Tô Mẫn Mẫn mang tới phòng cứu thương, thấy Lăng Nhuế cặp mắt đỏ bừng, cánh tay cùng lòng bàn tay nhìn thấy mà hoảng toàn máu đỏ, tâm chợt bị quất một cái, lồng ngực cũng bị chặn hốt hoảng, sau đó mi giác liền nhú lại.

Thời điểm liếc thấy bóng người ở cửa, Lăng Nhuế chỉ là bản năng ngẩng đầu, lại không nghĩ rằng vừa nhìn thấy Tiêu Hạo cùng Tô Mẫn Mẫn, nước mắt liền không ngừng được chặc chặc lộ ra ngoài, nặc cho mình cố gắng khắc chế cũng là phí công, cuối cùng thế nhưng ần nhẫn thành nức nở nghẹn ngào đứt quãng nơi cổ họng, quả thật so gào khóc lớn lên còn đáng thương hơn.

Nếu như mới vừa rồi xông ra nước mắt là bởi vì vết thương rất đau, này giờ phút này chẳng qua là cảm thấy có chút uất ức, sau đó tình cảm liền không lấy được rồi. Giống như chim nhỏ bị thương nóng lòng về tổ, lại ở trên đường thấy được người thân.

Lăng Nhuế cúi đầu, không muốn mọi người thấy một màn mình mất ứọt nhòa.

"Như vậy không được, phải đi bệnh viện." Tiêu Hạo sắc mặt càng phát ra âm trầm, muốn đau đớn đến thế nào mới có thể ần nhẫn thành âm thanh nghẹn ngào như thế?

Lăng Nhuế không nói gì, thuận theo đứng dậy, sau một khắc chân run lên thân thể nghiêng một cái như muốn ngã xuống, định mình lại rất mau đứng thẳng. Cúi đầu, Lăng Nhuế phát hiện, thì ra là đầu gối cũng trầy trụa

Mí mắt hơi nháy, nhìn cánh kia nước mắt cũng trào chảy xuống.

Tiêu Hạo đi lên trước, đưa tay đem khóe đuôi tóc Lăng Nhuế hướng ra sau tai, động tác êm ái, "Chúng ta lập tức đi bệnh viện."

Nét mặt dịu dàng như nước chiếu vào trong mắt Lăng Nhuế tràn đầy nước mắt, không thật rõ ràng, nhưng cô liền máy móc gật đầu, sau đó liền bị người ôm lấy.

Phía ngoài ánh mặt trời rất chói mắt, Lăng Nhuế nhắm mắt, hai hàng nước mắt ở trên người Tiêu Hạo. Bên tai, truyền đến nghị luận của mọi người, Lăng Nhuế hoảng hốt, định vùi đầu hướng vào đầu vai Tiêu Hạo.

Lúc ôm Lăng Nhuế theo phòng y tế đi ra, Giáo viên y tế vừa đứng đi tới, thời điểm lướt qua nhau Tiêu Hạo không hề nói gì, chỉ bước nhanh hơn.

Hình như là lần đầu tiên, anh cảm thấy đường từ bãi tập đến bãi đậu xe, thì ra là rất dài.

Thời điểm từ trên xe bước xuống, Lăng Nhuế hô hấp rõ ràng thuận hơn nhiều, Tiêu Hạo đưa tay vuốt vuốt đuôi tóc hơi ướt cầu cô, không cho cự tuyệt dặt tay phải ko bị thương của cô, chạy hướng ngoại khoa. Lăng Nhuế đau đến sắc mặt tái nhợt, chán nản tựa tại trên ghế ngồi tiếp nhận thầy thuốc chẩn bệnh, an tĩnh không nói một câu, cho đến bác sĩ ngoại khoa nói muốn cạo rửa miệng vết thương bị xước.

Lăng Nhuế "Vọt" đứng lên, "Tôi không muốn!" Nói xong, hít mũi một cái, chạy đi.

"Không đem cánh tay em cùng bàn tay bị thương cạo rửa sạch sẽ, nhất định sẽ lây , phải cạo!" Sau lưng, bác sĩ nói quả quyết, không mang theo nửa điểm thương lượng.

Thời điểm Lăng Nhuế quay đầu nhìn thấy Tiêu Hạo cũng đi theo ra ngoài, "Chúng ta trở về đi?"

Cơ hồ là ánh mắt cầu xin, ánh mắt Lăng Nhuế của có hơi hồng sưng.

Tiêu Hạo gật đầu, "Vậy tôi đi rửa cái tay, em cũng đi thôi."

Lăng Nhuế liếc nhìn vết máu trên tay Tiêu Hạo, không có chút nào hoài nghi, đi theo.

Bên cạnh cái bồn, Tiêu Hạo rửa xong tay của mình, mỉm cười đưa tay ra, "chúng ta trở về."

Lăng Nhuế thuận theo đưa tay, cho là Tiêu Hạo là muốn dắt mình đi ra bệnh viện, liền cùng lúc tiến vào một dạng. Ai ngờ, tay mới vừa vuron đi ra, liền bị Tiêu Hạo lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai kéo tay hướng vòi nước chảy, Lăng Nhuế từ chối hai cái, chưa thành công, lúc này mới nhớ tới trước khi ra cửa thầy thuốc giống như có giao phó trước dùng nước rửa sạch vết thương gì đó

Lăng Nhuế nhìn chăm chăm Tiêu Hạo, con mắt mở thật to, sau đó trong hốc mắt chứa đầy nước mắt một dạng như vòi nước, hoa hoa chảy xuống

Tiêu Hạo rửa xong cánh tay cùng lòng bàn tay của cô, xoay người, phát hiện Lăng Nhuế nước mắt ràn rụa hoa, T shirt ướt một mảng lớn, trong miệng cũng mạnh mẽ rõ ràng nói, ". Cảm ơn. Tiêu sư huynh".

Sau đó bên tai như cũ là từng hồi một dứt quãng nghẹn ngào.

Tiêu Hạo nắm tay Lăng Nhuế lên, hướng lòng bàn tay cô phả mấy hơi thở, "Vết thương nhất định phải rửa."

Lời rất khế, lại nói kiên định, giống như là nói cho mình nghe .

Ở một bên Lăng Nhuế kinh ngạc gật đầu, máy móc tính gật đầu. Tiêu Hạo chống lại ánh mắt của cô, đột nhiên cảm thấy có vật gì đó ở sụp xuống, sau đó tựa như ngàn dặm.

Hộ lý trên giường, Lăng Nhuế đem mu bàn tay bị thương từ trong bình phong đưa tới. Bình phong là Tiêu Hạo yêu cầu, anh sợ Lăng Nhuế thấy dao cạo trong tay bác sĩ liền cũng không dám cầm xuống nữa.

"Đề lại bả vai cùng cánh tay của bạn gái cậu, thời điểm tôi làm, không cho cô ấy lộn xộn." Bác sĩ lạnh lẽo giao phó, rất kinh nghiệm.

Nói xong với Tiêu Hạo, sau đó, sau đó phòng bệnh liền vang lên tiếng Lăng Nhuế hừ hừ, âm lượng không lớn, nhưng khóe miệng rụt rụt vừa kéo, bày tỏ thật rất đau. Lăng Nhuế nghĩ, có lẽ nếu có thuốc tê cũng sẽ không đau như vậy Nhưng là, bác sĩ lại không cho!

Đạo Phong sắc bén dùng sức thổi qua huyết nhục, một tầng một tầng mà đem khám ở phần bị thương bên trong gầy ra

Thời điểm cạo hết cánh tay, gối đầu ướt một mảng lớn. Lăng Nhuế không biết thì ra mình cũng là khóc thật dữ, lại có thể chảy nhiều nước mắt như vậy! Thì ra là, không có người nhất định nhất định đau lòng mới có thể khóc thút thít!

Lăng Nhuế cố điều chỉnh tâm tình, vừa định giùng giởng thu tay lại, bác sĩ lại nói, "Bàn tay tôi còn không có cạo!"

Lăng Nhuế nhục chí ngã đầu, gương mặt nhìn trần nhà, nhìn thấy đuôi lông mày Tiêu Hạo âm thầm tỏa thẩm mồ hôi, hình như là gương mặt khô sở?

Xem ra giữ chính mình cũng thật là kỹ thuật hạng nhất, Lăng Nhuế cảm giác quay đầu lại mình cần hảo hảo cảm ơn người ta.

Sau một khắc, đau đớn lòng bàn tay truyền đến. Tay tại thầy thuốc động dao trong nháy mắt cơ hồ bản năng co rúm.

Tiêu Hạo cũng không có thể dùng sức quá lớn ngộ nhờ làm Lăng Nhuế bị thương, lại không thể không dùng sức để tránh cho cô lộn xộn, vì vậy nghiêng người tại trên người cô. Lăng Nhuế thấy thế, ngượng ngùng nhắm mắt, cắn môi dưới khóe miệng theo lòng bàn tay truyền tới đau đớn có quy luật co quắp, Tiêu Hạo đoán, mỗi một lần rút ra, là bác sĩ lại một đao đi xuống.

Lông mi thật dài ở ánh đèn dịu dịu lóe sáng trong ánh sáng lộng lẫy, cực giống con bướm râu sau cơn mưa, hốc mắt tròn vo , sau đó lại vài giọt sáng long lanh giùng giởng chảy xuống.

Tiêu Hạo nhìn hốc mắt Lăng Nhuế mắt hờn, bất giác chậm rãi cúi thấp người, phía dưới hạ thấp, không tự chủ được che kín đi lên

Lăng Nhuế mặc dù nhắm hai mắt, nhưng ở trong nháy mắt Tiêu Hạo cúi đầu vẫn là cảm nhận được rõ ràng khí nóng đập vào mặt, sau cùng mắt cũng mở ra, liền cảm giác lệ ở khóe mắt liền bị một vật mềm mại mang đi, ấm ấm , mềm mềm, giống như kẹo đường

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay có bằng hữu cười hỏi: cái người này văn cuộc sống hơi thở thế nào như thế nồng đậm, tuyệt không tiểu thuyết, muốn dài nói a, như vậy mới có điểm kích a! Ta cười, nguyên bản chính là theo người khác chuyện tình sửa đổi , xuất xứ từ cuộc sống, dài nói không được. (' ▽ ') nói thật, này văn không có oanh oanh liệt liệt quanh co, không có ngược được chết đi sống lại mâu thuẫn ~ chính là nói một cái nhỏ thô trắng như thế nào bị sói xam lón ăn hết chuyện xưa ~ đơn giản, khô hài, ấm áp ~ hi vọng mọi người có thể thích, coi như mùa hè một cái mát mẻ chút thức ăn, hạ xuống giáng nóng dùng.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bị bắt buộc

Nằm ở trên giường bệnh truyền nước biển, Lăng Nhướ trong đầu càng không ngừng suy nghĩ tình cảnh vừa nầy, anh ta cứ nhiên đùa giỡn cô, đùa giỡn a. Nói gì kéo bình phong là sợ tự mình xem khiếp đảm, rõ ràng chính là sớm có dự mưu, địa phương tốt anh ta liền áp dụng hành động cầm thú

Lăng Nhướ cố gắng bình tĩnh, nhưng nàng bình tĩnh không được Rõ ràng là con trâu già, cứ nhiên ăn cô viên cỏ non này a.

Quá vô lương rồi!

Lăng Nhướ càng nghĩ càng kích động, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Bao lấy băng gạc cánh tay từng phát từng phát đâm vào giường, sau một khắc, "Ai yêu" một tiếng đưa tới y tá.

Cô y tá chạy đến Lăng Nhướ bên giường, liền thấy là trên bình dịch tay phải kia một mảnh máu ứ đọng, lập lại nhìn hồi lâu, đang ở thời điểm Lăng Nhướ cho là xảy ra chuyện lớn gì, y tá bình tĩnh lão thành nói: " không có việc gì, liền cây kim đâm hư mạch máu, châm cô một châm là tốt rồi."

Thêm một châm? Lăng Nhướ tròn to hai mắt.

Không đợi cô phản ứng kịp, y tá lưu loát ở trên mu bàn tay cô ghim lỗ kim thứ hai.

Lăng Nhướ oán niệm a, cô đây là đắc tội với ai a, hảo hảo treo nước biển cũng không sống yên ổn! Nghĩ tới, hai tay tức giận chuẩn bị nắm quyền

Y tá vốn đã xoay người đi, ai ngờ đột nhiên quay đầu lại, Lăng Nhướ tay lập tức dừng lại tại không trung.

"Lâm sàng chúng tôi rất ít gặp bệnh nhân giống như cô vậy, mạch máu mảnh giống như không có, không biết mạch máu trên chân cô có phải hay không cũng giống vậy à? Vạn nhất nếu là bị thương lần nữa, một hồi tôi liền tới ngay cho ghim trên chân cô."

Lăng Nhướ vèo cái liền đem chân rúc vào chăn, tay cũng nhẹ nhàng để xuống, chuyện cười, mình còn không nghĩ bị người đem làm chuột bạch, càng không muốn không duyên cớ nhiều hơn nữa hai lỗ kim!

Lúc trở lại Tiêu Hạo giờ lên hộp cơm, nhìn thấy Lăng Nhướ ngoan ngoãn nằm, cái gì mờ ám cũng không có, chỉ là càng không ngừng nháy con mắt trái, "Cái gì bay vào mắt đúng không, tôi giúp em xem một chút!"

Tiêu Hạo nói xong rất tự nhiên, cũng như là chuyện phải làm.

Lăng Nhướ vừa nghe, cả người khản trương, người không thể hai lần bước vào cùng một cái con sông a, vội vàng phát tay, "Không có việc gì, thật không có việc gì!"

"Đừng động!" Tiêu Hạo đưa tay, đè lại tay phải Lăng Nhướ giờ ở giữa không trung, "Gắn ống truyền nước biển còn lộn xộn, không sợ ghim thêm một châm nữa à?" Nói xong, dùng khăn lau bụi bặm trên mặt Lăng Nhướ.

Lăng Nhướ ngượng ngùng quay đầu ra, vừa vận nhìn thấy em gái nhỏ giường bệnh sát vách mờ mắt thật to nhìn chăm chăm tò mò nhìn bọn họ Vì vậy, Lăng Nhướ ngay lập tức đỏ mặt.

"Ăn cơm đi!" Tiêu Hạo mở hộp cơm ra.

Lăng Nhướ quả thật đã đói bụng thật lâu, nhưng con vịt chết cuối cùng là mạnh miệng, hơn nữa trong đầu vẫn lưu lại kiều đoạn trong phòng kia, Lăng Nhướ cuối cùng chỉ ngượng ngùng cười một tiếng, lắc đầu một cái, trái lương tâm mà tỏ về mình vẫn chưa đói.

Phòng bệnh an tĩnh đến sáu giờ rưỡi, liền bắt đầu thỉnh thoảng lại vang lên âm thanh "rột rột".

"Mẹ, chị kia đói bụng phải không, nghe a, bụng đang kêu!" Em gái nhỏ giường bệnh sát vách âm thanh bập bẹ vừa vang lên, nhất thời đưa tới ánh mắt của mọi người, Lăng Nhướ cúi đầu, bất đắc dĩ vào chỗ ngồi.

"Tôi dứt em ăn!"

Lúc Tiêu Hạo nói chuyện, Lăng Nhướ đang nuốt nước miếng, sau đó, bị sặc

"Tô Mẫn Mẫn thi xong rồi!" lời nói có điểm giống giải thích, Tiêu Hạo mở ra hộp cơm múc một muỗng trứng chưng đưa tới khóe miệng Lăng Nhướ, "Há mồm"

Lăng Nhướ nhìn trứng chưng đưa tới rất muốn ăn, tâm lại do dự Tiêu BOSS mua cơm này cho ăn ư, ăn sẽ không giám thọ?

Sau đó, Lăng Nhướ cười, "Vẫn là sư huynh ăn trước đi!"

"Tôi đã ăn qua rồi."

Lúc này đáp quả nhiên đủ phân lượng! Lăng Nhướ trong lòng thoáng chốc gọn sóng thay nhau nổi lên, tâm muốn giết người, cô chính là để cho anh cùng mình cùng nhau bị đói mới không ăn, nhưng cứ nhiên không có tính đến anh ta đã lên lên ăn rồi? Nếu ăn rồi, vậy tại sao còn mang bốn hộp cơm trở lại?

Lăng Nhuế cảm giác mình vô cùng khinh địch. Miệng đóng đóng mở mở không nhận được thăm mắng, cuối cùng, truyền đến âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

"Thật đói bụng?" Tiêu Hạo lại đem cái muỗng đến gần, Lăng Nhuế há to miệng nuốt, trong lòng suy nghĩ ta cần chết ngươi, ngoài miệng lại chưa xốt hỏi, "Ồ, không nhìn ra Tiêu sư huynh rất có kinh nghiệm đây!" Việc phục vụ người sống lại rất thuận tay vậy, thì ra ở nhà cũng là bị vợ quản nghiêm?

Lăng Nhuế vốn định chọc tức Tiêu Hạo, theo phân tích của cô, Tiêu Hạo kiêu ngạo ở đây nhiều người như vậy nghe xong nhất định tức giận, nhưng ngại là vì ở bệnh viện anh ta cũng chỉ có thể nhìn mình, nếu là không thì lật bàn chạy lấy người, cũng vừa đúng làm thỏa mãn ước nguyện của mình. Lăng Nhuế vui vẻ tư nhai thức ăn, còn bất chợt gật đầu, ý bảo thức ăn rất ngon miệng.

Một bữa cơm ăn cho tới khi nào xong thì thôi, Tiêu Hạo từ trong hộp cơm thứ tư mức muỗng canh xương tới đây, Lăng Nhuế há mồm, bên tai lại truyền đến lời Tiêu Hạo.

"Chó nhà tôi cũng là ăn nhiều như vậy, này là cái kinh nghiệm như em nói đi!"

Lăng Nhuế nổi đóa, trong miệng không có nuốt xuống canh mà chạy vào khí quản, Lăng Nhuế ho đến thở không ra hơi, trong lòng thầm nghĩ, thầm nghĩ cổ nhân tổng kết ra quy tắc "Ăn không nói" không sai bởi vì ăn cơm nói chuyện sặc chết bao nhiêu người

Bắt đầu bảy giờ, Lăng Nhuế chỉ còn một chai sirô hạ sốt.

Bắt đầu bảy giờ rưỡi, Lăng Nhuế càng không ngừng nhìn Tiêu Hạo, ban đầu chỉ là một, hai cái nhìn như vô ý liếc qua, thời điểm đến tám giờ đúng, ánh mắt liền thay đổi thành nhìn thẳng vào rồi, trong ánh mắt lộ ra hồi hận cùng oán khí.

Tiêu Hạo không có ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào tài liệu trên tay, hỏi "Lại đói bụng?"

Lăng Nhuế không lên tiếng.

"Khát?"

Lăng Nhuế mắt tròn trắng, "Tôi cũng không phải là động vật!" Chỉ có người này mới chỉ cần vào, không có ra!

Tiêu Hạo ngẩng đầu nhìn một cái mức nước trong bình, coi thường nét mặt Lăng Nhuế trực tiếp cúi đầu nhìn đồng hồ, "Chưa tới năm phút đồng hồ!"

Lăng Nhuế mặt đỏ lên, nhìn bình, chẳng lẽ năm phút đồng hồ nữa có thể cháy hết? Lời này tự nhiên không dám hỏi ra ngoài, một giờ này, Lăng Nhuế đã có kinh nghiệm, không có việc gì ít mở miệng, cái gọi là không hải lòng, dĩ nhiên là nói nhiều lỗi nhiều Huống chi tình trạng trước mắt này, ngu ngốc cũng biết, tôi thiếu còn có phải một giờ mới có thể xong.

Nhìn đồng hồ điện tử trên tay sáng lên sáng lên, Lăng Nhuế cảm thấy cảm giác đó càng thêm mãnh liệt

Thời điểm Tô Mẫn Mẫn vọt vào phòng bệnh, đồng hồ điện tử vừa đúng qua 4 phút 39 giây, Lăng Nhuế liền vui vẻ a, sau đó lại nhìn thấy Tiêu BOSS xoay người đi ra phòng bệnh, trong nháy mắt vui vẻ tới cực điểm.

Quả nhiên thường ngày làm việc thiện tất có hồi báo!

Thời điểm ra khỏi nhà vệ sinh, Lăng Nhuế may mắn mình còn sống, không có bị chết ngạt.

Thời điểm truyền xong, Tô Mẫn Mẫn dẫn Lăng Nhuế một đường hướng ra bãi đậu xe đi.

Thời điểm Lăng Nhuế phản ứng lại, hai người đã đứng ở trước xe Tiêu BOSS.

"Cậu làm sao lại làm thế này, tớ không phải nói đi xe taxi tớ trả tiền sao?" Lăng Nhuế kéo vạt áo Tô Mẫn Mẫn, lôi kéo cô liền muốn lui.

"Tiền sĩ Tiêu là thuận đường a, Nhuế Nhuế chúng ta đừng khách khí, lại nói, thiếu người ta tiền thuốc thang không phải còn chưa trả lại, tớ mang cậu đến trả." Dứt lời, Tô Mẫn Mẫn vừa đưa tiền, vừa đem Lăng Nhuế nhét vào chỗ ngồi kế tài xế.

Lúc xuống xe, Lăng Nhuế bộ mặt thành ý nói tiếng cảm ơn, chân nhảy đi ra, quay đầu lại, liền nói gấp lại, giọng nói còn đặc biệt vang có lực. Gập lại, gấp lại, tốt nhất không gặp nhau nữa!

Chưa đi hai bước, Lăng Nhuế liền bị một âm thanh níu lại, "Mười giờ sáng ngày mai, đến phòng làm việc của tôi."

"Tôi không rãnh, phải đi học." Lý do này đủ đầy đủ đủ, lúc này Lăng Nhuế chỉ muốn trở về ký túc xá.

Tiêu Hạo âm lãnh liếc lại, sau đó cười lạnh, lặp lại, "Mười giờ, chớ tới trễ, em gây ra họa có tư cách gì từ chối!"

Lập tức, Lăng Nhuế chấn động, người gây ra họa?

Thì ra là không có một người nào nam nhân là không ghi thù!

Ngày thứ hai trên đường đạp xe đi truy nguyên lâu, Lăng Nhue dự tính xong tình huống xấu nhất, dù là anh ta muốn mình ngày ngày giặt quần áo nấu cơm quét dọn phòng thí nghiệm, cô cũng nhận, chỉ cần đừng làm cho cô không lấy được bằng lái là tốt rồi! Ai ngờ, mới đến lâu dưới đã nhìn thấy mặt thịnh nộ Tiêu BOSS, "Em có quan niệm về thời gian hay không, hiện tại là mấy giờ rồi?"

"Cái này không mới mười giờ hai phút sao? Khi tôi đi bị kẹt xe." Lăng Nhue nhanh miệng, cho tới cuối cùng hai chữ này làm thế nào nói ra cũng không còn lưu ý.

"Kẹt xe?" Tiêu Hạo nắm trong tay cái chìa khóa đến gần Lăng Nhue, "Có phải hay không định tính toán bằng bó luôn cánh tay còn lại?"

Lời nói có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lăng Nhue cúi đầu, nói thầm, "Kỹ thuật lái xe người ta rất tốt!"

Tiêu hạo tiếp tục cười lạnh, "Người khác không biết, tôi còn có thể không rõ ràng sao, là một sát thủ trên đường!" Giọng điệu này, Lăng Nhue vừa nghe, tám phần là muốn tính sổ, nhưng cũng không cần thừa dịp người gặp nguy đi, mình đâu gì còn đang quần băng!

Dừng dưới tầng hầm nhà để xe đi bộ ra, Lăng Nhue cùng Tiêu Hạo chạm mặt gặp được Lục giáo sư FPGA chuyên nghiệp. Cũng đã là nhà giáo tuổi đã hơn bảy mươi, Lăng Nhue định thần nhìn lại, rõ ràng tinh thần khỏe mạnh cực kì, sau đó khéo léo chủ động tiến lên chào hỏi.

"Đây không phải là Lăng Nhue sao? Ngày hôm qua đại hội thể dục thể thao bị thương?"

"Dạ", Lăng Nhue ngượng ngùng gật đầu cười cười, đang buồn bực lão nhân gia ông ta là lúc nào thì biết mình, chỉ nghe thấy Tiêu Hạo chen vào nói, "Cũng đã không sao, đang chuẩn bị đi bệnh viện đổi thuốc!"

Lăng Nhue da đầu tê dại, lời này nghe không được tự nhiên, giống như cô và anh ta rất quen rất thân sao?

Cúi đầu, Lăng Nhue tỏ vẻ khinh thường.

Qua cái chỗ rẽ, Cố chủ nhiệm chỗ trung tâm khách hàng liền đi tới, "Ai nha, bạn học Lăng Nhue té ngã không phải nhẹ a, tôi đều nghe nói, Tiêu Hạo a, nhanh mang bạn gái đi bệnh viện đi!"

Tiêu Hạo cười nói được, Lăng Nhue nhìn phương hướng Cố chủ nhiệm đi xa thăm mắng, cái gì chủ nhiệm, còn trông nom nhiều chuyện vậy, cũng không suy nghĩ phân tích, rõ ràng là quan hệ kẻ thù!

Lăng Nhue thấy Tiêu Hạo lại muốn đi lên dắt tay của mình, lập tức chạy xa, cơ hồ là dùng giọng điệu kêu la nói, "Ngài đem lời đồn giải thích rõ ràng cho tôi, một là một, đừng tưởng rằng ——"

"Ai nha, tại sao lại ở chỗ này cãi vã?" Lăng Nhue vừa nhìn, tại sao lại còn tới, còn là Trần Lão Sư dạy mình học kỳ này!

"Ngày hôm qua chạy bộ vấp ngã, tính khí còn không chưa nguôi, khiến Trần Lão Sư chê cười!" Dứt lời, Tiêu Hạo đến gần, dắt tay phải Lăng Nhue.

Lăng Nhue dùng sức, dùng sức, không có tránh thoát được.

"Không ngờ các em thật ở chung một chỗ a" Trần Lão Sư ngăn người một chút, Lăng Nhue dùng sức lắc đầu, kết quả Trần Lão Sư lại đem ánh mắt chuyển sang Tiêu Hạo, "Yên tâm đi bệnh viện xem bệnh đi, giờ học buổi chiều của tôi quay lại dạy lại em ấy, hiệu quả nhất định so với tôi tốt hơn."

"."

Lăng Nhue thừa nhận, mình hoàn toàn cảm thấy ghê tởm, nếu như mà biết rõ có chuyện như vậy, buổi sáng cô nhất định không đi xa tới đây, đánh chết cũng không đi! Bạn gái? Lăng Nhue cảm giác muốn gét người lại tới, sớm muộn có một ngày, cô đem Tiêu Hạo ăn tươi nuốt sống.

Ở trên xe từ chối hồi lâu, Lăng Nhue mở miệng, gọi thẳng tên huy, "Tiêu Hạo, nói rõ ràng, ngài rốt cuộc muốn như thế nào?" Chuyện liên quan đến sự trong sạch, tuyệt đối không thể có nửa điểm mơ hồ.

Tiêu Hạo đánh một vòng bật đèn xi nhan, sau đó xe quẹo cua, không để ý tới cô. Một hồi lâu mới mở miệng, "Quẹo cua phải bật xi nhan, cái này em biết đi!"

Lăng Nhue khinh thường nhìn ngoài cửa sổ, cô đâu gì ở trường học lái xe thi lý thuyết là max điểm nha!

"Thật ra thì, tôi cũng vậy cảm thấy em kêu tôi là Tiêu Hạo tương đối thích hợp." Nửa ngày, Tiêu Hạo lại bồi thêm một câu.

Lần này, Lăng Nhue không nghe rõ ràng, hỏi lại, "Cái gì?"

"Quên."

"Ngốc!" Lăng Nhue lại khinh thường liếc về trở lại, nhanh chóng tiếp lời, gọn gàng linh hoạt.

"Tôi ngốc?" Tiêu Hạo cười lạnh, "Ít nhất tôi có bằng lái, còn em, Đại Sư Tỷ?"

Anh ta điều tra cô! Thậm chí "Đại Sư Tỷ" cũng biết, như vậy, anh ta là khi nào thì bắt đầu điều tra, thông qua đường dây nào điều tra, còn điều tra đến cái gì? Lăng Nhuế nhất thời trong tim cực mệnh mạng rồi

Thời điểm lúc cô cấp bách muốn biết rõ chân tướng, Tiêu Hạo trầm mặc.

Từ bệnh viện trở lại, nhìn Tiêu Hạo lái xe, Lăng Nhuế chợt ý thức được mình mặc dù tiếp xúc với anh ta số lần càng ngày càng nhiều, nhưng lại một chút cũng nhìn không thấu, hiểu không rõ anh ta. Không hiểu anh ta tại sao muốn đưa sách cho mình, cũng không biết rõ anh ta có ý như lời đồn đãi giúp cô thêm tin đồn, lại càng không hiểu tại sao muốn đưa mình nước hoa, lại tỷ như hai ngày nay, anh ta trong lòng cất giấu chu đáo cùng quan tâm thật đúng là để cho trái tim nhỏ của cô tiêu thụ không nổi!

Thời điểm đèn giao thông từ đỏ chuyển xanh, ý nghĩ của Lăng Nhuế cũng nhất thời thông suốt —— Tiêu Hạo tám phần là tới trả thù, còn là áp dụng chiến thuật quanh co. Chiến thuật tâm lý nói thù đoạn trả thù một người cao minh nhất chính là đối người đó tốt gấp bội, để cho người đó phải có đồ tốt nhất toàn thế giới, thỏa mãn tất cả dục vọng người đó, để cho người đó không thể rời bỏ, lệ thuộc vào mình, tin tưởng mình Sau đó, đem đồ của người đó từng cái từng cái lấy đi, từ từ đối với người đó tiến hành mạt sát, tàn phá nhân cách.

Thời điểm đến đầu đường kẻ tiếp, Lăng Nhuế bắt đầu tính toán ——

Nhờ Tiêu Hạo ban tặng, mình được giải nhất cuộc thi điện tử, bị lão sư Snape dương thịnh âm suy nhiệt tình lễ ngộ, ở trên lễ nghi thức xuất tẩn danh tiếng thành danh nhân đại học A Đòi mạng nhất là, mình có thói quen cùng anh ta tới bệnh viện đổi thuốc!

Trong lòng một cái âm thanh nói: Lăng Nhuế, nhìn, anh ta quả nhiên là bắt đầu trả thù

Trong lòng một âm thanh khác lại cười nhạo: thừa nhận đi, người bãi đất bắt đầu luân hãm Trận này đánh cuộc, còn chưa mở cuộc so tài, người liền thua!

Mâu thuẫn rồi rối rắm liêu một ngày, buổi tối Lăng Nhuế rút cuộc mơ một cơn ác mộng.

Trong mộng, mình đứng ở trên đài phát biểu bị toàn trường thầy trò phê phán, cổ còn treo móc bảng hiệu bày đại tội trạng. Lăng Nhuế hốt hoảng nghĩ giải thích cái gì, còn chưa kịp mở miệng đã nhìn thấy Tiêu Hạo đi lên, nụ cười dần dần mở rộng, sau đó ánh mắt chợt lóe, trong nháy mắt hóa thành con sói, nhào tới đem mình một hớp nuốt.

Thời điểm tỉnh dậy, bên tai mơ hồ nghe "Đây chính là kết cục khi đắc tội ta" vãn Vãn.

Lăng Nhuế mồ hôi lạnh toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hiệp nghị

Giữa trưa tháng tư, ấm áp.

Ánh mặt trời hoà thuận vui vẻ dựa theo đường lớn đường nhỏ trong sân trường, đầu tư nhàn nhạp nhạp quang ảnh. Truyền thanh phía trong bật Kevin Kern 《 hạnh phúc Lam Thiên 》, không linh âm phù tan rã ở ánh mặt trời khoảng cách, dọn dẹp sau giữa trưa thoáng xao động bụi bặm. Ngang đầu, chợt có chim bồ câu trắng bay qua.

Theo ánh sáng loang lổ dưới tàng cây, Lăng Nhuế như cũ đi ở trên đường đi truy nguyên lâu, không khỏi nghĩ tới luật nhân quả.

Lần cuối cùng đổi hết thuốc từ bệnh viện lúc đi ra, Lăng Nhuế rút cuộc không nhịn được cùng Tiêu Hạo ngã bài.

"Nói đi, ngài rút cuộc muốn thế nào?" Lăng Nhuế chống nạnh, vẻ mặt miệng lấp cả vú em.

"Em chuẩn bị trả tôi thế nào?"

Tiêu Hạo sắc mặt nhẹ nhõm, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ biểu cảm gì, cúi đầu nhấn xuống chìa khóa cảm ứng xe trong tay, cửa xe khóa "Chí" mở ra, Tiêu Hạo vòng qua Lăng Nhuế đi thẳng tới mở cửa xe, ngồi xuống.

Lăng Nhuế đứng lại bất động, trong lòng suy nghĩ, hôm nay nhất định phải có một kết thúc, nếu không không chừng ngày nào đó mình lại thật sự bị nuốt! Vừa nghĩ tới cái giấc mộng quỷ dị phải giống như thật, Lăng Nhuế đứng run lên, loạng lạng không ngừng!

"Lên xe!"

"Không nói rõ ràng tôi không lên." Lăng Nhuế ngẩng đầu lên, trong lòng suy nghĩ cùng lắm thì hy sinh tại chỗ, lại hoàn toàn không có ý thức được giọng nói của mình cực giống đứa trẻ, xen lẫn nhàn nhạt làm nũng.

Tiêu Hạo đậm mím cười, chỉ nghiêng đầu định thần nhìn Lăng Nhuế, "Tôi đếm tới ba, một, hai."

Đạp một cước chân ga, Tiêu Hạo liền mang cả người và xe đi xa ra khỏi nhà để xe bệnh viện.

Lăng Nhuế thoáng chốc tròn tròn mắt, như vậy liền đi? Anh ta không phải nên thừa dịp cháy nhà hôi của, rao giá trên trời sao? Cúi đầu, đi từ từ chậm rãi từ nhà để xe lên mặt đất, Lăng Nhuế trong lòng luân chuyển trăm hồi! Ai ngờ đi ra cửa bệnh viện không bao lâu, trong tầm mắt lại nhìn thấy chiếc xe Audi quen thuộc kia.

Đến gần xe, Tiêu Hạo quay cửa kính xe xuống, nhàn nhạt nói bốn chữ, "Lên xe, nói chuyện."

Giọng nói xa cách lạnh lạnh từ trên cao truyền xuống.

Đọc theo đường đi, Lăng Nhuế thấp thỏm chờ Tiêu Hạo mở miệng, ai ngờ anh ta chính là không nói gì.

Nghe nói, sau khi mèo bắt được chuột thì sẽ ko 1 ngượng giải quyết, mà là thích từ từ treu chọc, cho đến chán mới vừa nuốt vào bụng. Nhìn phong cảnh ngoài cửa xe đi ngược cấp tốc, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy mình thật ra thì vẫn rất đồng tình con chuột, dưới mắt không biết có phải duyên cớ đồng bệnh tương lân hay ko, loại cảm giác đó càng ngày càng phát ra mãnh liệt!

Sau khi xe lái vào tầng hầm gara truy nguyên lâu, Tiêu Hạo đưa tới một tấm thẻ, Lăng Nhuế quay đầu nhìn lại, run run rẩy rẩy liền hỏi, "Ngài bắt tôi phải bồi thường bao nhiêu?"

Tiêu Hạo bật cười một tiếng, "Bồi thường tiền? Em cho là tôi muốn em phải bồi thường tiền?"

Lăng Nhuế gật đầu, nét mặt một bộ nhận tội, cuối cùng liền cực kỳ thành khẩn bồi thêm một câu, "Quá nhiều tôi không thường nổi."

"Lương tôi 1200/giờ, ngày đó tốn sáu giờ khám chân, sau đó ở nhà nghỉ ngơi ba ngày." Tiêu Hạo nói xong gió nhẹ nức chảy, hoàn toàn nhẹ nhàng như là đàm luận thời tiết.

Lăng Nhuế nhú mày, mười giây sau đưa tay lên bịt miệng, tiếng kêu rên nhỏ từ ngón tay tràn ra, "Năm vạn lẻ bốn trăm, ngài là ăn cướp đi, dứt khoát bán tôi thôi!"

Sau đó, cô hoàn toàn ỉu xiu.

Ba giây sau, Tiêu Hạo lại đưa tới một trang giấy, Lăng Nhuế nhận lấy, nhìn trong tay giấy trắng mực đen, lần nữa bối rối!

Đây chính là một cái bẫy thiết kế tỉ mỉ có dự tính, anh ta đem cô vào tình cảnh chật vật như thế, để cho cô chủ động mở miệng nói sự kiện kia, sau đó anh ta công phu từ ngoạn!

"Ký đi!"

Thời điểm Tiêu Hạo đưa bút đến đây, Lăng Nhuế rất giống muốn thuận thể cấn anh ta một cái, nhưng lại chỉ có thể dừng lại trong suy nghĩ, tay vẫn là ngoan ngoãn nhận lấy bút. Sau khi vung lên liền ký, Lăng Nhuế cảm giác mình lại bị bán như thế rồi, nhưng là, đây cũng chính là kết cục nhanh nhất; hơn nữa, hẳn là anh ta cũng sẽ không lấy chính mình trả thù tiếp chứ?

"Hệ thống gác cổng của viện nghiên cứu các ngài, mỗi lần đi vào tôi không có biện pháp, nếu không, đổi lại lại phương thức đi?" Lăng Nhuế thừa nhận mình rất là hối hận, vô cùng hối hận, nếu không đồng ý mình cũng sẽ không quay lại truy nguyên lâu.

"Thẻ không phải cho em rồi sao?" Tiêu Hạo giương mắt, ánh mắt lưu luyến, giọng nói lại có điểm xa lạ.

Lăng Nhuế lúc này mới phát hiện ra, trong tay mình quả thật cầm thẻ làm việc của Tiêu BOSS, đột nhiên nháy mắt, mới vừa rồi mình lại đây là chi phiếu? Thiên hạ hẳn ko có ai ngu ngốc như mình đi!

"Ngài đưa tôi ngày ngày cầm thẻ công tác của ngài thì làm sao ngài ra vào?" Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế không dám tưởng tượng, nếu là chuyện này lan truyền ra ngoài, mình thân phận là bạn gái Tiêu BOSS sợ là nếu bị đồn lên chiến tranh thật.

"Nếu không, tôi ngày ngày chờ em ở cửa?" Tiêu Hạo cúi đầu, hơi thở nóng rực phun trên mặt Lăng Nhuế, giọng điệu trầm thấp mập mờ.

Lăng Nhuế hoảng hốt, vội vàng cúi đầu, vội vàng phát tay, "Không cần, không cần, tôi tự cả thẻ đi vào."

Nếu như giờ lương 1200 như lời nói, phân lương là 20 nguyên, một lần mở cửa tối thiểu tốn hao hai phút, sau đó một học kỳ xuống. Lăng Nhuế dùng sức lay đầu, cô cũng không muốn thời gian còn lại lúc đại học trôi qua đều ở phòng thí nghiệm truy nguyên lâu, còn là chức vụ công nhân làm vệ sinh.

Theo thường lệ cả thẻ vào cửa, Lăng Nhuế đeo cặp sách nhanh chóng thoáng qua từng phòng nghiên cứu khoa học. Tại sao phòng làm việc của Tiêu BOSS ở tầng cùng bên trong vậy, nếu như ở bên ngoài một chút, tối thiểu mình có thể ít chịu mấy đạo ánh mắt tò mò, toàn bộ một tuần, lòng hiếu kỳ của

mọi người chỉ có tăng không giảm? Chẳng lẽ mọi người làm nghiên cứu không có hoạt động giải trí khác sao?

Mim cười chào hỏi xong cùng mấy giáo viên trẻ tuổi "Trùng hợp" ra cửa, Lăng Nhướn rút cuộc đi vào phòng làm việc của Tiêu BOSS, thờ dài một hơi, Lăng Nhướn phát hiện Tiêu Hạo chưa có ở đây. Để cặp sách xuống, Lăng Nhướn như thường ngày quét đất phía trước, lau xong cái bàn sau liền trở lại trên bàn đọc sách "Của mình". Cái bàn giống như là mới đưa, ít nhất thời điểm lần đầu tiên Lăng Nhướn tới phòng làm việc này còn không có bàn đọc sách như vậy.

Đối với Lăng Nhướn mà nói ngày ngồi trong phòng làm việc Tiêu Hạo vẫn còn vô cùng thoải mái, ít nhất nơi này bàn ghế nếu so với trong phòng học thoải mái, quan trọng nhất là nơi này tuyệt đối an tĩnh. Giờ phút này đối với cô mà nói, học tập thì nghiên cứu tới quan trọng hơn rồi. Thời điểm lắng xuống ngẫm nghĩ, Lăng Nhướn cảm giác mình hình như càng ngày càng chào đón cái trừng phạt này của Tiêu BOSS Đây cũng chính là mèo mụ đưng vào chuột chết, chó ngáp phải ruồi sao!

Thời điểm điện thoại di động kêu, Lăng Nhướn đang làm đề xác suất, không để ý chút nào tiếng kêu chấn động đó.

Cái thói quen điện thoại di động kêu vài lần này cũng là ngày gần đây mới dưỡng thành . Ngày nào đó Lăng Nhướn đang Tiêu BOSS pha trà trở lại, mới vừa vào cửa nhìn thấy anh ta mặt đen lại đi ra ngoài. Vào cửa, Lăng Nhướn phát hiện điện thoại của mình đang trên mặt bàn kêu ầm ỹ vui sướng, tiếng chuông ca khúc tựa như có lẽ đã hát đến gần cuối

Những ngày chung đưng này, Lăng Nhướn phát hiện mọi người không có việc gì bình thường cũng không tới phòng làm việc của Tiêu BOSS, dù là có chuyện báo cáo cũng sẽ ở mấy điểm thời gian cố định, nghe nói Tiêu BOSS cực kỳ không thích lúc thời điểm suy nghĩ vấn đề bị người quấy nhiễu

Sau khi làm xong hai tờ đề mục, Lăng Nhướn đứng dậy rót nước, lúc này mới chú ý tới điện thoại di động "Tur —— tur ——" chấn động.

Thấy trong phòng làm việc không ai, Lăng Nhướn nhấn phím nghe.

"Làm gì giờ mới nghe điện thoại, còn có tin của một mình cậu thôi, nhanh một chút lên mạng Q!" Lăng Nhướn bị hét không giải thích được, còn chưa có phân biệt ra đối phương là người nào, điện thoại liền cúp.

Thời điểm khép lại di động, điện thoại di động biểu hiện có tám cuộc điện thoại chưa nhận.

Liên tục do dự giãy giụa, Lăng Nhướn ngồi vào chỗ ngồi Tiêu BOSS, đưng vào con chuột, máy vi tính từ trạng thái chờ khôi phục màn hình, Lăng Nhướn vui vẻ, cư nhiên không có đặt mật mã, cô lại đưng được! Lưu loạt lên Q, kẻ tiếp bang, sau đó điền Cả quá trình, lòng Lăng Nhướn rầm rầm rầm rầm nhảy, Tiêu BOSS ngai ngàn vạn lần không được trở về bây giờ a, làm ơn a

Gửi đi hết bang, Lăng Nhướn cảm giác mình thật lâu chưa từng gặp phải kinh hiểm kích thích như vậy, ngộ nhờ mình mới vừa rồi bị bắt gặp thấy đang sử dụng máy vi tính của anh ta, anh ta sẽ không cho mình là ở trốn cấp cơ mật gì đấy chứ?

Sẽ!

Sau khi phốc cười hai tiếng, Lăng Nhướn tiếp tục làm bài.

Hơn bốn giờ chiều, Tiêu BOSS trở lại. Nghĩ tới lúc này vị trí con chuột mình cũng không có làm lệch vị trí, Lăng Nhướn vẫn vui đầu làm bài như cũ, tràn đầy tự tin. Kể đến thời gian "Tan việc", cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra cửa.

"Chờ một chút."

Chẳng lẽ bị phát hiện rồi? Lăng Nhướn âm thầm suy nghĩ, sẽ không nha! Đưng ánh mắt nghi hoặc đáp lại, cô phát hiện Tiêu Hạo tay cầm con chuột cười đến vô cùng có ý tứ.

"Một hồi theo tôi đi ăn cơm tối." Không giống ra lệnh, không giống trưng cầu, lời nói rất tự nhiên, tự nhiên đến Lăng Nhướn cả người không được tự nhiên.

"Cái này, hình như không có trong hiệp nghị?" Lăng Nhướn nhay bẻn hỏi ngược lại.

"Đưng cơm tối đôi đưng nửa năm kỳ hạn, như thế nào?"

Nhận lấy trang phục Tiêu Hạo đưa tới, Lăng Nhướn lại hỏi hạn, cái giá nửa năm này kỳ hạn lại là bán nhan sắc! Chưa kịp nói không, Lăng Nhướn ở ánh mắt sắc bén của Tiêu Hạo liền vào phòng nhỏ sát vách gian thay quần áo.

Lúc đi ra, Lăng Nhướn nhìn thấy Tiêu Hạo cũng đổi lại tây trang Armani, màu xám tro ở giữa dư âm trời chiều hồ biến ảo ra vô cùng ý vị. Không thể không thừa nhận người trước mắt là trời sanh vóc người, lần này mặc không chút nào thận trọng, không điệu bộ, ngược lại tản mát ra sức hút nào đó tùy ý

Thương thức đồ vật đẹp dĩ nhiên là ham mê của toàn nhân loại, cho nên, Lăng Nhướn cũng không có chú ý tới cứ nhìn thẳng, hai mắt tỏa ánh sáng.

"Y phục không tệ!" Tiêu Hạo sửa lại vạt áo trước một chút, không dấu vết đánh giá, Lăng Nhướn liền chỉ coi anh ta là đang nói tây trang của mình.

Nghiêng ánh mắt, tầm mắt lần nữa tập trung ở trên người Lăng Nhướn, Tiêu Hạo rất hài lòng con mắt nhìn của mình.

Váy màu vàng sáng dài đến gối rất vừa người, thiết kế cổ V xinh xắn vừa vặn có thể rõ ràng xương quai xanh tinh xảo hấp dẫn, cắt xén đem lấy đường cong của cô phác hoạ lung linh không thể nghi ngờ, bắp chân trắng nõn đều đặn ở mặt trời lặn nhu quang trung cũng có vẻ cực kỳ đẹp mắt. Giấu sau T-Shirt, quần jean thì ra là cũng thanh nhã huyền lệ như vậy! Tiêu Hạo không nhận được giờ giờ lên khoe miệng, quan sát của anh cho tới bây giờ chắc là sẽ không sai!

"Đi thôi, sắp không còn kịp rồi!"

Tay đưa về phía Lăng Nhướ ra bộ thân sĩ thì Tiêu Hạo thấy được đáy mắt cô hiện đầy hốt hoảng, lúc này rút về không miễn cưỡng, khoe miệng của anh lại bởi vì cô trong lúc lơ đãng ngưng ngừng mà tràn đầy nụ cười.

Trò chơi này, càng ngày càng thú vị!

Nếu nói com tối thật ra tiệc đứng ở 1 khách sạn năm sao, người ở bên trong Lăng Nhướ dĩ nhiên là một người cũng không biết. Cầm đĩa tùy ý chọn trái cây ướp lạnh, Lăng Nhướ xoay người dự định đi lấy bò-bít-tết, nơi xa, Tiêu Hạo bụng lỵ rượu cùng mấy người ngoại quốc trò chuyện rất vui vẻ.

Đây chính là thế giới của thiên tài a! Lăng Nhướ cảm khái xong, đúng lúc người hầu bàn cười đem thịt bò-bit-tết đưa ra, Lăng Nhướ lễ phép tính đưa ra cái mâm, ai ngờ sau một khắc một thành hai!

Lăng Nhướ quay đầu lại ——

"Làm sao em ở nơi này?"

". Du lão sư."

Lăng Nhướ sững sờ, "Em."

Thời điểm buổi sáng môn lập trình, Lăng Nhướ mới bị vị này Du lão đầu trước mắt chất vấn qua, "Người là Gà hay là hạc?" Nguyên nhân là Lăng Nhướ quân nhân đào ngũ, thời điểm trả lời vấn đề chậm nửa nhịp.

Du lão đầu có một lý luận kỳ quái, hàng năm giặt khoe miệng giáo dục học sinh, "Người suy nghĩ người chính là hạc, người không suy nghĩ người chính là Gà, muốn hơn người, sẽ phải có hạc đứng trong bầy gà." Sau một phen tận tình khuyên bảo, cuối cùng tổng không quên thêm hỏi một câu, "Người là Gà hay là hạc?" Từ lâu rồi, toàn bộ mọi người trong mắt Du lão đầu đều trở thành gia cầm, tương đối là thời điểm đang học sinh trung học ngài ấy cũng liền càng phát ra "Hạc Lập" rồi.

"Đây là liên hoan IEEE hội cùng hội viên vinh dự, sao em lại tới đây?" Du lão đầu hí hửng, cũng không đi đón thịt bò-bit-tết, nhẩn thần lão tràn đầy chất vấn.

Lăng Nhướ vừa nghe, ngu hơn rồi.

IEEE—— hiệp hội điện khí cùng điện tử nước Mỹ, một trong các tổ chức chuyên ngành kỹ thuật lớn nhất trên thế giới, chọn liên hoan ở chỗ này?

"Em sẽ không là hội viên chứ?" Du lão đầu hai mắt nhìn chăm chăm Lăng Nhướ, một hồi lâu bỏ sung, "Tôi nhớ được hội viên cao cấp cũng không có nhận được lời mời, chẳng lẽ em là. nhầm lẫn đi vào sao?"

Giọng nói lải chặp chậm chậm không tốt.

Lăng Nhướ nghĩ thầm, hội viên cũng không phải là dễ dàng được mời như vậy, Lão sư, ngài quá coi trọng tôi!

Cúi đầu, Lăng Nhướ 囧 cực kỳ!

"Là tôi mang bạn gái tới." Thời điểm âm thanh thanh lãnh rục rờ của Tiêu Hạo vang lên, Lăng Nhướ tựa như bắt được cọng cỏ cứu mạng vội vàng tới gần.

"Tôi mang cô ấy tới đây va chạm xã hội, sao khéo thế này, liền gặp phải Du lão sư, mới vừa rồi hoàng viện sĩ Chinese Academy of Sciences (CAS) mới đang khen ngài."

Chợt giữa, Lăng Nhướ cảm thấy, lời nói này của Tiêu Hạo quá có chuẩn mực, từ xưa ra tay không đánh người mặt tươi cười, huống chi trước mắt vị này vẫn là đem mình bụng lấy mặt tươi cười như thế. Sau đó, Du lão đầu giọng điệu quay ngược tới 180° đột nhiên thay đổi, thân thiện lễ độ, "Đó là viện sĩ người ta nâng cao chúng ta, ngày đó luận văn thật ra thì không có lực ảnh hưởng lớn như vậy, cái đó lý luận thật ra thì cũng liên."

Lăng Nhướ không rõ ràng lắm Du lão đầu nói là lần phát biểu luận văn nào, nhưng là Tiêu Hạo cũng đang gật đầu kính khen, một bộ dạng vô cùng khâm phục. Nhìn Du lão đầu đi xa, Lăng Nhướ không nhận được hỏi, "Du lão sư phát biểu luận văn gì, lợi hại như vậy?"

"A, thật ra thì, tôi cũng không biết, liền trong lúc vô tình nghiêng mắt liền nghĩ ra đề tài mà thôi."

Cứ như vậy cũng được? Lăng Nhướ bị chấn động.

Bữa ăn tối tiến hành được một nửa, lục tục đã có người tới cho giới thiệu đối tượng cho Tiêu Hạo, lời nói rất uyển chuyển, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng. Lăng Nhue thức thời, từ bữa ăn đứng dậy muốn đi, ai ngờ, Tiêu Hạo đột nhiên đang cùng đối phương nói chuyện dừng lại giữa chừng, ngược lại bộ dạng cung chiêu hỏi, "Muốn ăn cái gì nữa hả? Nói cho anh biết, anh đi lấy, em ở ngồi bên trong đây là tốt rồi."

Giọng nói kia, này giọng, quả thật sẵn sốc đến làm người ta đạt đến cảnh giới im lặng. Lăng Nhue đỏ mặt liếc nhìn cô gái đối diện, người nọ cũng là gương mặt phức tạp cùng lúng túng, "Chúng ta liền hàn huyên một chút vấn đề học thuật chuyên ngành, tôi không có ý kiến gì đâu!"

Lăng Nhue vừa định làm ơn đối phương nhanh chóng đưa ra ý tưởng, chỉ nghe thấy âm thanh Tiêu Hạo truyền đến, "Các em tán gẫu cái gì rồi, vui vẻ như vậy?"

Nữ sĩ đối diện khách khí cười cười, sau đó mọi người tán gẫu không có mấy câu, cô ta liền từ chối nói chọt nhớ tới có chuyện phải làm, đứng dậy liền đi.

Chuyện lặp lại hai ba lần, Lăng Nhue hiểu ——

Tiêu BOSS lấy chính mình làm bia đỡ đạn thoát xem mắt của hắn, không trách được trước đó chịu hy sinh thời gian nửa năm hiệp nghị, thì ra là âm mưu được thiết kế tỉ mỉ!

Lần này, trong sạch coi như là hoàn toàn không còn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hacker

Dạ tiệc ngày đó mang đến cho cuộc sống Lăng Nhue hai điều thay đổi.

Thói quen cô bị Du lão đầu cười nhạo, chột cái này được vài ngày Du lão đầu nhìn cô ánh mắt thân thiện hơn nhiều, dù là cô vẫn là trả lời vấn đề chậm nửa nhịp, dù là cô thỉnh thoảng sẽ vào phòng học sau tiếng chuông. Hôm nay thời điểm nói tới vấn đề "Hạc đứng trong bầy gà", Du lão đầu thỉnh linh đã tới rồi một câu như vậy tổng kết, ". Các em phải học tập giống như Lăng Nhue và Trương Chiêu Dương, cố gắng, tích cực đi làm một con hạc biết suy nghĩ!"

Lập tức, mọi người hướng Lăng Nhue hành lễ chú mục Lăng Nhue vô lực ở trong đồng người trước mặt hướng Trương Chiêu Dương cười xấu hổ, ý bảo cô cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng cho dù như thế , vị trí Đại Đế Từ vẫn là của cậu tuyệt đối cũng không sẽ bị thay đổi!

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, mọi người xong lý luận "Gà hạc" liền trùng trùng điệp điệp đi phòng ăn giành cơm.

Lăng Nhue thay đổi tác phong thường ngày, đi được rất mè nheo, thời điểm ra khỏi dãy phòng học vẫn không quên nhảy bén nhìn chung quanh bốn phía một cái, không có gặp đến người quen, thờ dài một hơi, ngược lại bước nhanh hơn.

Nhắc tới điều thay đổi thứ hai, đó chính là Tiêu Hạo mỗi ngày đều sẽ đứng giờ xác định địa điểm xuất hiện tại trước mặt Lăng Nhue, sau đó bẳng vào không công kích được thì cường thể hoặc là không lộ ra dấu vết quý kẻ đem lấy cô "Quang minh chính đại" giải đi phòng ăn của giáo viên. Chuyện nguyên nhân gây ra chỉ là thứ Tư tuần trước Lăng Nhue quên mang phiếu ăn cơm lại "Cơ duyên xảo hợp" bị Tiêu BOSS bắt gặp. Vốn tưởng rằng ở "Thịnh tình khó chốt" dưới có một bữa cơm chuyện sau liền sẽ không có gì hết, ai ngờ, hoàn toàn phát triển chệch đường ray.

Ngã tư đường, vừa mới qua khúc quanh, thân hình anh tuấn của Tiêu Hạo liền chiếu vào đáy mắt Lăng Nhue.

"Hôm nay tôi không mang phiếu ăn cơm." Tiêu Hạo đến gần, nói xong rất lạnh nhạt.

Thì ra là tới đòi nợ, Lăng Nhue nghĩ đến về mặt bất động, thiên hạ quả nhiên không có ăn cơm trưa miễn phí! "Vậy chúng ta đi phòng ăn của giáo viên đi!" Lời nói tuy là giọng điệu hỏi, cũng không chờ đối phương tỏ thái độ, Lăng Nhue liền xoay người quay trở về. Cô làm như vậy dĩ nhiên là trải qua nghĩ sâu tính kỹ, phòng ăn của giáo viên nhìn thấy mình và Tiêu BOSS cùng nhau ăn cơm còn ko tính, dù sao vò đã mè lại sứt, nhận bài nghi thức vậy sẽ bọn họ liền hiểu lầm. Nhưng thời gian này tại phòng ăn học sinh, đó là để cho người nhiều, niệng tạp! Lăng Nhue tự giác còn không nghĩ sáng mai diễn đàn BBS cô lại trở thành hồng nhan, bị học sinh toàn trường cho là mình có một chơi thầy trò yêu nhau.

"Trước mặt không phải là phòng ăn học sinh sao, làm gì bỏ gần cầu xa!" Nói xong, Tiêu Hạo kéo Lăng Nhue lại liền đem cô lại quay trở lại, "Đi thôi!"

Nhìn cánh tay bị Tiêu Hạo giữ, Lăng Nhue lập tức nhớ tới hình ảnh lần đó xịt nước hoa, cũng là tay phải

Cánh tay run lên, Lăng Nhue rút ra tay của mình, nhảy qua cách Tiêu Hạo một bước.

"Hi, Lăng Nhue ——" một đồng học đi lên chào hỏi, sau đó trong nháy mắt sửa lại giọng điệu, "Ách. chào Tiêu lão sư Cái đó, Nhue Nhue tớ không có thời gian đi trước 88!" Nói xong câu kế tiếp là đi liền một mạch, gần như không có dừng lại. Lăng Nhue nhìn bóng lưng bạn học tức giận, người chờ ta cùng nhau ăn bữa cơm sẽ chết a! Cô cũng biết chuyện sẽ phát triển trở thành như vậy.

Trong lòng rõ ràng 1 bụng hóa, nhưng Lăng Nhuế lại không dám đối với Tiêu Hạo nói rõ, ai bảo mình quả thật thiếu anh ta một bữa cơm đây? Nín nửa ngày, Lăng Nhuế rất không có cốt khí hỏi một câu, mặc dù trước khi mở miệng cô căn bản không phải muốn nói cái này.

"Chúng ta là đi lâu một hay là lâu hai?" Lời mới ra miệng, Lăng Nhuế ý thức được mình lỡ miệng rồi, cô, cô, cô cứ nhiên dùng từ "Chúng ta"?

Tiêu Hạo bộ dáng dường như rất hưởng thụ, khó được âm âm cười một tiếng, "Em quyết định đi."

Lăng Nhuế thừa nhận, mình bị 招 đến

Một bữa cơm, Lăng Nhuế ăn được không biết mùi vị, nhưng người đối diện rất là say sưa ngon lành.

"Nha, con ruồi!" Lăng Nhuế vung tay lên một cái, một quyền đánh vào đầu vai Tiêu Hạo.

Tiêu Hạo thuận thế để đĩa xuống, dùng khăn giấy lau miệng, định thần nhìn Lăng Nhuế, hình như không hề tức giận.

Lăng Nhuế nhếch miệng cười, "Cái đó, phòng ăn học sinh điều kiện kém, trời nóng thì có ruồi bay loạn." Nói xong ngẩng đầu giả bộ nhìn con ruồi, trong lòng lại nghĩ tới đập chính là anh ta con người này cả ngày bay loạn trên đầu, ai bảo anh ta ngày ngày phiền cô

Vẫn say sưa nửa ngày, Lăng Nhuế thấy Tiêu Hạo hoàn toàn không có bất kỳ ý tức giận, ngược lại buồn bã, "Ngài không biết a, hai ngày trước ta còn nhìn thấy con chuột ——" con chuột, ha ha, không vệ sinh nha, lần này người sợ chưa, ngoan ngoan Hồi phòng ăn giáo sư đi!

Lăng Nhuế nhú mày, cảm giác mình lần này tùy cơ ứng biến rất khá.

"Nếu như vậy, vì suy nghĩ cho sự thanh khiết của phòng thí nghiệm, từ ngày mai trở đi, em và tôi cùng đi phòng ăn giáo sư!"

"Ách ——"thậm chí lấy có ăn cơm tiêu chảy anh ta cũng đều trả lại rồi hả?

Tơ mắt nhìn Tiêu BOSS trả lại calo cơm của mình, Lăng Nhuế khắc sâu cảm nhận được cái gì gọi là mình gây ông đập lưng ông, chính là —— đập đau đốn, người vẫn không thể mở miệng mắng to, phải, giữ vững mỉm cười!

Buổi tối, Lăng Nhuế đem QQ ký tên sửa lại —— dưới bất kì tình huống, không thể đùa bốn người khác, chơi người tất bị người chơi. Người có đề tâm, cũng không phải là lợi hại nhất!

Trước mặt lời nói là viết cho chính mình, câu nói kế tiếp là viết cho Tiêu BOSS . Lăng Nhuế dám viết, dĩ nhiên là bởi vì Tiêu Hạo không thấy được. Mặc dù chắc chắn người khác không thấy được, nhưng viết ra phát tiết như vậy, Lăng Nhuế cảm thấy tâm tình đột nhiên tốt hơn nhiều. Cùng bát quái với Hứa Như về Tô Mẫn Mẫn cùng tài tử hệ tân văn Vệ Du mới nhất tình yêu, Lăng Nhuế cả đêm ngủ ngon.

Chủ nhật, Tô Mẫn Mẫn cùng với Vệ Đại Tài Tử ăn xong điểm tâm trở lại tức xá, phát hiện Lăng Nhuế ngồi yên phía trước máy vi tính, không nói một lời.

"Hôm nay không cần đi truy nguyên lâu sao, làm sao cậu ngược lại đáng vẻ đạo đức như thế à?" Tô Mẫn Mẫn cười mờ ám.

". Úm. Cậu nói, là tinh thần tớ bị phân liệt xác suất cao, hay là tớ gặp gỡ hacker xác suất cao?"

"Phốc ——" Tô Mẫn Mẫn phun cười, "Ai u này, cậu không phải là bị Tiêu BOSS chinh đến thần kinh thác loạn chứ?" Đưa tay trên trán Lăng Nhuế, tay Tô Mẫn Mẫn lại bị Lăng Nhuế vỗ 1 cái, "Tớ không có phát sốt!"

"Nhưng cậu lại nói mê sảng."

"Cậu xem ——" Lăng Nhuế chép miệng, ý bảo Tô Mẫn Mẫn nhìn nàng QQ ký tên. "Đầu không dùng được không cần gấp gấp, mấu chốt là không nên vào nước." Đọc xong, Tô Mẫn Mẫn lần nữa phun cười, "Viết rất rất có tiêu chuẩn a, so với lão Vệ nhà ta cũng mạnh!"

Lăng Nhuế than thở, "Chính là tiếp được thật tốt quá, mà tớ ngày hôm qua rõ ràng viết không phải những lời này!" Ai có thể lại nhầm chán như vậy, không có việc gì cướp sửa ký tên người khác, mấu chốt là còn phải có bản lĩnh này?

"Ừ ——" Lăng Nhuế cúi đầu, cúi tại trên mặt bàn. "Vì sao tớ gần đây xui xẻo như vậy a!"

"Cậu gần đây mới thêm cái gì lưới vòng kỳ quái nữa rồi sao?"

Tô Mẫn Mẫn lời nói rất có tính kiến thiết, Lăng Nhuế tỉ mỉ phiên tra lần nữa ghi chép bạn tốt, quả nhiên nhiều hơn một cái tên xa lạ không có ghi chú bạn tốt, nữa tra hệ thống tin tức, lại là hơn mười một giờ tối hôm qua thêm bạn tốt. Nhưng lúc đó thì mọi người nằm nói đều kết thúc Nói một cách khác, chính là

Lăng Nhuế vừa định quay đầu nói chuyện, lại thấy mặt Tô Mẫn Mẫn hưng phấn, mắt sáng lên mà nhìn chăm chăm vào màn ảnh, "Nha, làm sao lại không có hacker đề ý tới!"

"Hacker?" Ôm gối bay đi, "Nói mát ai không biết nói a!"

Tô Mẫn Mẫn tiếp được, đặt ở trên ghế dựa dựa vào, ngồi xếp bằng, cười hi hi, "Vậy cậu liền cùng hần hàn huyền một chút chứ, nếu như thực là hacker, nhớ để cho hần giúp tớ trộm đáp án Anh ngữ cấp sáu a!"

Liên tiếp bốn ngày, Lăng Nhuế cũng không có đợi đến vị xưng là "Hacker" gia hỏa kia login. Buổi tối thứ tư, Lăng Nhuế từ thư viện đọc sách trở lại, chơi mấy phó Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khor) đang chuẩn bị tắt máy, chợt, tin tức khung nhắc nhở có tin tức.

Hacker: địa chủ kia có chơi thật khá sao?

Lăng Nhuế: người là ai? (icon nghi vấn)

Hacker: người không phải là cho là ta là hacker sao?

Đắp bàn gỗ tay run một cái, Lăng Nhuế cả kinh, liền cái này cũng biết, chẳng lẽ mình máy vi tính bị theo dõi lúc nào cũng rồi hả? Không dám nhìn lại cái gì, tắt máy vi tính liền mau chạy xuống. Không có Internet, hacker tự nhiên cái gì cũng không có là gì!

Đại khái là bởi vì tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, cả một buổi chiều, Lăng Nhuế vẫn ngồi ngáp ở trong phòng làm việc, rốt cuộc "Phanh" một tiếng, đầu cúi tại trên mặt bàn.

Ngẩng đầu ưỡn khuất xoa trán đại khái đã đỏ lên, Lăng Nhuế cảm thấy khoe mắt xông vào một cái bóng người, "Cà phê, thật sự không sợ liền nâng nâng thân, không có việc gì đừng phát âm thanh khác thường." Đầu óc lúc tỉnh táo, Lăng Nhuế thấy trên mặt bàn có một chén cà phê, sứ trắng Kim thêu bên, rất cao quý rất Điện Nhã, mầu chót là nhìn rất quen mắt, nhưng lại nhớ không nổi đã gặp qua ở nơi nào.

"Trí nhớ chưa ra hình dáng gì ư, lần trước còn nói cái chén này đẹp mắt, nhanh như vậy liền quên?"

"Chính là cái ly ở Nước Đức kia?" Lăng Nhuế ít có thể tin tưởng.

Tiêu Hạo nhìn mắt cô hơi buồn ngủ, không cần phải nói trả lời, "Yên tâm, sau khi tôi mua không có người dùng qua, cái ly trên tay em chính là cái em dùng lần trước."

Trong lúc này còn cần uống gì cà phê hưng phấn tinh thần a, Tiêu Hạo một câu nói này, Lăng Nhuế hoàn toàn tỉnh.

Vốn là uống của Tiêu BOSS một ly cà phê tự nhiên không tính là chuyện ghê gớm gì, huống chi mình còn ngày ngày làm việc quét dọn vệ sinh phòng cho anh ta, giúp anh ta sao chụp tài liệu cái gì, nhưng là, sự tình bị anh ta giải thích như vậy, Lăng Nhuế liền không nhìn được ảo tưởng —— thật xa xôi mà đem đôi âm hai người ở nước Đức mang về, không chút nào giải thích với người ngoài lời đồn hai người là quan hệ bạn bè trai gái, ngày lỗi chính mình tự ăn com. Kể trên này chúng chúng, chẳng lẽ.

Chẳng lẽ, Tiêu BOSS là thật thích mình?

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế bị chính mình hù sợ, đánh nắc 1 cái, lại phát ra âm thanh kỳ quái.

Buổi tối học tập trở lại, Lăng Nhuế theo thường lệ treo QQ, Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khor), sau đó cái đó "Sur huynh hacker mờ ảo" lại xuất hiện. Lăng Nhuế mở ra tin tức vừa nhìn, ba chữ: đi ngủ!

Đại não cơ hồ không sao động, ngón tay gõ bàn gỗ bàn phím tôi không biết bạn, tại sao phải nghe lời bạn! (trái hừ hừ nét mặt)

Vốn tưởng rằng còn sẽ có đoạn sau, ai ngờ đợi đến Lăng Nhuế đánh xong năm phó địa chủ, cũng không còn thấy tin tức nhắc nhở lan lần nữa chớp động, suy nghĩ sư huynh hacker có lẽ là đã hết sức lực hứng thú, Lăng Nhuế không suy nghĩ nhiều, tắt một cái lên giường cũng liền đi ngủ. Ai ngờ ngày thứ hai, cô vừa trèo lên khung vào cửa sổ trò chơi. Mới đầu Lăng Nhuế cho là của mình máy vi tính không cẩn thận trúng virus, có thể dùng mấy khoản phần mềm diệt virus cho lần lượt thay đổi kiểm tra đo lường cương quyết không có tra ra bất kỳ tật xấu gì, hệ thống thùng rác ngược lại dọn dẹp không ít. Vì vậy, Lăng Nhuế hơi buồn bực, mình khó được tìm cái trò chơi tiêu khiển nhỏ, đang tốt như vậy liền không chơi được?

Tối hôm đó Lăng Nhuế lên net nhìn hỏi tình hình chính trị đương thời tin tức đang chuẩn bị logout, tắt máy lúc liền nhìn thấy hình cái đầu sư huynh hacker sáng lên, nhất thời nhìn không được, phát cái tin tức quá khứ: người phá máy vi tính của ta?

Ai ngờ nửa ngày cũng không còn thấy đối phương có đáp lại, Lăng Nhuế thầm mắng mình thiếu kiên nhẫn, máy vi tính cũng bị người phá lại còn đi chủ động đáp lời, kiểu này đối phương không chừng che miệng cười đến thế nào đây! Lần nữa sửa lại ký tên QQ, nhằm chán lại không biết làm thế nào Lăng Nhuế chỉ đành phải tắt máy.

Không có địa chủ nhưng đầu ngày vẫn kéo dài đến thứ sáu, lúc ban ngày, Lăng Nhuế theo thường lệ đi học, sau đó đi phòng làm việc của Tiêu Hạo lao động, đọc sách, những ngày sau này thật là không có bao nhiêu biến hóa, bất động duy nhất chính là chỗ này vài ngày Tiêu BOSS hình như cũng si mê uống cà phê, mỗi ngày sau khi ăn xong một ly, kiên trì.

Ha ha, cuồng công việc cư nhiên cũng muốn dựa vào cà phê hưng phấn tinh thần? Lăng Nhuế cảm giác mình đọc sách mệt rồi là có thể được tha thứ.

Buổi tối, Lăng Nhuế theo thường lệ lên net treo Q, nhìn không ít bạn tốt online hình avata rồi rít biểu hiện "Trong trò chơi" nhất thời lòng ngứa ngáy liền tìm bốn người Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khor) cái nút.

Không biết là vận khí tốt hay là thực lực mạnh, liên tiếp mấy phó Lăng Nhuế đều là Tam Gia thông sát, sau đó thì có nhà chơi bắt đầu lục tục thối lui ra

khỏi Ra ra vào vào cũng không biết đôi bao nhiêu nhóm người, chợt đối diện nhà chơi lên tiếng, "Mỹ nữ, người hôm nay login xem trước thời gian sao?"

Lăng Nhuế không hiểu được, gò cái đầu hỏi, tiếp tục xuất bài.

Trò chơi đánh tới mười một giờ, Lăng Nhuế chuẩn bị thoát, chợt hệ thống phát tới một nhắc nhở, "Chúc mừng thăng cấp làm Tiểu Tài Chủ!"

Lăng Nhuế trong nháy mắt liền muốn chết

Trên mình còn là phú nông, tuần này liền hoàn thành nhảy ba cấp nhảy một cái thành Tiểu Tài Chủ?

Chẳng lẽ đúng như lời đồn đãi như vậy bị hacker tập kích?

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gặp mặt

"Các cậu gần đây có nghe nói hay không chuyện bị hacker công kích?" Đối mặt với chuyện ly kỳ đến như thế, Lăng Nhuế thật sự là không biết nên giải thích làm sao.

"Tớ xem đó là lãg xê, thế giới này lấy ở đâu nhiều như vậy hacker a! Nhuế Nhuế, cậu gần đây đối với hai hai chữ này quá nhạy cảm?" Hứa Như nhìn chăm chú nhìn Lăng Nhuế một hồi, vẫn không nhận được, phớt cười ra tiếng.

"Nhưng là, mục trò chơi của tớ không duyên có nhiều mấy ngàn mất tích" Không phải hacker rút, chẳng lẽ là tớ hoa mắt?

"Ai nha, các cậu tại sao lại quên hẳn à?" Tô Mẫn Mẫn từ phòng tắm ra lau tóc hơi ướt, lấy một loại giọng cao thâm tiếp nói đề tài.

"Người nào?" Lăng Nhuế cùng Hứa Như trầm miệng một lời.

"Sur huynh Hacker a." Lời nói thông thả ung dung, lại đem Lăng Nhuế giật mình, đúng vậy, mình tại sao quên hẳn rồi hả?

"Không bằng cậu ngày mai tìm Trương Chiêu Dương giúp một tay tra một chút IP của hắn, nói không chừng còn là người quen nào muốn đuổi theo Nhuế Nhuế nhà chúng ta, ới, thù pháp này, thật là cũng quá Mới mẻ độc đáo á!"

Sau khi Hứa Như một phen trêu ghẹo, Lăng Nhuế lúc này gọi điện thoại hẹn Trương Chiêu Dương sớm mai gặp mặt ở thư viện. Loại chuyện tra IP như vậy đối với cao thủ máy tính như hắn cái này mà nói dĩ nhiên là chuyện nhỏ. Thật ra thì chức năng hack Software vốn là biểu hiện kèm theo IP, nhưng nếu như đối phương liền tài khoản cũng có thể trộm, này biểu hiện IP hack tự nhiên cũng liền không có có độ tin cậy, về điểm này, Lăng Nhuế nghĩ đến ngược lại thông suốt.

Ngày thứ hai, Trương Chiêu Dương tốn một buổi chiều truy lùng IP cho Lăng Nhuế. Nếu nói là thiên tài cùng phạm nhân khác nhau ở nơi nào, xem trình tự người ta cũng biết "Software ngu ru nhân" (trâu bò phần mềm) tuyệt đối không phải là khoác lác thổi phồng lên. Trương Chiêu Dương nói, coi như đối phương không có ở đây tuyến, trình tự vận hành sau cũng có thể tra được lịch sử ghi chép IP. Vì vậy cả gần tới, Lăng Nhuế đều rất vui sướng, chân tướng a, rất nhanh sẽ có!

Ai ngờ chuyện kết quả hoàn toàn ra khỏi Lăng Nhuế suy nghĩ và dự đoán, có thể nói Chấn động Hồ Khu!

Đối phương IP cùng mình IP chỉ có hai vị bất đồng, nói một cách khác hai người xài cùng Local Area Network, hơn nữa xác thực một chút —— sur huynh hacker chính là người trong trường học! Lăng Nhuế suy đi nghĩ lại cũng không phát giác được tự mình đắc tội qua người khoa máy tính, đến cuối ngày chủ nhật, tâm tình Lăng Nhuế đã trải qua sóng lên sóng xuống

Thứ hai, Lăng Nhuế như cũ không chơi được trò chơi.

Tô Mẫn Mẫn không nhận được trêu ghẹo, "Cậu nói 5 ngày sur huynh hacker đem món nợ của cậu số chơi đến Thông Phán rồi, còn là Tri Phú?"

"Hừ" Lăng Nhuế soi gương bôi kem dưỡng, bật thốt lên, "Vậy thì hẳn không phải là —— người!"

Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Kho) trong trò chơi, địa chủ thắng một bộ có thể được chín phần, nông dân thắng là phải ba phần, nếu là vượt qua vận khí tốt, đụng phải cái ngày nò gì, tích phân cũng có thể lật lên gấp hai ba lần, nhưng là, muốn ở gần gần năm ngày trong thời gian đem tích phân (điểm) từ tài chủ nhỏ 2700 phân chơi đến Thông Phán 10000, đây tuyệt đối là đầm rồng hang hổ! Lăng Nhuế cô chơi toàn bộ ba tháng, mới từ chế độ nô lệ công nhân lên cấp làm phú nông, một đường có thể nói quanh co, đại khởi đại lạc.

Chịu đựng qua không có đất chủ nhưng đấu thời gian làm việc, thứ bảy Lăng Nhuế lần nữa thuận lợi lên đất liền cửa sổ trò chơi, nhìn số liệu hệ thống

biểu hiện, chợt có loại cảm giác lạ —— rối rắm mà mâu thuẫn tình cảm!

Hệ thống biểu hiện: cấp bậc Tổng đốc, tích phân 20269, tỷ số thắng 80. 7%.

Lăng Nhuế nhớ thời điểm mình "Còn trẻ ngu ngốc" đã từng khiêu chiến qua cấp bậc cao nhất Đế Vương, khi đó người ta tỷ số thắng giống như cũng mới đến gần 70%, từ lần đó sau khi bị đầu trở về chế độ nô lệ công nhân, cô liền ngộ ra được một thắng phần bí quyết —— kiên quyết ko ngồi cùng bàn với nhà chơi tỷ số thắng vượt qua 60%, nếu không bị bại không phải phải thảm bình thường. Nhưng là, tại tài khoản chính mình phát hiện, cư nhiên

Ôm lo lắng trong lòng cùng khủng hoảng, Lăng Nhuế chỉ một đêm liền đem chính mình thua thành Tri Huyện, cơ hồ tất cả người chơi cao cấp đều cảm thấy nàng là người tạm thời thay mặt, còn có người thắng không có ý tốt cười nhạo, "Tài khoản của ngươi có phải hay không cả đời chế độ nô lệ công nhân?"

"Ngươi mới cả đời chế độ nô lệ công nhân, cả nhà các ngươi cũng cả đời chế độ nô lệ công nhân!" Lăng Nhuế tức giận xong, nhất thời không có tâm tình tiếp tục đấu, liền tắt máy vi tính, sau đó, nhìn màn hình ngăn người ——

Thua cũng không phải là điểm mình kiếm được, không chút nào gánh nặng trong lòng, tức giận liền tiêu tán, nội tâm chậm rãi nảy sinh ra khoái cảm trò đùa dai nho nhỏ Bọn họ tựa như trong nước nổi lên hư khí một dạng, càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng rõ ràng.

Loại cảm giác đó, Lăng Nhuế nói mình không hiểu.

Ngươi đã trộm điểm của ta, vậy ta liền cho ngươi thua hết điểm, tạm thời coi như là thanh toán xong!

Cứ suy nghĩ như vậy, chủ nhật, Lăng Nhuế lại thành công giảm một cái cấp bậc.

Lăng Nhuế bản ý là muốn cho hacker huynh biết khó mà lui, ai ngờ chuyện phát triển về sau tự nhiên diễn biến thành nàng thua bao nhiêu sư huynh hacker liền thắng lại bấy nhiêu. Thần kỳ hơn, trừ điểm trò chơi đang gia tăng, những số liệu khác không thay đổi chút nào, bao gồm cái tỷ số thắng cao dọa người.

Giăng co như thế vẫn kéo dài đến cuối tháng năm, một tháng này Lăng Nhuế trôi qua cũng coi như rất vui vẻ. Thì ra là phá hư lại là một chuyện vừa lòng như thế, không cần lo lắng bị trừng phạt, còn có thể chia vào cao thủ đại mạo rêu rao khắp nơi, Lăng Nhuế cảm giác mình dần dần bắt đầu mong đợi cuối tuần, nhất là sau 1 tuần học tập bận rộn.

Vừa Chủ nhật, Lăng Nhuế theo thường lệ login, liếc nhìn số liệu lại bị đổi, một dòng bội phục đột nhiên bắt đầu sinh ra, phải bao nhiêu khả năng tính toán cùng kinh nghiệm thực chiến mới có thể sáng lập thần thoại bất bại như thế a!

Sau đó, Lăng Nhuế làm một rất quyết định rất xúc động, mở ra khung đối thoại với sư huynh hacker, "Mười giờ sáng mai gặp mặt ở sân vườn thư viện đi, ta biết rõ ngươi là người ở đại học A!"

Tin tức phát ra ngoài sau 0.1s, Lăng Nhuế lại hối hận, lời mời rõ ràng như vậy làm sao nhìn có manh mối nào đây? Không được, không thể để cho đối phương hiểu lầm!

Gõ bàn gỗ, cô lập tức bổ sung, "Ha ha, không cần hiểu lầm, gửi nhầm tin rồi!"

Liếc nhìn khung hình sư huynh hacker, Lăng Nhuế hài lòng đứng dậy đánh răng, hoàn hảo hẳn không có online.

Lúc trở lại tin tức menu chợt lóe, Lăng Nhuế mở ra, sau đó giật mình thấy sư huynh hacker trở lại —— đâm lao phải theo lao không tôi!

Thời gian chỉ so với của mình một tin tức chậm mấy giây Hắn, cư nhiên một mực tuyên! ! !

Lăng Nhuế vô lực nằm bò ra trên bàn, xúc động là ma quỷ a, ma quỷ a!

Đầu năm nay rất lưu hành nhảy xuống nước, Lăng Nhuế lúc này dùng giọng điệu cực kỳ khinh miệt đáp lại, "Xem ra kẻ thù của sư huynh hacker có nhiều người nên không nhận ra!"

Vốn cho là mình sẽ bị sư huynh hacker hung ác đánh Lăng Nhuế đợi rất lâu rồi, nhìn thấy đối phương hồi phục một icon lau mồ hôi, không còn gì khác. Sư huynh Hacker tựa hồ đang vội, không bao lâu, hình đại diện lại ẩn đi xuống.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Nhuế vòng qua vườn tình yêu uống cà phê, trực tiếp chạy về phía thư viện lầu sáu Lý Công Khoa chuyên nghiệp quán.

Tới nơi này người đọc sách cũng không nhiều, nhất là bầu trời trong xanh, thích hợp tình nhân nhỏ dặt tay đi dạo phố chủ nhật. Không khí an tĩnh khiến Lăng Nhuế rất nhanh hoàn thành bài tập chuyên ngành, khép lại sách vở đuổi lưng một cái, Lăng Nhuế liếc thấy đồng hồ đeo tay biểu hiện 9:50, không khỏi hít sâu một hơi, thấy thế nào thời gian sau đột nhiên hơi chậm một chút khẩn trương?

Hồ.

Không khẩn trương, mình lại không tính toán đi gặp mặt!

Nhưng ——

Sư huynh Hacker cũng sẽ không tới thư viện chứ?

Lăng Nhue lúi chén nước thấp thòem nửa ngày, sau khi nhấp mạnh vài hớp, đứng dậy đã hướng phòng giải khát

Nắm cái ly lão đảo mà đi ở trên bậc thang, Lăng Nhue nhẹ một cước, nặng một cước. Ai, cứ nhiên mình vẫn còn ở khản trương!

Thư viện từng cái tầng lầu cũng phối hữu đồng tây hai đang lúc nước trà thất, lựa chọn lý do xuống lầu mức nước Lăng Nhue tự nhận là rất đơn thuần từ lao động và vui chơi kết hợp, dù sao leo lầu cũng là đường vận động hạng nhất, lợi cho thân thể kiện khang!

Thời điểm đi qua đi tư vườn, Lăng Nhue thoáng ghé đầu nhìn vào trong liễu vọng, không có người nhiều, tam tam lưỡng lưỡng ngồi mấy đôi tình lữ. Du dương khúc dương cầm làm đậm đà cả phê hương Tập Nhân bay tai mũi.

Ách Giống như có chút buồn ngủ!

Lăng Nhue đi vào, điểm ly Latte cà phê nhấp bên miệng. Ném thử một miếng, cảm thấy mùi vị không có ngon như trong phòng thí nghiệm ..., liền để lại ở trên bàn thủy tinh, tiện tay nhặt lên tờ báo trên ghế sa lon. Thời điểm ánh mắt dừng lại ở trên báo chí, Lăng Nhue trong lòng bỗng nhiên lại nhớ lại một chuyện khác ——

Miệng của mình vị khi nào trở nên như thế soi mói, lần trước thời điểm tới đi tư vườn uống cà phê không phải còn cảm thấy nơi này cà phê rất thơm thuần sao, thế nào hiện tại liền uống không vừa miệng đây?

Lăng Nhue cau mày, cố gắng nghĩ lại ——

Chuyện hình như là bắt đầu từ mình uống cà phê của Tiêu BOSS

Mà Tiêu BOSS uống cà phê thói quen hình như cũng là gần đây một tháng này mới dường thành

Chẳng lẽ, hai người này có liên quan?

Vừa nghĩ tới mình và Tiêu BOSS lại có dính dấp không rõ quan hệ, Lăng Nhue lập tức đem tờ báo chụp đặt ở mặt bàn, trong nháy mắt không nghĩ rồi.

Đứng dậy đi tới sạp báo gấp bên cạnh, Lăng Nhue khom lưng gấp tờ báo, đang chuẩn bị lấy được, âm thanh hơi có vẻ trong trẻo lạnh lùng liền từ từ truyền đến, "Thật là đúng dịp!"

Lăng Nhue quay đầu, tay run một cái, tờ báo rơi xuống đầy đất. ". Tiêu sư huynh, ngài cũng tới uống cà phê?"

Tiêu Hạo liếc nhìn người trước mắt hơi hốt hoảng, nhặt lên trên đất tờ báo đưa tới, "Lấy cà phê."

Lăng Nhue chưa bao giờ biết, mình ngày ngày uống cà phê vị không tệ kia lại là chánh tông Jamaica Blue Mountain! Hết giá bao lâu cực phẩm Lam Sơn, không trách được nuốt không trôi những thứ khác cà phê rồi.

Thu thập xong tờ báo trong tay, Lăng Nhue lặng lẽ chạy ra khỏi đi tư vườn. Đi qua đại sảnh, phát hiện các bạn học đều ở đây đi ra ngoài, thế này mới ý thức được đã sớm đến thời gian cơm trưa.

Đang chuẩn bị gọi Hứa Như đi phòng ăn giúp mình phiếu ăn, Lăng Nhue lại nghe thấy âm thanh Tiêu Hạo.

"Đi thôi, trước theo tôi trở về phòng thí nghiệm, sau đó cùng đi ăn cơm." Nói xong chuyện đương nhiên, cuối cùng, Tiêu Hạo còn tựa như tùy ý bồi thêm một câu, "Có phải hay không đã đói bụng?"

Lăng Nhue cảm giác mình thật sự là quá đáng thương, thật vất vả đến Chủ nhật không cần cùng Tiêu BOSS ăn cùng bàn, kết quả tới một chuyến đi tư vườn lại hủy sạch, tò mò hại chết người a, một điểm cũng không sai!

Lăng Nhue giật mình ở nơi nào dùng sức lay đầu, "Không, cảm ơn a, cảm ơn a."

"Cà phê em cũng không cần?"

Lăng Nhue vừa nhìn, mới vừa rồi mình chạy trốn mau cứ nhiên không có lấy cái ly, thò tay mà tiếp nhận, giật giật môi, lại muốn nói cảm ơn, cũng đang chung quanh các bạn học ánh mắt nghi hoặc đem lời nuốt xuống, lại bị quan sát rồi !

Cuộc sống, quả nhiên tràn đầy ngạc nhiên. Trước giờ một mình vẫn còn ở lầu sáu làm bài tập, giờ khác này lại cùng Tiêu BOSS xuyên qua ở trong trường học nhận lấy ánh mắt lễ rửa tội của người đi đường, không biết lần này một khác, lại đem trình diễn cái gì? Lăng Nhue không muốn hiểu, mới vừa rồi mình làm sao lại không có nhanh chân mà chạy đầu rồi, chẳng lẽ là trong tiềm thức sợ Tiêu Hạo phần khởi tiến lên?

Thế giới không có nếu như, cũng không có nếu, cho nên anh ta đi ở bên cạnh cô.

Lăng Nhue vốn tưởng rằng, bởi Tiêu Hạo trở về phòng thí nghiệm buông xuống cà phê liền nên đi phòng ăn giáo sư rồi, ai ngờ, Tiêu Hạo lại mang theo cô đi tới ga ra tầng ngầm.

"Lấy một cái đồ liền ăn cơm, lên xe trước đi!"

Thời điểm xe lái vào thị khu, Lăng Nhướ lại chậm nửa nhịp sau khi bắt đầu hối hận không nên lên xe, hình như chính mình mỗi lần đều bị Tiêu BOSS nắm mũi dẫn đi, hình như cùng với anh ta lúc đại não phản ứng luôn là chậm lụt cực kì. Lăng Nhướ đưa tay nâng trán, thân ái đại não a, người cũng không nên vừa gặp phải Tiêu BOSS liền chấp mặt a!

Vừa nghĩ tới dạ tiệc lần trước, Lăng Nhướ không nhịn được nuốt nước miếng, bót đi cách gọi biến thái, trực tiếp hỏi, "Cái đó. Chúng ta đây là muốn đi nơi nào, sẽ không vậy là cái gì hội viên cao cấp tụ hội chứ?"

Nửa ngày, Tiêu Hạo cũng không thừa nhận cũng không phủ nhận. Lăng Nhướ nghĩ thầm mình tám phần sẽ bị làm xem mắt bia đỡ đạn, vẻ mặt hốt hoảng vội vàng mở miệng yêu cầu dừng xe, "Cái đó, tôi muốn xuống xe! Tôi không muốn làm tiếp bia đỡ đạn!"

"Sau lần đó mới không ai giới thiệu đối tượng cho tôi" Tiêu Hạo hướng về phía Lăng Nhướ dịu dàng cười một tiếng, trong âm thanh lộ ra sự hiền hòa cùng vui thích, "Yên tâm, chúng ta cảm ơn quà tặng đấy!"

Cho đến mình đứng trước phòng ăn Italy, Lăng Nhướ mới ý thức tới mình lại bị lừa. Quà tặng gì, tất cả đều là chuyện hoang đường, nam nhân nói láo quả nhiên không cần có lý do!

Nhìn Tiêu Hạo đi trước mặt mở đường, Lăng Nhướ vẫn là ngoan ngoãn theo sát tới.

"Tiêu tiên sinh phải ko?" Nữ nhân viên phục vụ giọng nhỏ nhẹ hỏi.

Tiêu Hạo mỉm cười gật đầu, khiêm tốn lễ độ, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Lăng Nhướ một cái, cho đến xác định cô theo tới, mới phóng tâm nói chuyện với nữ nhân viên phục vụ.

"Lục nữ sĩ ba ngày trước vì ngài định hai gian, một là ẩm áp gian nhỏ, một là VIP loại trung, xin hỏi ngài là chọn ——"

Thời điểm Lăng Nhướ đến gần, đã nhìn thấy nhân viên phục vụ cười không ngớt mà nhìn mình, "Tốt lắm, không cần ngài nói, chúng ta cũng biết."

"Phòng loại rung đi!" Tiêu Hạo cười cắt đứt, hai người tình hình bây giờ hiển nhiên không thích hợp vào phòng bao nhỏ. Nhân viên phục vụ tiểu thư đầu tiên là sững sờ, nhưng nghiêm chỉnh huấn luyện cô chợt liền từ ngoài ý muốn hỏi hèn, lễ phép đưa tay, "hai vị, mời tới bên này."

Thời điểm đi vào phòng, Lăng Nhướ thấy được một cái bánh ngọt rất lớn, ngừng thở, kiểm lại lòng trần đầy nghi hoặc, lấp bắp mở miệng, "Hôm nay có người sinh nhật?"

"Yên tâm, em không phải cẩn thận nói chúc mừng cũng không có quan hệ!" Tiêu Hạo xoay người cười cười, "Tôi cũng vậy không nghĩ tới quà tặng là cái này."

Lăng Nhướ nghiêng đầu, tròn mắt, "Sinh nhật ngài?"

Thiên hạ chuyện lại còn trùng hợp như thế, hoàn hảo xảo bất xảo thì cho nàng đụng phải? Lăng Nhướ cảm thấy nàng hôm nay nhất định phải đi mua thẻ màu.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Gọi tên

Lăng Nhướ còn chưa nói xong, điện thoại Tiêu Hạo liền vang lên. Bởi vì hai người đứng tương đối gần, Lăng Nhướ mơ hồ có thể nghe được âm thanh bên đầu điện thoại kia, là giọng rất là quen tai.

"Ồ chỗ nào, mới nghe nói hôm nay là sinh nhật cậu, ngại quá ——"

Tiêu Hạo hơi cau mày, "chuyện trên tay cậu đã làm tốt là OK rồi, chuyện của tôi cũng không phiền đến cậu quan tâm."

"Nói cái gì, còn không phải là anh em a. A, không đúng, cậu bên kia thế nào có tiếng đàn dương cầm?"

Lăng Nhướ vừa nghe, liền cười ra tiếng, rõ ràng là tiếng Vi-o-long ?

"Tiêu Hạo, người nào ở bên cạnh cậu? Tôi nghe được, là tiếng phụ nữ . . . Hi hi, thằng nhóc cậu được a ——"

"Pằng ——" Tiêu Hạo tắt điện thoại, giọng nói vô cùng bình tĩnh "Thật ồn ào, nghe nhiều sẽ ảnh hưởng đến bữa ăn, như vậy có phải tốt hơn nhiều đúng"

không?"

Lăng Nhuế ngưng ngưng lùi ra một bước, ý bảo mình không phải là cố ý nghe lén, vì che giấu lúng túng, cô mở miệng lần nữa, "Hôm nay thật chính là sinh nhật anh?" Lăng Nhuế không có ý thức được mình lần nữa dùng "anh", mà không phải "Sur huynh", nhưng cái này Tiêu Hạo chú ý tới.

"Đúng vậy, có quà sinh nhật sao?" Khóe miệng giật giật, Tiêu Hạo cười đến rất uất ức.

Lăng Nhuế kinh ngạc nhìn Tiêu Hạo nửa ngày, không nghĩ tới tình tiết như phim truyền hình sẽ xảy ra ngay trên chính mình, ghen nửa ngày, nàng khó khăn phun bảy chữ, "Tiêu sư huynh, sinh nhật vui vẻ!"

Thờ nhẹ ra một hơi, hết thấy tất cả đã trong dự liệu. Tiêu Hạo đến gần, kéo ghế ra cho Lăng Nhuế, "Có phải em đặc biệt sợ anh hay ko?"

Lăng Nhuế lắc đầu một cái, "Không có a!" tôi không phải sợ anh, mà là nhìn thấy anh thì nhát!

"Vậy đổi lại cách xưng hô đi, coi như là quà sinh nhật."

Lúc nhân viên phục vụ bụng thịt bò bít tết vào, Lăng Nhuế thấy Tiêu Hạo đang nhìn cô, rất tuần lễ, ánh mắt sáng quắc, còn mang theo như vậy chút. mong đợi. Một khắc đừng phải tầm mắt kia, Lăng Nhuế cuống quýt cúi đầu thấp xuống, "Thật ra thì, gọi sư huynh rất là không tự nhiên." Mấp máy miệng, Lăng Nhuế dừng cảm nói ra lời trong lòng.

"Vậy thì kêu tên đi, về sau kêu Tiêu Hạo."

Lời nói này lúc đi ra, Lăng Nhuế đang cầm dao nĩa chuẩn bị ăn, gần như là phản xạ có điều kiện, Lăng Nhuế để dao nĩa xuống vội vàng xua tay không nhận, "Không được, không được! Như vậy cũng quá không tôn sư trọng đạo rồi!"

"Em không Tôn Sư Trọng Đạo là được rồi."

"À?"

Tại sao, những lời này vừa nói ra, Lăng Nhuế cảm giác mình đánh hơi được một loại hương vị kỳ quái đây?

Mặc dù ăn com rất chậm, nhưng Lăng Nhuế vẫn cảm thấy tiêu hóa của mình không tốt, dĩ nhiên là bởi vì Tiêu Hạo trên bàn ăn lại nói mấy câu không hiểu được, nói toàn chuyện không đâu. Ăn xong com nước ra cửa, Lăng Nhuế không có nhìn thấy Tiêu Hạo đi tính tiền, đi ra đại sảnh thì nhân viên phục vụ ân cần đưa một cái túi giấy đóng gói tuyệt đẹp lại đây.

Lăng Nhuế thấy Tiêu Hạo đã đi được khá xa rồi, liền cầm thay anh, hoàn toàn cho là nhà hàng tặng quà sinh nhật. Nhắm mắt đi theo phía sau Tiêu Hạo, Lăng Nhuế lại nghĩ tới lời nói của Tiêu Hạo, hình như kêu tên so với buồn nôn gọi Sư huynh tốt hơn, thế nhưng giống như thế này, có phải vậy quan hệ của hai người rất giống như bạn rồi hay ko, như mình và bạn cùng lớp?

Đắm chìm giữa mâu thuẫn và cân nhắc Lăng Nhuế không ý thức được người phía trước ngừng bước, "Buổi chiều anh lên máy bay, đây là chìa khóa phòng làm việc, em cầm đi! Cà phê để ở chỗ cũ, khi thật sự cần nâng cao tinh thần thì pha uống..., chớ quên bỏ sữa tươi, nếu không rất khổ. Còn nữa, nhớ chủ nhật không cần chơi trò chơi quá muộn, nghỉ ngơi sớm một chút, có nhớ không?"

Nhìn một chuỗi chìa khóa, Lăng Nhuế ko chú ý lời nói của Tiêu Hạo, chậm rãi ngừng đầu, liền lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc, lắp bắp liên hỏi, "Không phải, không phải phòng thí nghiệm chỉ có hai cái chìa khóa sao?"

"Dù sao giờ anh cũng không dùng được, trước để tạm ở chỗ em đi!" Tiêu Hạo đặt chìa khóa xuống một tay Lăng Nhuế, nói cực kỳ nhẹ nhàng.

Nhìn một chuỗi chìa khóa rất không chân thật trong tay kia, Lăng Nhuế liếc thấy còn có khóa chống trộm đồng bộ với cái chìa khóa.

"Không phải bắt em giúp anh quét dọn phòng thí nghiệm chứ?" Trừ cái đó ra, Lăng Nhuế thật sự là không còn nghĩ ra cách giải thích nào khác hơn.

Lần này, đối Tiêu Hạo kinh ngạc, ngược lại anh không có nghĩ qua cái ý này.

Bỏ qua vấn đề Lăng Nhuế đặt ra, Tiêu Hạo chỉ chỉ cái hộp trong tay cô, "Mới vừa rồi nhìn em ăn không được bao nhiêu, cái này mang về đi!" Nói xong, Tiêu Hạo đi về phía đầu đường, không bao lâu thì vẫy một chiếc taxi. Trả tiền xong, anh nghiêng đầu giải thích, "Không kịp đưa em về nữa, đến trường học nhớ nhắn tin cho anh."

Lăng Nhuế gật đầu đồng ý, cuối cùng, Tiêu Hạo giống như là nhớ ra cái gì đó, bổ sung, "Đề nghị quét dọn phòng thí nghiệm này không tệ, anh sẽ nhớ kĩ."

Một khắc khi cửa xe đóng lại, Lăng Nhuế ngồi phịch hoàn toàn ở chỗ ngồi, mình chấp mạch sao, đã nói cái gì chứ?

"Quả nhiên là tiểu biệt thắng tân hôn, cũng rẽ sang đường khác rồi, người đã sớm không nhìn thấy nha!" Lăng Nhuế nghe âm thanh trên ghế của tài xế liền hồi hồn, phát hiện ánh mắt mình quả nhiên gắt gao tập trung vào kính chiếu hậu, khó trách tài xế cho là mình đang nhìn.

Sờ sờ hộp giấy trong tay, Lăng Nhuế nghe tài xế cười hi hi rồi nói, "Không cần xấu hổ, tôi nhìn thấy anh ta cũng nhìn chúng ta rất lâu, ít nhất thời điểm queo cua, anh ta còn đứng ở nơi đó đấy. Đầu năm nay người như vậy không nhiều lắm đâu! Cô bé cần phải nắm chắc đó!"

Lăng Nhuế không nói, xấu hổ cười, nếu đúng như bác ấy nghĩ như vậy cũng tốt lắm! Nhưng đáng tiếc rồi, anh ta là sợ không có người quét dọn vệ sinh!

Đến trường học, Lăng Nhuế chạy thẳng tới thư viện, lúc lên lầu thật khéo gặp phải Trương Chiêu Dương, nghe nói anh ta mới vừa thắng được cúp tiền thưởng, Lăng Nhuế la hét Trương Chiêu Dương sẽ phải mời khách. Gọi điện thoại kêu Hứa Như, Tô Mẫn Mẫn còn có Vệ Đại Tài Tử, đoàn người vừa ăn cơm vừa hát karaoke, chơi đến hơn mười giờ tối mới trở về.

Trở lại ký túc xá, Tô Mẫn Mẫn ngã xuống giường kêu đói. Hứa Như khinh thường phụ họa, "Còn nói, tên Trương Chiêu Dương hát to hay lắm, bụng của cậu lại kêu ở đó, không ném mất thể diện à!"

"Cậu đây cũng đã nghe đến? Tiếng của người ta rõ ràng rất nhỏ, có được hay không!" Xoay mặt, Tô Mẫn Mẫn cười hi hi hướng về phía Lăng Nhuế, "Nhuế Nhuế, tớ đói rồi, cái hộp này có thể ăn chứ?"

Được Tô Mẫn Mẫn nhắc nhở như vậy, Lăng Nhuế bừng tỉnh, mình quên gọi điện thoại cho Tiêu Hạo, vừa mới chuẩn bị móc điện thoại di động từ trong túi, tiếng gõ cửa liền vang lên.

Lăng Nhuế mở cửa, "Sư tỷ?"

Thẩm Tình Văn rất khinh thường "Ừ" một tiếng, "Là tiến sĩ Tiêu nhờ tôi đến xem cô đã trở về chưa, cô đã về ký túc xá, vậy tôi đây đi trước."

Lăng Nhuế ngượng ngùng vội vàng cảm ơn, đối phương cũng không có để ý nhiều hơn, nghiêng đầu nghênh ngang rồi đi, trong miệng còn không ngừng nói thầm, "Bao nhiêu người, một chút ý tứ cũng không biết, thật không biết sao tiến sĩ Tiêu lại coi trọng."

Thời điểm quay vào phòng, Tô Mẫn Mẫn đã đem hộp giấy mở ra, một cái bánh Mous xinh xắn.

Lăng Nhuế đưa mắt nhìn liền lặng lẽ đi tới ban công, mở điện thoại di động ra, 21 cuộc gọi điện thoại chưa nhận, cuộc gọi cuối cùng hiển thị thời gian là khoảng nửa giờ trước.

Hình như, giống như, có lẽ là mình sai lầm rồi.

Cả buổi sáng ngón tay Lăng Nhuế đặt tại phím gọi, rốt cuộc vẫn phải dè xuống. Đồng thời ngay lập tức, trong điện thoại liền có âm thanh truyền đến

"Thật xin lỗi, cuộc gọi của quý khách sẽ được chuyển sang hộp thư thoại, sau khi mở máy người dùng sẽ nhận được tin nhắn nhắc nhở."

Tắt điện thoại di động, Lăng Nhuế thờ dãi một cái, đột nhiên cảm thấy cả người đều thoải mái, nếu như điện thoại gọi được, đoán chừng bị mắng một trận là không thể tránh khỏi, nhưng là, anh cần gì phải cố chấp gọi nhiều cuộc như vậy?

Chẳng lẽ, giống như lời đồn đãi, anh ấy thích mình?

Bóp một cái, Lăng Nhuế tự gõ một cái vào đầu mình, tại sao có thể nghĩ đến loại chuyện như vậy? Bọn họ rõ ràng là quan hệ kẻ nợ và chủ nợ.

Ngắn ngủi nửa ngày, Lăng Nhuế còn gửi đi một tin nhắn, "Thật xin lỗi. Em không cẩn thận nên quên. . . . Nếu như thấy tin nhắn trước thời điểm không giờ đêm nay, nhớ ăn tô mì, nghe nói thể tượng trưng cho trường thọ đấy!" Sửa đi sửa lại mấy lần, Lăng Nhuế lại dí dỏm tăng thêm một câu, "Chúc bạn tốt Tiêu Hạo sinh nhật vui vẻ!"

Nhìn cái cách gọi này, Lăng Nhuế thoải mái gật gật đầu, hình như kêu tên cũng không khó khăn, sau đó nhấn nút gửi đi.

Gửi xong tin nhắn trở lại, hộp giấy trên bàn còn thừa một khối bánh ngọt, Tô Mẫn Mẫn no nê ợ lên, xung phong nhận việc, "Là tớ ăn hai khối."

Đêm khuya mọi người nằm ở trên giường tán gẫu, trò chuyện một chút liền còn nói đến Trương Chiêu Dương.

"Trương Chiêu Dương được cử đi học rồi, các cậu có biết không?"

"Bảo vệ cuộc thi nghiên cứu không phải tháng Mười mới diễn ra sao?" Lần này, Hứa Như dường như không quá tin tưởng tin tức của Tô Mẫn Mẫn.

"Cậu ta được giải nhất điện tử toàn quốc, giải nhất xây dựng mô hình toán học toàn quốc, lần này lại thắng cúp tiền thưởng, tư chất tốt như vậy, còn có thể không có trường học tìm tới cậu ta?" Tô Mẫn Mẫn lật người ngồi dậy, "Nghe nói, trường Ivy nước Mỹ đã gửi lời mời, còn là học bổng toàn phần đó!"

Sau một thoáng trầm mặc, Hứa Như nói tiếp, "Các cậu nói, Trương Chiêu Dương cao 1m8, muốn học vẫn có học vấn, muốn diện mạo có diện mạo, làm sao mà lại không có bạn gái?"(mình hơi phân vân có nên dùng học giỏi đẹp giải cho nó hợp văn phong teen ko?)

Lăng Nhuế trêu ghẹo, "Hứa Như của chúng ta động lòng a, chẳng lẽ là." Lời còn chưa nói xong, điện thoại di động của cô liền vang lên.

"Không phải là Trương Đại tài tử gọi tới quấy rầy Lăng đại mỹ nhân của chúng ta chứ?" Tô Mẫn Mẫn hưng phấn thò đầu ra phía trước nhìn sang.

Lăng Nhuế cũng kinh ngạc, giờ này khuya khoắt còn có ai không ngủ được như các cô, vừa mở điện thoại di động ra xem, trong đêm tối miệng Lăng Nhuế mở lớn thành hình chữ O, không ngờ là Tiêu Hạo!

"Trên chuyến bay quốc tế không có mì Khang sư phụ."

Xem xong tin nhắn, Lăng Nhuế không nhịn được phì cười ra tiếng, không ngờ Tiêu BOSS luôn luôn nghiêm túc lại là người như thế, chẳng lẽ không phải là mì Khang sư phụ thì không ăn? Cái thế giới này hình như càng ngày càng không chân thật.

Tiêu Hạo, anh đến tốt cùng là dạng người gì, tiếp cận mình như thế đến tốt cùng là muốn gì? Nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Nhuế vẫn là ngủ thiếp đi.

Đào mắt đến ngày mừng 1 tháng 6, các loại tin nhắn thăm hỏi kỳ kỳ quái quái ùn ùn đến. Tuy nói mọi người đều đã hai mươi mấy tuổi là người trưởng thành, nhưng không muốn quên nhất cũng chính là cái ngày lễ này. Chỉ cần vẫn còn tính trẻ con, người nào quy định thanh niên lớn tuổi thì không thể ăn mừng lễ này?

Sáng sớm Lăng Nhuế đã nhận được các tin nhắn chúc mừng của các bạn học trung học trước kia gửi tới, nhìn cảm thấy hay, không chút suy nghĩ lập tức phát tán đi, một người vui không bằng mọi người vui!

Trước kia loại này tin nhắn phát tán mọi người đều là không trả lời lại, cũng không được bao lâu, không ngờ điện thoại Lăng Nhuế lại rung. Là Trương Chiêu Dương gửi tin nhắn tới, "Mùng 1 tháng 6, tiểu sinh chân thành mời tài nữ cùng đi ăn tối, không biết có được hân hạnh đó không?"

Hai ngày trước thời điểm đánh cầu lông, Tô Mẫn Mẫn mượn chuyện cử đi học nhắc nhở Trương Chiêu Dương một chút. Lăng Nhuế nghĩ thầm chắc hai người bọn họ định tại hôm nay rồi, không hỏi nhiều thêm để chứng thực, nhanh chóng gửi lại hai chữ, "Chuẩn tầu!"

Gần tối, Lăng Nhuế sửa soạn qua loa đi ra ngoài, xa xa đã nhìn thấy một người đứng dưới tàng cây. Hai tay kéo balo trên vai, bước nhanh đi tới, "Các cậu thật là lâu, bọn người Mẫn Mẫn đâu?"

"Cậu không thông báo cho bọn họ?"

Lời nói bật thốt lên hậu, hai người nhìn nhau, ăn ý cười.

Trương Chiêu Dương gãi gãi đầu, có vẻ có chút ngượng ngùng, lại dẫn đầu phá vỡ cục diện bế tắc, "Như vậy nếu, vậy thì lần sau lại mời đi, Mẫn Mẫn cùng Vệ Du chắc hiện tại có thể đã có hoạt động đi!"

"Uh, cũng đúng, vậy thì chúng ta?" Lăng Nhuế run lên vai, đậm mỉm cười, "Không ngờ, cậu còn có thời điểm làm việc không chu đáo!"

Trương Chiêu Dương thoáng sững sờ, đi theo cười, "Ha ha, khó tránh khỏi, khó tránh khỏi."

Hai người vừa đi vừa nói, đã đến trường học bên cạnh quán ăn màu hồng. Vào cửa, Trương Chiêu Dương liền dẫn Lăng Nhuế lên lầu hai gần cửa sổ các.

"Cửa sổ chạm sàn, tớ rất thích!" Lăng Nhuế không chút nào làm bộ đánh giá, liền ngồi xuống.

Trương Chiêu Dương giương mắt nhìn, người khác nghiêng đầu đang nhìn ngoài cửa sổ. Ánh nắng chiều nhu hòa tô nhuộm mặt trái xoan xinh đẹp của cô, trong lúc lơ đãng lộ ra nhàn nhạt nụ cười, hình như là so bình thường còn hết sức Mỹ Lệ.

Lăng Nhuế quay đầu lại, Trương Chiêu Dương nhảy bèn lảng tránh ánh mắt.

Tùy ý tán gẫu mấy câu, nhân viên phục vụ liền bắt đầu dọn thức ăn lên. Theo từng món ăn lên, Lăng Nhuế hung ác nhìn Trương Chiêu Dương, "Cậu sẽ không phải là coi tớ như thùng cơm đi?"

"Đây là trước kia dự định ko tốt, mới vừa rồi một tán gẫu, quên lui!" Trương Chiêu Dương buông tay, cười đến có chút bất đắc dĩ, cũng là gương mặt chân thành.

"Vậy sao?" Lăng Nhuế gấp khối cá nấu cải chua, không có hỏi nhiều nữa. Trương Chiêu Dương xưa nay là một người làm việc trầm ổn, giống nhau hẳn biên trình tự —— ổn định, hiệu suất cao, nhanh và tiện, nhưng là hôm nay sai lầm làm sao lại nhiều như vậy chứ? Lăng Nhuế thoáng buồn bực.

Cơm nước xong trên đường trở về, hai người không biết tại sao liền hàn huyên tới chuyện lần trước tra IP.

"Thật là có loại chuyện này?"

"Đúng vậy, tớ còn thiếu chút nữa cùng sư huynh hacker đó gặp mặt rồi, như thế nào, gan lớn đi!" Lăng Nhuế cầm đầu cầm cổ đấm gạch cách đi về phía trước, vẫn vẫn còn rất hài lòng, người phía sau lại ngừng bước chân.

"Kết quả, tớ ngược lại thật ra đi tiêu phí lý cả phê, thế nhưng hẳn lại chưa từng xuất hiện" Thời điểm của quẹo Lăng Nhuế chỉ nhìn thấy cái bóng của mình, mạnh mẽ quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy Trương Chiêu Dương yên lặng nhìn trên đất.

"Thế nào?" Lăng Nhuế đi trở về, thấy hần nét mặt suy nghĩ sâu xa, lấy cùi chỏ đỉnh đỉnh, trêu ghẹo, "Sẽ không là đang suy nghĩ trình tự trộm nick thế nào chứ?"

Trương Chiêu Dương lắc đầu, nửa ngày, hỏi ngược lại, "Cậu có nghĩ qua không, cái hacker đó có thể là muốn đuổi theo cậu?"

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Sợ bóng sợ gió

Đèn đường vàng sáng nhàn nhạt chiếu xuống, thỉnh thoảng mấy con Tiểu Trùng bay qua, rơi xuống bóng mảnh. Trên đường rất yên tĩnh, đi qua mấy đôi tình lữ.

Lăng Nhướ trừng to mắt mà nhìn xem Trương Chiêu Dương, nửa ngày hồi hồn, "Hôm nay cũng không phải là ngày Cá tháng Tư, đừng nói mò."

"Suy bụng ta ra bụng người, nếu không tớ cảm thấy không cần thiết lãng phí sức lực lớn như vậy." Thay đổi giọng điệu, lời này Trương Chiêu Dương nói rất nghiêm túc, cũng rất có sức lực.

"Phanh" một tiếng, Lăng Nhướ cảm thấy có cái gì đánh tới tim, hơn nữa đánh trúng còn là vấn đề cô một mực tránh. Về ý đồ của đối phương, cô không phải là không có nghĩ qua, nhưng là, thế nào lại là loại này mưu đồ đây?

Suy bụng ta ra bụng người? Trương Chiêu Dương nói những lời này lại làm như thế nào giải thích?

Dưới mắt không khí hình như cũng có chút quái dị, một đường về không rõ như người xa lạ, Trương Chiêu Dương hần cựa nhiên phân tích như thế. Chẳng lẽ có dụng ý khác? Lăng Nhướ cảm giác mình suy tư nhanh muốn đập mạch.

Trì hoãn suy nghĩ, cô ngừng đầu, nhìn vào chỗ sâu đáy mắt đối phương một cái, "Sẽ không thật sự là người khoa máy tính của chứ? Còn có đúng là, cậu kế tiếp không phải là nói, cậu còn vừa vặn biết người kia đi!"

Hình như, dự tính xấu nhất cũng chính là như vậy?

"Nếu như có một ngày hần chân thật xuất hiện tại trong sinh hoạt của cậu, thì cậu tính như thế nào?" Hỏi một đấng, trả lời một nẻo, giọng Trương Chiêu Dương vẫn như cũ nghiêm túc.

Lăng Nhướ bị chấn động đến, "Cậu không phải là thật biết chứ?"

Cơ hồ chỉ là trực giác, Lăng Nhướ chắc chắn Trương Chiêu Dương biết cái gì, mà có khả năng nhất chính là cậu ta biết sư huynh hacker.

Đại học xưa nay truyền lưu một câu như vậy kinh điển —— năm tư đại học này, chúng ta chia tay.

Lăng Nhướ nghĩ, nếu như mình bây giờ nói yêu, thật đúng là vượt qua chia tay chuyển xe cuối kia! Nhưng là, tại sao có thể tùy tiện tiện tiện liền nói yêu thương sao, lại thời khắc là đang thi nghiên cứu then chốt thế này?

Vì vậy, cô xinh đẹp hát đầu, nâng lên khóe miệng, "Trong lúc thi nghiên cứu, bản nhân từ chối khéo nói chuyện yêu đương, cho nên xin phiền bạn học Trương chuyển cáo cái đó hacker, ngồi cạnh góc tường đi!"

Đi trên cầu thang ở túc xá, Lăng Nhướ lại nghĩ tới lời nói Trương Chiêu Dương, cậu hình như rất để ý chuyện hacker, trong lời nói vừa tựa như biết đối phương giống như nhau, cực kỳ không giải thích được chính là một vấn đề cuối cùng.

Tiếp nhận hacker?

Nghĩ tới đây, Lăng Nhướ thiếu chút nữa hự chân bậc thang, nói cười cái gì!

Thời gian bất giác sáng ngời đến cuối tháng sáu, mỗi ngày, Lăng Nhướ theo thường lệ đi phòng làm việc Tiêu Hạo của giúp hần quét dọn vệ sinh. Nói cũng kỳ quái, Tiêu Hạo rõ ràng không có thói quen trồng rau nuôi lợn, nhưng anh ta rời đi ngày thứ hai phòng làm việc liền không duyên cớ có nhiều mấy chậu nước nuôi thực vật.

Đổi hết nước trong bình thủy tinh, Lăng Nhướ lại cho thêm vài giọt dịch dinh dưỡng.

Dịch dinh dưỡng là cùng sách《 làm vườn cần phải biết 》 cùng xuất hiện ở trên mặt bàn , có lẽ là người khác sợ cô không tuân thủ hiệp nghị, cố ý chính mấy bồn hoa tới giám thị cô. Lăng Nhướ vừa oán thầm Tiêu Hạo, vừa lại không nhận được quan sát bồn cảnh, cũng không biết tên bọn chúng, lại để hư phải cần ngày ngày đổi mới, nhưng hầu hạ lâu như vậy, thậm chí cá mằm mới cũng không bốc lên! Quả nhiên cùng Tiêu BOSS là đồng nhất thuộc tính!

Sau khi an trí tốt bồn cảnh, Lăng Nhướ thói quen đi tới tủ âm tường pha coffee, lúc này mới phát hiện ra cà phê hình như thấy đầy rồi.

Nàng cứ nhiên mỗi ngày một muống, mỗi ngày một ly mà đem cà phê Jamaica Blue Mountain người ta uống sạch trơn? Tuy nói, Tiêu Hạo là để cho cô tự tiện kia mà, nhưng khó bảo toàn đó không phải là một câu lời xã giao, mà cứ nhiên mình thật đúng là không khách khí?

Ôm một ly nước lọc lo lắng nửa ngày, Lăng Nhuế rốt cuộc bị một vấn đề cao này khó giải quyết. Khi tỉnh lại, mặt trời sắp lặn, bầu trời một mảnh thâm thúy xanh thẫm, chợt có chim bồ câu trắng bay qua, sáng màu cam ánh nắng chiều ôm hôn trời chiều, một mảnh đồ mị.

Vội vã thu thập bọc sách, Lăng Nhuế khóa cửa liền hướng bên ngoài đi.

Đền chỉ thị cửa thang máy biểu hiện "full" (ý nói thang máy đầy), Lăng Nhuế trong lòng không khỏi hơi cảm giác trấn an, thì ra là trên lầu này còn có người ở đây, vẫn còn may không phải là chỉ còn dư chính mình!

Trước kia thời điểm cùng Tiêu Hạo cùng nhau chờ thang máy, chính là trẻ nữa Lăng Nhuế cũng không phát giác tầng lầu này rộng rãi đến gần như trống trải. Mà nay nhìn kỹ, này mười hai lầu SKD trong thí nghiệm, liếc nhìn lại, tất cả đều là cửa sổ kính mờ sát đất trang hoàng.

Qua lại nhìn qua hai lần, Lăng Nhuế trong lòng càng cảm thấy bức mình, thang máy như nào còn không xuống?

Càng không ngừng cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, thì đã đã hơn bảy giờ.

Cảm giác có đồ vật gì đó ở đụng mình, Lăng Nhuế thoáng dậm chân một cái, cúi đầu mà xem xét, không biết nơi nào bay tới một mảnh lá cây. Âm thầm hư tức, cô không khỏi cười thầm cư nhiên mình cũng trông gà hoá cuốc rồi.

Cũng liền chỉ là một loại trong nháy mắt, Lăng Nhuế cảm giác mình chợt rất hoài niệm những lần Tiêu Hạo cùng mình cùng nhau chờ thang máy. Nhiều lần tự xem sách thấy chậm, anh ta chẳng những không có cắt đứt, còn gọi pizza đồ ăn mua ngoài.

Ngẫm nghĩ quá trình hai người chung đụng, Lăng Nhuế âm thầm cảm khái, không hề ngôn từ Logic nào, rõ ràng là quan hệ nợ nần, lại xử được giống như tiểu tình nhân.

"Đình——"

Thang máy mở ra.

Lăng Nhuế từ trong trầm tư hồi hồn, nhắc chân đang định đi vào, chợt vẻ mặt ngưng trệ, cả người dừng lại——

Mới vừa rồi rõ ràng biểu hiện "full", nhưng là, nhưng là, hội này, bên trong cư nhiên không có một người!

Nhìn thang máy trống rỗng, Lăng Nhuế con ngươi vòng vo tâm vài vòng, trừ kính mờ chiết xạ như có như không phản xạ vàng sáng, cả tầng lầu đều yên tĩnh, thì ra là tất cả mọi người tan việc!

Xoay người.

Lăng Nhuế thật nhanh xông về cầu thang, nắm tay vịn liền hướng hạ nhảy.

Thật là quý dị, thật chẳng lẽ sẽ nạn. Lăng Nhuế không dám nghĩ tiếp, cúi đầu nhìn bậc thang thật nhanh bước chân, trong lòng chỉ muốn muốn ở trong thời gian nhanh nhất rồi đi.

Vọt tới đại sảnh, Lăng Nhuế vẫn như cũ chưa tỉnh hồn, vừa ngẩng đầu, chỉ thấy điểm một cái ngọn đèn trong hoàng hôn có người cười tủm tỉm nhìn mình, sau đó lẳng lặng đi tới.

"Đọc sách lại nhìn quên thời gian?"

"Điện thoại di động thế nào tắt máy, không thấy tôi gửi tin nhắn sao?"

"."

Thời điểm hỏi câu thứ ba, Trương Chiêu Dương phát hiện Lăng Nhuế nét mặt không phải vui mừng, mà là kinh hoàng.

Lăng Nhuế chưa tỉnh hồn đứng trước Trương Chiêu Dương, có kia sao trong nháy mắt, cô thiếu chút nữa liền cho rằng hẳn là Tiêu Hạo, về phần tại sao, Lăng Nhuế cũng cảm thấy mình kỳ quái.

Chẳng lẽ mình trong lòng thật ra thì hi vọng Tiêu Hạo có thể xuất hiện? Ý tưởng này vừa ra tới, Lăng Nhuế chợt cảm thấy mình quá ngu ngốc, tại sao có thể lệ thuộc vào chủ nợ, đây không phải là vĩnh viễn cũng trở thân không được sao!

"Làm sao cậu ăn mặc như vậy?" Sóng vai đi trên đường đến phòng ăn, Lăng Nhuế lúc này mới chú ý tới Trương Chiêu Dương hôm nay mặc phải vô cùng chính thức. Một bộ tây trang màu xám sắc nhân lam, trong tay còn cầm một sấp tài liệu. Mặt mũi tràn đầy tươi cười, vẻ mặt hưng phấn, cùng mình chưa tỉnh hồn hoàn toàn như hai thái cực.

"Mới vừa tham gia một cuộc phỏng vấn."

"Nghiên cứu sinh sao?"

"Ân" Trương Chiêu Dương gật đầu, "Chẳng qua tớ không phải rất muốn đi."

"Tại sao?" Nếu là mình gặp chuyện tốt như thế, nhất định không chút nghĩ ngợi đi ngay. Lăng Nhue ngẩng đầu nhìn Trương Chiêu Dương một cái, sắc mặt cậu ta nghiêm túc, hình như không phải là đang nói cười.

"Đều nói không có kinh nghiệm thi tốt nghiệp trung học cuộc sống phải không đầy đủ, nhưng là, bây giờ tớ cảm thấy được, không có kinh nghiệm thi nghiên cứu con đường đại học mới phải không trọn vẹn, nghe nói bảo vệ trường học bình thường đều không có gì, coi như được ở trường học, chuyên nghiệp cũng sẽ không quá tốt."

Lăng Nhue hết ý kiến, quả nhiên là đứng nói chuyện không biết suy nghĩ! Bảo vệ nghiên a, thật là xa xôi chuyện tình a!

Vốn tưởng rằng Trương Chiêu Dương ngày đó quyết định cũng liền thuận miệng nói, ai ngờ thời điểm buổi tối Lăng Nhue ở phòng học tự học, lại rất khéo gặp được hắn.

"Tớ quyết định, thi tiết kiệm điện tử trung tâm sở nghiên cứu." Đi ngang qua Lăng Nhue chỗ ngồi bên cạnh, Trương Chiêu Dương giống như là xin phép, nói xong thẳng ngò vào hàng cuối cùng.

Lăng Nhue "Nha" gật gật đầu, mở sách bản lại làm Anh ngữ đọc.

Mười giờ tối, Trương Chiêu Dương cơ hồ cùng với cô đồng thời đứng dậy sửa sang lại bọc sách, sau đó thuận nước đẩy thuyền đưa cô trở về lầu dưới túc xá.

Buổi chiều ngày thứ hai, Lăng Nhue theo thường lệ xong tiết học đi phòng làm việc của Tiểu Hạo "Đứng nghiêm". Chân trước mới vừa nhảy vào truy nguyên lâu, chỉ nghe thấy nhân viên quản lý đang kêu tên của cô.

"Là lăng Nhue đi, tới lấy một buru kiện."

Lăng Nhue trong mắt lóe lên nghi ngờ, không khỏi hỏi ngược lại tới xác nhận, "Buru kiện?"

Nhân viên quản lý thấy cô đứng ngốc ở đó bất động, cầm buru kiện đã lên trước, "Buru kiện buổi sáng ngày hôm qua đã đến, theo lý buổi chiều nên đưa lên cho cô, ai ngờ vừa vận thang máy hư."

"Thang máy?"

Nhân viên quản lý cho là cô không tin, vội vàng giải thích, "Không như vậy thì sao, nói gì bảo trì hàng năm, làm cho tiếng oán than dậy đất."

"Có phải hay không còn tiến hành khảo nghiệm 'full' à?" Nhận lấy nhân viên quản lý trong tay buru kiện, Lăng Nhue vội vàng tăng thêm một câu.

"Hình như là tất cả chỉ tiêu cũng khảo nghiệm, trên lầu các cô sử dụng còn có vấn đề?" Nhân viên quản lý rất kinh nghiệm.

Lăng Nhue vội vàng lắc đầu, ". Không có, cảm ơn ngài!"

Làm nửa ngày, ngày hôm qua thang máy duy trì khảo nghiệm? Lăng Nhue hít một hơi, tâm sự hải rất cuộc trở về vị trí cũ. Vừa nghĩ tới mình ngày hôm qua bộ dạng nhếch nhác, cô chợt rất muốn cười.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, vì phòng ngừa loại này chuyện xảy ra, Lăng Nhue quả quyết đặt ra điện thoại di động đồng hồ báo thức, vừa đến năm giờ, lập tức tan việc, tuyệt không lưu lại lâu hơn. Về phần cái buru kiện kia, Lăng Nhue nhìn không có nhìn, để lại trên bàn Tiểu Hạo.

Buổi tối thời điểm tự học, Lăng Nhue theo thường lệ gặp phải Trương Chiêu Dương, sau đó theo thường lệ cậu ta hộ tống trở về dưới lầu túc xá. Liên tiếp nhiều ngày sau, lời đồn đại liền bắt đầu xuất hiện.

Vốn là cùng đồng học cùng nhau kết thành nghiên hữu học tập căn bản không coi vào đâu, nhưng vừa đến Lăng Nhue này, liền toàn bộ rối loạn. Kể từ sau khi cuộc thi điện tử đoạt giải, cô nổi tiếng liền bắt đầu kéo lên, sau đó đã trải qua trường học yết bài nghi thức cùng hiệu đại hội thể dục thể thao, cô trong mắt mọi người ở đây trở thành bạn gái Tiểu Hạo. Hiện tại, "Bạn trai" đi ra ngoài không có mấy ngày, cô bạn gái nhỏ liền cùng những thứ khác nam sinh tình chàng ý thiếp, ra vào một đôi, vì vậy, giàu có chánh nghĩa các nữ đồng bào bắt đầu đứng ra thay Tiểu Hạo không đáng giá, ngầm ngầm hại người lời nói bắt đầu lục tục truyền vào Lăng Nhue trong tai. Mới đầu thời điểm, Lăng Nhue cũng không có để ý, ai ngờ có một ngày, Hứa Hủy đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô.

Buổi chiều thứ bảy, Lăng Nhue cùng Tô Mẫn Mẫn từ túc xá ra ngoài, đang chuẩn bị đi siêu thị mua đồ dự trữ, liền bị Hứa Hủy đã ngăn ở giữa đường. "Tôi trước kia quá khinh thường cô, không ngờ cái người này chơi đây mảnh khoé." Đồ ập xuống giều cột, không giải thích được.

Lăng Nhue cùng Tô Mẫn Mẫn trao đổi một cái ánh mắt, "Đây là tình huống gì?"

"Đừng giả bộ làm ra một bộ dáng vẻ không biết, Trương Chiêu Dương vốn là trực tiếp có thể đi đại học Stanford PHD, hiện tại tốt hơn, cư nhiên cùng cô thành nghiên sinh!"

Cái đó buổi chiều cậu ta đi tham kiến chính là phòng vấn đại học Stanford, vậy tại sao còn nói trường học không tốt? Lăng Nhue bị làm gật mình.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trở về

Cho đến kỳ nghỉ, Lăng Nhuế không đi phòng học tự học nữa. May mắn gần cuối kỳ, mọi người vội vàng ứng phó cuộc thi, lời đồn đãi cũng liền thoáng phai nhạt đi.

Cuối tháng sáu, trường học nghỉ.

Ngày nghỉ đầu tiên, Lăng Nhuế mới vừa đưa Tô Mẫn Mẫn đến ga xe lửa trở lại, điện thoại di động liền vang lên ——

Bên đầu điện thoại kia, là âm thanh Tiêu Hạo, hơi có vẻ mệt mỏi, "Tôi ngồi chuyến bay trở về đầu tiên vào ngày mai, sẽ không ảnh hưởng việc về nhà chứ?" Nói xong, truyền đến âm thanh ngáp.

"Còn chưa có, anh ngày mai lúc nào thì tới trường học a, tôi trả lại chìa khóa cho anh."

". Đại khái buổi trưa thôi." Vừa nói vừa ngáp một cái.

"Anh rất mệt ư?" Lăng Nhuế vẫn không ngừng cẩn thận hỏi, lại nghe thấy bên đầu điện thoại kia một hồi âm thanh bận rộn. Làm cái gì a, chẳng lẽ chính là tới xác nhận cái chìa khóa mà thôi? Không thể nào bám vào cảm giác thất vọng lặng lẽ ập vào lòng.

Cả một buổi chiều, Lăng Nhuế trôi qua cực kỳ thấp thỏm, nói không ra là vì cái gì, bản khoản cũng có, lo lắng cũng có, hình như còn mơ hồ mang theo điểm mong đợi.

Lúc ăn cơm tối, Lăng Nhuế lại gặp được Trương Chiêu Dương, hắn đang kéo hành lý hướng phía ngoài cửa trường đi.

"Rất lâu không có gặp cậu đi phòng học thi nghiên cứu." Trương Chiêu Dương đến gần, mỉm cười mở miệng, "Thật ra thì, những lời đồn kia, cậu đại khái có thể không cần để ý tới, tớ không đi đại học Stanford dĩ nhiên là bởi vì tớ có tính toán của mình. Nghỉ hè trời nóng, ở lại trường học tập coi chừng bị cảm nắng!"

Lăng Nhuế gật đầu, cười nói được, vừa định nói thêm gì nữa, đã nhìn thấy tài xế bộ dáng đi tới lấy hành lý, thúc giục Trương Chiêu Dương lên xe, đơn giản nói câu "Gặp lại", cô thức thời xoay người rồi đi hướng phòng ăn, chỉ chừa cho Trương Chiêu Dương một bóng lưng dần dần đi xa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Nhuế sớm một chút đã tới truy nguyên lâu, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn lần không thể khiến Tiêu Hạo đợi lâu, nếu không lại bị giáo huấn. Tất cả buổi sáng, cô cố gắng giống thường ngày nghiêm túc đọc sách, kết quả cơ hồ là một đề mục cũng không có làm được, quyển sách không chút nào có dấu vết động vào.

Đối mặt với chính mình khác thường như thế, Lăng Nhuế không nhận được khinh bỉ, không phải là Tiêu Hạo đi công tác trở lại thôi sao, mình có cần thiết làm ra vẻ long trọng như nghênh đón thánh giá sao? Hiện tại cũng tháng bảy, đợi đến tháng Mười hiệp nghị kỳ kết thúc, mình cũng liền hoàn toàn giải phóng, từ đó đường rộng hướng lên trời, tất cả là ổn! Nghĩ như thế, Lăng Nhuế quay mặt ra hướng ngoài cửa, hít sâu một hơi, chợt cảm thấy trấn an. Ngẫm nghĩ sau này mình "Vào ở" truy nguyên lâu, không khỏi lấy chưa chất giọng chỉ vào máy vi tính Tiêu Hạo tự mĩa mai, "Cảm ơn ngài ban tặng, thời điểm rồi đi nơi này, nói không chừng tôi thật đúng là có thể ngộ đến tinh túy của thuật nhẫn rồi!"

"Sống ở chỗ này rất uất ức sao?"

Lăng Nhuế "Vọt" ngồi dậy, xoay người, nhìn thấy Tiêu Hạo mặt vẻ mệt mỏi theo cửa mà đứng, ánh sáng trong phòng tắt đèn lại tản ra làm không đành lòng nhìn thẳng ánh sáng lộng lẫy.

". Tôi là đang nói đến chuyện thi nghiên cứu." Cái khó lớn cái khôn, Lăng Nhuế lại cảm thấy mình nói có được điểm khuyến khích chưa đủ, lời nói vừa nãy nên lại nói lớn tiếng một chút.

"Trước giúp tôi pha ly cà phê nâng nâng thân đi!" Tiêu Hạo tìm chỗ ngồi rất tùy ý ngồi xuống, một tay nâng trán một tay kéo ghế ngồi, mệt mỏi như vài ngày rồi chưa ngủ. Lăng Nhuế thấy thế, ngoan ngoãn đi tới tủ âm tường bên cạnh, chợt ý thức được cà phê sớm hết, quần bách nửa ngày, ngượng ngùng mở miệng, "Thật xin lỗi a, tôi đem cà phê uống hết sạch rồi."

"Em không có nhận được bưu kiện sao?" Tiêu Hạo mới vừa nói dứt lời, điện thoại di động liền vang lên. Vì vậy, Lăng Nhuế liền đứng ở chỗ đó nhìn anh nghe điện thoại.

Tại sao, chỉ là nhìn anh ta như vậy, cô chợt có một loại cảm giác tim đập rộn lên? Lăng Nhuế suy nghĩ hồi lâu, không muốn biết là từ khi nào thì bắt đầu, hình như chính là chớp mắt, hình như cũng không phải

Thời điểm hồi hồn, Lăng Nhuế nhìn thấy Tiêu Hạo đang mở bưu kiện, "Em không nhìn tên khi lấy đồ sao?"

"A, tôi xem a, là ở nước ngoài chuyển tới, vậy dĩ nhiên là là gọi cho ngài." Nói xong, Lăng Nhuế lại gần cúi đầu mà xem xét, tròn tròn mắt, cột người nhận lại là tên của cô. Chờ Tiêu Hạo phá hủy hộp đóng gói, Lăng Nhuế hoàn toàn ngu hơn rồi, lại là một lon cà phê Blue Mountain.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là.

"Đặc biệt mua cho em, không ngờ em ngay cả bao bì cũng không xem." Tiêu Hạo cười khỏ, biểu tình như vậy khiến Lăng Nhuế nhìn có loại cảm giác ấm áp.

Đặc biệt?

Khái niệm đặc biệt này, hình như có chút.

Lăng Nhuế nghiêng đầu nhìn Tiêu Hạo, "Vì sao?"

"Cái gì vì sao?"

"Thái độ anh đối với tôi?" Lấy hết dũng khí, Lăng Nhuế rất muốn hỏi —— tại sao muốn làm cho tất cả mọi người đều cho là tôi là bạn gái của anh? Mà bây giờ, ngay cả chính tôi cũng bắt đầu nghi hoặc. Tại sao, nói cho tôi biết tại sao!

Tiêu Hạo nhìn vào chỗ sâu đôi mắt cô một cái, chỉ là cười không nói. Nửa ngày, nhận lấy chén cà phê trên tay Lăng Nhuế, Tiêu Hạo mở miệng lần nữa, "Quà tặng ở trong hộp, em và Tô Mẫn Mẫn một người một phần."

Nhìn Tiêu Hạo đưa tay cầm lấy cái chìa khóa trên mặt bàn, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy cái chuỗi chìa khóa của mình rất không quen, chỉ thừa thốt còn sót năm cái chìa khóa. Thời điểm Tiêu Hạo giờ lên chào đi ra, Lăng Nhuế trong đầu đang đầy nghĩ ngờ hướng về phía quyển sách, không chút nào phát hiện mình không cẩn thận để lộ tính cách con mèo tham tiền đã ẩn nấp ra lại cho Tiêu Hạo.

Mà lúc này đây, một người khác đối diện con mèo khả ái kia giương lên khóe miệng.

Lăng Nhuế nhìn trên mặt bàn chẳng biết lúc nào đồ phóng ra ngoài hộp quà, đột nhiên cảm thấy có đầu mối lý giải cái gì, nhưng tí mĩ vẫn trở về chỗ, hình như tất cả đều là hư ảo.

Lúc ăn cơm, Lăng Nhuế gọi điện thoại cho Tô Mẫn Mẫn, đơn giản đem chuyện tự thuật rõ ràng.

"Cậu nói anh ta làm sao lại mua quà cho hai người chúng ta đây? Anh ta và chúng ta lại không quen." Chỉ là trực giác, Lăng Nhuế cảm thấy Tô Mẫn Mẫn biết được đáp án.

Nửa ngày, Tô Mẫn Mẫn áp ứng trả lời, "A. Đúng! Không quen a! Cậu nói tại sao?"

Lăng Nhuế than thở, "Còn tưởng rằng cậu sẽ có thông tin nhắc nhở!"

"Vậy cậu nói cho tớ biết anh ta mua cái gì?" Âm thanh cười hề hề truyền đến.

Bởi vì không có hủy đi hộp đóng gói, Lăng Nhuế không phải rất khẳng định, suy nghĩ hồi lâu nói, ". Hình như là nước hoa."

"Thật?" Bên đầu điện thoại kia có chút hưng phấn.

"Cậu, có phải là có chuyện gì gạt tớ hay không?" Lăng Nhuế coi như là hiểu khá rõ tính Tô Mẫn Mẫn, theo ý cô, Tô Mẫn Mẫn kích động như vậy, biểu hiện hoàn toàn chính là đạt được ước muốn sau mới có. Nhưng là, cô và Tiêu Hạo, hình như cũng chẳng quan hệ với nhau à? Lúc này, Lăng Nhuế chỉ có thể hủy bỏ suy đoán của mình.

"Không có!" Tô Mẫn Mẫn lần nữa truyền tới giọng điệu hết sức bình tĩnh, "Tớ là đang suy nghĩ, Tiêu Hạo có thể hay không thật trong lúc vô tình thích cậu ——"

Lăng Nhuế mới vừa tính toán lên tiếng cắt đứt, bên đầu điện thoại kia Tô Mẫn Mẫn lại mở miệng, "Có kiện sự tình tớ không có nói cho cậu biết, thời điểm tựu trường năm nhất, cậu nhưng là ứng cử viên bạn gái học viện chúng ta chạm tay có thể bùng. Nhưng là, tướng mạo cùng tính tình của cậu khiến nam sinh hệ điện tử anh đứng lên trước thì thành tích học tập của cậu lại làm cho bọn họ chùn bước rồi. Thử nghĩ a, ai nguyện ý tìm một bạn gái sẽ làm mình tự ti, người kia sẽ thành tích chỉ có Trương Chiêu Dương có thể cùng cậu ngồi ngang hàng, những người khác vậy cũng toàn bộ muốn ngẩng nhìn, nhiều mệt mỏi a! Nhưng Nhuế Nhuế, Tiêu Hạo bất đồng a, người ta đó là tiền sĩ, lại đẹp trai lại giàu có, gia đình điều kiện cũng tốt, thả vào cái người này, tớ xem hai người tuyệt phối a!"

Nghe xong Tô Mẫn Mẫn phân tích, Lăng Nhuế trên mặt nhất thời bỏ đầy vạch đen, "Tớ ngược lại thật ra thật không có phát hiện, cậu còn có tiềm chất làm mai! Còn nữa, tớ còn chưa ăn cơm đâu, chớ nói nữa nhớ may thấy ngắn."

". A, cậu cảm thấy Tiêu Hạo ngoại hình vẫn không có thể nhìn sao?" Người khác cố ý xuyên tạc ý của cô.

Cúp điện thoại, Lăng Nhuế ngọa nguậy hồi lâu, còn là hủy bỏ phán đoán suy luận của Tô Mẫn Mẫn, tuy nói mình đối ý tưởng của cậu ta không phải là không có động lòng qua, nhưng vừa nghĩ tới mình và Tiêu Hạo mới quen, vừa nghĩ tới cái hiệp nghị kia, Lăng Nhuế lại lập tức bóp chết lòng mèo động

lòng, mình không phải bị anh ta thiết kế trả thù cũng đã mọi sự đại cát!

Xét thấy vẫn còn ở thời gian hiệp nghị, sau khi ăn cơm trưa xong, Lăng Nhuế sớm một chút đi tới phòng thí nghiệm "Hậu mệnh". Sau khi vào cửa, Tiêu Hạo đang gọi điện thoại, Lăng Nhuế theo thường lệ quét nhà lau bàn, sau đó tưới nước cho bồn cảnh.

"Không, tớ hôm nay vừa trở về, thật là lảm chuyện tình cần xử lý, ý tốt của Chu lão sư tôi nhận!" Cúp điện thoại, Tiêu Hạo cúi đầu tiếp tục nghiên cứu sách hiệp nghị nước Đức truyền tới.

Lăng Nhuế đến gần, muốn mở miệng khuyên anh nghỉ ngơi, sợ run nửa ngày vẫn không có nói ra khỏi miệng.

Phòng làm việc rất an tĩnh, lạnh khí hô hô thổi, tình cờ truyền đến hai người tiện tay lật sách âm thanh, kiểu này, không biết vì sao, Lăng Nhuế đọc sách hiệu suất rất cao, thời gian không bao lâu liền làm vài đề.

Chợt, sau tai truyền đến một câu nói, "Mời ngồi xuống đây, có chuyện muốn nói với em."

Lăng Nhuế ngoan ngoãn đi tới trước mặt Tiêu Hạo, phát hiện con người chính diện không chuyển nhìn tới trước một đồng tài liệu tiếng Đức, tiện tay đang ở trên tờ giấy trắng lưu loát phiên dịch, vì vậy, cô không nhận được cảm khái, "Anh ta phiên dịch đều không cần dừng lại suy nghĩ một chút sao?"

Tiêu Hạo ngẩng đầu, phát hiện gương mặt cô sùng bái, bất giác sắc mặt hơi chậm lại, khoe miệng trong nháy mắt đã phủ lên nụ cười, "Cà phê ta đặt ở chỗ cũ, không cần để ý tôi, chính mình tự đi lấy!"

Lời tuy nói xong Xuân Phong Hóa Vũ, Ti Ti vào phổi, nhưng Lăng Nhuế chợt cảm giận khó nén rồi, "Anh muốn tôi pha coffee cứ việc nói thẳng!" Về phần hại tôi ở một bên đứng lâu như vậy sao?

Tiêu Hạo vừa nghe oán niệm, để cây viết trong tay xuống, ánh mắt lấp lánh, nụ cười sâu hơn, "Tôi không uống, em tự mình uống là tốt rồi." Nói xong, anh không đợi Lăng Nhuế quay đầu lại, tiện tay lại lật qua một trang giấy.

Vừa nghe lời này của Tiêu Hạo, Lăng Nhuế tí mỉa mĩ, hiểu!

Mới vừa rồi Tiêu Hạo mở miệng chẳng lẽ là bởi vì đang đánh điện thoại, sau đó mình hiểu lầm ngồi nhập tọa? Như vậy, mới vừa rồi mình đứng ở bên cạnh anh ta nhìn anh ta lâu như vậy, anh ta sẽ không cho là mình.

Ô ô, Lăng Nhuế hoàn toàn 囧, lại không dám nghĩ thêm. Cứ nhiên mình đứng ở bên cạnh anh ta không nhúc nhích nhìn anh ta chăm chăm nửa ngày, còn cảm thấy đáng về nghiêm túc của anh ta rất là đẹp trai?

Xong rồi, mình cũng thành hoa si rồi.

"Ha ha, Tiêu Hạo, thi ra là uống blue moutant không phải là cậu nha!" Thời điểm Nghê Kiệt trực tiếp đẩy cửa tiến vào, vừa vặn nghe Tiêu Hạo cùng Lăng Nhuế đối thoại. Nhãn châu xoay động, Nghê Kiệt nhìn cả phê trong tay Lăng Nhuế.

"Tiểu học muội, em mạnh khỏe!" Nghê Kiệt đến gần, cười hi hi chào hỏi, "Không nhớ rõ, tôi chính là người lần trước giúp em trả sách?"

Lăng Nhuế nơi nào sẽ không nhớ rõ người này không chỉ một lần dùng quan sát ánh mắt quan sát sinh vật lạ nhìn mình, chợt lễ phép gật đầu, "Nghê Lão sư, ngài khỏe chứ, lần trước thật là thật cảm ơn ngài!"

Người trước mặt rõ ràng sững sờ, một ngón tay chỉ, "Em gọi hán cái gì, Lão sư, tiền sĩ?" Vừa nói chuyện, Nghê Kiệt theo bản năng liền đem đầu lại gần, "Hán thật để cho em gọi hán lão sư?"

Giọng nói tràn đầy nghi ngờ cùng không tin.

"Không có a." Lăng Nhuế nắm chén cà phê vội vàng lui một bước, liền vội vàng lắc đầu. Một cái xưng hô mà thôi, về phần mọi người đánh nhau như vậy sao?

"Vậy em không phải xem tôi là già rồi a, " Nghê Kiệt cười một tiếng, "Không bằng kêu đại ca đi!"

"."

Lăng Nhuế tay run một cái, vạch đen buổi trưa vừa rút đi có vẻ lại hiện ra ngoài, quả nhiên là vật hợp theo loài người chia theo nhóm!

Giương mắt nhìn Tiêu Hạo ngồi xuống ở bên cạnh không nói, Lăng Nhuế phát hiện sắc mặt anh nhìn cũng không được khá lắm.

"Xem ra mười giờ máy bay cậu còn không mệt?" Rốt cuộc, Tiêu Hạo lạnh lùng lên tiếng. Lăng Nhuế cả kinh, trở giọng kiểu này thật đúng là mau!

"Mệt mỗi a, trên dưới mí mắt cũng dính lên cùng nhau, nhưng người Tiêu lão bản có lệnh a, tớ dám không đến sao? Nói đi, là trình tự vận hành nơi nào có vấn đề à?" Nói xong, Nghê Kiệt xoay người ngồi vào bàn làm việc đối diện Tiêu Hạo, "Lăng Nhuế, cũng cho tôi của một ly cà phê Blue Mountain nâng nâng thần!"

"Không có cái ly của cậu." Lăng Nhuế đang định cầm ly giấy, Tiêu Hạo giọng kiêu ra lệnh liền truyền đến.

Rõ ràng có lý do gì mà? Lăng Nhue không quay đầu lại, nếu Tiêu BOSS nói chuyện, vậy mình ngoan ngoãn làm theo là được, huống chi đây là ban kiêm đồng nghiệp của anh ta, mình quan tâm làm gì.

"Chúng tôi có chuyện thương lượng, em trước đi xem sách."

Bưng cà phê đi tới chỗ ngồi của mình, bên tai Lăng Nhue nhưng không như mong đợi có vang lên tiếng Nghê Kiệt tức giận bất bình. Mơ hồ có chút tranh chấp truyền đến, nhưng âm thanh cũng không lớn, hồ nghi bọn họ đang thảo luận hạng mục vấn đề kỹ thuật, Lăng Nhue cũng liền vui đầu nhìn lên sách của mình. Thật đúng là đừng nói, một lý do cà phê đi xuống, đầu óc quả nhiên nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

Sau một tiếng, Lăng Nhue đứng dậy rửa ly từ, lúc ra cửa phát hiện gần bàn của mình hai người cầm một chai nước suối.

Có lẽ là đã nhận ra ánh mắt nghi hoặc của Lăng Nhue, Tiêu Hạo ngừng đầu, "Cậu ta dị ứng đối với cà phê, chỉ có thể uống nước."

"Nha" một tiếng, Lăng Nhue đi ra ngoài. Tiêu Hạo mới vừa rồi là đang cùng mình giải thích ư, nhưng là, tại sao anh ta muốn cùng mình giải thích đây? Vì tự nói với mình anh ta rất quan tâm bạn bè, hay là vì để cho mình nhớ Nghê Kiệt uống nước suối?

Lăng Nhue hoàn toàn không hiểu, lắc đầu một cái, cô cố gắng phòng ngừa nghĩ đến quá nhiều.

Rửa xong cái ly trở về, Lăng Nhue vào cửa liền phát hiện trong phòng làm việc lại thêm một người người, người tới hay là... một trong "Tam Kiếm Khách" cao thủ cứng (hardware)—— tiến sĩ Mã Kien.

Lăng Nhue còn đang định phải chào hỏi, âm thanh Nghê Kiệt liền truyền đến, "Lão Mã, đó chính là Lăng Nhue."

Mã Kien thoải mái đứng dậy gật đầu ý chào, Lăng Nhue vội vàng lễ độ tiếng hô, "Chào Tiến sĩ Mã!"

Ai ngờ, người cả phòng toàn bộ bắt đầu cười, "Tớ liền nói khẳng định cô ấy gọi cậu là tiến sĩ, ha ha, lão Mã, quả nhiên còn là lão a!"

Lăng Nhue lúng túng đứng ở cửa miệng, mặt luống cuống.

"Lăng Nhue vẫn là gọi tên bọn họ đi, Nghê Kiệt, Mã Kien." Tiêu Hạo vừa đưa tay ý bảo, vừa giải thích, "Người quen kêu tiến sĩ, Lão sư cái gì cũng quá khách khí, biết không?"

Lăng Nhue kinh ngạc nhìn gật đầu, cái hiểu cái không, vừa định hỏi cái gì người quen, sau lưng đột nhiên một cổ kinh lực, liền đem mình đánh tới trước.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bị mắng

Chén cà phê trên tay ném một đường vòng cung, mắt tung tích ở trước mắt Lăng Nhue ——

"Mau tránh!" Lăng Nhue không có bất kỳ chần chờ liền hô to. Lời còn chưa nói hết, "Phanh ——" một tiếng, trên sàn gỗ màu đỏ chỉ còn dư chuôi ly ngoan cường mà đánh vòng xinh đẹp đi dạo

Lăng Nhue bĩu môi, chỉ trong nháy mắt, đột nhiên cảm thấy buồn phiền lấp đầy trong lòng, một cái lý do thật tốt cứ như vậy không còn, còn là cái hàng ngoại mình thích!

Tiêu Hạo đến gần dịu dàng hỏi có phải hay không đụng đau, Lăng Nhue không ngừng đầu, đứng tại chỗ bất động, sắc mặt rất khó coi, làm cho người ta hiểu không rõ là thật đụng đau hay là đang đau lòng cái lý.

Snape hiển nhiên bị hỗn loạn trước mắt dọa sợ không nhẹ, hẳn là nhận ủy thác của người tới xin Tiêu Hạo nghỉ phép, thế nào chính mình là một tới liền đã tạo thành hỗn loạn lớn như vậy.

"Cái đó, Lăng Nhue a, mới vừa rồi không có đụng bị thương chứ?" Quyền hành thấp, Snape cảm giác mình cần thiết có một cái phản quan tâm

Lăng Nhue không nói gì, chau mày, thậm chí cũng không liếc hán một cái.

Snape đi lên trước vỗ vỗ đầu vai của cô bày tỏ an ủi, xoay mặt lập tức nụ cười hoà thuận vui vẻ cùng Tiêu Hạo bọn họ chào hỏi, "Mấy vị tiến sĩ, cái này, mới vừa trở về nước liền lại vội nghiên cứu khoa học à nha?" Đi vào phòng làm việc, Snape mới phát hiện ra mình tới hình như không phải lúc. Trên bàn làm việc đang bày một tập tài liệu dày cộm, mấy vị tính giao diện trình tự vẫn còn ở vận hành, linh tinh có mấy tờ giấy rơi trên mặt đất, cũng là tràn đầy trình tự chương trình.

Tiêu Hạo chủ trì hạng mục này lệ thuộc tổ hạng mục trường cao đẳng quốc gia, nói là hạng mục đại học A nghiên cứu khoa học, thật ra thì nòng cốt người phụ trách một cũng không phải là lão sư đại học A. Đối với lần này, mọi người vẫn luôn là rất tò mò, bởi vì không có ai biết SDK phòng thí nghiệm nghiên cứu rốt cuộc là một loại thông tin hiệp nghị như thế nào.

Tự nhiên càng tò mò, lại càng có người thích hỏi thăm

Vì vậy, tại loại này tâm tính thúc giục dưới, Snape không nhịn được tiến lên trước chăm chú nhìn thêm, "Nha, cái trình tự này. Quá phức tạp. . . .
. Quá phức tạp."

"Chu lão sư ——"

"À?" Snape khom lưng đem trên mặt đất giấy nhặt lên, lại nhìn thấy Nghê Kiệt mặt nghiêm túc đến gần.

"Những thứ đồ này ngài là không thể tùy ý nhìn, đưa tôi đi. Còn nữa, gian phòng này hình như cũng không phải là ngài có thể tùy ý tiến vào chứ?" Cơ hồ là báo cho giọng ra lệnh, không lưu tình cảm và thể diện chút nào.

Thời điểm học viện mở hội nghị nhân viên toàn viện đúng là nói qua chuyện này, nói hi vọng mọi người không nên tùy ý thám thính tiến triển nghiên cứu phát triển phòng thí nghiệm SDK, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất Tiêu Hạo ở toàn viện thậm chí còn toàn trường nhanh chóng nhảy lên nổi tiếng. Người đẹp trai, lại ủng hộ lớn như vậy hạng mục, tự nhiên nổi tiếng đã tới rồi.

"Chẳng lẽ." Snape bị chấn động đến, "Các người nghiên cứu là quốc gia cơ mật hạng mục?"

"Chu lão sư, ngài tới chỗ của ta là có chuyện gì không?" Tiêu Hạo lộn trở lại mặt bàn, nhìn như tiện tay đóng các đồng hồ đo nguồn điện, lại thấy phải Snape càng phát ra kinh hoàng, xem ra hẳn đoán được tám chín phần mười!

"Ha ha, cũng không có chuyện gì lớn lắm."

Lăng Nhuế xoay mặt, đột nhiên toát ra một câu nói thâm, "Không có chuyện gì lớn lắm, người liền đừng nát cái lý chúng tôi từ nước Đức mang về."

Lúc cô nói chuyện, Tiêu Hạo đang lướt qua Snape đi tới bên này, nghe nói như vậy lập tức, bước chân hơi dừng lại một chút, sắc mặt cũng đồng thời cơ hồ chuyển.

"Vẫn là chuyện học viện tổ chức trại hè, mới vừa rồi tôi cùng ngài gọi điện thoại tới, hi vọng mấy vị có thể cùng nhau tham gia, dù sao có Lão sư có học sinh, có thể cùng nhau thoải mái trò chuyện!" Snape ngược ngừng xoa xoa tay, có vẻ có chút thật xin lỗi, lại chỉ có thể mình hoà giải, "Tuy nói tùy tiện tới chơi không tốt lắm, chẳng qua ta tới thật đúng là khéo, vừa đúng mấy vị đều ở đây. Xe cũng đã ở dưới, nếu không mọi người dọn dẹp một chút cùng nhau đi theo tôi tiếp được không?"

"Chu lão sư nói là mấy người?" Tiêu Hạo liếc nhìn Lăng Nhuế, thấy cô đau lòng cái lý như thế, chợt phát hiện có lý do tham gia trại hè, thầy trò cùng vui mừng, hình như không tệ!

Xoay mặt, Tiêu Hạo hướng Snape làm ra ánh mắt hỏi ý, giọng nói không nhanh không chậm.

Snape là ai a, hệ điện tử là người đứng thứ nhất nhìn mặt mà nói chuyện, đồng thời cơ hồ liền cười ha hả mở miệng, "Đương nhiên là cùng nhau a, mới vừa rồi Du lão sư vẫn còn ở nói liên lạc Lăng Nhuế không được, rất nhiều Sư đệ sư muội cũng muốn hướng em ấy lãnh giáo học tập kinh nghiệm!"

"Tôi không đi, tôi muốn trở về tức xá." Lăng Nhuế trong lời nói còn mang theo điểm còn sót lại tức giận, khóe mắt lại liếc về hướng cái chén kia, không có ý thức được Tiêu Hạo ở một bên càng xem sắc mặt càng tốt.

Thì ra mình đã thích cái chén kia như vậy à! Lăng Nhuế lại thở dài một cái.

"Thích thì nói, lần sau kêu Hạ Băng mua giúp một đôi nữa trở lại." Tiêu Hạo lại gần Lăng Nhuế, bộ dạng giống như đồ trẻ con, sắc mặt lại hoàn toàn không có không vui như lúc Snape mới vừa vào cửa lúc nãy.

Lăng Nhuế không biết Snape mới vừa nói có phải hay không lời khách sáo, nhưng là thời điểm còn chưa đi vào thang máy cô đã hạ định chú ý muốn trên đường chạy ra.

Trước cửa truy nguyên lâu quả thật như theo như lời nói lúc trước có dừng một chiếc du lịch, Lăng Nhuế mới vừa tính toán mở miệng có chuyện từ chối, đã nhìn thấy Hứa Hủy cùng mấy cán bộ hội học sinh học sinh từ trong xe đi xuống.

"Nhuế Nhuế a, cậu cũng tới rồi a!" Hứa Hủy tiến lên nhiệt tình chào hỏi.

Sau một phen khách khí hàn huyên, Lăng Nhuế liền bị Hứa Hủy kéo lên xe. Nghe lời bạn học hội học sinh, Lăng Nhuế cảm thấy, Snape thật đúng là không có giả vờ khách sáo.

Chỗ ngồi hàng trước cơ hồ toàn bộ đều là Lão sư, Lăng Nhuế nhất nhất chào hỏi, liền bị Hứa Hủy kéo đến chỗ ngồi bên cạnh ngồi xuống.

Trước khi lên xe Tiêu Hạo giao phó để cho mình cùng anh ta ngồi chung một chỗ, cô tự nhiên phải không nguyên ý, tuy nói tất cả mọi người có phần

tham gia trại hè, nhưng là ngồi chung một chỗ thật là lại muốn chiều hiểu lầm. Nhưng cùng Hứa Hủy ngồi chung một chỗ, Lăng Nhuế trong lòng dù sao vẫn là có chút khó chịu nói không rõ ràng. Cũng may sau khi ngồi vào chỗ của mình cô phát hiện, chung quanh một vòng nhiều người đều là học sinh.

"Đây là hoạt động học viện, tớ vốn đang cho là cậu về nhà rồi, sau đó tớ cũng ko a, tớ ai cũng không rõ biết, nhất định rất nhàm chán! Hiện tại thì tốt rồi, có cậu ở đây!" Hứa Hủy miệng ngọt, khoác tay Lăng Nhuế, có vẻ có chút kích động lại đặc biệt thân thiết, "Một hồi hai chúng ta một tổ hái cây dương mai đi!"

Lăng Nhuế xoay mặt nhìn một chút bên trong xe, giống như chỉ có Hứa Hủy coi như là quen thuộc chút, khách khí nói "được".

"Nhuế Nhuế a, con người của tớ tương đối thẳng thắn, nếu là trước kia chỗ nào đắc tội cậu ... ậu không cần để ý a, tớ tuyệt đối là vô tâm."

Lăng Nhuế nghe, nhớ lại Trương Chiêu Dương, đại khái Hứa Hủy nói đúng chuyện kia đi! Vốn là cô và Hứa Hủy cũng không từng có mâu thuẫn gì xung đột, bây giờ bị cô ta nói giống như có cái gì tự đắc rồi. Cười cười, Lăng Nhuế nói, "Nào có cái gì có đắc tội hay không, chúng ta đều là đồng học sao!"

Hứa Hủy có lẽ là đã đi qua vườn cây dương mai, thời gian còn lại trên xe cô ta liền hướng Lăng Nhuế nói về cây dương mai.

Cây dương mai xưa nay thì có mỹ danh "Chỉ ăn không tui", hơn nữa Lăng Nhuế chưa từng có kinh nghiệm hái cây dương mai, vì vậy khi xe lái vào dãy núi nhấp nhô, cây xanh liên tiếp vườn sinh thái thì cô bắt đầu có vẻ có chút không nhẫn nại được, mới lên xe lúc gò bó hoàn toàn quăng ra ngoài chín tầng mây.

Trong núi mặt trời vốn cũng không có chói mắt như vậy, hơn nữa toàn cảnh là màu xanh, hồng □ giọt cây dương mai rủ xuống đầu cành liền có vẻ cực kỳ dễ nhìn. Lăng Nhuế nuốt một ngụm nước bọt, giống như chỉ là suy nghĩ một chút đã cảm thấy chua!

"Úa nước miếng đi!" Hứa Hủy cười trêu ghẹo, "Hắc hắc, thật ra thì, Tớ cũng vậy!"

Vườn cây sinh thái cây dương mai rất lớn, để cho tiện du khách hái, khuôn viên cố ý mở ra năm cái lộ tuyến hái khác nhau. Ở theo đề nghị Hứa Hủy, Lăng Nhuế cùng với cô chọn một cái lộ tuyến nghe nói nhiều người hái nhất.

Một đường từ hái hồng nhỏ đến hoa hồng lớn, rồi đến đại diện mảnh đất, hai người vừa nói vừa cười.

"Lăng Nhuế, chờ một chút, đừng động!" Hứa Hủy lúc nói chuyện, Lăng Nhuế vừa đứng đủ đến một đại cây dương mai, ngừng động tác, dừng lại tại nơi đó.

Hứa Hủy đưa tay từ bên trên Lăng Nhuế lấy xuống một mảnh lá cây dương mai, chợt cười sang sảng, "Nhuế Nhuế sẽ không vốn định đem mình trang phục thành cây dương mai đi, nha, này phải là một khóa xinh đẹp cỡ nào nha, chúng ta đồng chí Trương Chiêu Dương nhất định thích!"

Lăng Nhuế cười tròn mắt, thuận tay hái được viên kia cây dương mai liền đưa tới. Hứa Hủy đầu tiên là sững sờ, sau đó há mồm không mang theo do dự chút nào liền nuốt xuống. Lăng Nhuế thế này mới ý thức được cây dương mai còn chưa có rửa, nữa xoay mặt đã nhìn thấy Hứa Hủy hai hàng lông mày nhíu chặt. Sau nửa ngày, giọng điệu ai oán truyền đến, "Nha, cậu có phải hay không chọn quả chua nhất cho tớ?"

Lăng Nhuế hồ nghi, "Sai rồi, là lớn nhất!" Chợt lại hái được một quả ném thử một chút, nuốt nước miếng, bắt đầu phun đầu lưỡi, "Thật chua! Quả nhiên là trái to không ăn ngon a!"

Hai người hi hi cười cười, liền hái liền ném, chơi được rất vui vẻ, lăng Nhuế cảm thấy Hứa Hủy hình như không có như đồn đãi là người khó chung đụng. Thời điểm đi qua một nửa lộ trình, chợt Hứa Hủy ôm bụng kêu đau, sắc mặt trắng bệch.

"Chẳng lẽ mới vừa cây dương mai bên trong có vi khuẩn?"

"Không phải, là bao tử đau." Hứa Hủy nói không còn hơi sức.

Hứa Hủy có bệnh bao tử chuyện này cơ hồ là cả hệ diện từ tất cả mọi người đều biết, bởi vì cô ấy đã từng nửa đêm bị đưa qua bệnh viện. Nghe nói sau lại trong bọc của cô ấy vẫn chứa nhiều loại thuốc bao tử. Một lần Hoàng Đào bao tử đau hướng cô ấy mượn thuốc, lúc này liền bị hỏi, "Cậu là muốn dạ dày còn như viên bi, hay là muốn viêm dạ dày có thể, hay là muốn cả dạ dày cả tràng hoàn?" Hoàng Đào lúc này ngu, "Còn phân nhiều như vậy?"

Vì vậy, tất cả mọi người nói Hứa Hủy đó là bệnh lâu thành thầy!

"Vậy thuốc bao tử của cậu ở đâu?" Lăng Nhuế không đợi chần chờ, vội vàng hỏi.

". Giống như đem bao. Rơi vào trong xe rồi."

Lăng Nhuế dọc theo đường cũ vội vã trở về, một đường chạy đến cửa chính vườn sinh thái, lại bị nhân viên làm việc cho biết đám bọn người xe du lịch đã sớm lái đến cửa sau sau khi bọn họ xuống xe.

"Thật chứ?" Lăng Nhuế không tin lời nói nhân viên làm việc, mới vừa rồi Hứa Hủy rõ ràng vô cùng đốc định nói xe sẽ ở cửa chính các loại, tự nhiên cô ấy ko lấy dạ dày chính mình nói giỡn. Sờ sờ túi, Lăng Nhuế lúc này mới nhớ tới mới vừa rồi vì có thể chạy mau chút, cô đem toàn bộ gia sản cũng để lại cho Hứa Hủy. Bây giờ muốn gọi điện thoại thông báo Lão sư phái người đi chăm sóc Hứa Hủy, kết quả quá gấp gáp cô số điện thoại của người nào cũng nhớ không nổi.

Lần nữa chạy về đường mòn, trên đường không có một bóng người.

Trong hoảng hốt, một loại tình vi cảm giác đánh tới. Chẳng lẽ Hứa Hủy đã xảy ra chuyện?

Thời điểm Lăng Nhuế vội vàng chạy đến cửa sau, mọi người đã ở tại đó chờ cô gần nửa giờ. Tài xế nét mặt đầy vẻ giận dữ, bất mãn hừ mấy tiếng, liền đi lên xe, "Đạo này, tư cách học sinh, cư nhiên so Lão sư còn lớn hơn."

Không để ý tới nói xin lỗi, Lăng Nhuế bật thốt lên liền hỏi Hứa Hủy có hay không về hàng.

"Lăng Nhuế cậu đều đã làm gì, khiến nhiều lãnh đạo như vậy cùng Lão sư chờ một mình cậu! Thế nào không có quan niệm thời gian, Hứa Hủy người ta đã sớm trở lại!"

"Cô ấy không có việc gì chứ?" Bởi vì không quá yên tâm, Lăng Nhuế vẫn hỏi. Ai ngờ, chủ nhiệm lớp bùng ra một bộ huân người đáng vẻ, "Lăng Nhuế a, không phải Lão sư ngay trước trước mặt người như vậy nói em, chỉ hi vọng là em có thể nhớ, làm việc không thể quá hành động tùy ý. Người có đáng vẻ này, bước vào xã hội là muốn thua thiệt lớn."

Lăng Nhuế đậm mỉm cười, giống như đã bị thua thiệt. Hút hạ lỗ mũi, cô lên xe hướng tất cả lão sư nói xin lỗi, cái gì là cảm điếc ăn hoàng liên, cô coi như là lãnh giáo.

Trở lại chỗ ngồi, Hứa Hủy một bộ ngã đầu ngủ, Lăng Nhuế theo bản năng lật ra balo của mình, điện thoại di động cái chìa khóa quả nhiên đã toàn bộ bỏ vào bên trong. Lười phải chọc phá nếu nói chân tướng, dọc theo đường đi Lăng Nhuế cũng không còn cùng Hứa Hủy nói chuyện gì. Bất luận cô ta là thật bao tử đau, bất luận cô ta là thật nhớ lắm địa điểm xe đỗ, cô không có giúp mình nói rõ tình huống, tất cả cũng liền cũng có thể giải thích!

Lăng Nhuế than thở, hình như chính mình có chút đàn, còn có chút ngu!

Thời điểm xe du lịch dừng ở trạm xăng dầu, Tiêu Hạo đột nhiên đứng ở trước mặt cô, sắc mặt âm trầm cực kì. Không nói hai lời, lôi kéo cô liền hướng cửa xe đi, "Phòng thí nghiệm còn có chút chuyện phải xử lý, tôi đi trước một bước, chừ vị Lão sư chơi được tận hứng!"

Tiêu Hạo sau một phen khách khí giải thích, thì có mấy Lão sư tới giữ lại, khi thấy hấn cố ý, liền cũng không ở cưỡng cầu.

Trở lại phòng thí nghiệm đã là tám giờ tối. Vào cửa, Tiêu Hạo mặt nghiêm túc hỏi, "Em biết hôm nay lỗi ở chỗ nào rồi sao?"

Lăng Nhuế vốn là đầy bụng uất ức, liếc mắt, hướng trên ghế ngồi liệt, "Tôi có chỗ nào sai, tôi quan tâm đồng học không đúng sao?"

"Vấn đề không phải xử lý như ngươi!" Tiêu Hạo nhìn Lăng Nhuế đầu đầy mồ hôi, đưa bình nước suối qua, "Nếu cô ta ngã bệnh không thoải mái, em tại sao không trước tiên thông báo những Lão sư cùng đồng học khác đây? Coi như không có số điện thoại người khác, số điện thoại chủ nhiệm lớp các em cùng với của tôi em dù sao cũng có đi!"

"Bảo cho có thể như thế nào?" Lăng Nhuế ngượng ngừng tiếp một câu lời nói, âm thanh có chút nhẹ.

"Như thế nào?" Tiêu Hạo bất giác nói ra âm lượng lớn, lấy giọng nghiêm túc khiển trách, "Bảo cho một người trong chúng ta là bất luận cái gì, hành động em bị trễ sẽ coi là quan tâm đồng học, chủ nhiệm lớp em cũng chưa có lập trường ngay trước nhiều người như vậy mắng em, em cũng sẽ không khó chịu như vậy cùng lúng túng, càng sẽ không bị người dễ dàng như vậy tính toán; ngược lại, em không cho chúng ta biết, xảy ra chuyện gì liên tất cả đều là trách nhiệm của em!"

Thời điểm nói cho hết lời, ngón trỏ Tiêu Hạo đối diện chớp mũi Lăng Nhuế.

Rũ mắt, Lăng Nhuế biết Tiêu Hạo nói hoàn toàn đúng, nhưng tại sao anh ta không thể đổi một loại phương thức đây? Đánh cuộc một hồi, Lăng Nhuế vận thể nào cũng vận không ra nắp bình nước, mở ra tay tâm vừa nhìn, tràn đầy đồ mồ hôi

"Chịu phục sao?" Tiêu Hạo nhận lấy bình nước suối khoáng, mở nắp, lại trả lại.

Lăng Nhuế thở dài một tiếng, không nói lời nào. Đột nhiên, cô nhớ lại « tuệ người tuệ ngữ » có một câu nói —— lúc bạn phạm sai lầm mà chờ người khác đều tới để mắng bạn là kẻ địch, chờ người khác đều đi mới mắng bạn chính là bằng hữu.

Cho nên Tiêu Hạo sẽ là bằng hữu sao? Lăng Nhuế ngược mắt nhìn Tiêu Hạo, dưới ánh đèn anh ta đứng cách mình rất gần, ánh mắt khuyếch thành, màu mực lưu động.

Khẽ gạt đầu, Lăng Nhuế bình thản nói, "Về sau bảo đảm không bị người khác tính toán."

Đưa tay, Tiêu Hạo gạt tóc tán loạn trên trán cô, giống như là có điểm đau lòng, "Đi rửa mặt, trở lại thì có cơm tối ăn!"

Lăng Nhuế thuận theo gạt đầu, chợt, bên tai một âm thanh rất không hòa hài liền truyền đến ——

"Ai nha, tuyệt đối là cảnh hạn chế a!"

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Thác loạn

Thời điểm Pizza đưa đến, Nghê Kiệt đã sớm bày ra một bộ dáng vẻ sắp chết đói.

Lăng Nhuế nhìn hẩn, nhớ tới hẩn lời mới vừa nói, thoáng nổi giận Vì vậy cô khẽ mỉm cười, khoan thai mở miệng, "Nghê —— sư —— huynh a, thời điểm ngài mới vừa ở cùng Chu lão sư nói chuyện tức giận như vậy, thế nào hiện tại liền . . ."

"Dừng, kêu tên đi." Nghê Kiệt cắn một cái pizza, tiếp tục mở miệng, "Nghê sư huynh, Nghê sư huynh, người là gấu, người là gấu Thật khó nghe! Ta rõ ràng đẹp trai cực kì, nơi nào hình dạng đó rồi hả?"

"Phốc ——" Lăng Nhuế nâng cười, như vậy mới mẻ độc đáo giải thích chính mình như vậy ngược lại là lần đầu tiên nghe được.

Nghê Kiệt thấy Lăng Nhuế không có nói gì tiếp, vì vậy lại mở miệng giải thích, "Mới vừa rồi tất cả đều là giả bộ, em không có nhìn ra sao? Ai bảo người kia không cần thận trọng tâm can bảo bối của Tiêu ——" ai ngờ nói một nửa liền bị Tiêu Hạo cắt đứt.

"Đặc biệt thật tốt nghỉ phép người không phải đi, chạy trở về làm gì?" Tiêu Hạo nói xong, tiện tay liền lấy một chai nước suối đập qua, Nghê Kiệt dễ dàng tiếp được, không chút nào cảm thấy ngoài ý muốn. Nhưng Lăng Nhuế nhìn trong lòng run sợ, này ngộ nhờ thất thủ, này chẳng phải đập ngu?

"Yên tâm, tôi tính toán góc độ cùng lực độ từ trước đến giờ rất chính xác." Nghe Tiêu Hạo nói xong lời này, Lăng Nhuế vội vàng đi tới mặt bàn cầm lên một bình nước, chỉ sợ Tiêu Hạo ý nghĩ nóng nổi nhất thời cũng cho cô đến "Đo thân tính toán".

"Sáng sớm cậu đã biết?" Trầm tư chốc lát, Nghê Kiệt không thể tin nhìn Tiêu Hạo, hình như muốn từ bộ mặt của anh ta trong thần thái đọc được chút nào tin tức hữu dụng, lại chỉ đổi lấy một câu nhàn nhạt chế nhạo.

"Tôi cũng là thấy cô ấy ở đây, sau đó đoán, ai ngờ đều trúng." Nói xong, Tiêu Hạo khoe miệng nâng lên, cười đến lạnh nhạt mà có thâm ý.

Quay đầu, Nghê Kiệt thu hồi thái độ cười đùa, chính thức hỏi Lăng Nhuế, "Hôm nay nữ sinh ngồi bên cạnh em là con gái ‘chủ tịch trường học’, em biết không?"

Lăng Nhuế gật đầu, "Này đã sớm không phải là bí mật gì nữa."

"Vậy em có biết lần này đi vườn cây dương mai là một nguy trang sao?" Tựa như ngờ tới Lăng Nhuế sẽ lắc đầu, Nghê Kiệt cơ hồ không có đình đốn liền trực tiếp nói ra, "Hôm nay những người kia phần lớn không phải là Lão sư hệ điện tử, hi là thầy của tiến sĩ, lợi hại hơn một chút nữa chính là học giả trực thuộc Bộ Giáo Dục Trường Giang, mà qua nghỉ hè bọn họ sẽ làm cái gì, em lại biết không?"

Lăng Nhuế lắc đầu, cái này cô làm sao sẽ biết!

"Là người chăm bảo vệ nghiên bài thi nghiên cứu sinh."

"."

"Phải biết đại diện hệ điện tử đại học A bảo vệ nghiên danh ngạch đây chính là thẻ xanh cả nước thông qua a, không có gì trường học bảo là không thể đi. đến biệt thự Trường Giang nghỉ phép cũng không phải là người bình thường có tiền có thể tiêu phí được là đến , trừ chủ tịch vì tiền đồ con gái có thể nói là vùng tiền như rác rồi."

Nghê Kiệt lau miệng, trước khi đi khỏi lại vỗ vỗ bả vai Lăng Nhuế, "Giúp em nghe ngóng, danh ngạch bảo vệ nghiên cứu sinh có hai suất, cố gắng lên đi, tin tức này là tôi trả phí bữa ăn tối. Ai, còn là pizza của Tiêu Hạo ăn được dễ dàng tiêu hóa a, biệt thự cái gì, đoán chừng ăn còn phải phun ra thôi"

Lăng Nhuế vốn là vô ý tham gia cái gì cuộc thi bảo vệ nghiên cứu sinh, bởi vì muốn thi vào sở nghiên cứu là bằng bản lĩnh thật sự thi, danh sách này muốn cũng không dùng. Lại nói trong lúc này nước có bao sâu, cô cũng không phải là chưa từng nghe nói. Bây giờ suy nghĩ một chút, trên thị trường này danh ngạch bảo vệ nghiên cứu sinh công khai ghi giá đến 10 mấy vạn, đoán chừng cũng không phải là không có lừa làm sao có khối rồi !

Trải qua sự việc này, Lăng Nhuế đối với chủ nhiệm lớp đường hoàng cổ động cuộc thi bảo vệ nghiên cứu sinh càng thêm chẳng thèm ngó tới. Nếu nhất định là "Thái tử bồi thi", này cần gì còn phải đi gia tăng độ chân thật trò chơi trống rỗng làm gì, để danh tiếng của mình đi lên ào ào người khác? Lăng Nhuế cảm thấy, kể từ bị Tiêu Hạo một phen dạy dỗ, tự xem vấn đề thành thực hơn nhiều, mọi việc nghĩ xa hơn tưởng tượng, nghĩ kỹ rồi mới làm!

Học kỳ năm tư cơ bản thuộc về không có lớp cố định, bởi vì vẫn còn ở kỳ hiệp nghị, Lăng Nhuế danh chánh ngôn thuận sống ở phòng làm việc của Tiêu Hạo đọc sách. So sánh với những người khác giả dối cùng giả nhân giả nghĩa, Tiêu Hạo hình như càng có thể để cho cô cảm thấy an tâm, loại cảm giác đó rất phức tạp, chưa nói tới từ đâu mà đến, ít nhất Lăng Nhuế cảm thấy Tiêu Hạo sẽ không hại cô.

Mấy ngày nay Tiêu Hạo hình như rất bận, cả ngày không có ở đây phòng thí nghiệm, nhưng lại đều sẽ thần kỳ ở khoảng năm giờ xuất hiện tại phòng làm

việc, sau đó cùng Lăng Nhướ cùng một chỗ mà rời khỏi. Nếu là lúc trước, Lăng Nhướ tất nhiên sẽ cảm thấy anh ta là tới giám sát , nhưng là không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần có ý nghĩ chửi bới anh ta thì một góc trong lòng thường sẽ xồng ra một cổ cảm giác tội ác.

Nhìn hộp cà phê vừa đầy này, Lăng Nhướ cảm khái, thu mua một người quả nhiên là trước bắt đầu từ dạ dày!

Đứng ở cửa thang máy, Lăng Nhướ nhìn Tiêu Hạo ấn phím

Bà vai to lớn, thân hình cao to, một cổ thân thiết không nói ra được cảm giác quen thuộc đánh tới

Hình như kể từ khi anh ta trở về nước, mình cũng chưa có ngày nào là một mình đi thang máy trở về, đối với sự kiện thang máy sửa chữa, Lăng Nhướ thừa nhận trong lòng của mình vẫn có chút ám ảnh, huống chi cuối mùa thu đã tới, ngày tới càng ngày càng sớm. Mà sự hiện hữu và đi theo của anh ta, hình như vô hình đang làm tan rã ám ảnh đó.

Theo hiệp nghị, Lăng Nhướ cần giúp Tiêu Hạo không có thù lao tới tháng tư sang năm, nhưng bởi vì trên đường bởi Tiêu Hạo tham gia một dạ tiệc IEEE, hiệp nghị cũng liền súc giảm đến nửa năm

Ngày mai, chính là ngày hiệp nghị kết thúc.

Buổi tối, Lăng Nhướ rồi rả nghĩ Là mình cuốn chăn nệm ngoan ngoãn đi thôi, hay là chào hỏi nói một tiếng?

Qua lại trở mình mấy lần, Lăng Nhướ thừa nhận mình rất không thua kém mất ngủ.

"Nhướ Nhướ, cậu cũng mất ngủ sao?" Tô Mẫn Mẫn lật người, nhỏ giọng hỏi.

"Thế nào?" Ở trong ấn tượng Lăng Nhướ, Tô Mẫn Mẫn rất ít mất ngủ, cái loại cơ hồ hơi dính gối đầu liền nằm ngủ ..., dù là lần trước thi cấp sáu cũng vậy, cậu ta cũng không chút nào bởi vì khẩn trương mà không ngủ được. Có lẽ là trực giác, Lăng Nhướ cảm thấy Tô Mẫn Mẫn tâm tình có chút trầm thấp, thấy cậu ta nửa ngày không có trả lời, liền còn nói, "Tớ còn không ngủ được, có chuyện gì sao?"

"Ách. Không sao, cậu tốt nhất chuẩn bị cuộc thi đi, tớ chính là tâm tình không được tốt lắm, nếu là cậu đã thi xong nghỉ đông có thể cùng tớ về Bắc Kinh, tớ liền lập tức có thể tốt lắm."

Lăng Nhướ nhỏ giọng cười, "Cậu có bị ngốc hay không?"

". Thật ra thì, tớ xác thực có chút ngốc."

Vài ngày sau đó Lăng Nhướ không thấy Tô Mẫn Mẫn không có phương diện nào kỳ quái, liền lại một cửa ý định suy tính tới vấn đề hiệp nghị mình và Tiêu Hạo.

Chuyện hình như kéo mấy ngày rồi, ngày này, Lăng Nhướ quyết định đem nói chuyện rõ ràng. Bởi vì buổi sáng đi hiện trường ghi danh thi nghiên cứu xác nhận, thời điểm Lăng Nhướ đi tới phòng thí nghiệm đã là hai giờ chiều.

Vào cửa để túi sách xuống, Lăng Nhướ đang định mở miệng, Tiêu Hạo đột nhiên tới một câu, "Từ hôm nay trở đi mười giờ tối lại."

"Tại sao?"

"Tôi gần đây cần làm thêm giờ, em không phải là cũng muốn học thi nghiên cứu sinh sao?" Tiêu Hạo ngẩng đầu dừng bút, "Chẳng lẽ phòng học còn có chỗ ngồi để cho em tự học?"

Lời này quả thật nói đến vấn đề Lăng Nhướ lo lắng nhất. Suốt đêm phòng học chỗ ngồi đích xác bị người chiếm càn sạch rất sớm, coi như may mắn có mấy chỗ ngồi không ai chiếm, cũng bị một đồng sách chiếm cứ. Nghi hê đi qua, Lăng Nhướ liền nghe nói Trương Chiêu Dương đón nhận lời mời ở nước Mỹ, chỉ là còn rối rắm chi tiết mà chậm chạp không có làm thị thực. Nói đi nói lại, hiện tại cô thi nghiên cứu ngay cả bạn cũng mất!

Đối với cách nói của Tiêu Hạo, Lăng Nhướ không phải là không có động lòng, thứ nhất phòng làm việc của Tiêu Hạo tuyệt đối an tĩnh, thứ hai thời điểm trời lạnh nơi này còn có máy điều hòa không khí. Chỉ là, mình là không phải quá tính toán chứ?

Do dự nửa ngày, Lăng Nhướ gật đầu nói, "Chỉ là có một điều kiện, anh ngày nào không đến làm thêm giờ cần thông báo trước cho tôi."

"Em sợ đi thang máy một mình?" Tiêu Hạo cơ hồ bật thốt lên.

Đối với suy đoán vô căn cứ như thế, Lăng Nhướ không cấp cho câu trả lời, nhưng vẫn là thoáng rung động.

Thời gian bắt gác qua đến ngày một tháng năm thi nghiên cứu sinh.

Tiền tam vòng cuộc thi, Lăng Nhướ ở trạng thái học được tương đối. Trần đầy tự tin đi vào bài thi chuyên ngành cuối cùng của cuộc thi, bắt được đề bài thi, Lăng Nhướ đột nhiên cảm thấy mình muốn "Lật thuyền trong mương" rồi !

"Chưa từng gặp qua đề mục biến thái như vậy a!" thời điểm Tô Mẫn Mẫn tới kiểm tra trường đón Lăng Nhướ, bên tai tràn đầy tiếng oán niệm của người khác.

"..... Cậu nói người ra đề mục làm sao có thể ra đề mục khó vậy chứ?" Lăng Nhuế tay có chút khê phát run, còn chưa từ tâm tình khẩn trương hồi hồn.

"Người dễ dàng người khó khăn." Tô Mẫn Mẫn thật sự không biết nói cái gì cho phải, đại khái đề mục thật sự là rất khó đi, nhưng Lăng Nhuế mạnh nhất không phải là bài chuyên ngành sao?

"Nhưng cũng không khó như vậy a..... Cậu nói....."

Này nghiên cứu sinh quả nhiên không phải người bình thường có thể thi! Nhìn tâm trạng Lăng Nhuế, Tô Mẫn Mẫn may mắn mình không có đầu óc nóng lên. Một hồi lâu, cô lớn mật đề nghị, "Chúng ta đi mua đồ nha, nghe nói tiêu tiền có thể làm cho người nhanh chóng vui vẻ, như thế nào?"

"Thôi!" Lăng Nhuế vẫy vẫy tay, thời điểm đang ở Tô Mẫn Mẫn cho là cô không đi, cô lại đột nhiên mở miệng, "Dù sao cũng không có chuyện làm, đi Shopping! Nhưng là, tờ đây tiền là giữ lại mua vé máy bay về nhà với cậu, ngộ nhờ một hồi mua xong rồi....."

"Phần cho cậu sớm có người tính xong rồi!" Chỉ sợ Lăng Nhuế lại đổi lời nói, Tô Mẫn Mẫn vội vàng nói tiếp.

Ai, quả nhiên thi nghiên cứu không dễ a, liền ngay cả Lăng Nhuế này thi xong đều không bình thường! Thời điểm đi ra cổng trường, Tô Mẫn Mẫn cảm khái.

Không biết tại sao, thời điểm Lăng Nhuế cảm thấy Tô Mẫn Mẫn nói tới vé máy bay, trên mặt đã hiện lên hận ý trong nháy mắt, ngăn ngừi dừng lại, liền cũng không có nữa tung tích.

Thời điểm đi ngang qua cửa hàng lâu một, đang đi một người nữ sinh đột nhiên"A" mà kinh ngạc than một tiếng.

Mọi người dừng bước thuận thể vừa nhìn, cửa sổ sát đất bên quán cà phê Costa, một cô gái đáng dấp nhu mỷ đang khóc bù lu bù loa. Da thịt trắng nõn, gò má tình xảo, một đôi thủy mâu cực kỳ chọc người rù lòng thương xót. Mà đối diện với cô ấy là đang ngồi một nam tử, thì thỉnh thoảng đưa lên mấy trang giấy khăn, có vẻ cực kỳ kiên nhẫn.

"Tiểu tình nhân gây gỗ thôi mà, không có gì đẹp mắt, đi thôi!" Tô Mẫn Mẫn lôi kéo tay Lăng Nhuế, len qua mọi người liền hướng đi vào bên trong.

"Không phải a, các cậu nhìn, người kia đáng dấp thể nào giống như tiến sĩ Tiêu à?"

Lăng Nhuế vừa nghe, nhanh chóng quay đầu lại, ánh mắt khóa mặt bên người nam nhân kia. Gương mặt này..... đúng là suốt cả nửa năm mặt cô nhìn của.....

Tuyệt đối không sai rồi, là Tiêu Hạo!

Nhưng là, tại sao là anh ta đây? Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế cảm giác mình mâu thuẫn.

"Lăng Nhuế, đó là người nhà tiến sĩ Tiêu à?"

Chẳng lẽ tất cả mọi người cho là mình là bạn gái thật sự của Tiêu Hạo sao? Vậy anh ta nghĩ như thế nào đây?

Lăng Nhuế cúi đầu nhìn giấy, giờ khắc này cô không thể không thừa nhận danh tiếng Tiêu Hạo nếu so với chính mình tương tượng mạnh hơn. Trong mấy tháng này, vô luận mình cố gắng giải thích như thế nào, quay đầu lại cũng chỉ là càng tỏ càng đen.

Nhưng là, nếu anh ta có bạn gái, vậy tại sao còn có thể dễ dàng tha thứ lời đồn đại tùy ý như thế, tại sao còn phải cùng mình dấn dấp không rõ?

Lăng Nhuế cảm thấy, mình mở bắt đầu có phản ứng hóa học rồi, vẫn có thể tạo cái loại hình kia... Loại hình, bởi vì tâm của cô, dạ dày cô, ngũ tạng lục phủ của cô bắt đầu càng phát ra buồn cực kỳ.....

"Đi thôi, không phải nói muốn mua quần áo sao?" Thật vất vả quyết tâm chèn ép cảm xúc vi diệu, Lăng Nhuế trên mặt giả bộ bình tĩnh như thường ngày.

"..... Lăng Nhuế, cậu..... Thật không ngại sao?" Bạn học do dự nửa ngày, còn là đánh vỡ nôi cát hỏi như thế.

Nếu là dĩ vãng, Lăng Nhuế liền chỉ coi cười giỡn một dạng nghe qua rồi, trong mấy tháng này, lời như vậy hơn nhiều, nếu là những câu đánh nhau, này sống được thật sự là quá cực khổ. Thế nhưng một lần cũng không biết thế nào, đáy lòng chợt liền xông ra tỷ đầu xúc động.....

"Đi thôi!"

Nhìn nửa ngày, Lăng Nhuế rốt cuộc còn là chỉ nói hai chữ. Hình như, trầm ổn như thế cũng là Tiêu Hạo □ ra ngoài.

Sau khi ti mi nghĩ, Lăng Nhuế cảm thấy Tiêu Hạo cùng mình không chút nào bất kỳ quan hệ gì, anh ta yêu tìm ai đó là tự do của anh ta, mình tội gì vì chút chuyện nhỏ này tức giận a!

Đúng, không tức giận, không tức giận.....

Sau khi trong lòng ám hiệu nửa ngày trời, Lăng Nhuế vẫn cảm thấy lần này giống như thật động khí rồi, thật rất không động khí rồi.

Quay đầu lại, Lăng Nhuế vừa liếc nhìn hai người tình tọa đi chung với nhau, nữ đã dừng lại nước mắt, bùng chén cà phê đang cười, mặt xuân phong hả hê. Anh ta có lẽ là nói lời ngon tiếng ngọt gì đi, Lăng Nhuế không nhận được suy đoán.

Ở trong lòng than thở, Lăng Nhuế mua ba áo đầm, hai cái quần jean, đổi điện ảnh mất Tô Mẫn Mẫn kinh ngạc, Lăng Nhuế vẫn cảm thấy chưa đã ghiền, phát tiết được không đủ hoàn toàn a!

Thì ra là, anh ta thế nhưng đã bắt đầu ảnh hưởng tâm tình của mình rồi. Thời điểm soi gương, trong đầu đột nhiên toát ra tới một câu nói, sau đó nhanh chóng bị Lăng Nhuế dứt khoát bóp chết hần hoi.

Nhất định không phải vậy!

Cô chỉ là. Chỉ là bởi vì bài chuyên ngành thi không được khá, tâm tình buồn bực mà thôi.

Một cái áo khoác ngoài, Lăng Nhuế ra sức soi nửa ngày, thời điểm hồi hồn, Tô Mẫn Mẫn cùng toàn thể nhóm người ngồi nghỉ ngơi trên ghế.

". Nhuế Nhuế, tớ nghĩ muốn ăn cơm." Tô Mẫn Mẫn cơ hồ là kêu rên.

Một bên nữ sinh vội vàng phụ họa, "Cậu mua nữa, chúng ta cũng gánh không nổi rồi, cậu xem——"

Lăng Nhuế liếc mắt nhìn mặt đất, thoáng chốc kinh sợ đến, cô cư nhiên. Cư nhiên mua nhiều như vậy?

"Tiểu thư, cái này áo khoác cần cũng bọc lại sao?" Quầy tiểu thư khách khí tiến lên hỏi thăm.

"Lấy! Cái đó, phiền toái tìm cái túi đẹp mắt một chút!" Không đợi Lăng Nhuế trả lời, Tô Mẫn Mẫn liền giọng khách át giọng chủ rồi. Chồng lại Lăng Nhuế quăng tới chất vấn ánh mắt, Tô Mẫn Mẫn ngượng ngùng cười một tiếng, "Bộ y phục này tớ mời khách, bồi thường thất tình cho cậu, chúng ta đi ăn cơm đi!"

Lăng Nhuế tròn to hai mắt, "Người nào thất tình?"

"Ừm, tớ thất tình. Ách, còn nữa, vé máy bay cũng tớ bao." Ánh mắt này, quá dọa người a! Tô Mẫn Mẫn vỗ vỗ bộ ngực, định thần.

"Vội vàng đi vào thay quần áo đi, sau đó chúng ta đi ăn mừng cậu và tớ một dạng độc thân nha!" Tô Mẫn Mẫn đem Lăng Nhuế đẩy mạnh phòng thay quần áo,

"Thất tình vẫn còn rất vui mừng?"

Lăng Nhuế thay quần áo xong vừa mới chuẩn bị từ trong phòng thay đồ ra ngoài, bên tai liền truyền đến hơi có vẻ âm thanh thanh liệt. Giọng nói quen thuộc để cho cô đang nắm tay cầm cái cửa liền ngừng lại, còn chưa nghĩ phải cùng làm ra phản ứng nào, liền nghe Tô Mẫn Mẫn đáp lễ, "Dù sao cũng tốt hơn cuồng xem mắt một chút!"

Anh ta?

Cư nhiên bị Tô Mẫn Mẫn nói thành là cuồng xem mắt?

Lăng Nhuế nhất thời cảm thấy đề mục bài thi thi nghiên cứu sinh khó khăn cùng so sánh với lời này, quả thật thành chuyện nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giải thích

editor: Đồng Sương

Hạ Băng kéo Nghê Kiệt đứng ở sau lưng Tiêu Hạo, nghe được lời nói của Tô Mẫn Mẫn hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong miệng nữ sinh kia "cuồng xem mắt" chẳng lẽ là Tiêu Hạo?

Mặc dù trong lòng rất tò mò, nhưng Nghê Kiệt chỉ đi lên trước lấy cùi chỏ dựa vào Tiêu Hạo lúc này sắc mặt đã sớm tối lại, "Vì đáp tạ cậu mới vừa rồi giúp chăm sóc Hạ Băng nhà tớ, buổi tối tớ mời khách, đi thôi!" Lời nói có điểm giống giải vây, lại mang một ít ý xem trò vui.

"Tớ cảm thấy được cậu nên mang cô ấy đi khoa mắt khám xem một chút" Tiêu Hạo xoay người, phát phát tay, "Tớ buổi tối có chuyện, ý tốt của cậu tớ nhận, ngược lại chỉ cần Hạ Băng đưa mấy bộ y phục là được."

Thật ra thì, Nghê Kiệt cũng không phải thật nghĩ thầm mời Tiêu Hạo cùng đi ăn tối, dù sao bạn gái mà từ nước Đức thật xa xôi bay trở về lễ mừng năm mới thật sự không dễ dàng. Hai người bữa tối dưới nến, hiển nhiên nếu so với ba người bàn vuông yếm có tình thú hơn nhiều. Trước mặt Tô Mẫn Mẫn, Nghê Kiệt cảm thấy có chút ấn tượng, hình như là bạn cùng phòng của Lăng Nhuế. Cho nên, nếu cô ấy đi dạo phố ở chỗ này, như vậy trong phòng thay quần áo phải là.

Dứt khoát nói tiếng "tốt", Nghê Kiệt ôm Hạ Băng liền hướng cửa thang máy đi tới.

"Tốt cái gì nha, anh ngại mời người nhà ăn một bữa cơm nói lời cảm ơn à!" Hạ Băng có chút bất mãn cách làm của Nghê Kiệt.

"Cái đó người nào của người ta đang ở chỗ này, anh không làm bóng đen chính là lời cảm ơn tốt nhất rồi, em hiểu!" Nghê Kiệt giải thích hàm hồ, nhưng cũng vừa đúng.

"A ——" Hạ Băng mặt khiếp sợ, "Chẳng lẽ Tiêu Hạo"

"Em đoán không sai, cái ly kia cũng là bởi vì cô ấy thích mới nhờ em mua Nếu không em thật đúng cho là Tiêu Hạo tâm huyết dâng trào muốn khu vực nhô lên ở giữa đường chén cà phê?"

Hạ Băng tò mò quay đầu lại, đúng lúc thấy Lăng Nhuế đi ra.

Đẩy cửa đi ra ngoài, Lăng Nhuế đã nhìn thấy Tô Mẫn Mẫn gương mặt thật xin lỗi, "Ha ha. tiền sĩ Tiêu, thật là trùng hợp, thật là trùng hợp! Mới vừa rồi đó là hiểu lầm a, hiểu lầm, thì ra cô ấy là người nhà tiền sĩ Nghê"

"Mua không ít thứ sao?" Tiêu Hạo giống như là không có nghe thấy Tô Mẫn mẫn lời nói, hay hoặc giả là cố ý cắt đứt. Anh nhắc cái túi trên đất một cái, rất tùy ý mở ra, rút ra món đồ vừa mới mua là áo khoác vàng nhạt, xoay mặt hướng về phía Lăng Nhuế bình luận, "Tôi lại cảm thấy em mặc màu đỏ sẽ đẹp mắt hơn, đi đổi màu đỏ đi!"

Lúc không có Tiêu Hạo ko cảm thấy, nhưng bây giờ vừa thấy, Lăng Nhuế chợt cảm thấy tức giận trong lòng vốn từ từ tiêu tán lập tức lại đột nhiên dâng trào, "Cũng không phải là mua mặc cho anh xem, anh không có quyền lên tiếng! Thích xem người mặc áo khoác màu đỏ, thì mua lại để cho bạn gái anh ở nhà mặc cho một mình anh nhìn!"

Lăng Nhuế nghĩ thầm, hiệp nghị a, ngay từ thời điểm lúc tháng mười một liền đến kỳ rồi, Tiêu Hạo cũng không phải là Lão sư ở trường học, nhiều nhất chỉ là người phụ trách hạng mục, lại nói mình cũng cũng sắp tốt nghiệp, sau này ai đi đường nấy, cô lại cũng không cần kiêng kỵ anh ta cái gì. Vì vậy, lời này Lăng Nhuế nói đặc biệt lớn tiếng, nói xong sa sầm mặt vừa mạnh mẽ trừng mắt nhìn Tiêu Hạo một cái.

Tiêu Hạo vốn là không nhìn ra về mặt gì, nhưng nghe xong lời này nhất thời nở nụ cười, ngay cả ánh mắt nhìn chăm chú vào Lăng Nhuế cũng bắt đầu loang loáng rồi. Đôi tay ôm ngực, ngón tay thon dài có tiết tấu gõ cánh tay, không nói gì, lại làm người khác có một loại áp lực vô hình.

Làm mấy bạn đồng học đến lôi kéo ống tay áo Tô Mẫn Mẫn, nhẹ giọng đề nghị, "Nếu không chúng ta đi trước đi, bọn họ này giống như là còn giận đối nữa à?"

Tô Mẫn Mẫn mỉm cười, "Bỏ đi để Lăng Nhuế trách tội sao, đây chính là cậu đề nghị nên làm à?"

Đồng học đề nghị gật đầu liên tục, "Đúng a, đúng a, tớ vừa thấy tiền sĩ Tiêu liền sợ, đi nhanh lên đi, lại nói giữa bọn họ hiểu lầm, chúng ta cũng không dễ dàng dính vào, ngộ nhờ cửa thành này cháy, cái ao cá nhỏ này của chúng ta còn không xui xẻo theo a!"

"Đúng đúng đúng!" Tô Mẫn Mẫn gật đầu liên tục.

Cứ như vậy ở thời điểm Lăng Nhuế còn không có chú ý tới, cô liền bị Tô Mẫn Mẫn cùng đồng học có ý để lại.

Nhân viên quầy cảm túi đi tới trước mặt Lăng Nhuế, khách khí, "Chào mừng cô lần sau lại đến!"

Lăng Nhuế ngẩng đầu nghi ngờ, mình còn chưa trả tiền, làm sao lại gói kỹ?

"Bằng hữu của cô ở lúc cô thay quần áo lúc đã giúp cô thanh toán rồi!" Nhân viên liền nhìn ra về mặt khách hàng nghi ngờ, tự nhiên thanh thân giải đáp nghi vấn, sau lại đưa tới một giọng nói ngọt ngào mỉm cười.

"Cậu ấy thật đúng là mời khách?" Lăng Nhuế quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra Tô Mẫn Mẫn đã sớm mất tung ảnh.

"Hai vị bạn của cô mới vừa ở từ bên kia thang máy đi xuống trước rồi. Chỉ là, tiền là vị tiền sinh này trả." Nhân viên cửa hàng một lần nữa khiến Lăng Nhuế mờ mịt —— Tiêu Hạo thay mình trả tiền?

"Đi thôi!" Tiêu Hạo cầm túi mua hàng trên đất lên, cười đến thông dong, hình như không hề có một chút nào bị lời nói vừa nãy của Lăng Nhuế làm tức giận.

"Không nhờ anh xách! Còn nữa, tiền trở về thì sẽ trả cho anh." Lăng Nhuế muốn đưa tay tới đoạt, Tiêu Hạo người cao, khoát tay, Lăng Nhuế không có chụp đến liền hụt, va vào ngực Tiêu Hạo.

Một đôi vợ chồng trung niên đi qua, người vợ nhất thời cảm khái, "Xem tình nhân nhỏ người ta có nhiều tình cảm ghê, anh bây giờ cũng không muốn giúp một tay xách túi mua hàng rồi, ài, quả nhiên lấy về nhà thì không phải là bảo vật a!"

Người chồng quay đầu lại liếc nhìn, "Năm đó anh cũng không phải là như vậy theo đuổi em sao? Đưa túi cho anh!"

Nhìn đôi vợ chồng này đi xuống thang máy, Lăng Nhuế thế này mới ý thức được hành động mới vừa rồi của mình quá mức đột ngột, chợt đẩy Tiêu Hạo, "Đều là anh làm hại, lại bị người khác hiểu lầm!"

Tiêu Hạo thẳng băng đứng lại, chẳng biết xấu hổ nói tiếp, "Em đều nói là hiểu lầm, vậy em sợ cái gì?"

Lăng Nhuế giận, "Anh, cường tình đoạt lý!" Vợ vội vàng vàng lui hai bước, cô cố ý cùng Tiêu Hạo bảo trì khoảng cách nhất định, nếu anh thích giở xách, vậy thì xách đi, dù sao y phục cũng là anh mua!

Thang máy xuống hai tầng, đang lúc Lăng Nhuế bình phục lại tâm tình, dường như ảo tưởng trả thù Tiêu Hạo là tùy từng xách giỏ thì một hơi âm thanh quen tai truyền đến, lần này kêu không phải là tên của cô, mà là Tiêu Hạo.

"Tiêu Hạo bồi bạn gái đi dạo phố à, ơ, thật đúng là mua không ít đồ a!"

Liếc nhìn trong tay Tiêu Hạo bao lớn bao nhỏ, nhìn lại mình một chút hai tay trống trơn, Lăng Nhuế liền muốn độn thổ!

Thời điểm quay đầu lại, Lăng Nhuế thấy viện trưởng đang đứng trong thang máy ở phía sau bọn họ, trên cao nhìn xuống cười.

Ông ta không phải vẫn luôn theo ở phía sau chứ? Không còn kịp hối hận cùng ảo não, Lăng Nhuế lắp bắp chào hỏi, ". Chào Viện trưởng!"

"A, là Lăng Nhuế a, nha, thầy mới vừa rồi còn không nhìn ra a, ha ha."

Lần này, Lăng Nhuế hiểu như thế nào tự chui đầu vào lưới rồi, người ta rõ ràng gọi là Tiêu Hạo, mình làm sao nhất định quay đầu lại đây? Quan tâm chuyện của hắn như vậy làm gì đây? Nhìn viện trưởng cùng với viện trưởng phu nhân đi xa, Lăng Nhuế chỉ muốn vội trở về tức xá.

"Muốn đi nơi nào ăn cơm?" Tiêu Hạo đem túi mua hàng bỏ vào xe chỗ ngồi phía sau, sau đó mở ra chỗ ngồi kế tài xế cửa xe.

Lăng Nhuế chỉ lo đi theo anh, lại không nghĩ rằng anh trực tiếp dẫn mình tới nhà để xe. Vừa nghĩ tới mình đi theo anh tự nhiên như vậy, Lăng Nhuế chợt dạ nóng nảy, "Anh tại sao đem đồ của tôi đặt ở trong xe của anh?"

"Ăn cơm xong liền trả lại cho em, tôi lại không thể mặc." Tiêu Hạo nói như gió nhẹ nước chảy, không chút nào cảm thấy lời này làm cho người ta nghe có chút vô si.

"Anh không phải là ở Costa ăn uống qua rồi sao?" Lăng Nhuế nói xong liền hận không đánh mình một cái.

Nói xong, chỉ trong nháy mắt liền tron ngược. Cô, này là nói cái gì nha! Chết chắc, xong đời, cô lại dám bát quái cuộc sống riêng Tiêu BOSS!

Lăng Nhuế muốn roi lệ rồi. Xem ra, hôm nay quả nhiên là dùng não quá độ.

"Cô ấy là bạn gái Nghê Kiệt, gọi là Hạ Băng, lần sau có cơ hội giới thiệu cho em biết. Ly cà phê cũng là cô ấy giúp một tay mua về, không có tìm được giống nhau như đúc, kém một chút màu sắc, chỉ là căn bản không sai biệt lắm. Tôi đặt ở phòng thí nghiệm rồi, học kỳ sau em trực tiếp sử dụng thôi."

Trong đêm tối, đèn nê ông lóe sáng ko chân thật lắm, vòng tròn vàng sáng, chiếu lên người cảm muốn say, giống như say những lời của người kia. Lăng Nhuế nghe ko hiểu hết được, anh là đang giải thích, đối với mình giải thích? Nhưng là cần gì đây? Là sợ mình hiểu lầm sao? Còn có cái ly kia, anh ta cư nhiên thật bởi vì chính mình thích lên nhờ người ở thật xa từ nước Đức mua về, cái này có phải hay không quá mức sinh ngoại à?

Một giây sau, một ý niệm cực lớn mật chui ra khỏi đầu —— chẳng lẽ, Tiêu Hạo thật giống như lời đồn đãi là thích mình? Cho nên mới phải gấp cùng mình giải thích như vậy?

Đối mặt trong đầu xuất hiện ý niệm như vậy, Lăng Nhuế thật bắt đầu hoài nghi. Nhưng suy đi nghĩ lại nửa ngày, cô cũng không có kết luận, tự nhiên càng không có dũng khí hỏi ra lời.

Bị buộc ăn một bữa ăn theo tiêu chuẩn bữa ăn tây này, thời điểm trở lại bên trong xe, Lăng Nhuế không nhịn được nhỏ giọng oán giận, "Muốn mập lên rồi !"

"Em hôm nay dùng não quá độ, vốn là nên hảo hảo bồi bổ, lại nói cơ hội đầu bếp nhà anh tự mình tay cầm muôi cũng không phải là dễ dàng là có thể ra tay như vậy, coi như thay đổi khẩu vị."

Lời nói này rất đúng trọng tâm, Lăng Nhuế nghe được rất thoải mái, quay đầu lại, Tiêu Hạo đang nịt dây nịt an toàn, gò má anh tuần bị ánh sáng bao quanh đành bỏ đi mấy phần nho nhã không câu nệ. Lăng Nhuế dựa lưng vào nệm ghế, ngheo đầu, rất vừa lòng nhắm mắt, hình như Tiêu Hạo luôn có biện pháp để cho mình dễ xuống ghế phòng a, thờ dài một tiếng, Lăng Nhuế muốn nói lại thôi.

"Có lời cứ nói" Tiêu Hạo nhìn qua gương chiếu hậu, nghiêng đầu nhắc nhở, "Nếu là muốn ngủ trước hết đem dây nịt an toàn vào, đến trường học tôi sẽ

gọi em tỉnh."

Mặc dù cuộc thi đi qua đầu óc là rất mệt mỏi, nhưng Lăng Nhuế cũng không có buồn ngủ, chỉ là có lời giầu ở trong lòng, vừa nghĩ tới mình từ chiến trường cuộc thi nghiên cứu ồn ào náo động mà mê đắm tan tác xuống, cô cũng khó chịu. Vì vậy, xe còn cách trường ko xa, Lăng Nhuế liền không nhận được.

"Tiêu sư huynh biết chúng ta tỉ lệ việc làm ngành sao?" Bởi vì cuộc thi buổi chiều thật sự là thi là không như thế nào, Lăng Nhuế quyết định trước nói bóng nói gió mình một chút nghề nghiệp tương lai.

"Thành tích không phải còn chưa có sao? Cái người này sao đã mau nộ khí giới rồi hả?"

Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Đồng nhất nói, Lăng Nhuế liền vỗ đề.

Tự nhiên vỗ đề không phải nước mắt, mà là nước miếng nước miếng!

"Cái gì nha, cái đó Lão sư ra bài thi thật biến thái chết!" Hoàn toàn giọng khinh bỉ.

"Biến thái?" Tiêu Hạo hỏi ngược lại, giọng nói không chút nào bất thường. Giống như là bị kích lệ, Lăng Nhuế tiếp phát biểu ngôn luận, "Không thể như vậy sao, cái đề mục kia trở ra toàn bộ cực kỳ khó, cái gì ngành kiện (hardware) á..., Software á..., lại nhai cả ngày xuất ra một đồng lớn, quả thật giống như là đang nổ, đang lấy quá mức ko cần thiết."

"Em cảm thấy đề mục này trở ra giống như là nói khoác?" Tiêu Hạo lại một lần nữa cắt đứt.

"Đúng vậy a, anh không phải biết a, mọi người ra khỏi trường thi toàn bộ đều đang chửi Lão sư, đều nói hần."

"Cho nên, em cũng mắng?"

Lăng Nhuế lắc đầu, cô không nhớ rõ mình không phải cũng mắng.

"Vậy thì tốt!" Lăng Nhuế không hiểu nhìn Tiêu Hạo, đây coi như là đang khen mình phẩm đức cao thượng sao?

Thoáng dừng một hồi, Tiêu Hạo mở miệng giải thích, "Đề mục là có ý ra sao khó khăn, năm nay hệ điện tử liền chỉ tính toán chiều ba nghiên cứu sinh mà thôi, cũng không thể phỏng vấn lúc nữa xoay một nhóm lớn, cho nên liền dứt khoát khiến thi viết đề sàng chọn."

"Đó cũng quá biến thái đi, này phải quét sạch bao nhiêu thí sinh a!" Lăng Nhuế vừa nghe, được rồi, mình hoàn toàn không vui, những thứ đề mục chuyên nghiệp kia cô cơ hồ là một nửa bỏ trống a! Cúi đầu, cô đột nhiên cảm thấy đây mới là lớn nhất đã kích hóm nay a, Tiêu Hạo lời nói này liền cuối cùng một chút tự huyễn hoặc cũng không lưu lại cho cô.

Bên đường ánh đèn đan xen hợp lí đánh vào trên cửa sổ xe, trên đường, nhiều loại xe xuyên qua lui tới, ánh sáng lúc sáng lúc tối. Cũng không biết an tĩnh qua bao lâu, đang ở thời điểm Lăng Nhuế buồn rầu đến gần cực điểm, Tiêu Hạo chợt dừng một loại giọng suy tính mở miệng nói, trầm ngâm nửa ngày, nói một câu khiến Lăng Nhuế muốn nổ đóa tại chỗ.

"Nếu như ngay cả em cũng không biết làm, cái đề thi này của tôi tuyệt đối coi như là ra thành công."

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Làm khách

editor: Đồng Sương

Lúc xuống xe Lăng Nhuế dùng ánh mắt quan sát người ngoài hành tinh tỉ mỉ quét Tiêu Hạo một lần, nếu là mắt có tia X quang, Lăng Nhuế nhất định không nói hai lời trước hết nhìn thấu não của Tiêu Hạo, ra đề mục như vậy lại còn có thể nói lớn ko biết ngược như vậy?

Lăng Nhuế không khỏi nghĩ tới cái kia năm mình thi tốt nghiệp trung học, đề thi số học ra vô cùng khó, ngay lúc đó tin tức đề vị Lão sư kia ra như vậy —— vèn vèn một đề, trong nháy mắt nháy mắt giết 57 vạn thí sinh tỉnh nào đó. Mình năm cũng không nằm tại nhóm bị giết nháy mắt này, cho nên liền nhất định tại kiếp khó tránh khỏi?

Cho nên nói, cái gì muốn đến thì sớm muộn cũng đến, chạy thoát thi tốt nghiệp trung học, nhưng không có chạy thoát thi nghiên cứu! Tựa như mình và Tiêu BOSS rồi rầm cũng vậy, đã tránh được trường học lái xe, nhưng không có thoát khỏi trường học!

Như vậy, lần này đi Bắc Kinh chắc chắn không có lý do tiếp tục gặp đi! Sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Nhuế cùng Tô Mẫn Mẫn đáp chuyến bay hơn mười giờ.

Lên máy bay kiểm tra an ninh, Lăng Nhướ thấy được Vệ Du Nhiên. Đẩy đẩy Tô Mẫn Mẫn sau lưng, cô nhiu lông mày cười yếu ớt, trêu ghẹo, "Cái người này là cậu muốn dẫn trở về gặp phụ huynh? Tớ nói nha, êm đẹp muốn dẫn tớ đi nhà cậu, thì ra là làm vật chắn nha!"

Tô Mẫn Mẫn xa xa liếc nhìn Vệ Du Nhiên, trong ánh mắt mang theo điểm khinh thường, lời nói đặc biệt bình tĩnh, "Hắn đi Bắc Kinh tham gia cái cuộc thi chụp ảnh, chỉ là ngẫu nhiên mua vé cùng chuyến máy bay mà thôi."

"Thật chứ?" Lăng Nhướ hiển nhiên không tin.

Hai tháng này trong đầu cô tất cả đều là đề mục thi nghiên cứu, căn bản cũng không có chú ý tới Tô Mẫn Mẫn đã thật lâu không có ở túc xá nói tới Vệ Đại Tài Từ rồi. Nói xác thực, bọn họ chia tay! Chia tay thân không biết, quỷ không hay.

Tô Mẫn Mẫn đối với chuyện công việc của cha mẹ mình đều nói năng thận trọng, vì vậy, mẹ của Vệ Du Nhiên cũng cho là Tô Mẫn Mẫn là loại con gái muốn trèo cành cao, dứt khoát kiên quyết giứt giây con trai của mình cùng đối phương chia tay. Vốn là, loại chuyện như vậy chỉ cần Vệ Du Nhiên kiên trì quyết định, không được cũng liền qua, huống chi gia cảnh Tô Mẫn Mẫn cũng không phải ko thể gặp người, ai ngờ ngày thứ hai hắn liền quay nhón nhỏ nói, mình đột nhiên phát hiện hai người tính tình không hợp, không bằng liền làm bằng hữu bình thường đi!

Tô Mẫn Mẫn cùng mẹ Vệ gặp mặt ngày đó liền phát hiện bà ta rất nịnh bợ, nhưng không có nghĩ đến Vệ Du Nhiên cũng là thứ người như thế. Nếu như một nam sinh nói anh ta thích bạn, nhưng chân chính thích đi chỉ là quyền thế của ba bạn, bản lĩnh của anh bạn, như vậy, loại nam nhân này không được!

Chia tay ngày đó Tô Mẫn Mẫn rất tiêu sái nói một câu như vậy, "Chúng ta quả thật không thích hợp, không liên quan đến tính tình, mà là cách tiêu xài xem ra là không giống nhau."

Ở phi trường nhìn thấy Tô Mẫn Mẫn, Vệ Du Nhiên hiển nhiên cũng ngoài ý muốn, "Các cậu cũng đáp chuyến bay này đi Bắc Kinh?" Không khí có chút quỷ dị, Lăng Nhướ thức thời nghiêng đầu cười cười, không có mở miệng nói nhiều hơn.

"Uh, mang Lăng Nhướ về nhà của tôi chơi hai ngày, cậu ấy thi nghiên cứu xong vừa đúng lúc buông lỏng một chút." Nói xong một cách đơn giản, Tô Mẫn Mẫn liền ý bảo Lăng Nhướ hướng phải bên quẹo của chuẩn bị lên máy bay, Vệ Du Nhiên xách hành lý vội vã theo tới, "Cửa lên máy bay thì ra là ở chỗ này a!"

Tô Mẫn Mẫn quay đầu liếc nhìn Vệ Du Nhiên, không tiếp tục nói tiếp, chỉ nhấp miệng cười phù ở gò má, thoáng qua rồi biến mất.

Cửa lên máy bay, Tô Mẫn Mẫn cùng Lăng Nhướ đi qua trên lối đi lên phi cơ. Sau lưng, Vệ Du Nhiên bị chặn lại.

"Vị tiền sinh này, ngài đi nhầm chỗ, đây là cửa lên máy bay khoang VIP, ngài là khoang phổ thông, phiền toái đi trở về quẹo trái, cảm ơn!" Lăng Nhướ quay đầu lại thì nhân viên xét vé đang khách khí nhắc nhở và mặt kính ngạc Vệ Du Nhiên.

Đây chính là hàm nghĩa thoáng cười sau lưng?

"Các cậu không phải thật tốt sao lại chia tay? Chẳng lẽ năm tư này thật là phải nhiều người chia tay như vậy sao?"

Máy bay đi vào tầng mây, thời điểm ánh mặt trời vươn tới, Lăng Nhướ chợt nhớ tới chuyện xưa máy bay cùng tình yêu, "Thời điểm cất cánh đều rất khó khăn, nhưng chỉ phải cố gắng xong về điểm cuối, có thể nhìn đến một khắc lúc rơi xuống đất kia là được. Các cậu không phải thật thường thức đối phương ư, làm sao lại dễ dàng bỏ qua như vậy?"

"Nếu như chỉ có một mình tớ ở chịu mưa bão, quên hết tất cả rơi vào tầng mây, như vậy, cậu nói đây tất cả còn có ý nghĩa sao? Cậu đừng nhìn hấn giống như rất lãng mạn, thật ra thì so với ai hấn cũng tỉnh táo hơn, cười lừa tìm ngựa, chính là nói thứ người như hấn! Hấn biết mình muốn bạn gái như thế nào, một có thể mang đến cho hấn địa vị xã hội, người có thể góp một viên gạch giúp sự nghiệp làm nhà báo ở tòa soạn của hấn, mà hấn cho là tớ không phải, cũng bởi vì tớ nói với hấn qua gia cảnh của mình, nhưng là, Nhướ Nhướ, nhiều năm như vậy, cậu không phải cũng không có hỏi ư, chúng ta không phải vẫn là bạn tốt sao? Ai. Thôi, không đề cập nữa, một hồi có tài xế tới cửa đón tớ, ngủ trước đi!" Nói xong, Tô Mẫn Mẫn đeo bịt mắt, đem thành ghế quay xuống.

Hình như trong một đêm, Tô Mẫn Mẫn liền thay đổi thành người mà Lăng Nhướ không nhận ra. Hôm qua, cô ấy linh hoạt sáng sủa, nhiệt tình bốn phía; sáng nay, thành thực kín kẽ, thâm trầm tài trí.

Tình yêu, làm cho cô ấy một đêm lớn lên?

Nhìn Tô Mẫn Mẫn, Lăng Nhướ chợt nhớ tới Tiêu Hạo, liên tiếp phải không hề có căn cứ, nhưng là đang nói đến tình yêu lập tức liền không giải thích được nghĩ tới. Hình như chính mình nên rất đáng ghét anh mới đúng, nhưng mới lần thứ hai ngồi máy bay liền liền nghĩ tới anh, chỉ vì lần trước anh an vị tại bên mình?

Thời điểm đeo lên bịt mắt, Lăng Nhướ nghĩ nếu như là nói đến Tiêu Hạo, nhất định không có vấn đề gia cảnh, yêu liền yêu, anh yêu đối phương, tuyệt đối sẽ không quan tâm bối cảnh cùng giá trị người đó. Đây chỉ là một loại cảm giác, nhưng Lăng Nhướ chưa bao giờ tự tin chắc chắn giống giờ khắc này như vậy.

Ở băng chuyền hành lý phi trường, Lăng Nhướ lại một lần gặp Vệ Du Nhiên. Mọi người đứng tại chỗ chờ băng chuyền đem hành lý đưa tới trước mặt, thế nhưng hấn lại tới tới lui lui bước chân, bộ mặt vô cùng lo lắng, hình như có lời muốn nói. Do dự nửa ngày, Lăng Nhướ thấy hấn đi tới chỗ Tô Mẫn Mẫn, làm như đưa tay muốn kéo đối phương, ai ngờ Tô Mẫn Mẫn giơ một tay lên kéo mắt kính xuống, khoe miệng giật giật liền lôi kéo vali lướt thoáng

qua hần, hoàn toàn không có cho hần bất kỳ cơ hội mở miệng.

Thì ra là, thời điểm không còn yêu thật có thể rất tự nhiên quyết tuyệt! Lăng Nhuế nhìn trận yêu cắt cánh, lại nhìn nó rơi xuống, không khỏi nghĩ tới tình yêu của mình sau này.

Sau một khắc, Lăng Nhuế hiểu Tô Mẫn Mẫn tại sao muốn lựa chọn lần này máy bay.

Lối ra hai quân nhân đứng thẳng giống như cây tùng nhận điện thoại ở bên trong đám người có vẻ cực kỳ bất mắt, họ mới đi ra, hai người lập tức tiến lên, lưu loát nhận lấy hành lý.

Phía trước nhận điện thoại là xe quân khu, coi như Lăng Nhuế đối với quân đội chế độ đẳng cấp sẽ không hiểu rõ, cũng biết bảng số xe càng nhỏ quân hàm lại càng lớn.

Nhìn trong gương chiếu hậu, Lăng Nhuế liếc thấy bảng rôn cuộc thi chụp ảnh, chắc hẳn Vệ Du Nhiên nhất định nhìn thấy tất cả tất cả.

"Mẫn Mẫn, cậu là cố ý làm cho nhìn hần sao?"

"Xem như thế đi, cũng không hần là vậy Một nửa đương nhiên là chỉ vì cậu á..., ha ha, tại sao có thể để cho Nhuế Nhuế nhà ta đi đường mệt nhọc đây?" Cuối cùng lời nói Tô Mẫn Mẫn nói xong rất dí dỏm, hình như máy bay hạ cánh, cô ấy liền hoạt bát như trước kia. Nhưng Lăng Nhuế cảm thấy, cô thật tức giận rồi. Nếu như ở trong thế giới tình yêu tình khiết xen lẫn có màu sắc nhân quang như thế, vẫn là sợ người nào cũng chịu ko nổi đi!

Lăng Nhuế xoay người ôm cô, "Không có việc gì, quay đầu lại chị đây giúp cậu giới thiệu người tốt!"

"Sai lầm rồi, là quay đầu lại em gái đây giúp người xem xét người tốt!" Lời này, Lăng Nhuế đã nghe Tô Mẫn Mẫn nói mấy tháng nay, lần này không ngoài dự tính dĩ nhiên là khi nghe chuyện thì cười bình thường cho qua.

Thời điểm xuống xe, Lăng Nhuế còn là tròn tròn mắt, mắt chuyển động khắp nơi, "Mẫn Mẫn, đây là nhà cậu?" Thế này thì quá mức rồi, kiến trúc cổ kính, đình đài lầu các, núi giả nước chảy. Từ cửa lớn đi vào, là một đình có hành lang dài, cây dây leo trên kệ đã sớm không có xanh miết màu Lục Diệp, nhưng ánh nắng vừa chiếu đến nơi này tất nhiên là chỗ hóng mát tuyệt vời. Lăng Nhuế quay đầu lại, nhìn Tô Mẫn Mẫn cười với cô như ánh nắng mặt trời rực rỡ, "Đây không phải là gian nhỏ sao, nhìn nó cũng lớn rồi ko phải có nhỏ cậu thích ăn sao!"

"Mùa đông nào có quả nho a, tớ đây điều thông thường vẫn biết." Nói thật, Lăng Nhuế cảm giác mình thật đúng là phải là nhớ nhưng tư vị quả nho rồi.

Vệ binh đem hành lý hai người cầm vào trong nhà, Tô Mẫn Mẫn lôi kéo Lăng Nhuế đi dạo khắp nơi một chút, "Phòng này là quốc gia phân cho ông nội tớ dưỡng lão, cậu xem một dãy biệt thự bên này, ở tất cả đều là kháng Mỹ viện binh hướng là lập được công trận lão đồng chí."

"Nói như vậy, vậy tớ coi như là có bạn ở người thủ đô rồi hả?" Lăng Nhuế ngất lỗ mũi Tô Mẫn Mẫn, "Quân nhân sau cách mạng, Mẫn Mẫn a, cậu thật đúng là giấu kĩ!"

"Ha ha, tớ là sợ người quay đầu lại nhìn bộ tớ quá nhiều!" Tô Mẫn Mẫn ngửa đầu, gương mặt đầy nụ cười, "Cậu không phải ko biết, thân nhân hàng năm, đều đến xếp hàng trước cửa rất nhiều!"

Lăng Nhuế cười hi hi một tiếng, không nhận được ném một ánh mắt khinh thường.

Tô Mẫn Mẫn một nhà đều là người cực kỳ hiền hoà khách khí, mặc dù hoàn toàn không giống trong phim truyền hình, ánh mắt nhìn người mọc trên đầu. Những ngày này, Lăng Nhuế từ từ hiểu được, Tô Mẫn Mẫn chính là cô gái ngậm mình ở lọ mặt lớn lên, ba Tô là cán bộ quân khu, mẹ Tô làm việc ở cục thống kê quốc gia. Tô Mẫn Mẫn còn có một anh trai, cũng là học điện tử thông tin, được nhà nước cử đi du học nước ngoài, nghe nói năm trước trở lại.

Thứ bảy, Tô Mẫn Mẫn mang Lăng Nhuế đi đi dạo Di Hoà viên. Ngày thứ hai, hai người liền hoàn toàn ngồi phịch ở trên giường không đứng dậy nổi.

"Nhuế Nhuế, cậu cảm thấy Tiêu Hạo là người như thế nào?"

Lăng Nhuế không nghĩ tới Tô Mẫn Mẫn mở mắt câu nói đầu tiên lại là nói Tiêu Hạo, mà mình giống như thật lâu không tiếp tục nghĩ tới anh, "Không biết, hỏi cái này làm gì?"

"Người kia đẹp trai, cậu sẽ ko động tâm sao?" Tô Mẫn Mẫn lật người, một tay chống đỡ cằm, trên cao nhìn xuống nhìn Lăng Nhuế.

"Ừm."

"Anh ta không chỉ có lớn lên đẹp trai, thông minh còn cao, so với anh tớ còn cao hơn! Hơn nữa đi, gia đình anh ta có điều kiện, quan trọng nhất là, tớ hiểu biết rõ anh ta đối với cậu có ý! Nhuế Nhuế, cậu không phải nên suy nghĩ một chút sao!"

"Thôi đi, anh ta không chính tớ, tớ liền cảm ơn trời đất."

"Cái này gọi là tình thú, nhìn, cậu nghĩ lạc quan đi!"

". Tình thú?" Lăng Nhuế đỏ mặt.

Thời điểm rời giường tắm sơ, Tô Mẫn Mẫn bảo hôm nay muốn thay cha mẹ thăm đáp lễ một người bạn. Gần lễ mừng năm mới, đi thăm bằng hữu dĩ nhiên là ko quá bình thường, huống chi gia cảnh nhà Tô Mẫn Mẫn như thế. Không cưỡng được Tô Mẫn Mẫn kiên trì, Lăng Nhuế thay quần áo, liền theo cô cùng nhau xuất môn.

Thời điểm cởi giày vào cửa trước, Lăng Nhuế liếc thấy hai đôi giày, nhưng bên trong nhà trong miệng Tô Mẫn Mẫn cũng chỉ có một đi Lục.

"Dì, đây là bạn tốt Lăng Nhuế của con, ha ha, mang tới ăn chực ." Tô Mẫn Mẫn cười hi hi đưa lên hộp quà, giới thiệu phải không chút nào mơ hồ, "Ba mẹ cũng vội, cho nên để cho con đến thăm đi Lục chúc tết!"

"Hoan nghênh, hoan nghênh!" Chủ nhà tán thưởng nhìn Lăng Nhuế một cái, thuận miệng mà hỏi, "Mẫn Mẫn a, người người bạn này đi nhìn rất nhìn quen mắt a, là không phải trước gặp qua à?"

Lăng Nhuế không hiểu nhìn Tô Mẫn Mẫn, ai ngờ cô cũng là gương mặt mờ mịt, một hồi lâu Tô Mẫn Mẫn mở miệng, "Đi Lục làm việc ở tòa án, đại khái đầu năm nay cô gái xinh đẹp phạm pháp cũng thay đổi nhiều đi!"

Nói cho hết lời, Lăng Nhuế sẽ đưa qua một ánh mắt lười dao, "Cậu mới lớn lên giống phạm nhân!"

Lúc ăn cơm, đi Lục ngồi ở đối diện Lăng Nhuế vẫn nhìn cô, sau khi ánh mắt giao nhau đã mấy lần, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy đi Lục này quả thật quen mặt.

Sau khi ăn xong, Lăng Nhuế chủ động yêu cầu dọn dẹp bàn cơm.

Từ nhỏ, mẹ Lăng chính là giáo dục Lăng Nhuế chỗ này —— đến nhà bạn cơm nước xong, sẽ phải chủ động giúp một tay rửa chén dọn dẹp cái bàn, chủ nhân nấu cơm đã rất vất vả rồi, làm khách cũng phải lễ phép.

Chủ nhà tự nhiên không đồng ý, hai bên khách khí mấy câu qua lại, tất cả nhường một bước —— cùng nhau dọn dẹp. Lăng Nhuế là người cuối cùng đem cái mâm từ trong nước bỏ vào tủ, đi Lục đột nhiên giống như là tỉnh ngộ mở miệng, "Ta nhớ tới ở nơi nào thấy qua con rồi!"

"À?" Một giọt mồ hôi từ Lăng Nhuế ót rơi xuống, không phải thật sự có phạm nhân giống cô đi!

"Chị Lục, ăn cơm!"

Cửa bị kéo ra, âm thanh quen thuộc cắt đứt đối thoại phòng bếp. Lăng Nhuế còn đang lau khô đôi tay, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tiêu Hạo một thân đồ thể thao, "Sao lại là anh?" Lăng Nhuế bối rối.

"Em?" Dừng một giây, Tiêu Hạo như không có việc gì đi vào phòng bếp.

Lăng Nhuế kéo qua Tô Mẫn Mẫn ở một bên rửa hoa quả, "Anh ta tại sao lại ở đây?"

"Một dạng tới ăn chực, tớ cũng không rõ ràng lắm." Tô Mẫn Mẫn buông tay, một bộ vẻ mặt ngoài dự đoán. Lăng Nhuế nửa tin nửa ngờ, nhưng hình như mới vừa rồi Tiêu Hạo là hô một tiếng "Chị Lục" mà không phải "Mẹ".

Hoàn hồn, Lăng Nhuế nhìn đi Lục lần nữa bày ra thức ăn, "Không phải nói không trở lại ăn cơm sao?"

"Buổi chiều sở nghiên cứu không có việc gì, trở lại nghỉ ngơi một chút." Nói xong, Tiêu Hạo cúi đầu ăn cơm, dáng vẻ như ở nhà.

Lăng Nhuế chưa từng gặp qua Tiêu Hạo bình dị gần gũi như thế, chợt có loại cảm giác nằm mộng, tùy tiện tới Bắc Kinh một chuyến, tùy tiện ra cửa ăn một bữa cơm, hai người cư nhiên cũng có thể gặp gỡ?

Mộng tỉnh, Lăng Nhuế nghiêng đầu dùng dò xét ánh mắt quan sát Tô Mẫn Mẫn, "Có phải là hay không là cậu ở sau lưng giờ trò quỷ?"

Tô Mẫn Mẫn mặt vô tội, "Tớ cũng không biết anh ta tại sao lại ở chỗ này à?"

Mơ hồ, Lăng Nhuế nghe Tiêu Hạo ho khan giống như là ăn bị sặc.

Thời điểm ngừng đầu tính toán, đi Lục đột nhiên bung đĩa trái cây ra ngoài, tràn đầy một bàn trái hồng đề.

"A, vui quá, lại có quả nho vậy!" Tô Mẫn Mẫn mượn cơ nói sang chuyện khác.

Lăng Nhuế nhận lấy mâm đựng trái cây đặt lên bàn, vừa cười vừa nói tiếng cảm ơn, ai ngờ cửa chính lại mở ra, "Tiêu Hạo, hôm nay mẹ cậu nấu cái gì vậy!"

Lăng Nhuế 囧囧 ngẩng lên đầu nhìn đi Lục đứng ở trước mặt, không, phải là mẹ Tiêu, lại đem ánh mắt nhìn về phía Tiêu Hạo trên bàn ăn. Không trách được cảm thấy nhìn quen mắt a!

Này trừ kinh sợ, nơi nào còn có cái gì vui mừng?

Bên tai, Tiêu mẹ nói, "Lần trước bởi sinh nhật Tiêu Hạo đúng là con đi, ta nhìn cùng người trong hình có điểm giống a. Chỉ là, người thật hình như

xinh đẹp hơn một chút."

Này, chính là "Gặp phụ huynh" trong truyền thuyết?

Sau đó Lăng Nhuế bắt đầu hồi hận, buổi sáng thời điểm mặc quần áo không có chuyện "Xem mắt trận chiến" gì đó , lần này, cô thật là muốn độn thổ vào lòng đất, trực tiếp tiến dần từng bước như thế! Này cha mẹ của Tiêu Hạo thì mình đối đãi như thế nào đây?

Ngã nhào?

Sau một khắc, Lăng Nhuế nhìn nho Hồng Đề trước mắt, cảm giác mặt mình càng lúc càng bóng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tác hợp

editor: Đồng Sương

Cơm nước xong, Tiêu Hạo nhìn như rất tùy ý liền hướng trên ghế sa lon ngồi xuống, lại cách Lăng Nhuế gần nhất, sau khi ngồi vào chỗ của mình, anh cong người cầm trái Hồng Đề, thân thể dựa trở về sofa phía trước lại ý vị sâu xa nhìn Lăng Nhuế một cái, một bộ vẻ mặt em cư nhiên đến nhà tôi ăn chực.

Tò Mẫn Mẫn mắt thấy ko khí không đúng, mượn cớ tiêu chảy nhanh chóng mau tránh ra.

Bên này, Lăng Nhuế như đứng đông lạnh, trong lòng ngàn vạn cái dấu hỏi càng không ngừng nhảy ra, đồng thời có suy nghĩ có hay không nên mau rút lui.

Bên kia, Tiêu mẹ lời kéo Tiêu ba cười không ngớt nói nhỏ, nhưng âm lượng cũng không thấp, "Cái đó chính là cô gái lần trước cùng nhau ăn sinh nhật với con trai!"

"Làm sao em biết?"

"Hình a, quên em là làm cái gì à nha?" Tiêu mẹ giọng điệu rất là hài lòng, "Em đã nói với anh, tiểu cô nương không chỉ rất xinh đẹp, làm việc nhà cũng lợi hại. Ha ha, em càng xem càng thích."

"Con trai thích em đều thích!"

Lăng Nhuế đỏ mặt, chỉ cảm thấy ánh mắt tò mò không ngừng quăng tới. Đây chính là ánh mắt thẩm phán tòa án trong truyền thuyết? Lăng Nhuế không muốn bị nhìn thành phạm nhân, vì vậy, lặng lẽ, lặng lẽ cai đầu dài xê dịch về đệm dựa ghế sa lon, lại từ từ nghiêng đầu ngo ra ngoài cửa sổ.

Nếu như nói, tiêu bản trưng bày ở trong phòng lòng không phục dưới tình huống bị người bắt nữa ngâm vào Formalin, như vậy, Lăng Nhuế tuyệt đối là cam tâm tình nguyện đi vào ngưỡng cửa này , hơn nữa còn đang cười tỉnh hoà thuận vui vẻ trong không khí ăn cơm tại Tiêu gia. Vì vậy, cô bắt đầu rồi rấm, buồn bực. Thế giới này tại sao có thể có chuyện tình khéo như thế? Sau đó, cô cho ra kết luận, mình bị thiết kế.

Đáng chết Tò Mẫn Mẫn, có bản lãnh cậu cũng đừng từ toilet ra ngoài! Cuối cùng, Lăng Nhuế thuận nước đẩy thuyền đem tất cả tức giận quy kết đến trên người của cô ấy.

Tò Mẫn Mẫn tự nhiên rất hiểu rõ tính khí Lăng Nhuế, biết cô nhất thời ko tiêu được tức, kết quả rất có cốt khí cương quyết ở trong nhà cầu ngâm người hơn nửa giờ cũng không ra ngoài.

Bên này, Tiêu mẹ vừa pha trà, vừa đưa hoa quả, Lăng Nhuế quả là nhanh không chịu nổi rồi. Cái này không vừa mới ngồi xuống không bao lâu, Tiêu mẹ lại bụng quả hạch bản tới. Hình như Tiêu mẹ cũng hiểu lầm a, trước mắt này thân thiện chiều dài, thấy thế nào đều cảm thấy Tiêu mẹ giống như là coi cô như bạn gái Tiêu Hạo!

Lăng Nhuế 45 độ nhìn trời, chẳng lẽ mình gặp phải Tiêu Hạo bắt đầu liền chắc chắn bất hạnh, nhất định phải tiếp nhận mọi người hiểu lầm?

Dưới tình trạng này, cô còn chưa thuận tiện giải thích, Tiêu mẹ không có mở miệng nói gì, nhiệt tình như vậy chiều dài có thể coi là đơn thuần khoản đãi khách, nếu là mình nhắc tới đó chính là tiêu chuẩn "Nơi đây không Ngần"; nhưng là, cái này không nói đi, hình như đó chính là. Cam chịu a!

Thời điểm Tiêu Hạo mở rộng cánh tay khoác lên trên lưng sofa, Lăng Nhuế vẫn còn ở trong mâu thuẫn nói hay không nói, đợi nàng phục hồi tinh thần lại, Tiêu Hạo đã sớm chuyển chú nhìn chăm chăm TV.

Lăng Nhuế cau mày nhìn tay Tiêu Hạo nhìn hồi lâu, nơi này cách bả vai của mình cũng quá gần đi! Cuối cùng cô vẫn không có phát biểu ý kiến, sợ mình

vừa mở miệng lại đem chú ý cho Tiêu mẹ, vì vậy, không biến sắc Lăng Nhuế liền hướng bên cạnh di chuyển.

Không bao lâu, Tiêu mẹ lại bưng một bàn bánh ngọt tới đây, "Một hồi đói thì ăn a, tò án còn có chút việc, đi đi trước đây a! Nhuế Nhuế đừng không, hảo hảo chơi a, đừng khách khí, đem nơi này coi như là nhà mình!" Tiêu mẹ từ trên giá áo lấy áo khoác hướng Lăng Nhuế cười đến đặc biệt Thụ Tâm

Coi như nhà mình? Lăng Nhuế cảm giác mình hít thở không thông.

"Này, tay của anh. Lại đuổi đến nơi này của tôi rồi !" Lăng Nhuế "Pằng" đánh rớt tay Tiêu Hạo xuống.

Tiêu mẹ vừa đi, phòng khách to như thế cũng chỉ còn lại có cô và Tiêu Hạo hai người. Nhìn Tiêu Hạo tư thái lười biếng, Lăng Nhuế thật sự không hiểu, cô làm sao sẽ để cho mình sa vào tình cảnh tiến lùi đều khó đến như thế, giống như là không cẩn thận vào cục, sau đó liền bị người từng bước từng bước thiết kế .

Tất cả trước mắt quả thật tựa như nằm mơ, lúc này ngày hôm qua, cô vẫn còn ở hồ Côn Minh rong chơi tản bộ, vừa lòng cực kì, mà bây giờ.
Khóc không ra nước mắt.

"TV khó coi sao, hay là em cũng tiêu chảy?" Tiêu Hạo nghiêng người lại gần, cố ý xuyên tạc nét mặt của cô.

"Anh đừng quá đáng!" Lăng Nhuế bộ dáng kiên quyết bảo vệ trong sạch.

Tiêu Hạo cười lạnh, lần nữa nói lảng ra chuyện khác, "Yên tâm, tôi không cùng ai nói là em đụng chân của tôi đâu." Nói xong, Tiêu Hạo chọn một khóa Hồng Đề thật to đưa tới, "Kỳ Liên sơn phân quý quả nhỏ, em không ném thử một chút sao, tôi chính là nghe nói em rất ưa thích ăn cái này mà?"

Lăng Nhuế lần nữa xê dịch chỗ ngồi, híp lại cặp mắt cảm tức nhìn, "Anh có phải không nên nghe được rõ ràng như thế?"

Vừa mới dứt lời, chuông cửa vang lên.

Thở phào nhẹ nhõm, Lăng Nhuế chạy nhanh mở cửa. Trong lòng cảm khái a, cuối cùng có người tới đánh vỡ không khí quỷ dị này rồi!

Tiêu Hạo nhìn bóng lưng Lăng Nhuế dép cũng không còn mang xong liền chạy ra khỏi đi, không khỏi mặt mày tươi cười, vén dây Hồng Đề bỏ vào khoe miệng, liền hướng cửa hồng từ từ mở miệng, "Nghe trộm, em có thể đi ra."

Tô Mẫn Mẫn đi vào phòng khách, không có thấy Lăng Nhuế, sau một khắc, đã nghe thấy âm thanh anh mình, "Tiêu Hạo, đừng nói cho tớ biết đây là em họ của cậu nha!"

Đứng dậy, Tiêu Hạo liếc thấy vẻ mặt Lăng Nhuế phức tạp mà ai oán, hình như chính mình càng ngày càng thích trêu chọc cô!

"Cậu cứ nói đi?" Ba chữ này, mơ hồ không rõ, rõ ràng nội tình người nghe tới giống như giải thích, nhưng này không rõ ràng lắm người nghe tới như là tranh khoe khoang.

Vì vậy, Tô Việt bưng tỉnh hiểu ra loại mở miệng, "Bạn gái a, thật xinh đẹp!"

"."

Lăng Nhuế hung hăng trừng Tiêu Hạo.

"Cô ấy là khách của nhà cậu, bạn học của em gái cậu, gọi Lăng Nhuế." Tiêu Hạo thu nụ cười, không nhanh không chậm tiếp giải thích, giọng điệu giương lên âm ừc.

Ngắn ngủn một câu nói, Lăng Nhuế nhất thời bất được không bớt tin tức. Đầu tiên, hai nhà này quan hệ rất tốt, ít nhất Tiêu Hạo cùng anh Tô Mẫn Mẫn đáng về giống như là biết rất lâu; tiếp theo, Tô Mẫn Mẫn phải là có ý che giấu sự thật cô ấy cùng Tiêu Hạo quen biết. Nhưng là, Tiêu Hạo vừa tới trường học mà Tô Mẫn Mẫn biểu hiện lại không giống như là giả bộ nha?

"Mẫn Mẫn" Lăng Nhuế tận lực để cho mình giọng điệu có vẻ bình thản, "Giới thiệu cho tớ một chút đi!"

"Ha ha, anh tớ Tô Việt, cùng Tiêu Hạo đều do nhà nước cử đi du Học Sinh, trước mắt anh ấy đang làm việc ở viện điện tử quốc gia, coi như là kỹ sư điện tử Kỹ Thuật Truyền Thông[Communications Engineering!]"

"Cũng coi như?" Tiêu Hạo hai tay nhét vào túi, từ trên ghế salon đứng lên, giọng nói hơi có chút khiêu khích, "Tô Việt, em gái cậu chính là giới thiệu về cậu như vậy sao?"

"Cậu biết em gái tớ hình dung về cậu như thế nào sao?" Tô Việt không chịu yếu thế mà đi tiến lên, "Tết năm ngoái tớ không có trở lại, ai ngờ liền nghe nói có ai đó có biệt hiệu. Không tệ, thật hợp với cậu!" Dứt lời, Tô Việt vỗ vỗ bả vai Tiêu Hạo, một bộ em gái mình quả nhiên là một nhân tài nhìn nét mặt.

"Cuồng xem mắt" ba chữ này Lăng Nhuế quả thật quen tai, tỉ mỉ hồi tưởng, ngày đó thời điểm ở trung tâm thương mại Tô Mẫn Mẫn cũng như vậy nói qua, nếu là đi ngược dòng trước nữa, đó chính là nghỉ đông năm ngoái, Tô Mẫn Mẫn nói có ấy cùng người quen xưa nay từng có một cuộc hẹn thân cận, "Chẳng lẽ, nghỉ đông năm ngoái, hai người các cậu được an bài xem mắt?"

Sau đó, Lăng Nhướ ở tiếng Tô Việt cười sang sảng hiểu được đến đáp án.

Thì ra là, bởi vì Tiêu Hạo cùng Tô Việt có quan hệ cùng do nhà nước cử du học, hai nhà liền biết nhau, thêm với hai bên cha mẹ đang làm việc lại có tiếp xúc, thường xuyên tiếp xúc hai nhà liền quen thuộc. Tiêu Hạo học thành trở về nước, Tiêu mẹ tập trung tinh thần chỉ lo lắng chuyện lớn cả đời con trai, chuyện ý nghĩ đến Tô gia có này có một con gái, coi như vừa môn đăng hộ đối, vì vậy gia trưởng hai bên như vậy lại hợp kếp, liền náo loạn vừa ra chuyện cười.

Nghe xong Tô Việt liền thanh sắc miêu tả chuyện xưa, Lăng Nhướ đảo qua cả một buổi chiều lo lắng, che miệng cười đến đau bụng. Khó trách nghĩ đồng năm ngoài trở về trường, Tô Mẫn Mẫn đối với chuyện nghĩ đồng giữ kín như bưng. Tiêu Hạo cùng Tô Mẫn Mẫn, được thiết kế mà xem mắt? Này sợ là tin tức kinh bạo nhất năm nay có nghe được đi!

Cười đến thời điểm khoe miệng khe ê ăm, Lăng Nhướ đột nhiên ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nếu Tô Mẫn Mẫn cùng Tiêu Hạo năm ngoài nghĩ đồng lại quen lần nữa, cô nàng kia chẳng phải là dấu điểm mình gần một năm. Không có lo lắng, Lăng Nhướ lạnh mặt xuống liền hỏi, "Mẫn Mẫn, một năm này cậu sau lưng tớ đã làm gì?"

"Không có làm cái gì nha" Tô Mẫn Mẫn mặt vô tội, "Tớ thật sự không có làm cái gì, tớ không phải chỉ ở đại hội thể dục thể thao để anh ta đưa cậu đi bệnh viện thôi sao? Đó là bởi vì tớ lúc đó có cuộc thi nha, cậu biết mà!"

Cái này gọi là không có làm cái gì? Lăng Nhướ nhớ tới lần đó mí mắt bị hôn liền thấy huyết khí dâng trào, đè nén tính tình, giọng điệu mềm mại phần sau lại hỏi, "Thật chứ?"

"Ừm. Tớ suy nghĩ một chút a, giống như đem chuyện cậu sợ đi thang máy cũng nói!" Lần này, huyết khí dừng lại.

Cái này chính là nguyên nhân Tiêu Hạo sau khi về nước "Trùng hợp" cùng mình cùng nhau "Tan việc" đi, Lăng Nhướ không dám tiếp tục hỏi rồi. Này hỏi nữa đi xuống, sợ là còn có càng thêm kinh bạo!

"Thì ra bạn gái cậu là em gái tớ giúp một tay theo đuổi nha!" Tô Việt vừa mở miệng, Lăng Nhướ lập tức lác đầu thành trống lác, "Tớ cùng Tiêu Hạo không có chút quan hệ nào, thật!"

"Vậy thì tốt quá, ngày mai trong sở có một năm mới tụ hội, anh cùng Tiêu Hạo đều muốn tham gia, vừa đúng anh mới vừa trở về nước còn không có bạn gái, vậy thì mời em giúp một chuyện như thế nào được ko?" Tô Việt xoay mặt, mời chân thành vô cùng.

"Em không biết khiêu vũ, thật." Lăng Nhướ vội vàng phát tay, "Mang Mẫn Mẫn đi đi, cô ấy biết."

"Nó? Mọi người đều biết nó là em gái anh, truyền đi thật không có có mặt mũi, nói anh Tô Việt liền ngay bạn gái cũng không tìm tới. Hay là nói, thật ra thì em nghĩ cùng cậu ta một chỗ đây?" Tô Việt đưa tay chỉ Tiêu Hạo, "anh xem 2 người quan hệ không tầm thường, chẳng lẽ là anh gây đánh uyên ương hay sao?"

Mồ hôi lớn chừng hạt đậu từ trán Lăng Nhướ chảy xuống. Du học nước ngoài trở về đều nói chuyện cũng trực tiếp như vậy sao? Cô im lặng triệt để rồi, "Gây đánh uyên ương" thành ngữ này có thể như vậy dùng linh tinh sao?

Vốn tưởng rằng lời đã nói xong đủ rõ ràng, nhưng sáng sớm ngày thứ hai thậm chí Tô mẹ cũng tới vì Tô Việt thuyết tình.

Thời điểm gần giữa trưa, Lăng Nhướ rút cuộc gánh không được rồi. Cái gọi là cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, hướng chỉ mình còn ở tại trong nhà người khác lại ăn lại ở, này không đồng ý nữa cũng liền quá không nề tình rồi !

Theo Tô Việt mới vừa đi vào đại sảnh khách sạn hào hoa khí phái, nhân viên phục vụ liền khách khí lễ độ trên đất tới dẫn đường rồi. cửa phòng "Thành thị nổi tiếng" bị mở ra, Lăng Nhướ phát hiện này thật ra thì chỉ là một bữa tiệc đứng, mà cô cư nhiên cho là cái vũ hội?

Vẫn ngược ngừng cười cười, Lăng Nhướ thoải mái mà nhấc chân đi vào trong.

Bên trong thừa thớt ngồi tán gẫu trong nam nữ trẻ tuổi, ước chừng chính là tinh anh nghiên cứu sở đi! Đột nhiên, một cổ cảm giác rất quen thuộc đánh tới, Lăng Nhướ nhớ lại lần trước bởi Tiêu Hạo đi tham gia chính là liên hoan hội viên IEEE cao cấp.

"Cái đó, anh ta cũng tới?" Nhận lấy thức uống trong tay Tô Việt đưa tới, Lăng Nhướ tận lực hỏi giọng bình thản, không để lại dấu vết, cô chỉ là phản xạ có điều kiện tính nghĩ tới mà thôi.

"Người nào? Tiêu Hạo?"

Lăng Nhướ cảm thấy Tô Việt cười đến có phần hơi quá rồi, hai hàng hàm răng trắng nõn chính tề lộ ở bên ngoài, nói chuyện giọng điệu mặc dù không có bao nhiêu biến hóa, nhưng này nụ cười thật là rực rỡ có điểm quý dị.

"Cậu ta rất ít tới tham gia loại tụ hội này, dùng lời hay lưu hành hình dung, ân, hẳn chính là điển hình trạch nam."

"Trạch nam?" Lăng Nhướ trong đầu nhất thời hiện ra cảnh Tiêu Hạo mặc đồ ngủ ở thư phòng gõ máy vi tính, phốc cười một tiếng đi qua, chợt cảm thấy không ít nhẹ nhõm, nếu trạch, vậy anh nhất định sẽ không xuất hiện đi!

Xoay mặt, Lăng Nhướ cẩn thận lại hỏi, "Vậy chúng ta lúc nào thì có thể trở về ——"

"Hi, Tô Việt a, mọi người ở chỗ này a!" Lăng Nhuế lời nói còn không có hồi xong, chỉ nghe thấy có người kêu bọn họ.

Tô Việt hướng nơi xa ngoắc ngoắc tay, quay đầu khách khí hỏi, "Nơi đó là mấy tiến sĩ cùng anh du học trở về, đi quen biết một chút?"

Lăng Nhuế nhìn một cái, quả thật có nhiều cái nam đồng chí, trong lòng đang suy nghĩ mình muốn biết nhiều tiến sĩ như vậy sao, Tô Việt liền cười lại lên tiếng, "Tiểu cô nương a, nhiều biết những người này đều tốt, lại nói em không phải là ko có đối tượng sao!"

Lời nói này không chút nào mơ hồ, Lăng Nhuế vừa nghe, hiểu, thì ra là ngày đó Tô mẹ nói sẽ giúp bản thân giới thiệu không phải nói giỡn?

Mùa đông thời tiết rất lạnh, nhưng Lăng Nhuế vẫn cảm thấy mồ hôi mình nóng ran ra bên ngoài. Người thủ đô thật là quá nhiệt tình, liền làm việc hiệu suất cũng cao như vậy!

Hai chữ xem mắt này, ở gần gần trong vòng mấy chục tiếng cư nhiên lại một lần nữa địa xuất hiện tại vô đại não, chỉ là lần này đối tượng không phải Tiêu Hạo, mà là cô!

Thật là phong thủy luân chuyển!

Đuổi con vịt chết đi, Lăng Nhuế đi theo Tô Việt đi trước cùng những đồng nghiệp của anh chào hỏi. Mọi người rất khách khí hỏi cô có phải hay không vẫn còn đang đi học, sau đó thoáng đánh giá trường học của cô, đề tài liên lại trở về một hạng mục hiểu nghiên cứu khoa học Lăng Nhuế nghe không hiểu.

Ước chừng qua năm phút đồng hồ, bỗng nhiên có người giống như tỉnh mộng mới hỏi một câu, nhất thời khiến Lăng Nhuế lại một lần nữa trở thành tiêu điểm mọi người chú mục.

"Lăng Nhuế đúng không, tôi nhớ ra rồi, rốt cuộc nghĩ tới, tôi nói nhìn em thấy thế nào nhìn quen mắt như vậy, em chính là bạn gái lần đó bữa tiệc IEEE Tiêu Hạo mang tới!"

Ngay lúc đó Lăng Nhuế đứng dậy đang chuẩn bị đi lấy thức ăn, sau đó đang ở một hồi âm thanh âm âm trung đành bị lấp đường đi. Cánh tay bị người lôi kéo, Lăng Nhuế lại ngồi về chỗ ngồi.

"Tiêu hạo đâu? Cậu ta hôm nay ko đến đây đi!" Tiến sĩ đối diện mới vừa rồi còn đang nói tin hiệu diện tích chần nệm gì đó xoay mặt liền đổi đề tài, giống như là chắc chắn cô biết được đáp án .

Hiển nhiên lại bị hiểu lầm!

Lăng Nhuế ngẩng đầu nhìn Tô Việt, cho là anh sẽ giúp vội giải thích, ai ngờ anh vừa vận chuyển qua đầu.

Ho khan một cái giọng nói, Lăng Nhuế cuống quýt giải thích, "Mọi người thật sự là hiểu lầm, tôi cùng Tiêu Hạo không có gì quan hệ, lần đó chỉ là, thật sự là trùng hợp." Nói được nửa câu, Lăng Nhuế ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ra mọi người hoàn toàn dời đi tầm mắt, đang nhìn về phía cửa.

"Ồ, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a!"

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khẩu ngộ

Nếu như cái thế giới này còn có cái gì trùng hợp nếu như người không thể chịu được lời nói, Lăng Nhuế cho là chính là Tiêu Hạo ở không thỏa đáng nhất thời gian, xuất hiện ở thì ra là căn bản không nên xuất hiện địa phương.

Cô cho là mình chỉ cần đổi qua tầm mắt, mà có thể không nhìn thấy Tiêu Hạo lừng thừng mà đến tư thế; cho là chỉ cần mình bịt kín lỗ tai, mà có thể không nghe được mọi người nói ồn ào lên; cho là chỉ cần ngồi ở sau mọi người, là có thể ẩn mình tốt lắm.

Nhưng là, cô sai lầm rồi. Cuộc sống vốn cũng không có thái bài, vào hôm nay hiện trường trực tiếp truyền ở bên trong, Tiêu Hạo lựa chọn trực tiếp đi tới bên cạnh cô, sau đó, ngồi xuống.

Giờ khắc này ghế sa lon bằng da thật sục hướng bên kia, tâm tình bất động của Lăng Nhuế bắt đầu băng rách. Hình như cứ dính vào tên vi khuẩn là "Tiêu Hạo" này, năng lực chịu đựng huyết áp đã thăng cấp. Nhưng là, cô rốt cuộc lại một lần khinh thường.

"Em không phải nói là không đến sao?" Tiêu Hạo mở miệng, hỏi được sắc bén.

Lăng Nhuế không chịu yếu thế nghiêng đầu, khuôn mặt tươi cười chào đón, "Đây cũng không phải nhà anh!" Nói xong, cô đứng dậy, cầm cái khay đã

hướng tới quây thức ăn. Tới tới lui lui đi dạo mấy vòng, Lăng Nhướ cái khay không có nhiều hơn mấy thứ đồ, chút phần canh sũa, cô chỉ đến xem thôi rồi đi trở về chỗ ngồi, lại phát hiện mọi người rất "Tự giác" giữ lại cho cô chỗ bên cạnh Tiêu Hạo.

Tại sao sẽ không có người đi sang ngồi đây? Lăng Nhướ than thờ, nhưng cũng không có lựa chọn nào khác.

Cái gọi là thanh giả tự thanh, vốn không cần nhiều hơn giải thích. Nghĩ như thế, Lăng Nhướ cũng liền dần dần bình thường trở lại. Trong lúc dùng cơm cô tự nhiên bình thân yêu cầu Tiêu Hạo hướng chuyển qua bên kia chỗ ngồi một chút, anh cũng làm theo. Hình như, tất cả bình an vô sự.

Bữa tiệc lúc kết thúc, thời gian còn sớm, vì vậy có người đề nghị đánh bài. Vốn tưởng rằng trò chơi không thú vị như vậy sẽ gặp phải những người khác phản đối mãnh liệt, nhưng không ngờ người hưởng ứng lại nhiều lắm. Nhân viên phục vụ cầm sáu bộ bài xì phé đi vào, Lăng Nhướ nhảy bẻn đứng dậy chọn người đếm, ai ngờ có người trước tiên mở miệng, "Cộng thêm bạn gái Tiêu Hạo, vừa đúng đủ một bàn cuối cùng này, mọi người tùy ý ngồi a, chơi xong lại đối bụng sẽ ở chỗ này ăn tiệc luôn, hôm nay nhất định phải tận hứng a!"

Lăng Nhướ nhất thời ghen, nhìn cái người hét lớn đòi đánh bài, cô quay đầu lại hung hăng trừng Tiêu Hạo, "Làm ơn, anh nhanh tìm bạn gái đi!"

Đối với Tiêu Hạo, bây giờ Lăng Nhướ tự nhận đã sớm qua hiệp nghị kỳ. Hai bên thoả thuận xong tình huống, cô nói chuyện cũng liền khó tránh khỏi lên giọng. Thời điểm chờ ý thức được, mọi người đã ngừng tay trong tất cả động tác đồng loạt nhìn về hai người bọn họ. Vì vậy, mặt của Lăng Nhướ ửng đỏ.

Ngượng ngùng cười cười, cô ngửa đầu cau giận, "Gặp anh sẽ không chuyện tốt!"

Tiêu Hạo hình như cũng không có nghe cô nói, Lăng Nhướ theo ánh mắt của anh nhìn lại, phát hiện Tô Việt ở trong tới cười, nửa nghiêng đầu, người bên cạnh đang hướng đối phương gật đầu ý chào. Hình như, hơi có vấn đề, cái loại cảm giác đó Tô Mẫn Mẫn đã từng đã cho của mình lại tới, Lăng Nhướ gãi gãi đầu, đang muốn phân tích sâu, Tiêu Hạo lên tiếng.

"Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe) tôi nhớ được là em chơi được, đúng không?"

"Làm gì?" Lăng Nhướ vẫn còn ở nổi nóng.

Tiêu Hạo đưa tay chỉ phương xa, "Nông, bọn họ chờ mở bàn."

Ở trong nhận thức của Lăng Nhướ, học viên sở nghiên cứu khoa học phải là cũ kỹ ngốc trẻ, nghiêm túc câu nệ, còn lại là người làm công trình hạng mục, nhưng sự thật chứng minh cô phạm vào sai lầm của mọi người. Bọn họ, không chỉ là cao thủ trong giải trí, đúng là cao thủ trong cao thủ, một trò chơi bài đơn giản, Lăng Nhướ một đường đi tới, không có một phương pháp chơi giống nhau. Cô chưa bao giờ biết, này trừ bài Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe) còn có nhiều cách chơi thế, còn có thể chơi được hay như thế.

Ngồi vào chỗ của mình, nhìn người đối diện thủ pháp xảo bài đặc sắc, Lăng Nhướ liền mở miệng yếu ớt yêu cầu mọi người để cho cô ở một bên quan sát. Hiên nhiên, yêu cầu này mới vừa nói ra, liền bị cự tuyệt không lưu chút nào lưu tình. Tô Việt mở miệng trước tiên, "Mọi người đang mong chờ cùng nhau báo thù mới hận cũ của chúng tôi, làm sao em có thể không chơi đâu rồi, nhất định phải chơi, hơn nữa còn nhất định là em và cậu ta một đôi!"

"Báo thù?" Lăng Nhướ không có nghe hiểu.

Tô Việt tự nhiên nhìn thấu nghi ngờ của cô, sau khi ngón tay theo tiết tấu âm nhạc đánh xong mấy nhịp, anh bắt đầu giải thích, "Thật ra thì, cũng không có chuyện lớn gì, chính là thời điểm năm mới liên hoan trước kia bọn anh luôn luôn thua cậu ta thật nhiều tiền, hôm nay, thật vất vả tới có cơ hội lợi ngược dòng, Lăng Nhướ làm sao em có thể đi được, em vừa đi, đây chính là tàn khốc ba thiếu một a, biết một trong những sự tình bi thảm nhất cuộc sống là gì sao? Trên chiếu bạc ba thiếu một!"

"Nhưng mà em không có tiền." Lăng Nhướ nghe xong, rốt cuộc tìm được cái lý do không chơi. Không chút nào hàm hồ trả lời xong, hai người đối diện liền cười, "Vây dễ lắm, thua coi như tính cho cậu ta!"

Lăng Nhướ nhất thời nét mặt gì cũng không có, mới vừa rồi không bằng cái gì cũng không nói! Quay đầu lại, Lăng Nhướ phát hiện Tiêu Hạo cười đến rất bình tĩnh, "Đồng ý, nhưng mà hôm nay chỉ chơi Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe)."

"Không được, tôi thiếu cũng muốn chơi 80 điểm." Tô Việt nói xong đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, liền quay đầu hỏi Lăng Nhướ có thể chơi hay không. Lăng Nhướ cảm thấy cái ánh mắt kia rất hi vọng mình nói không biết, sau đó, lời cô nói thật giúp cô nghiệm chứng phỏng đoán của mình.

Tô Việt kích động vỗ bàn, "Quả nhiên phong thủy tốt! Cái đó Lăng Nhướ a, không biết đánh cũng không sao, không có người nào là trời sinh cai gì cũng biết!"

Xoay mặt Tô Việt hướng Tiêu Hạo kêu, "Cứ quyết định như vậy, liền đánh 80 điểm! Tiêu từ cậu cùng tớ đối chỗ!" Không có cho phép phát biểu ý kiến nhiều với Lăng Nhướ, Tiêu Hạo liền bị đối được Lăng Nhướ xéo đối diện. Đối hết chỗ ngồi, Tô Việt vui vẻ mà cười, "Tiêu Hạo đừng trách tớ nha, trên sòng bạc không có huynh đệ a! Lại nói tiểu từ cậu nếu có thể sòng bạc thất ý, có lẽ tình trường hà hê rồi sao."

Tiêu Hạo mười ngón tay giao nhau, cười, "Tớ cũng không thất ý, tất cả đều ở chỗ này." Nói xong, năm ngón tay phải liền động nắm thành quyền, một bộ tính trước kỹ càng, nét mặt là nắm giữ tất cả. Nhìn Lăng Nhướ lại nhìn không được một lần nói rõ, ". Em thật sự là không biết chơi 80 điểm."

Mặc dù có khoảnh khắc như thế, cô cũng rất muốn nhìn Tiêu Hạo thua tiền, nhưng là, thời điểm lắng xuống, đáy lòng hình như cũng không phải là rất nguyện ý nhìn anh bị bêu xấu, Lăng Nhướ lại bắt đầu mâu thuẫn.

"Vậy thì thật là tốt a, nếu anh thắng tiền liền mời em cùng Mẫn Mẫn cùng đi Toàn Tự Đức ăn vịt nướng!" Tô Việt nói lời này thì gương mặt tự tin, nhưng như vậy tự tin đến thế này làm Lăng Nhướ lần đầu tiên nảy sinh ra cảm giác thừa dịp người gặp nguy liền vô si, vì vậy, cô nghiêng đầu hỏi, "Tỷ số trước kia các anh thắng là bao nhiêu?"

Lời này hỏi xong, Lăng Nhướ thấy người được mọi người gọi là đồng chí Tiểu Thảm chợt ngừng động tác xào bài.

Lăng Nhướ đưa tay chỉ Tiểu Hạo, không thể tin hỏi, "Anh, không phải là chưa từng bị thua chứ?" Không có ai đáp lời, một hồi lâu, Tiểu Thảm chia bài, "Hôm nay không phải em đã đến rồi sao Nếu không tôi cũng vậy không dám lại đây ngồi." Thì ra tất cả mọi người coi cô như gánh nặng rồi, hơn nữa còn là gánh nặng dành riêng cho Tiểu Hạo?

Lăng Nhướ đồng tình tâm bắt đầu nhao nhao muốn thử Đám người kia quá ghê tởm.

Quy tắc 80 điểm thật ra thì rất đơn giản, cấp số từ 2 bắt đầu đánh, theo thứ tự là 3, 4, 5-K, A, đánh trước qua A liền chiến thắng. Lăng Nhướ cho tới bây giờ chỉ chơi Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe), hiện tại muốn đem bài theo sắc hoa tách đi ra, cô trong khoảng thời gian ngắn như vậy có điểm không quen. Đợi cô quen bắt bài về sau, vấn đề lại tới, cô quên quy tắc xuất bài.

Ván thứ nhất, Lăng Nhướ đánh thua, bị phạt 10 phân, Tô Việt khẽ cười, sau đó ý vị sâu xa an ủi, "Không có việc gì, anh vừa mới bắt đầu chơi cũng như vậy, sau liền tốt."

Bán thứ hai, Lăng Nhướ đánh sai quy tắc, phạt 10 phân, Tô Việt nheo lại mắt cười, càng vui vẻ nói, "Thất bại là mẹ thành công, bỏ qua đi."

". Lăng Nhướ, em cùng lỗi bài hai tờ, phạt 20 phân mỗi người."

". Lăng Nhướ có văn thơ đối ngẫu không cùng đúng, muốn phạt 20 phân."

"."

"Lăng Nhướ", Tô Việt dừng lại bài trong tay, quay đầu nhìn cô.

"Lần này em không có phạm sai lầm!" Lăng Nhướ dẫn đầu giải thích.

Tô Việt gương mặt bấp thịt đang co quắp, giống như là ăn nhấm không cười, "Anh không nói người phạm lỗi a, thế nhưng lần này em thua rồi, cho nên, phạt 10 phân cho mỗi người nữa!"

Mất thấy Trang gia hai người một đường từ 2 sát đáo J, Lăng Nhướ thừa nhận tâm tình của mình bắt đầu nặng nề, tuy nói thua bài không coi vào đâu, hướng chỉ là thua cho trước mất mấy cái người này so với mình lợi hại hơn nhiều. Nhưng là, mơ hồ thì có một loại cảm giác thật xin lỗi Tiểu Hạo. Cô một đường xuất bài, một đường phạm sai lầm, chỉ lát nữa là phải đem toàn bộ sai lầm tất cả phạm đầy, anh cư nhiên một câu cũng không có nói cô, chẳng lẽ, chẳng lẽ anh vừa bắt đầu liền cho là cùng cô hợp thành đội thất bại?

Sinh ra loại ý nghĩ này làm Lăng Nhướ liền buồn bực nho nhỏ.

"Tôi muốn xin nghỉ giữa trận." Rốt cuộc Tiểu Hạo không ngồi yên, anh nhấn chuông gọi phục vụ, yêu cầu nhân viên phục vụ đem hai chén cà phê Blue Mountain.

Lúc nhân viên phục vụ bưng khay đến đây, Tiểu Hạo lại ý bảo hần thả vào trên bàn trong lưới liềm của trong phòng, "Tôi cùng cộng sự của tôi cần uống chút cà phê nâng nâng thần, các cậu không có ý kiến chứ?"

Tô Việt cùng Tiểu Thảm đang thắng được xuân phong hả hê, liền vội vàng cười nói xong, phát tay một cái, bày tỏ không để ý chút nào.

Lăng Nhướ nghĩ, Tiểu Hạo chắc là có lời muốn cùng cô nói, nhưng về phần là cái gì cô đoán không được. Vì vậy, Lăng Nhướ tiên phát chế nhân, "Trước nói rõ a, là anh để cho tôi chơi, thua anh không thể để cho tôi ký cái điều ước bất bình đẳng gì đó!"

Tiểu Hạo cúi đầu, cong lại gối trên mặt bàn thủy tinh, bên trong là hơi hốt hoảng mà không phải an tâm, mắt to sáng trong suốt vệt sáng, cô đại khái thật sự là so kè rồi.

Bình phục trong lòng tất cả tạp niệm, Tiểu Hạo dùng giọng vững vàng hỏi lại, "Chẳng lẽ em không tin em có thể thắng sao? Hay hoặc là, em không tin tưởng tôi có thể để cho chúng ta thắng?"

"Tôi đương nhiên nghĩ thắng a, nhưng anh không phải là đều nhìn thấy ư, tôi luôn phạm sai lầm." Lăng Nhướ âm lượng bắt đầu thay đổi nhỏ.

"Nhưng em không có lập lại một cái sai lầm không phải sao, hơn nữa em phạm sai lầm số lần cũng rõ ràng giảm bớt, " Tiểu Hạo bưng cà phê lên, uống một hớp, tiếp tục bổ sung, "Nghe, tôi chỉ nói lại một lần, 80 điểm quy tắc là như vậy."

Lăng Nhướ cảm thấy Tiểu Hạo trong miệng nói ra ngoài quy tắc cùng Tô Việt bọn họ nói không sai kiểu như là bậc cao nhất, nơi này hình như nhiều hơn không ít đối địch kẻ sách, có điểm giống binh pháp trong 《36 Kế》, mang theo điểm quý trá, mang theo điểm tính toán.

"Nghe rõ chưa?" Tiểu Hạo cơ hồ là nói một hơi, sau đó bưng chén lên, lại uống một hớp cà phê, anh hơi cau mày.

Lăng Nhuế vừa thấy Tiêu Hạo sắc mặt không tốt, cho là anh cảm giác mình dần, vội vàng gạt đầu, "Đã hiểu, thật đã hiểu." Vì che giấu sự chột dạ của mình, Lăng Nhuế đưa tay đi lấy chén cà phê, lại bị Tiêu Hạo đẩy ra, "Đi thôi, bọn họ chờ lâu lại ồn ào lên."

Lăng Nhuế nhìn chén cà phê, đây không phải là người tên là tới uống sao?

"Không phải Lam Sơn chánh tông, em uống sẽ không quen!"

Ách Thì ra là, anh là ý này? Lăng Nhuế cảm thấy trong lòng chợt nhớ lại con nai con, ở đó nhảy lên nhảy xuống, thế nào cũng nén không được.

Thời điểm lần nữa bắt đầu, tình thế hoàn toàn thay đổi, Lăng Nhuế chẳng những không có phạm sai lầm lần nữa, vẫn cùng Tiêu Hạo phối hợp rất ăn ý. Tô Việt qua lại kinh ngạc nhìn bọn họ vài lần, nửa ngày chỉ phát ra một tiếng thở dài, "Xong rồi!"

Lăng Nhuế cảm giác mình giảm sai lầm rồi, nhưng Tiêu Hạo lại sai lầm nhiều hơn, mới vừa mấy ván bài bọn họ rõ ràng có thể thắng, nhưng Tiêu Hạo lại đi phạm sai lầm, dám khiến người đối diện thắng đến K.

Nhìn trên mặt bàn cuối cùng một bộ bài, thời điểm đang lúc Lăng Nhuế cảm thấy hoàn toàn không đùa, Tiêu Hạo đưa tay gỡ một cái trước mặt bàn cô, nhắc nhở, "Luyện tập kết thúc, mới vừa rồi biểu hiện được không tệ, phía dưới chúng ta hồi kích!"

Mọi người, bao gồm Lăng Nhuế, bộ mặt kinh ngạc.

"Tô Việt, kế tiếp vị nướng của cậu sẽ phải bay, chỉ là không sao, ngược lại tớ mời khách." Tiêu Hạo nhận lấy bài vTiêu Thắm, liên quán nhanh chóng xào bài, tay kia pháp nhanh đến khiến Lăng Nhuế cảm giác mình đang nhìn phim truyền hình.

Mới một ván, Lăng Nhuế và bọn họ hòa nhau, thành Trang gia. Sau đó thắng liên tiếp năm cục, từ bàn số 2, một cái liên tục vượt mấy cấp đánh tới Q. Loại cảm giác đó, nếu như nhất định hình dung, Lăng Nhuế cảm thấy Độc Cô Cầu Bại lão tiền bối nhất định hiểu được!

"Lăng Nhuế a, người nói người cái gì không học, muốn học Tiêu Hạo luyện Quỷ Hoa Bảo Điện?" Tô Việt kéo bài trong tay, hoàn toàn không có hả hê như mới vừa rồi.

Lăng Nhuế lật bài trên mặt bàn, theo phương pháp Tiêu Hạo dạy đang coi là bài, vì vậy cũng không quay đầu lại bật thốt lên đã nói, "Trong tay các anh còn có một đôi phương khối chín, một đôi hồng đào Q, phải hay không?"

Tô Việt nhìn một chút trong tay mình bài, chợt thấy mình tiến vào hãm mình đang đào Trước mắt Lăng Nhuế, mặt hưng phấn, hiển nhiên là nét mặt người mới muốn được thắng gấp muốn thắng bài, như vậy, trước này mấy ván bài, mình chỉ là cho Tiêu Hạo dạy đồ đệ?

Đồng Phương Bát Bại a, quả nhiên là Đồng Phương Bát Bại, lão gian cự hoạt!

Đánh xong một bộ cuối cùng, thắng bại không huyền niệm chút nào.

Lăng Nhuế vui vẻ từ trên ghế nhảy lên, hướng Tiêu Hạo vỗ tay, "Chúng ta thắng, chúng ta thắng! Chúng ta kêu bọn họ ăn vịt nướng, như thế nào?"

"Tôi muốn xách mười con, hơn nữa còn là cia loại đắt tiền nhất..." Mấy người từ chỗ ngồi đứng lên, mới vừa ngồi vào trên ghế sa lon, Tô Việt liền cắn răng nghiêng lợi ra giá.

Lăng Nhuế bởi vì chưa từng có thắng thoải mái như vậy, tâm tình vẫn còn cực độ kích động trạng thái, ý tưởng, cách làm trực tiếp nhảy qua vỏ đại não xử lý, mở miệng trở về kính, "Anh liền đi Bắc Kinh đường cái cướp bóc đi!" Nói xong, cô vẫn không quên dùng ánh mắt khi dễ trợn mắt nhìn Tô Việt một cái.

"Các người cũng không phải là người một nhà, em giúp hẩn tiết kiệm tiền làm gì?"

"Ai nói không phải à?" Vẫn như cũ đắm chìm trong trò chơi ván bài trung Lăng Nhuế bùng gương mặt nghiêm túc nghiêm túc, chất vấn Địa Cách ngoài có khuyến khích, nếu không có cô giúp một tay, Tiêu Hạo làm sao có thể thắng đây?

Tiêu Thắm bác sĩ nhìn Tiêu Hạo, cười; Tô Việt định thần nhìn Lăng Nhuế, khác thường kinh ngạc. Sau đó cười đến có thâm ý khác.

Lăng Nhuế không hiểu nghiêng đầu, phát hiện Tiêu Hạo đang nhìn mình, khóe miệng khẽ nâng lên, nụ cười dần dần dầy. Chẳng lẽ lại nói sai? Lăng Nhuế lắc đầu, nửa ngày, nàng hồi hồn tỉnh ngộ.

Người một nhà? Mấy chữ này giải thích quá phong phú!

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liên Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thất thủ

Chi nhánh vịt nướng Toàn Tụ Đức cách chỗ mọi người dùng cơm buổi trưa cũng không xa, đi ô-tô hai mươi mấy phút, đoàn người liền đạt tới đích. Nhìn nhà để xe tràn đầy xe, Lăng Nhuế mừng thầm, cho là tám phần là không có chỗ ngồi. Vừa nghĩ tới mới vừa rồi mình "Bật thốt lên", cô hiện tại chỉ muốn lôi kéo Tô Mẫn Mẫn nhất nhất mà phát phát bức tức. Ai ngờ vừa mới đi vào cửa quán ăn, Tô Việt phát tay từ chối nhân viên phục vụ đi lên phía trước, "Chúng tôi đã đặt phòng."

Nói xong, anh liền dẫn mọi người đi vào bên trong một gian phòng bao lớn. Chớp mắt một cái, Lăng Nhuế đang ở cửa phòng nghe được âm thanh của người trong lòng cô cấp thiết ko muốn thấy, "Ha ha, đại ca, lần này ngài phải gờ lại vốn đi!"

Tô Việt quay đầu lại, yên lặng nhìn Lăng Nhuế một cái, "Nhờ phúc em, chủ nhà, tính a, hôm nay em có thể ăn hoàn toàn không có gánh nặng, ăn không ăn hết, còn có thể xách về."

Tô Mẫn Mẫn vui vẻ gọi nhân viên phục vụ tới, một hơi gọi ba món vịt nướng tinh phẩm Toàn Tụ Đức. Cười nhẹ, cô vừa lật xem thực đơn, vừa mở miệng, "Cho chúng tôi hai phần lửa cháy áp tâm, sau đó Mù-Tạc chân vịt, Nestlé áp bảo, salad gan vịt, nước chát lưỡi vịt. Khác nhau phần, cảm ơn!"

Cười híp mắt đem thực đơn đưa cho nhân viên phục vụ, Tô Mẫn Mẫn tay phải tìm tòi, lướt qua Lăng Nhuế đưa về phía trước mặt Tô Việt, "Em muốn chia huê hồng, bởi vì em cung cấp người ủng hộ cho anh."

"Làm sao chia?" Tô Việt đem chân nhếch lên, đôi tay giao nhau.

"Chia 3-7, một hóp giá." Tô Mẫn Mẫn nghiêng đầu cười dài càng thêm hài lòng, "Nếu không phải là em giúp, Lăng Nhuế có thể cùng anh đi tham gia cái tụ hội kia sao? Đứng rồi, em chính là mạo hiểm bị chúng bạn xa lánh đem bí mật cô ấy chỉ biết Đầu Địa Chủ (Landlords-Bà Tú Lơ Khơ) cũng nói cho anh a, chia 3-7 giống như thiếu một chút, bốn sáu đi!"

Lăng Nhuế nhìn Tô Mẫn Mẫn nói xong mặt mày hớn hớn, mới vào cửa biết được được mình bị thiết kế tức giận dần dần chuyển thành không tốt cười thâm. Nếu Tô Mẫn Mẫn vui vẻ như thế, như vậy, làm bạn tự nhiên ko phải nên để cho cô ấy dẹt mọng đẹp sao!

Đưa tay che che miệng nở nụ cười, Lăng Nhuế bung lên ly trà trước mặt, khẽ ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy Tiêu Hạo ngồi ở đối diện mình. Từ lúc vào cửa đến bây giờ, anh không nói một câu, vẫn bung ly trà giống như là thưởng thức trà, thỉnh thoảng ngẩng đầu hướng mình bên này nhìn lại, khóe miệng vẫn thủy chung chứa đựng nụ cười yếu ớt. Anh hẳn là cũng giống như mình đi, một dạng bị Tô Mẫn Mẫn chọc vui, một dạng đang mong đợi cô ấy biểu hiện phía sau, đặt ly trà xuống, Lăng Nhuế vẫn tự nghĩ tự cười.

Lúc con vịt nướng thứ nhất đưa vào, Tô Mẫn Mẫn còn chưa biết chân tướng. Cô vén đẩy đĩa quay dẫn đầu gấp một khối chân vịt chuyển tới cho Lăng Nhuế, "Nhuế Nhuế a, bán cậu thật ra thì tờ rất là đau lòng, cho nên a tờ nhất định cho cậu một bao tiền lì xì thật to làm bồi thường, cậu nhất định phải tha thứ cho tờ là tinh thể bất đắc dĩ! Cái đó con vịt là đại biểu lòng của tờ, cậu ăn trước!"

Lăng Nhuế nhận lấy chân vịt, vừa định giải thích, Tô Việt liền mở miệng.

"Tiêu Hạo cậu đều nghe a, em gái tờ nói chia 4-6, chút nữa bốn phần tiền này, cậu đưa nó đi!" Tô Việt đẩy đĩa quay, đem con vịt chuyển tới trước mặt mình, đưa tay chọn một khối ngon nhất liền tự mình gắp, "Quả nhiên là anh em thân thiết, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!"

Lăng Nhuế mắt thấy Tô Mẫn Mẫn trong tay thịt vịt rút xuống, bộ mặt kinh ngạc, "Anh lại thua rồi, như vậy anh cũng có thể thua, anh là heo à?"

"Anh trai cô là tôi chính là cảm tình con heo đấy!"

"Còn anh trai gì nữa, coi như hết! Em gái là em khẩn cầu anh, về sau ra cửa sẽ không muốn cùng người khác nói em là em gái anh, quá mất mặt á..., quá mất mặt á!" Lần nữa chuyển qua đĩa quay, chiếc đĩa Tô Mẫn Mẫn đưa ra ngoài lại rút về, hiển nhiên còn chưa có quả trách đủ, "Uống cho em còn an bài người cho anh, lãng phí tình cảm——"

Thật may là vào lúc này nhân viên phục vụ gõ cửa đi vào, nếu không Lăng Nhuế thật đúng là không biết Tô Mẫn Mẫn muốn niệm tới khi nào.

Tùy ý đưa tay gắp một khối áp tâm trước mặt, Lăng Nhuế đang chuẩn bị đưa vào trong miệng, chợt Tiêu Hạo vẫn trầm mặc lên tiếng, "Cái này thật cay."

"Nha, em quên Nhuế Nhuế cậu không ăn cay được, ai nha, tờ còn gọi hai phần cay áp tâm!" Tô Mẫn Mẫn kịp thời nói vuốt đuôi, ngược lại ý vị sâu xa nói gắp lên một khối áp tâm cảm khái, "Hâm mộ nha, hâm mộ a, làm sao lại không ai nhớ khẩu vị của tôi đâu ——"

Lăng Nhuế tự nhiên biết cô ấy đang trêu ghẹo cái gì, bất lộ thanh sắc để tay trái xuống, sau đó hung hăng ko tiếng động bầm báp đùi Tô Mẫn Mẫn.
. Thù mới nợ cũ, xóa bỏ.

Tiêu Hạo ngồi ở đối diện Lăng Nhuế, rõ ràng nhìn đến Tô Mẫn Mẫn dừng lại hình dáng của miệng khi phát âm, sau đó một bộ hai hàng lông mày chau lên, bộ mặt bị đau, rất nhanh phán đoán ra tất cả chuyện xảy ra dưới mặt bàn, không để lại dấu vết nghiêng đầu cười trộm, lại phát hiện hai người khác chỉ là ở bình luận nguyên liệu nước tương.

Lăng Nhuế không biết Tô Việt trong miệng "Tai nạn" rốt cuộc ý nghĩa bao nhiêu tiền, nhưng bữa này bữa tiệc con vịt lớn ăn hết mười cái đó thẩm sao để cho cô chợt sinh ra cảm giác ăn quýt, tựa như lúc đang ở phòng ăn giáo viên một dạng.

Lúc ra cửa phòng, Lăng Nhướ cảm thấy đầu vai bị vỗ một cái, quay đầu lại, phát hiện là tiến sĩ tiểu Thẩm."Vón cho là năm nay có thể lừa gạt được hồng bao đồng chí Tiểu Hạo, kết quả, còn là trước sau như một cho anh ta bao lì xì a!" Dừng một chút, tiến sĩ tiểu Thẩm mở miệng lần nữa, "Ngày mai có rãnh rồi, theo quy củ tôi phải làm chủ, đến lúc đó kêu em gái Tô Việt nữa, tôi cũng muốn có chơi có chịu! Ở Bắc Kinh có cái gì muốn ăn trước cùng Tiêu Hạo nói, lúc đó tôi lại phụ trách đi định vị a!"

Chẳng lẽ "Tai nạn" này chính là mời khách ăn cơm? Lăng Nhướ thoáng phân tích một chút lời nói của tiến sĩ Tiểu Thẩm, chợt cười lắc đầu, "Tiến sĩ Thẩm có ý tốt lòng tốt nhận, mà tôi mấy ngày nữa phải trở về nhà bước sang năm mới rồi, cho nên cũng không cần phiền toái!"

"Không phiền toái, không phiền toái!" Tiến sĩ Tiểu Thẩm cười bày tỏ cô có thể suy nghĩ thật kỹ, sau đó nhận điện thoại, bởi vì có chuyện chỉ đành phải rời đi trước.

Nhìn bóng dáng tiến sĩ Thẩm rời đi, Lăng Nhướ thở phào nhẹ nhõm, nhân dân thủ đô quả nhiên nhiệt tình!

Lúc ra phòng, Tô Việt thật lại gọi thêm mười con vịt nướng, bởi vì cảm không hết, Tô Mẫn Mẫn liền bị gọi đi làm công nhân bốc vác. Lăng Nhướ một người ở trong đại sảnh chờ cả ngày, trừ nhìn thấy năm ba cái đứa bé nhảy cẫng hoan hô qua lại càn càn không ngừng chạy náo, cũng chỉ chờ được Tiêu Hạo.

"Đi thôi, tôi đưa em trở về." Tiêu Hạo một tay cầm chìa khóa xe, một tay sắp đầu.

"Bọn họ đâu?" Lăng Nhướ ngẩng đầu, chợt nhìn thấy tay Tiêu Hạo cầm chìa khóa tự nhiên có khuynh hướng đụng vào gò má, trái tim hoảng hốt, lập tức ra tay liền ngăn cản, tay phải vội vàng huơ ra đang muốn chụp được bàn tay Tiêu Hạo, ai ngờ chỉ một giây, một đứa bé từ bên trái đã chạy tới hung hăng đụng vào cô. Thân thể nghiêng một cái tay nghiêng nghiêng, Lăng Nhướ nghe được thanh thúy một tiếng vang, mu ngón tay cũng truyền tới cảm giác âm ướt.

Cuộc sống có lúc tốc độ tựa như một đi chiếc xe đạp, đương rất có nhiều người chưa bao giờ dừng qua, thậm chí cả đời cũng sẽ không dừng đến, nhưng lúc này, Lăng Nhướ không cẩn thận bước lên dỗi tốc độ chiếc xe này, sau đó tại lúc người bạn nhỏ đụng vào, lại vô cùng không cẩn thận đem đương vị điều đèn cao nhất.

Kính ngạc mà nhìn nhìn xem tay mình dừng lại trên không trung, Lăng Nhướ chưa từng có luống cuống qua như vậy, cô, cô cư nhiên quăng Tiêu Hạo một bạt tai, còn là trở tay đấy! Tuy nói đánh trật, tuy nói mình cũng không phải cố ý, tuy nói hoàn toàn là bởi vì bị đứa trẻ đụng mới có thể xảy ra trước mắt một màn hỗn loạn như thế, nhưng là, cô đánh, thật đánh.

Ừm.

Lăng Nhướ không dám ngẩng đầu, giờ phút này Tiêu Hạo nhất định cực kỳ giận dữ.

Cảm thấy có cái bàn tay lần nữa đưa về phía gò má mình, Lăng Nhướ ngu người không động được. Lòng ngón tay nhẹ nhàng lau qua, sau đó rời đi, hình như thứ gì cực kỳ nhỏ bên khóe miệng bị lau đi rồi.

Chẳng lẽ, anh chỉ là vì cái này? Lăng Nhướ càng cúi đầu xuống.

"Chúng ta đi thôi!" Tiêu Hạo đưa tay vỗ vỗ đầu vai Lăng Nhướ, bất mãn liếc nhìn mấy đứa bé vẫn ở chỗ cũ giữa đường kêu gào ồn ào."Đem áo khoác nhưng mặc vào." Mới vừa đi ra cửa chính, Tiêu Hạo liền mở miệng kiêu ra lệnh.

Lăng Nhướ vốn muốn từ trong âm thanh của anh phán đoán tâm tình của anh, nhưng hình như từ đầu đến cuối đều là cùng một cái giọng điệu. Là tu dưỡng quá tốt, hay là đang mưu đồ tính sỏ sau như thế nào, Lăng Nhướ nhất thời không quyết định chắc chắn được rồi. Ngẩng đầu, Tiêu Hạo vừa đứng cũng quay lại nhìn cô, sau khi bốn mắt nhìn nhau, Lăng Nhướ lần nữa cúi đầu, cô quả nhiên lại bị bi kịch rồi !

Bên trong xe, ngồi ở vị trí kế bên tài xế Lăng Nhướ phân tích tới tới lui lui nửa ngày, cuối cùng vẫn còn quyết định nói xin lỗi.

"Thật xin lỗi, em sai lầm rồi!"

Ngắn gọn sáu chữ, Lăng Nhướ thể hiện thành ý lớn nhất, mặc kệ có phải hay không là lỗi của mình, nhận lầm luôn là không sai! Có vết xe đổ, Lăng Nhướ lần ngày nói xin lỗi có thể nói thanh sắc đều tốt, nói xong vẫn không quên nhìn chăm chăm Tiêu Hạo, khuôn mặt có ý hối hận.

Bởi vì là đánh trượt tay, cho nên vừa đứng đánh vào má phải của anh? Lăng Nhướ càng xem càng hối hận, nếu là ngày thứ hai sưng to lên, đây chẳng phải là.

"Nhìn này giờ rồi, còn không có nhìn đủ?" Tiêu Hạo kéo tay một cái, vững vàng đem xe dừng ở bên lề cầu.

Bởi vì không yên lòng, lúc Lăng Nhướ nghe được âm thanh của anh, cũng không ngay lập tức phản ứng kịp, cho đến khi Tiêu Hạo nghiêng đầu nhìn cô, Lăng Nhướ chợt tỉnh lại, vội vội vàng vàng dời tầm mắt đi, dỗi chủ đề, không có nào đã nói một câu, "Quy tắc giao thông đã quy định rồi, không thể đem xe dừng ở trên cầu đấy!"

"Đây là lề cầu."

Lăng Nhướ không tin, quay cửa kính xe xuống vừa nhìn, quả nhiên là lề cầu. Bờ sông ánh đèn lơ mờ phản ánh ngược ở trên mặt nước, sóng gợn lăn tăn,

thình thoảng còn có mấy người hăng hái đi ngang qua. Nhìn xong phong cảnh hồi hồn, Lăng Nhuế lập tức bắt đầu rồi rầm một vấn đề khác, "Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?"

"Hóng gió." Tiêu Hạo đem cửa sổ xe bên Lăng Nhuế đóng lại.

Không gian bị bịt kín, chợt khiến Lăng Nhuế sinh ra một chút cảm giác sợ hãi.

"Cái đó, tôi thật sự là không là cố ý, nếu không có đứa trẻ đứng tới, tôi bảo đảm chắc chắn sẽ không vỗ tới mặt của anh, nhiều lắm là." Lăng Nhuế âm thanh lặng lẽ nhỏ xuống, "Nhiều lắm là cũng liền vuốt ve tay của anh mà thôi."

"Tôi chỉ là hảo ý giúp em."

Lúc nói chuyện, Lăng Nhuế không dám nghiêng đầu, mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ cảm thấy gò má bên trái một dòng ánh mắt nóng rực hướng mình đánh tới. Cô sau đó mới biết trên mặt mình dính ít đồ, nhưng rõ ràng là một khối đồ rất nhỏ, nhắc một tiếng chẳng phải được sao, làm gì nhất định phải đưa tay đây?"Cái đó, tôi có một tật xấu, không thích người khác tùy tiện đụng tới, hơn nữa về cái này, tôi phản xạ hình cung là cực kỳ ngắn, tôi có thể ở đây."

"Pằng ——" Lăng Nhuế phản xạ có điều kiện phát tay, một chưởng đánh vào trên mu bàn tay Tiêu Hạo.

"A, lần này là bản thân anh tìm, không phải là tôi cố ý, nếu anh không phải đưa tay qua, tôi nhất định sẽ không đánh xuống." Lăng Nhuế bên ghế xe dịch chỗ ngồi gần cửa, nghiêng người nhìn Tiêu Hạo, "Lần này hẳn không có đánh đau, lực tác dụng hỗ trợ lẫn nhau."

"Nhưng ép mạnh không giống nhau, độ bén nhọn đầu dây thần kinh cũng không giống nhau." Tiêu Hạo môi chứa đựng nụ cười ngó ra ngoài cửa sổ. Mới vừa rồi anh không nghĩ thật đi đụng cô, chỉ là tò mò muốn thử một chút mà thôi, không ngờ. Tốc độ phản ứng quả nhiên khá nhanh!

Nghe xong lời nói Tiêu Hạo, Lăng Nhuế giật mình. Anh lại có tâm tình cùng cô thảo luận cái này, chẳng lẽ, anh thật ra còn muốn nói một cái tát mới vừa rồi kia còn là chưa đau hay sao?

Nhìn Tiêu Hạo nghiêng đầu lưu lại nửa mặt bên, trong lòng Lăng Nhuế cảm giác mình bắt đầu vuốt râu hùm? Anh không phải là lại đang nghĩ kế hoạch báo thù đi, cái hiệp nghị đáng chết kia mới kết thúc a!

"Cái đó, tôi phải như thế nào mới có thể nhận lời xin lỗi của tôi?" Rốt cuộc, Lăng Nhuế còn là không sợ lên tiếng.

Tiêu Hạo từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, từ từ mở miệng, "Theo em nói, không người nào có thể đụng em sao?"

"À?"

Lăng Nhuế hoàn toàn không nghĩ tới Tiêu Hạo cư nhiên không xuất chiêu giống lẽ thường, nghĩ lại, lúc buổi chiều anh đánh bài lại luôn là giường đông kích tây, xem ra có cái này vừa hỏi, còn có hậu chiêu. Cái gọi là, địch không động, ta không động, vì vậy Lăng Nhuế lựa chọn không nói lời nào, nhìn anh ko nói gì.

"Tôi thấy em và Tô Mẫn mẫn thường tay nắm tay đi dạo phố sao, vậy giải thích như thế nào?"

"Tôi cùng cô ấy là bạn tốt a, cho nên không sao cả. Không quen dưới tình huống, con gái cũng là không thể tùy tiện đụng tới, tôi cũng không quen. Tôi có cá tính cổ quái này. Cho nên, là anh muốn ăn đòn đấy!" Câu nói sau cùng, Lăng Nhuế nói xong rất nhẹ, rất nhẹ.

Tiêu Hạo khẽ mỉm cười, "Tôi nhớ em bị Tô Mẫn Mẫn ở bên cạnh dắt tay bên ngoài."

"Không có!" Lăng Nhuế lúc này hủy bỏ.

Nói xong lời này, cô chợt liền dừng lại —— người trước mắt mình đây hình như không chỉ dắt tay, sờ qua mánh khoé, hơn nữa còn ở dưới tình huống không chút nào phản kháng bị anh ta hôn khoé mắt.

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế như thành con tôm trên bàn rượu, hồng hồng.

Trong tròng mắt đen tỏa tình quang, tỏa ra nét mặt ngượng ngùng với người trước mắt, mắt Tiêu Hạo cười cười, không có lộ ra chút nào âm thanh, anh ước lượng biết cô đang suy nghĩ gì.

Một hồi lâu, anh mở miệng, "Không phải muốn tôi tha thứ cho em sao, đánh tay nào, đưa tới."

Lời này Tiêu Hạo nói bình thản, Lăng Nhuế vẫn là cảm thấy kỳ quái một chút, người nói chuyện hình như cũng không có tức giận, ngược lại có vẻ giống như là tâm tình cực tốt. Nghiêng đầu, người kia lớn lên tuần tú giữa hai lông mày như cũ là vẻ bầm sinh ngạo mạn cùng xa cách này, Lăng Nhuế ngó ngắn, lẩm nhẩm đầu dài không bằng đầu ngắn, đưa tay ra, sau đó buồn bã giao phó, "Anh đánh nhẹ một chút."

Tiêu Hạo nhận lấy tay phải Lăng Nhuế, hỏi, "Là tay phải không sai, đúng không!"

Lăng Nhuế gật đầu, vội vàng nhắm mắt lại, "Tôi thật sự là không là cố ý, anh nhớ đánh nhẹ ——" lời còn chưa nói hết, lòng bàn tay liền truyền đến một hồi bị đau, Lăng Nhuế không nhịn được cắn môi. Đã sớm biết anh xuống tay sẽ không nhẹ, tên đàn ông này không hiểu thương hương tiếc ngọc sao?

Sau một khắc, cô bị loại ý nghĩ này của chính mình hù ngã.

Nhìn cô khẽ nhủu mi, chỗ sâu nhất đáy lòng Tiêu Hạo bắt ngờ xẹt qua một tia vui mừng, tay của cô mặc dù run lên, nhưng lại vẫn còn ở bên trong tay anh, Tiêu Hạo nâng lên tay trái của mình ở trước mặt Lăng Nhuế quơ quơ, "Còn có một cái, chớ trốn!"

Lăng Nhuế chu mỏ, "Nhẹ một chút a, nếu không một hồi là có món móng giò kho tàu rồi" Sau đó, cô lại nhắm nghiền hai mắt.

Nhẹ nhàng hôn, một giây kế tiếp, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay phải Lăng Nhuế. Mang theo lễ phép tuân thủ nghiêm ngặt cùng đề nén vô hạn cẩn thận, rơi vào lúc này đây trên da thịt vừa mới bị đánh đỏ nhạy cảm.

Lăng Nhuế hốt hoảng mở mắt, đưa tay muốn hất ra, lại từ đầu đến cuối giật mình ở nơi nào không dám động, giống như ngốc trệ

Không có quá lâu lưu luyến liền rời đi, Tiêu Hạo vừa nhấc mắt liền trông vào đáy mắt Lăng Nhuế, đó là nho nhỏ kinh ngạc, mang theo một ít hốt hoảng, hình như còn có cất giấu một tia vui mừng.

Không kém chút nào mà rơi vào mắt của anh.

Vội vã nắm chặt tay, năm ngón tay không tự chủ nắm chặt lại buông ra, loại cảm giác này, rất kỳ diệu, liền như bò công anh bay qua gò má, cái loại ngứa một chút đó.

Lăng Nhuế cảm giác mình bắt đầu thoái hóa thành người nguyên thủy rồi, đáy lòng rõ ràng là hỗn loạn tung bùng, nhưng lúc này cảm giác phức tạp thể nhưng không tìm được một tia chán ghét? Cô hoàn toàn nhốn nháo.

Lúc gió đêm thổi vào bên trong xe, Lăng Nhuế nghe Tiêu Hạo câu hỏi, "Biết hôn lòng bàn tay, có ý nghĩa như thế nào ko?"

Sau một khắc, nhịp tim không hiểu sao gia tốc.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đáp lễ

editor: Đông Sương

"Hôn lòng bàn tay, ý nghĩa là quý trọng, đề ý, đại biểu thăm hỏi thăm tình." Lăng Nhuế từ Bách Độ đến Google, cuối cùng rút cuộc trên một trang web tìm được đáp án. Nhìn chữ trên màn hình máy vi tính chân chân thực thực, cái loại cảm giác huyền hoặc đó đã lâu ko có lại đánh úp tới trong đầu, trong lúc này còn kèm theo nhàn nhạt khốn hoặc.

Mở ra hai bàn tay trái phải, Lăng Nhuế chăm chú cẩn thận ngắm nhìn, hình như nhìn không ra có cái gì khác thường, nhưng là, làm sao lại cảm thấy lòng bàn tay phải nóng lên đây? Mới vừa rồi, trong đầu của cô lại còn tràn đầy gò má Tiêu Hạo cười khê trước mặt, tư tưởng cô đơn thuần như vậy, chẳng lẽ sẽ ở nơi đông lạnh này tư xuân?

Đôi tay nâng quai hàm, Lăng Nhuế cảm giác mình đã càng ngày càng hết thuốc chữa. Cô vốn là bình tĩnh như tựa như nước hồ thu có lẽ đã trong lúc vô tình bị Tiêu Hạo quậy đến thềm mãnh liệt rồi.

"Mẫn Mẫn a, cậu qua tới đây sờ sờ hai cái tay tớ, tớ thế nào lại có cảm giác có độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày à?" Rút cuộc, Lăng Nhuế vẫn không thể bình tĩnh được, lúc này mới chỉ là một nụ hôn nhàn nhạt trong lòng bàn tay, cô liền lặp lại khẩn trương thành ra như vậy rồi, ngộ nhờ mới vừa rồi Tiêu Hạo hôn phải.

Nếu quả thật là nói như vậy, Lăng Nhuế còn tưởng là thật không dám tưởng tượng bộ dáng chính mình, đoán chừng nhất định núp ở trong chăn thẹn ko dám đi ra gặp người đời!

Lúc Tô Mẫn Mẫn đẩy cửa tiến vào trong tay đang cầm hai chén sữa tươi.

Đề xuống sữa tươi, cô đưa tay kèm trên bàn tay Lăng Nhuế, cảm nửa ngày, trầm ngâm, "Nha, giống như thật sự có độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày cũng, cái đó." Tô Mẫn Mẫn bắt đầu chừng chẳng phân biệt được.

"Cái nào à?" Lăng Nhuế tròn to hai mắt chờ đáp án.

"Tớ cảm thấy được đi, giống như tay trái muốn lạnh một chút, đứng, tay trái." Nói xong, Tô Mẫn Mẫn kéo tay trái Lăng Nhuế, về mặt khẳng định.

Lời nói của Tô Mẫn Mẫn không khác nào sấm sét giữa trời quang, Lăng Nhuế rút cuộc một tiếng "A" thờ dài ở bên trong, ngã lên giường, thì ra là không

phải là ảo giác a! Như vậy, tay là bị đánh nóng, là bị hôn nóng, còn là mình nổi lên phản ứng sinh lý à? Vừa nghĩ tới nụ hôn kia, Lăng Nhuế mặt của "Vèo" lập tức, đỏ ngược đầy lên trời.

Đem sữa tươi từ trên bàn đến đầu giường, Tô Mẫn Mẫn đã nhìn thấy Lăng Nhuế mặt hồng gần như quý dị, "Cậu bị sốt?" Dứt lời, cô đưa tay sờ trán Lăng Nhuế.

Ngón tay lạnh lẽo vừa mới chạm đến da thịt Lăng Nhuế, Lăng Nhuế liền nhảy ngồi dậy, "Nha! Tay của cậu thế nào như băng vậy? Mau lấy ra, chết rét!"

Tô Mẫn Mẫn đem đôi tay hướng trên mặt mình dán lên, "Ah, tay của tớ cũng bị chênh lệch nhiệt độ trong ngày a, tay trái nóng, tay phải lạnh"

Ánh mắt xẹt qua hai chén sữa tươi đầu giường, Lăng Nhuế chợt dừng ánh mắt khi dễ nhìn Tô Mẫn Mẫn, "Mẫn Mẫn, may nhờ hôm nay chúng ta không có đi ăn nga!"

"Tại sao?"

"Bởi vì cậu đã đủ ngây ngô rồi! Ăn nửa ngu đầu luôn nha, cậu liền hoàn toàn không có thông minh rồi!" Ngửa mặt lên trời thở dài, Lăng Nhuế nói tiếp, "Cậu một tay cầm sữa lạnh, một tay cầm sữa nóng, hai cái tay có thể không sinh ra chênh lệch nhiệt độ sao?"

Tô Mẫn Mẫn cười cười, "Sữa chua có lợi cho tiêu hóa, cậu phải ăn, vừa đúng điều hòa nhiệt độ ah!"

Lăng Nhuế lắc đầu, hé miệng cười cười, cô rút cuộc có thể yên tâm! Minh không có phản ứng hóa học sinh học gì, tay của mình còn là nhiệt độ của mình, không có dính vào nhiệt lượng của Tiêu Hạo!

Sau tiến sĩ Tiểu Thẩm lại làm ông chủ mời khách, Lăng Nhuế từ chối thân thể không thoải mái, không có đi tham gia. Đến đây, cô cũng mới biết, kết quả thua bài, chính là chịu bữa tiệc hải sản lớn khách sạn cấp năm sao. Làm công nghiệp quân sự quả nhiên không phải có tiền bình thường, Lăng Nhuế lần này coi như là hoàn toàn lãnh giáo.

Đối với Tiêu Hạo, cô không rõ lắm ý nghĩ của mình, theo lý thuyết anh hôn bàn tay cô, cô phải là rất tức giận mới đúng, nhưng tại sao trong tiềm thức một chút lại là xấu hổ cùng dè dặt như vậy, cô liền không tìm được cái lý do bất kỳ nào khác?

Lăng Nhuế nghĩ muốn nhanh về nhà rồi, trở về nhà, rồi đi Tiêu Hạo không xuất hiện, có lẽ cô có thể khôi phục bình thường rồi! Khiến những ý tưởng kia có, không có toàn bộ ở lại Bắc Kinh đi, vì vậy, Lăng Nhuế quyết định kết thúc chuyến đi Bắc Kinh trước thời hạn.

Vé xe lửa là Tô Việt đi mua, anh nguyên bản vỗ ngực bảo đảm nói sẽ không có chút vấn đề nào, nhưng phút cuối cùng cũng rất bất đắc dĩ nói cho các cô biết vé tàu tốc hành toàn bộ bán hết sạch, hơn nữa bởi vì thật bất hạnh gặp được xuân vận Cao Phong (chắc là đợt xuân lạnh) lợi hại nhất vài chục năm nay, cho nên ngay cả vé thường cũng không có mua được.

"Anh không phải là nói có quen nhân viên làm việc sao?"

Phòng khách, Tô Mẫn Mẫn trừng mắt liếc nhìn anh hai của mình, bộ mặt khinh thường, "Cũng biết anh không nhờ vả được, sớm biết còn không bằng tự chúng em đi xếp hàng!"

"Vốn là không có vấn đề a, ai biết xuân năm nay lại loạn như vậy a! Lại nói, quốc gia đột nhiên tăng cường nghiêm trị con bò (ko hiểu), em nói anh có thể có biện pháp gì? Hiện tại toàn bộ quá trình công tác của người bán vé trạm xe lửa ddeud được kiểm tra, ai cũng không dám gây án!"

Tự nhiên, cái này không thể trách Tô Việt, nhưng là, tâm tình Lăng Nhuế lập tức liền hạ xuống đáy cốc. Đây chỉ lát nữa là phải bước sang năm mới rồi, cô cũng không thể nương nhờ trong nhà người ta qua lễ mừng năm mới, lại nói ngày về cũng kéo thêm mấy ngày rồi, điện thoại trong nhà cũng thúc giục nhiều lần. Minh ngày hôm qua còn hưng cao quyết liệt nói ngày mai về nhà rồi, bây giờ nhìn lại, trong một đêm chỉ là mộng?

"Thôi, thôi, không có chuyện gì, cùng lắm thì tớ liền ngồi máy bay trở về!" Cắn răng một cái, Lăng Nhuế nghĩ cho dù là muốn ngồi khoang chờ cái gì, chính mình cũng nhận thức rồi.

"Cái đó, Lăng Nhuế a, em xem ở nhà bọn anh qua lễ mừng năm mới được không? Chờ xuân qua chẳng phải là được, chúng ta lại nghĩ biện pháp?" Tô Việt hiển nhiên bởi vì chính mình không thể thuận lợi nhiệm vụ hoàn thành mà lòng mang áy náy, không đợi Lăng Nhuế trả lời, anh liền từ trong túi áo trên lấy ra một xấp thật dày lịch vé máy bay, "Anh tí mi giúp em tra hỏi qua, nếu như không thêm chuyến bay, hiện tại sớm nhất chỉ có thể mua được vé đêm giao thừa."

Đêm giao thừa?

Lập tức ý tưởng gì Lăng Nhuế cũng mất, trong nhà ngày nay còn" giỗ tổ lễ mừng năm mới " sao đây, chẳng lẽ cô làm con cháu bất hiếu liền tung bay ở vạn dặm trời cao?

Lăng Nhuế cảm thấy tim lại bị chặn.

Lúc người đang có tâm tình không tốt, liền đặc biệt không hy vọng lại bị âm thanh gì ảnh hưởng đến, Lăng Nhuế cúi đầu chôn người ở trong áo khoác nhưng của mình, sắc mặt không tốt. Lúc điện thoại di động kêu lên, cô theo bản năng lựa chọn không nhìn, kết quả, đối phương hình như rất ương ngạnh, không nhận một cuộc gọi lại một.

Tô Mẫn Mẫn thấy cô quả nhiên tâm tình không tốt, giúp một tay từ trong túi lấy điện thoại di động ra, nhìn hồi lâu không có nhận, đưa tới, "Nhuế Nhuế, ba cậu."

Hít mũi một cái, Lăng Nhuế nhấn phím call, âm thanh vẫn có chút trầm thấp, "Ba a. . . . con nhưng có thể, có thể phải đến đêm giao thừa mới có thể đến nhà, hiện tại liên vé máy bay cũng rất khó khăn."

Ba Lăng vốn là chỉ là gọi điện thoại tới xác nhận một chút ngày về nhà của con gái, vừa nghe điện thoại này đầu âm thanh không đúng, vội vàng trấn an, "Không có việc gì, không có việc gì, này con an vị khoảng hạn nhất trở lại, chỉ cần về nhà ăn tết là tốt rồi a."

"A, vậy con mua được vé máy bay liền gọi điện thoại cho ba." Không nói lễ mừng năm mới cũng may, vừa nói tâm tình Lăng Nhuế thì càng nguy rồi. Cúp điện thoại, ngồi lặng hồi lâu, thoáng bình phục hết tâm tình, Lăng Nhuế ngẩng đầu khách khí hỏi Tô Việt, "Anh có thể mang em đi chỗ bán vé máy bay gần đây mua vé ko?"

Đôi giày đang chuẩn bị đi ra ngoài, Lăng Nhuế vừa mở cửa chính, đã nhìn thấy Tiêu Hạo đứng ở bên ngoài một bộ dáng đang muốn nhấn chuông cửa, bốn mắt nhìn nhau, mặt của Lăng Nhuế trắng xanh một cái lại đỏ rồi.

"Anh tìm anh hai Mẫn Mẫn sao?" Lôi kéo cái mũ nhưng, Lăng Nhuế cảm thấy phải có nói chút gì, "Cái đó, anh ấy muốn đưa tôi đi mua vé máy bay, cho nên, cho nên ó chucyên gì anh trước hết chờ đi!" Câu nói kế tiếp, Lăng Nhuế chột tăng nhanh giọng điệu, làm gì mình mỗi lần cùng anh ta nói chuyện đều muốn vàng vọt dạ dạ nha!

"Em không phải là ngại máy bay rầm rầm vang lăm cho khó chịu a, thế nào có xe lửa không ngồi, lại ưa thích lên máy bay rồi hả ?"

"Người nào không có việc gì thích vậy thì lại chịu tội cái đó a, tôi chỉ là tương đối gấp bị kịch có được hay không, vé xe lửa không có mua được mà thôi!" Mặc dù buổi trưa ánh nắng mặt trời âm ảm, nhưng gió vẫn là không nhỏ, Lăng Nhuế đứng ở cửa nhà chờ Tô Việt đi lấy chìa khóa xe, hơi chút sẽ đã cảm thấy tay lạnh, chà xát, nhét vào túi, ghé đầu lại đi nhìn phải trong cửa.

"Vào đi thôi, anh có vé xe lửa ghé đệm từ Bắc Kinh đến nhà em ngày mai."

Lăng Nhuế không thể tin nhìn Tiêu Hạo cùng mình lướt qua nhau, trầm mặc hồi lâu, chỉ"Nha" một tiếng liền bị anh kéo vào cửa.

Ngồi ở trên ghế sa lon, Lăng Nhuế nghĩ, người đàn ông này quá đáng sợ, thậm chí cô không có mua được vé xe lửa cũng có thể có? Vì vậy, cô liền nghĩ tới lần trước khối tâm mạch "LR1208" kia, nếu như một lần coi như là trùng hợp, như vậy, phía sau tiếp lần hai lần ba hình như không phải là đơn giản như vậy chứ? Hay hoặc là, từ vừa mới bắt đầu thì không phải là trùng hợp?

Lăng Nhuế đầu bắt đầu suy nghĩ.

Trước khi đi, Tiêu Hạo nhét mười con vịt đóng gói chân ko để cho cô mang đi, nói là chiến lợi phẩm thắng bài, phải cảm.

Về đến nhà, nhìn bộ dạng các thân thích cảm con vịt cười đến ko sao khép miệng, Lăng Nhuế nghĩ mình thật đúng là sợ ý, đi một chuyến Bắc Kinh, thiếu chút nữa cái gì đặc sản cũng không có mang về.

Vì vậy, cô ở trong lòng thoáng cảm kích người kia một chút.

Sau mấy ngày liền tiếp, Lăng Nhuế cảm giác mình hoàn toàn xong đời.

Họp lớp trung học cấp hai, Lăng Nhuế nhìn mọi người cầm bài xi phé chơi 80 điểm, phương pháp tâm đắc Tiêu Hạo truyền miệng lập tức liền từ trong đầu xông ra; khuya về nhà ăn tương áp Bắc Kinh, Lăng Nhuế liền nghĩ tới chính mình tự đi Toàn Tụ Đức ăn vịt nướng ngày đó quạt người khác một cái tát, tiếp theo cảnh hôn lòng bàn tay rất nhanh ở trong đầu hiện lên; êm đẹp đi dạo siêu thị, nhìn trên giá hàng này khuyến mãi Nestlé cà phê, Lăng Nhuế lập tức nhớ lại cả phê Blue Mountain, sau đó theo thói quen đại não cực kỳ rất nhanh sẽ đem gương mặt Tiêu Hạo rõ ràng hiện lộ ra.

Lăng Nhuế khề nổi giận, tay gắt gao lôi hộp Nestlé đóng gói, lẩm nhẩm: "Tôi gọi anh lại chạy đến, tôi gọi anh lại chạy đến."

Nhân viên thấy có khách hàng"Cố ý" hủy hoại sản phẩm, không nói hai lời, lập tức tiến lên gọi lại Lăng Nhuế, "Tiểu thư, cô đem sản phẩm chúng tôi mới đưa ra thị trường biến thành loại hình đáng này, nói chúng tôi bán thế nào?"

"À?"

"Xin cô vì ngài hành vi của mình phụ trách."

Lăng Nhuế nhìn hộp giấy nhỏ trong tay mình không thành hình, không chút nào chú ý tới giọng nói của đối phương không tốt cùng xảo trá, thành công đem mặt của Tiêu Hạo đánh vào chỗ sâu nhất đại não, cô ngưng ngưng nói câu "được", dẫn một giỏ đồ đã chọn hướng quầy thu tiền, tự nhiên còn nhiều thêm hai hộp cà phê!

Ăn xong cơm tối, Lăng Nhuế bồi ba mẹ nhìn hồi TV, trở về gian phòng của mình lên mạng. Theo thường lệ treo QQ, sau đó liền chơi trò chơi, gần đây Lăng Nhuế đột nhiên đối với"Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe)" không thích rồi, ngược lại đang chơi "Thăng cấp", chính là mọi người gọi là bài xi phé 80 điểm.

Đánh đánh, Lăng Nhuế lại bắt đầu cảm khái, Tiêu Hạo thông minh thật không phải vừa a!

Theo phương pháp của anh, cư nhiên cô một lần cũng không thất thủ qua a, lợi hại a, lợi hại. Quả nhiên là cao thủ trong tính toán a, cao thủ trong kế hoạch của a!

Trần đầy cảm khái oai hùng, khí phách hiên ngang mà đi ở trên đường lớn, đang bắt đầu hoa lệ lệ mà hương thật cao gần đám mây, chợt, tin tức nhắc nhở đã tới rồi.

Lăng Nhuế mở ra vừa nhìn, là Tô Mẫn Mẫn, còn là bất cơ hình thức, "Nhuế Nhuế, tớ cho cậu biết, tớ hôm nay đánh bài thắng Tiêu Hạo a, cho nên, tớ để cho anh ta mời tớ tới Vô Tích xem hội chùa, ha ha, tớ lợi hại không."

Sữa tươi đưa tới mép nhanh chóng bị để xuống, Lăng Nhuế vội vàng gõ mấy chữ, "Cậu lừa gạt được anh ta?" Đây quả thực thật không thể tưởng tượng nổi!

"Thật ra thì đi, chính là anh tớ thiết kế khiến Tiêu Hạo uống say, sau đó, hắc hắc, chúng tớ đều nói anh ấy thua bài, anh ấy cũng chỉ có thể thừa nhận. . . ."

Lăng Nhuế cảm thấy từng hạt đậu mồ hôi lạnh từ trên trán nhỏ xuống, người kia lại có thể bị người lừa như vậy, thật sự là quá không thật rồi! Cán cân trong lòng không khỏi bắt đầu khê thiên vị hướng Tiêu Hạo, lần này, lăng Nhuế cảm thấy trong lòng cô không hề kháng cự cảm giác này nữa, lần này, Tô Mẫn Mẫn cùng anh cô ấy chơi có chút quá đáng!

Sáng sớm năm mới, Lăng Nhuế liền bị mẹ Lăng từ trong chăn kéo ra, "Nhanh, có bạn học tới, không được ngủ nướng nữa rồi !"

Lăng Nhuế "Nha" một tiếng dựng dậy, sau đó nhìn mẹ Lăng đi ra khỏi gian phòng của mình, "Phanh" một tiếng lại đảo nằm xuống lại.

Cái kĩ thuật lừa người này của mẹ quá kém, lúc nhỏ gạt cô nói Lão sư tới, sau khi lớn lên liền gạt ta nói bạn học tới.

Chui vào chăn, Lăng Nhuế lật người, gãi gãi gương mặt, ngủ tiếp. Không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm thấy có đồ vật gì đó đè ép mình, hơn nữa càng áp càng nặng.

Rốt cuộc, Lăng Nhuế nhắm mắt, "Mẫn Mẫn?"

Còn buồn ngủ Lăng Nhuế ko dám tin tưởng tất cả trước mắt, ngáp một cái, "Ngày có suy nghĩ đêm nằm mộng, ngủ tiếp." Ôm chăn, Lăng Nhuế lại chợp mắt.

"Nhuế Nhuế, tớ cũng không chỉ một mình tớ, cậu nghe một chút bên ngoài phòng khách là ai đang nói chuyện à?"

Bên phải cửa chính nhà Lăng Nhuế là phòng ăn, tay trái là phòng khách, chính diện chính là phòng ngủ thư phòng. Lúc bình thường, trong phòng khách có câu di môn cách phòng ngủ thư phòng. Nhưng mới vừa rồi lúc Tô Mẫn Mẫn tiến vào, cô ý mở rộng ra cửa phòng, vì vậy, phía ngoài tất cả, giờ phút này phòng ngủ có thể nghe được rõ ràng.

"A, cậu này gọi Tiêu Hạo a, vậy cậu là người ở nơi nào, cũng ở đại học A đi học?"

Trời ơi, ba cô đang cùng ai nói chuyện?

Tiêu Hạo?

Sau một khắc, Lăng Nhuế lập tức tỉnh táo, hơn nữa bằng tốc độ nhanh nhất xông về phòng tắm trong phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vô tình gặp gỡ

editor: Đồng Sương

Đi vào phòng khách, Lăng Nhuế hoàn toàn bị tình cảnh trước mắt sợ ngây người —— trên khay trà tràn đầy một bàn trà cụ, bên cạnh còn trưng bày vài lon Thiết Quan Âm đã mở miệng. Nháy mắt nhìn hồi lâu, cô nghĩ xong, đoán chừng là Tiêu Hạo không cẩn thận cùng cha mình hàn huyên tới trà đạo.

Gần như không có dừng lại lâu thêm, Lăng Nhuế nhanh chóng xoay người đem Tô Mẫn Mẫn kéo vào phòng ngủ, thuận tay đóng cửa phòng, thanh giọng liền hỏi, "Anh ta như thế nào cũng tới vậy?"

"Vừa rồi chẳng phải cậu đã biết sao?" Tô Mẫn Mẫn mặt nghi ngờ, "Cậu kích động bỏ dậy như vậy, hóa ra là vì anh ta?" Cát giấu nụ cười trong đáy mắt, Tô Mẫn Mẫn nói xong liền im lặng.

Một hồi lâu, cô thấy sắc mặt Lăng Nhuế trầm xuống, tranh thủ thời gian giải thích, "Thuận đường mà thôi, cái đó tiến sĩ Nghê Kiệt cũng là ko thấy đâu, Tiêu Hạo là tới tìm anh ta, cho nên chỉ là đơn thuần thuận tiện, thật, tớ bảo đảm!" Vì để cho Lăng Nhuế tin tưởng, Tô Mẫn Mẫn rất kiên định gật gật đầu, sau đó lại giờ lên tay phải thề, chứng minh trong sạch.

Ngoài cửa, tiếng Lăng mẹ truyền đến, gọi Lăng Nhuế đi mua đồ ăn.

Vội và húp vài hóp cháo, Lăng Nhuế kéo Tô Mẫn Mẫn, vô cùng không tình nguyện xuống lầu. Một sáng thật tốt để ngủ nướng, cứ như vậy bị khuấy đảo cuối cùng không được ngủ? Lúc xuống lầu, Lăng Nhuế tâm tình đúng là vẫn còn không tốt, bất tri bất giác, tiếng bước chân liền thay đổi nện vô cùng lớn, cô cơ hồ là đạp bậc thang đi xuống.

"Nhuế Nhuế a, cậu đang tức giận có phải hay không?" Thấy Lăng Nhuế một đường không nói lời nào, Tô Mẫn Mẫn kéo tay áo của cô, một bộ dạng nét mặt biết sai, "Anh ta ăn com xong sẽ đi, tớ bảo đảm, thật!"

"A!" Lăng Nhuế ngơ ngẩn rồi, anh ta còn phải lưu lại ăn com, tại sao nha, da mặt của anh ta cũng thật là dày! Chẳng lẽ cô đi nhà anh ta ăn một bữa, anh ta cần phải tính toán chi li bù lại?

"Cậu cũng không phải là chưa có tới nhà tớ, làm gì nhất định kéo thêm anh ta?" Vừa nghĩ tới cha mình dùng hết sức lực từ cổ chí kim bàn về trà đạo, Lăng Nhuế chợt cảm thấy Tiêu Hạo vô cùng có thể sẽ được lưu lại ăn bữa com tới nhà cô.

"Ách, bởi vì anh ta có xe, tớ đi bộ."

Đáp án này, Lăng Nhuế nghe xong, hết ý kiến.

Từ siêu thị mua xong món ăn rồi về nhà, Lăng Nhuế đẩy cửa chỉ thấy Lăng cha mặt măt mắc, ghé đầu nhìn xa hơn phía trong, nha, Tiêu Hạo đã đi, không khỏi vui mừng nường mảy, chợt cảm thấy thở hắt thật to một hơi, khó chịu sáng sớm nhất thời tan thành mây khói.

"Nhuế Nhuế a, Tiêu Hạo và con à ——" lúc Lăng ba mở miệng, Lăng Nhuế vừa lúc ở cửa trước đổi dép. Vừa nghe Lăng ba nói tình ý sâu xa như thế, Lăng Nhuế lòng của nhất thời lạnh nửa đoạn. Lăng ba khi trước là hiệu trưởng trường trung học, công việc chuyên giáo dục, này công phu giáo dục nâng người tuyệt đối không phải là vừa, bình thường giọng điệu như thế vừa ra, phía sau tiếp tám phần chính là "Khóa chính trị".

Đứng ở cửa nhà, Lăng Nhuế ngừng trong tay tất cả động tác, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ là Tiêu Hạo đem chuyện cô đụng chân anh ta và chuyện xưa toàn bộ vạch trần ra, sau đó lần này đổi thành tự cha mình tới tiến hành giáo dục?

Thấy Lăng Nhuế đứng tại cửa bất động, Lăng ba phát tay một cái, "Đi vào a, tới uống một chút trà hai bên này, nói một chút lý nào uống ngon?"

Lăng Nhuế cảm giác mình giống như là vào phòng tắm hơi nóng hổi, sau đó lại tiến vào ao nước lạnh.

Tình huống này trước kia cũng không phải là chưa từng gặp qua, Lăng ba cùng mấy người bạn cùng thích trà đạo về nhà chơi bàn về trà, sau đó cô trở thành người giám định và thưởng thức. Nói thật, Lăng Nhuế căn bản ném không ra trà tốt xấu, sau đó liền từ người giám định và thưởng thức trở thành vật hy sinh —— chê bai ai mà không đắc tội với người!

Lần này Lăng Nhuế đã có kinh nghiệm, ở đây không biết một ly trà là mình cha trước, kiên quyết không mở miệng. Liếc liếc về bên cạnh Tô Mẫn Mẫn, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy nếu là nhất định mở miệng, thật ra thì cũng không phải là không thể. Nghiêng đầu, Lăng Nhuế cười, "Mẫn Mẫn a, đi ném thử một chút thủ nghệ của ba tớ!"

Nói cho hết lời, Lăng Nhuế chợt cảm thấy mình bị Tiêu Hạo dạy hư rồi. Chung đụng ở phòng thí nghiệm quả nhiên mưa dầm thấm đất của anh ta không ít tật xấu, hiện tại nói liên tục lời nói dối cũng chuyên năng ngoạn đến rồi.

Tô Mẫn Mẫn không tự nhiên biết này các loại sự tình ảo diệu, không nói hai lời, trực tiếp làm theo.

Uống xong hai ly trà, Tô Mẫn Mẫn chỉ vào ly trà bên phải của Tiêu Hạo, đơn giản nói một câu nói, "cái ly của chú trà thơm hơn một chút."

Lăng ba nhớ lại một cái mới vừa rồi Tiêu Hạo hai động tác pha "Quan Âm ra biển" cùng "Lướt nước chảy hương", nửa ngày, tán thưởng mở miệng, hỏi, "Mẫn Mẫn a, cái đó Tiêu Hạo ngày mai có rảnh rồi ko, bác muốn mời cậu ta tới nghiên cứu một chút trà đạo."

Đùng đùng ——

Ngay lập tức trong phòng bếp truyền đến một hồi âm thanh nôi chén rơi xuống đất, tương đối đắc tai.

Trên bàn com, Lăng ba lại một lần nữa nhắc tới sự kiện kia, Tô Mẫn Mẫn ở ánh mắt cảnh cáo của Lăng Nhuế trở nên rất thức thời, "Anh ấy mấy ngày nay sẽ phải cùng đồng nghiệp trong công nghiệp quân sự chỗ đi sở nghiên cứu Thượng Hải, nếu như chú không vội, chờ qua mừng mười, cháu lại hỏi anh ấy một chút có rảnh rồi hay không?"

Lăng ba vừa nghe, bộ mặt măt mắc, lắc đầu một cái, nói thác thôi, "Vây thôi, chú sớm đi dạy, ai, đáng tiếc ồ!" Bên này, Lăng Nhuế bắt đầu ý vị hướng Tô Mẫn Mẫn gấp rau vào bát, măt đều ở đây cười —— Tô Mẫn Mẫn cậu thật là tốt, tớ theo miệng vừa nói ba tớ mừng mười đi làm cậu liền nhớ a, ", Mẫn Mẫn, ăn sừn!"

Trường học này mở ra học, chuyện vụn vặt một đồng một đồng. Lãng ba tự nhiên cũng liền không có thời gian tới nghĩ trà đạo rồi ! Lãng Nhuế vẫn nghĩ rất há hê, ai ngờ Lãng mẹ đột nhiên lên tiếng, "Mẫn Mẫn a, đang hoàng cùng a đi nói, cái đó tiến sĩ Tiêu Hạo là bạn trai của cháu sao?"

Tô Mẫn Mẫn để đĩa xuống cuống quít lắc đầu phui sạch quan hệ, "Làm sao có thể, di cháu nói thật với người đi, anh ấy thật ra là mẹ cháu nghĩ giới thiệu cho Nhuế Nhuế, chỉ là, Nhuế Nhuế không đáp ——" trên đôi mắt trống rỗng nhiều hơn một cổ lực, câu nói kể tiếp, Tô Mẫn Mẫn không còn kịp nữa nói xong, cúi đầu liền đem mặt vùi vào trong thức ăn.

"Mẹ, ăn không nói!" Nghiêng đầu, Lãng Nhuế thấy tai Tô Mẫn Mẫn đỏ bừng, không khỏi cảm thấy có chút hối hận, nhưng vừa nghĩ cô nàng mới vừa nói xằng nói bậy, bất giác lại đứng thẳng lưng eo.

Ái ngờ, lời nói phân nửa này đúng là vẫn còn đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ. Đạo này, không có người mẹ nào phải không quan tâm chuyện lớn cả đời con gái; đạo này, bất quá còn là ham mê chung toàn nhân loại.

Lãng mẹ vừa nhìn trước mắt tình hình, hiểu một nửa, đề nén xuống tò mò trong lòng, xoay mặt trấn định hỏi con gái, "Nghe nói cậu ta còn làm công nghiệp quân sự, vậy khẳng định rất có bản lĩnh chứ?"

"Mẹ, con gái người cũng rất thông minh vậy, người không phải hâm mộ người khác." Lãng Nhuế nói tiếp, cố gắng dời đề tài tiêu điểm. Kết quả, lại hoàn toàn ngược lại.

"Nữ thực sĩ xứng nam tiến sĩ, không tệ!"

Vì vậy, lãng Nhuế hoa lệ lệ bị 囧 đến, không nói, cũng ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Mẹ, này cực kỳ lo lắng quá xa, thật sự là quá mạnh mẽ, chẳng lẽ người còn lo lắng cho con gái người không ai thêm lấy sao? Lãng Nhuế vừa ăn, bên oán giận. Chợt lại róc xương lóc thịt Tô Mẫn Mẫn một cái, xem đi, lại bị cậu đâm thọt rắc rối rồi !

Mùng bảy, cháu của một vị lão giáo sư ở trường học Lãng ba đầy tháng, thịnh tình khó chối, Lãng ba cảm bao tiền lì xì dự tiệc. Lãng mẹ bởi vì tạm thời điều ban trực, cho nên buổi tối mừng sáu, Lãng Nhuế cùng Tô Mẫn Mẫn liền lên kế hoạch đi dạo thức ăn ngon trên phố Sùng An tự.

Ngày này, Tiêu Hạo cùng Nghê Kiệt từ sở nghiên cứu Thượng Hải trở lại đã đến gần giữa trưa. Xuống xe lửa, Nghê Kiệt kéo Tiêu Hạo liền chạy thẳng tới Sùng An tự quán ăn Mộc Quế Anh, nói là để cho anh ta nếm thử một chút thức ăn ngon chánh tông Vô Tích.

Kêu ba lưng bánh bao hấp, hai chén đại hoành thánh, hai người tùy ý liền tán gẫu nổi lên chuyện bạn gái. Đề tài là Nghê Kiệt đưa tới, "Tớ nói cậu cái gì cũng tốt, sao không có con gái theo!"

Tiêu Hạo mặt không chút thay đổi, không chậm trễ chút nào đáp lễ, "Bạn gái như của cậu, ngày hôm qua Hạ Băng lại gọi điện thoại cho tớ đó"

"Cô ấy chính là Bà Quân Gia, thích ngày ngày kiểm tra canh gác", Nghê Kiệt giọng của mặc dù có điểm không vui mừng, biểu hiện được cũng có chút chủ nghĩa đàn ông, nhưng Tiêu Hạo liếc một cái cũng biết tên nhóc cậu ta ở trước mặt mình cật lực.

Cái này xong, gửi xong tin nhắn, Nghê Kiệt lại bổ sung, "Hắc hắc, cậu cũng tìm Bà Quân Gia cầu nhau cầu nhau đi, nếu không ngày nhiều nhảm chán a, hơn nữa, lúc hạng mục này kết thúc, tiền cậu kiếm kia cũng đủ mua cho cô ấy chiếc Audi A5 rồi."

"Cô ấy lái xe thể thao? Tớ xem coi như hết!"

Nói xong, Tiêu Hạo phản ứng kịp, đề đưa xuống, ánh mắt sắc bén, "Làm sao cậu biết cô ấy thích xe Audi?"

"Đừng nhìn tớ như vậy, tớ chỉ là ngày nào đó ở trên đường vô tình nghe được, tớ đối với cô ấy tuyệt đối không có gì ý đồ bắt lương đó a!" Nghê Kiệt cuống quýt khoát tay, "Nếu dám tớ còn không bị Bà Quân Gia Hạ Băng làm thịt rồi, tớ là rất trung thành."

Ăn miệng hoành thánh, Nghê Kiệt phun cười lên miệng, "Ha ha, quả nhiên là Lãng Nhuế học muối, cũng biết tên nhóc cậu động cơ không tốt mà, không chịu nhường người ta kêu cậu là tiến sĩ, ko kêu là thầy, là cảm thấy bối phận xảy ra vấn đề rồi! Hiện tại tốt rồi, cô ấy liền kêu sư huynh, gặp người liền kêu tên, ai, thế nhưng có thể che giấu cậu lớn hơn cô ấy mấy tuổi như vậy thật sao? Bật tay trộm chuông a. Tiêu Hạo a, cậu vậy mà cũng có lúc lừa mình dối người vờ ngơ ngẩn?"

Dừng lại nuốt canh trong tay, đang muốn mở miệng, Nghê Kiệt chợt dừng lại đề tài, đuổi cổ một cái dán hướng cửa sổ thủy tinh, "Ai nha, tâm ý tương thông a. Đó không phải là học muối Lãng Nhuế khả ái chúng ta sao."

Tiêu Hạo từ cửa sổ nhìn lại, phát hiện nơi Lãng Nhuế đứng, một bộ áo khoác ngoài màu đỏ đứng ở bên đường, giống như là đang thúc giục Tô Mẫn Mẫn sau lưng làm cái gì. Trên mặt vừa mới còn có vẻ bất mãn nho nhỏ, sau một phút, đợi Tô Mẫn Mẫn đi vào, lại treo đầy nụ cười sáng lạn như ánh dương.

Từ mỹ thực thành Hoàng Đình ra ngoài, Tô Mẫn Mẫn nói muốn đi ăn sủi cảo tôm Mộc Quế Anh, đi tới nửa đường rồi lại nhớ tới cô để quên túi. Vì vậy, Lãng Nhuế chỉ đành phải đứng ở bên đường đợi nàng.

Thức ăn ngon Hoàng đình cùng thức ăn ngon Mộc Quế Anh tọa lạc hai bên đường dành riêng cho người đi bộ, trung gian hia bên đường tương thông, dễ dàng người đi đường đi lại. Cho nên, Lãng Nhuế mới từ bên này ra ngoài, Nghê Kiệt ngồi cạnh cửa sổ liền thấy được họ.

Tiêu Hạo không biến sắc cùng Nghê Kiệt tiếp tục những đề tài khác, lại hiển nhiên thả chậm tốc độ ăn, nhìn Lăng Nhuế cùng Tô Mẫn Mẫn kêu hai bàn sủi cảo tôm thủy tinh, sau đó đi xéo đôi điện bên cửa sổ, anh mới cúi đầu lại cắn một cái bánh bao hấp.

Bởi vì chỗ ngồi phí sau, nên Lăng Nhuế từ đầu đến cuối không nhìn thấy Tiêu Hạo, nhưng Tô Mẫn Mẫn mất tinh, ngồi xuống liền nhìn thấy, sau đó, cô lại nhìn thấy Nghê Kiệt mỉm cười ngoác tay kêu.

"Mẫn Mẫn, cậu gặp người quen sao?" Nếu như chỉ là một lần hai lần nghiêng đầu mỉm cười, Lăng Nhuế có lẽ còn sẽ không để ý, nhưng là, đây đã là lần thứ ba!

Lăng Nhuế vừa hỏi vừa quay đầu lại, bởi vì góc độ, cô không nhìn thấy hai người ngồi đằng sau phía bên trái.

"Sai lầm rồi, hướng bên trái." Tô Mẫn Mẫn cơ hồ có lẽ đã tưởng tượng đến nét mặt than sau một phút sau của Lăng Nhuế, kết quả, lần này cô đã đoán sai, bởi vì Tiêu Hạo đứng đây, trực tiếp đi tới đây.

"Nhuế Nhuế, tớ muốn đi mua đôi giày mới vừa rồi nhìn trúng, tớ đi trước, cái đồ lát nữa tự tớ ngồi xe buýt về nhà a, tớ sẽ nhắn tin cho cậu, bai bai!"

Lăng Nhuế mới quay đầu trở về, liền bị Tô Mẫn Mẫn trước mắt lấy tốc độ kinh người dọa sợ, sau đó, một bóng người khác ung dung ngồi xuống, cô nhất thời hiểu ra.

"Liên ăn nhiều như vậy, vẫn còn không no?" Tiêu Hạo nhìn trong mâm thủy tinh sủi cảo tôm, có một cái bị cắn ra rồi, tôm hùm còn dính một chút dấm.

"Gặp lại anh, tôi liền không đói bụng!"

"Xem ra là vinh hạnh của tôi." Nhất thời, mặt Lăng Nhuế đầy vạch đen, không chơi như vậy vô sỉ như vậy đi!

Vẫn có chút ngoài ý muốn không thể nói là không có khẩu vị, tóm lại Lăng Nhuế không muốn ăn, để đưa xuống, cô vẫn trêu ghẹo, "Xem ra Vô Tích là rất nhỏ bé, trung tâm chợ còn nhỏ hơn nữa."

"Đó là bởi vì nơi này không lớn" nhìn chung quanh trong quán một vòng, Tiêu Hạo một giọt nước cũng không lọt, "Nói thế nào, anh cũng là khách đường xa mà đến, xin em mang anh đi dạo một chút Nam thiên tự ở nơi này, yêu cầu này cũng không tính là quá đáng đi!"

Cái gọi là ở xa tới dĩ nhiên là khách, chằm chằm sau nửa ngày, Lăng Nhuế bày tỏ đồng ý, "Coi như là vì đáp lễ lần trước anh dẫn đường ở nước Đức cho tôi!"

Tìm cho mình cái lý do, Lăng Nhuế cảm thấy hai người sống vai đi trên đường cũng không lúng túng như vậy, sau đó từ từ, loại cảm giác này tựa như trở về khoảng thời gian trên con đường lớn nước Đức, rất tự nhiên, rất vừa lòng, nói không ra nguyên do. Có lẽ, ở đây lòng, cô đã mơ hồ có chút thích người trước mắt này rồi.

Tuy nói Nam thiên tự không có Bồ Đề Thụ đường cái như vậy rậm rạp đại thụ, nhưng là, nó có là Giang Nam linh động cổ vận, Lăng Nhuế nhiệt tình vì Tiêu hạo giới thiệu Diệu Quang tháp, sau đó dẫn hắn đi đi dạo hoa điều thị trường, đi dạo tiệm bán đồ cổ.

Thỉnh thoảng lúc có một hai người đi đường sát đụng vào vai Lăng Nhuế, Tiêu Hạo đều sẽ ngay lập tức, dùng khuỷu tay ôm cô, kéo cô về hướng mình. Lăng Nhuế nhìn bóng lưng người đi đường mới vừa rồi nói xin lỗi sau khi đụng mình đi xa, đột nhiên cảm thấy, giờ phút này hai người, thân mật cùng những đôi chung quanh kia cũng không có bao nhiêu sự khác biệt.

Không nhận được ngẩng mắt nhìn Tiêu Hạo, Lăng Nhuế phát hiện anh cũng đang nhìn mình, lại có dáng vẻ hoàn toàn không giống một người khách đơn thuần nên có, ánh mắt hình như có chút sáng quắc.

Lăng Nhuế vận vẹo uốn éo vai, tránh thoát, "Người trước mặt không nhiều lắm, anh có thể buông ra."

Tiêu hạo để cánh tay của mình xuống, lại thuận thế cầm lên tay trái Lăng Nhuế, "Đi, anh có lời muốn nói cùng em."

Bị Tiêu Hạo lôi kéo một đường đi nhanh, Lăng Nhuế chợt ý thức được, cô mới vừa rồi cư nhiên không có kháng cự anh dắt tay mình, nếu là thường ngày có người như vậy đối với cô, nhất định sớm đã bị cô lấy tay đánh ra ngay chứ?

Lúc băng qua đường, Lăng Nhuế chỉ nghe được âm thanh tim đập phịch phịch. . . .

Anh định nói gì, còn là chuyện trịnh trọng như thế?

Lăng Nhuế cảm giác mình tựa hồ đang âm thầm chờ mong cái gì, mang theo chút ít khẩn trương, phân không rõ lắm này. Mấy giờ trước, cô vẫn còn vì lại nhìn thấy anh lần nữa mà khôn nhiều, nhưng hoa quán đường mòn cùng nhau đi tới, sau khi vừa đi vừa nói, hai người làm thế nào đã thành công biến thành tình huống trước mắt này?

Nhịp tim hình như càng lúc càng nhanh, lòng bàn tay cũng hình như càng ngày càng nóng rực rồi.

Lần này, không phải tay phải, mà là tay trái.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liên Đình Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Thổ lộ ^0^ (cùu đã vào tay sói)

editor: Đồng Suong

Người phía trước mặt xoay mặt đối diện cô, bước đi tựa như đã ngừng lâu rồi, nhưng lại như cũ không có ý buông tay.

Lăng Nhuế tận lực điều chỉnh hô hấp của mình, sau đó vung tay lên, kết quả ko thành công, ngược lại tay trái để cho anh cảm thật chặt rồi.

Có ko ít người đi qua lại trên cầu gỗ, mọi người đi qua đây đối với đôi nam nữ có bề ngoài xuất chúng gần như đều sẽ thả chậm bước nhìn qua hai lần, sau đó mang theo ánh mắt tán dương rời đi.

Lăng Nhuế dần dần bắt đầu không chịu nổi, cong môi, sau đó cau mày. Vô duyên vô cớ, cô làm sao lại bị nhiều người như vậy xem xét à?

Khó hiểu ngẩng mặt nhìn người trước mặt, anh, theo ánh sáng cây cầu, trong con ngươi tràn đầy ánh nắng chiều, khí phách xa cách âm đạm những ngày qua đã ko còn, giờ phút này lại rất bình tĩnh hình như chỉ còn dư lại dịu dàng.

Dịu dàng? Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế dùng tay phải xoa xoa mắt, cảm giác này không quá chân thật!

Giật giật môi, Lăng Nhuế không biết mình nên nói cái gì, anh không phải nói có lời muốn nói sao, thế nào lời kéo cô tới chỗ cao, ngược lại không nói câu nào cơ chứ?

Thở dài, Lăng Nhuế cắn môi dưới của mình, lấy hết dũng khí, muốn mở miệng. Ai ngờ Tiêu Hạo chợt buông lỏng tay ra, Lăng Nhuế cả kinh, vội vàng đem tay trái nhét vào trong túi.

Tiêu Hạo tùy ý lấy hai tay của anh khoác lên đầu vai Lăng Nhuế, cúi đầu lại gần, giọng điệu trầm thấp hùng hậu, rồi lại mang theo điểm ý nhạo báng, "Biết không, lúc em có lời muốn nói rồi lại do dự có nên nói hay không, luôn là thích cắn môi dưới của mình. Thật cực kỳ đáng yêu!"

"Có sao?" Lăng Nhuế kinh ngạc, chính cô thế nào cũng chưa từng phát hiện mình có cái thói quen này?

Mím môi, Lăng Nhuế vốn đang cúi đầu liền ngẩng lên, "Anh không phải là có lời muốn nói cùng tôi sao?" Trong phút chốc, ánh sáng nắng chiều xuyên thấu tầng lầu, thời gian giống như dừng lại, đánh tan ẽm ái trên người Tiêu Hạo.

Tia sáng chiếu nghiêng xuống lập tức bao quanh bọn họ cùng tất cả mọi vật chung quanh. Ánh sáng nhàn nhạt ở bên trong, trước mặt chàng trai này, nụ cười rực rỡ, chăm chú nhìn cô. Lăng Nhuế theo bản năng ngưng thở, trong không khí, hình như tràn đầy một chút giọt hơi thở thoải mái nồng đậm, tựa như rượu ngon lâu năm giống như nhau, chợt mở nắp ra, tràn đầy vị ngọt ngào.

Bên tai, nhịp tim phải hình như càng lúc càng nhanh.

"Hừ, đừng nói chuyện, nhìn, trời chiều rất đẹp!" Tiêu Hạo xoay người Lăng Nhuế, không để lại dấu vết mà đem cô vào vòng tay trước ngực mình, sau đó, từ từ, từ từ cúi đầu lại gần. Trong gang tấc cảm cũng gần đụng đến búi tóc Lăng Nhuế, liền ngừng lại, "Hoàng hôn trời chiều, cần dùng tâm để nhìn"

Lăng Nhuế kinh ngạc gật đầu, theo lời nói của Tiêu Hạo dời mắt trông về phía xa.

Trên lầu cao, ánh sáng hoàng hôn chiếu xuống say lòng người, anh cúi đầu ghé mắt canh chừng cô đã khẽ buông lỏng ra nở nụ cười, khóe miệng giương lên nụ cười.

Tình yêu là tạo vật bên ngoài pháp luật, không cách nào lựa chọn, không thể nắm trong tay.

Nói không rõ ràng là cái gì tràn qua đáy lòng, không chút nào giữ lại mở ra cánh cửa kia. Nhưng là, suy đi nghĩ lại, Lăng Nhuế cảm giác tình cảm của mình hình như đã sớm cam tâm tình nguyện thuộc về là một người, ở lúc cô còn chưa phát hiện.

Ánh sáng hoàng hôn lại một lần nữa bị cổng chào đối diện chắn lại, Lăng Nhuế chợt nhớ tới cái gì, mạnh mẽ xoay người, trán sát qua cằm Tiêu Hạo.
. Ầm ầm tiếng tim đập lại một lần nữa vang vọng .

"Đừng động, áo bị vướng trên cây."

Lăng Nhuế uốn éo vai vừa muốn tránh thoát lồng ngực Tiêu Hạo, bên tai liền truyền đến một câu như vậy nhàn nhạt nhắc nhở, khiêm tốn lễ độ. Vì vậy, cô không thể không dừng lại tất cả động tác sắp sửa tiến hành, ngược mắt kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Lăng Nhuế cảm thấy tay Tiêu Hạo hình như vòng qua bên eo của cô, sau đó, anh khẽ cúi đầu, đưa về phía đầu vai của nàng. Lỗ tai bị tóc của anh

đụng vào, một chút cảm giác ngứa truyền đến. Nếu không phải là thỉnh thoảng truyền đến cảm giác y phục khẽ động, Lăng Nhuế nhất định sẽ cho là Tiêu Hạo là đang đối gạt cô, sau đó, cố ý. Ăn đậu hũ của cô.

Nghĩ tới đây, sắc mặt ửng đỏ của gò má lại bắt đầu dâng trào.

Thời gian không biết qua bao lâu, trước lúc Lăng Nhuế muốn lên tiếng hỏi thăm 1 giây, cô chợt không hề phòng bị ôm vào trong ngực người trước mặt.

Miệng Lăng Nhuế không còn kịp nữa nói gì, hơi thở mát lạnh nam tính liền không hề báo động trước ập tới. Sau đó, anh dịu dàng ở bên tai của cô hỏi, "Em nói, nếu như không có cái cây này, anh còn phải đợi bao lâu đây?"

Giờ khắc này, mặt trời đã xuống núi, không có ánh sáng mờ ảo, không có du khách qua lại cầu gối có vẻ cực kỳ yên tĩnh, Lăng Nhuế bản năng đưa tay nghĩ đây lòng ngực Tiêu Hạo, nhưng hai tay bên hông giam cầm để cho cô từ từ mất đi năng lực suy tính, đôi tay tự nhiên rủ xuống ở hai bên, khăn trương nắm chặt sau đó buông ra. Hình như, cô cũng không bài xích cái ôm của anh.

Thời gian như dừng lại ở giờ khắc này, cô rõ ràng nghe được nhịp tim Tiêu Hạo, thì ra là cái âm thanh này thật có thể cách mình gần như vậy.

"Hỏi âm thanh tim đập của mình một chút, em chán ghét anh sao? Nếu như không, vậy cũng chớ động, ngoan ngoãn đứng yên được không, để cho anh ôm một lát nữa là tốt rồi."

Trời chiều vô cùng mê người, còn phong cảnh vô cùng xinh đẹp, Lăng Nhuế cảm giác mình có phần điểu mơ hồ, sau đó cô ngây ngốc gật đầu một cái.

Đây coi như là thổ lộ sao? Cô đã từng không chỉ một lần cảm thấy Tiêu Hạo là thật thích cô rồi, nhưng khi nghe chính miệng anh nói như thế, dùng giọng điệu bình tĩnh như vậy nói ra thì cảm giác cũng là quá ảo rồi, tất cả quá không chân thật!

Nháy mắt "Một hồi" hồi lâu, Lăng Nhuế giật giật, nhỏ giọng hỏi, "Cái đó, anh không phải cảm thấy gió nổi lên sao?"

"Anh giúp em chán hết rồi, em còn lạnh?" Tiêu Hạo đáp lời không chút để ý, sau một giây lại đem cô ôm chặt hơn nữa.

Đầu chôn ở trước ngực Tiêu Hạo thoáng ngước lên, Lăng Nhuế nhìn ánh mắt của anh hỏi, "Nhưng là, nhưng sẽ không cảm thấy lạnh sao?"

Cảm thấy sức lực bên hông buông lỏng một chút, sau một khắc, lúc Lăng Nhuế còn chưa có phản ứng lại Tiêu Hạo tay liền ôm mặt của cô, êm ái nhu như nước, sau đó mở miệng, ôn nhu hỏi, "Thật ra thì, em là có lời nói khác muốn nói chứ gì?" Giọng điệu anh mang theo ý chế nhạo, rồi lại chuyển căng thẳng, "Để cho anh đoán một chút, em có lẽ là cũng muốn hỏi anh, tại sao thích em, tại sao chọn vào lúc này nói cho em biết, hay hoặc giả là từ lúc nào thích em, thích em ở điểm gì? Đúng không?"

Trừ khẽ gật đầu, Lăng Nhuế cảm giác mình cái gì cũng không làm được. Cô không biết nữ sinh đối mặt tình cảnh như thế có phải hay không cũng sẽ hỏi cái vấn đề ngốc nghếch này, nhưng cô đúng là nghĩ như vậy. Lại một lần, cô được anh ôm gât gao.

"Thích chính là thích, từ trước tới nay, anh cũng vậy một mực tìm một lý do, thuyết minh là thích em điểm gì, nhưng ——"

Lăng Nhuế tròn to hai mắt chờ anh tiếp lời, "Nhưng là, anh phát hiện anh không tìm được cái lý do nào hết."

Tâm ngọt cả kinh, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, có một loại cảm giác từ đám mây cao rơi xuống phía dưới. Nhưng lời kế tiếp của Tiêu Hạo, lại đem cô triệt triệt để để chinh phục, nếu nói là trước còn có cái gì tâm tình thấp thỏm, sau một khắc, cô lại trở về đám mây, vui vẻ bay lượn.

". Anh nghĩ, anh không thể đem một lý do nào giới hạn đối với việc thích em, phía sau luôn là cất dấu nhiều hơn lý do, đúng rồi là cảm giác, anh muốn vậy là được rồi. Vì lý do mà yêu, đó là việc làm của người khác. Nếu như một ngày kia lý do không có ở đây, cần có hay không lý do ko yêu đây? Thích người nào, thậm chí yêu người nào, nhất định là có lý do lúc đầu, nhưng khi yêu về sau, cũng không cần quay đầu lại, bởi vì tương lai mới là quan trọng hơn."

". Đúng thời gian, đúng người, cho nên anh lựa chọn hiện tại nói cho em biết, bởi vì anh biết em cũng đã bắt đầu nhớ anh phải hay không? Bởi vì, anh còn biết em bây giờ cũng không có chuyện khác phải bận rộn, vừa đúng nên nói yêu thương."

Lăng Nhuế nghe được sùng sốt một chút, mở mắt thật to nhìn Tiêu Hạo, cảm giác trái tim có đồ vật gì đó hạnh phúc sẽ phải tràn ra tới rồi. Bởi vì anh yêu thích em, cho nên anh sẽ vì em suy, vì em nghĩ. Chờ em đã thi xong nghiên cứu sinh, sau đó thật xa xôi chạy tới tỏ tình với em?

Sau nửa ngày, cô hồi hồn, mặt hồng hồng sau khi "Bị thổ lộ", kiểm lại cảm xúc trong lòng, mở miệng, "Em không có nghe rõ, phiền toái nói rõ lại để em về!"

"A, ko nghe rõ." Tiêu Hạo bắt đầu giả bộ hồ đồ, "Xin hỏi em ko nghe rõ ở đâu, cùng anh thương lượng một chút?"

"Ừ, nói em thích anh được chưa!" Lăng Nhuế cười đến hải lòng, trả lời có thứ tự. (chỗ này trong tiếng trung là ta yêu người thôi nhé nên mình đổi ngôi tiếng việt)

"Cái gì?" Người khác tiếp tục giả bộ.

"Em thích anh a!" Lăng Nhuế vưng hồ qua đầu, sau đó, cô hoa lệ lệ khẩu ngộ.

"Anh cũng không có nghe rõ, phiền toái cũng nói lại đi để còn về!" Tiêu hạo mặt cười xấu xa, học được rất nhanh.

Lăng Nhué ý thức được mình bị chơi xỏ, đưa tay phải đánh bả vai Tiêu Hạo, tay còn chưa đập xuống, tay trái bị Tiêu Hạo nhẹ nhàng nắm lên rồi, ngón cái của anh dịu dàng đẩy nắm tay cô ra, sau đó giương tay cô lên, sau đó lúc Lăng Nhué còn chưa kịp phản ứng, cúi đầu hôn hường lòng bàn tay trái của cô.

Một khắc bàn tay cùng đôi môi anh đụng chạm kia, Lăng Nhué không thể ngăn cản mà khẽ rung động Lần trước, anh đúng là quý trọng hôn tay phải của mình như vậy sao? Lăng Nhué trong mắt tràn đầy dấu chấm hỏi.

Tiêu Hạo ngẩng đầu, trông vào ánh sáng lung linh trong tròng mắt cô, mỉm cười. Nơi đó, tản ra làm nhịp tim anh cuồng dã ánh sáng, đó là thẹn thùng đẹp, hàm súc, dịu dàng.

Anh hỏi, "Hôn lòng bàn tay, biết là có ý nghĩa gì sao?"

Quý trọng, đề ý, thâm tình quan tâm Lăng Nhué ở đáy lòng lặng lẽ trả lời, cho nên vào thời điểm kia, anh đã hạ định quyết tâm? Đây chính là anh cho cô cam kết?

Lăng Nhué cảm giác mình hoàn toàn luân hãm, ngấm ngấm trải qua trợ giúp của anh từng chút một, cô bị luân hãm không hề chống đỡ được.

Cơm tối là ăn ở Pizza Hut, mặc dù hai người xếp hàng thật lâu, nhưng Lăng Nhué cảm thấy —— rất đáng! Bởi vì không thiếu nữ sinh hướng tới ánh mắt hâm mộ tới cô, trước kia chẳng qua là cảm thấy Tiêu Hạo đẹp trai, không ngờ khí suất của anh thì ra là còn có cơ hội làm mình nở mặt. Lăng Nhué khẽ há hê, thì ra là có một bạn trai anh tuấn là một việc vui vẻ như vậy, vui vẻ, thật là vui, nghĩ đi nghĩ lại khóe miệng Lăng Nhué lại toét ra rồi !

Tiêu Hạo từ đầu đến cuối dùng khuỷu tay ôm cô, đến phiên bọn họ ngồi ăn thì Lăng Nhué đã rất lảng lảng rồi

Quả nhiên, có một bạn trai trời lạnh còn có thể sưởi ấm, vừa nghĩ tới Tiêu Hạo mới vừa rồi đem tay cô bỏ vào trong túi áo bành tô của anh, vừa nghĩ tới anh không ngừng đọc: "Ấm chưa?" Lăng Nhué nhất thời cảm thấy, mình quả nhiên rất có tiềm chất hoa si, hình như giống như là đã sớm chuẩn bị "Bị thổ lộ".

Cơm nước xong, Tiêu Hạo nói thời gian vẫn còn sớm, đề nghị lại đi đi dạo một chút cảnh đêm, vì vậy hai người liền lại lộn trở lại Nam thiên tự. Sau khi tới tới lui lui đi còn mấy vòng, Tiêu Hạo mở miệng, "Chúng ta đi bên phường dài công (sr nhé dịch ko ra) kia ngồi một chút đi!"

"Phường dài công" là một quán nhỏ rất có thiện cảm, Lăng Nhué trước kia cũng thích tới nơi này ngồi một chút, uống một chút Cafe Mocha nơi này, nếm thử một chút bánh bích quy bà chủ tự chế.

Trong quán bàn không nhiều lắm, mở ra khí ấm, đẩy cửa vào cũng làm người ta cảm thấy rất tự do, rất rộng rãi. Chất gỗ bàn ghế, các loại đệm dựa sắc hoa, giấy dán tường, các loại hình, có lẽ là bởi vì tâm tình đặc biệt tốt, Lăng Nhué đột nhiên cảm thấy mỗi một dạng đồ sau lưng hình như cũng phải có một câu chuyện tình yêu.

Giả bộ tò mò, Lăng Nhué nâng cằm lên hỏi Tiêu Hạo người ngồi ở đối diện, "Làm sao anh biết có nơi này có quán?"

"Lúc chúng ta đi trở về đi qua, em đều sẽ nghiêng đầu nhìn, anh nghĩ em hoặc là đặc biệt thích quán cóc này, hoặc là đi một, tự nhiên không phải bàn về là nguyên nhân nào, anh nghĩ chúng ta nên đi vào ngồi một chút, không phải sao?"

Tiêu Hạo lúc nói chuyện, Lăng Nhué đang ở dưới bàn gỗ bấp đuôi của mình, sau đó, tất cả động tác ngưng

Người đàn ông này, quan sát phải cũng quá. Tì mĩ rồi.

Kêu hai ly Latte, Lăng Nhué lại muốn một phần bánh bích quy tự làm của quán. Bà chủ đại khái thấy bọn họ là tình lữ, lúc đưa món ngoài định mức tặng một phần gậy rau hẹ (đừng hỏi mình là gì nhé)tới đây. Gậy rau hẹ gậy là trò chơi Lăng Nhué khi còn bé chơi, vì vậy, lúc một tay bưng ly Latte, một cái tay khác liền không nhịn được đưa tới cầm một cây, "Anh ko chơi sao?" Lăng Nhué liếm miệng một cái góc bọt, hỏi được rất tùy ý, lại không biết mình trong lúc vô tình làm ra động tác thật là mê người.

Lúc lần nữa ngẩng đầu, Tiêu Hạo đã thu lại ánh nhìn nóng rực, chỉ là lạnh nhạt hỏi, "Em muốn chơi?"

"Lúc em còn nhỏ chơi đều là ny lon , mặc dù cũng đủ mọi màu sắc, nhưng nào có hiện tại cái này hay a, trúc chắt, đánh sập, lại nhiều màu sắc đẹp mắt như vậy, anh sờ sờ đi, cảm giác thật thoải mái!"

Tiêu Hạo đưa tay cầm một cây từ lòng bàn tay Lăng Nhué, sau đó lại thả trở về, bàn tay của anh cứ như vậy bám vào tay Lăng Nhué, ngón giữa thỉnh thoảng lại gõ nhẹ lòng bàn tay của cô, nửa ngày, Tiêu Hạo từ từ mở miệng tỏ thái độ, "Là thật thoải mái, khuynh hướng cảm xúc rất tốt."

"Vậy anh sẽ chơi với em?" Lăng Nhué hoàn toàn không biết Tiêu Hạo nói xong đã không còn là ca tụng rau hẹ, cho nên, cô như cũ nhiệt tình muốn mời.

"Thắng thua tính sao?"

Lăng Nhué không phục nghiêng đầu, sau đó chép miệng cười, "Làm sao anh biết mình nhất định có thể thắng?" Nói xong, đưa một khối bánh bích quy Phong Diệp trạng cho Tiêu Hạo, "Cùng lắm thì, thua thì em mời khách, như thế nào?"

"Ừ. Anh xem không được, " Tiêu Hạo chỉ vào trên mặt bàn một ít điệp hình dáng khác nhau tiểu bánh bích quy, sau đó lắc đầu, "Thua em phụ

trách dứt anh ăn, như thế nào, dám đánh cuộc sẽ tới?"

"Có cái gì không dám, nhớ năm đó em chính là cao thủ chơi cái này!" Tiêu Hạo còn chưa có thể nào sử dụng phép khích tướng, Lăng Nhuế liền nhanh chóng rút lui.

Sau sáu loại cách chơi bất đồng, Lăng Nhuế cũng không dám nữa gọi mình là cái gì "Tiểu Cường" rồi, ở trước mặt Tiêu Hạo cô quả thật là "Tay mơ"! Không có một lần "Chuyển tam giác" là cô thắng, không có một lần "Chọn Kim Cô bổng" là cô chọn trước đến.

Cuối cùng cầm lên một miếng bánh duy trì trên mặt bàn, Lăng Nhuế cũng không tình nguyện hỏi, "Anh có phải hay không khi còn bé cũng chơi cái này nha? Cũng là một khối cuối cùng, em đều còn không có nếm đây?"

"Cho nên?"

"Cho nên anh cũng đừng ăn, được không?" Lăng Nhuế nghĩ a, anh đã nói yêu thích cô rồi, như vậy hạ thủ lưu tình là không có vấn đề chứ?

"Nguyên đánh cuộc thì phải chịu thua, đây là vật đánh cuộc tối thiểu!" Người khác dạy dỗ nghĩa chánh từ nghiêm, trong đầu lại nhanh chóng tính toán một chuyện khác.

Lăng Nhuế vô cùng miễn cưỡng cầm lên một miếng bánh cuối cùng, cắn giận đưa đến khóe miệng Tiêu Hạo, "A, anh há mồm đi ——"

Tiêu Hạo canh chừng từ bàn tay cô đến khóe miệng, trên mặt đột nhiên thoáng qua nhất nụ cười xấu xa, sau một khắc, ngón tay Lăng Nhuế liền cùng bánh bích quy trong tay cùng nhau vào miệng người khác.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Pháo hoa

Lăng Nhuế kêu thêm 1 bịch bánh bích quy nhỏ ở "phường dài công" rồi lên xe buýt về nhà, nhìn ngón trỏ của mình kinh ngạc liền bắt đầu ngẩn người.

Vừa nghĩ tới hành động mới vừa rồi của Tiêu Hạo, lỗ tai của cô không kiềm được nóng ran. Lúc dựa đầu vào cửa sổ xe nhìn cảnh đêm, Lăng Nhuế cảm giác gò má của mình cũng bắt đầu nóng lên rồi. Lấy tay vỗ gò má, Lăng Nhuế cảm giác mình thật không có có tiền đồ rồi, không phải là bị anh khe khẽ cắn một cái thôi sao, làm sao mà về mặt lại hốt hoảng như vậy? Lại nói, lúc mình còn nhỏ cũng không bởi vì nghịch ngợm bị chó nhà hàng xóm chó cắn rồi sao?

Nhưng.

Tiêu Hạo là Tiêu Hạo, tại sao có thể cùng con chó đánh đồng đây?

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế từ trong đáy lòng sinh ra vài tia cảm giác tội ác.

Hồi tưởng lại lời Tiêu Hạo mới vừa nói, Lăng Nhuế nhất thời cảm thấy ngày hôm nay trôi qua quá không chân thật.

Tuy nói lúc ở trường học, quan hệ của hai người sớm bị mọi người truyền đi xôn xao, nhưng khi đó cô rất rõ ràng hai người căn bản cũng không phải là thật. Nhưng hôm nay, anh đột nhiên trình trọng nói cho cô biết như vậy, bọn họ nên là quan hệ như vậy. Hình như. Cũng là hợp tình hợp lý.

Lúc nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, Lăng Nhuế phát hiện có một chiếc xe giống như taxi, lái rất chậm, tốc độ gần như xe buýt cô ngồi. Nhìn chằm chằm nó nhìn thật lâu, cô chợt sinh ra một loại ảo giác, cảm thấy Tiêu Hạo đang ở bên trong.

Rất nhanh phán đoán này liền bị Lăng Nhuế loại ra trong đầu, Tiêu Hạo là ai, làm sao có thể làm như vậy? Nếu như anh muốn đưa cô về nhà, ngay từ lúc mới vừa rồi lúc xe buýt tới sẽ lựa chọn cùng lên xe, cần gì làm điều thừa, phí tiền lại tốn thời gian?

Lăng Nhuế nghĩ mình là nhất định nào bị chấp mạch rồi, nhưng vừa nghĩ tới Tiêu Hạo không có đưa cô về nhà, không khỏi sinh ra sao một chút xiu buồn bã, bạn trai không phải cũng nên đưa bạn gái về nhà sao?

Sau đó, lực cắn bánh bích quy động liền bắt đầu trở nên lớn.

Lúc ăn được ba cái bánh bích quy, Lăng Nhuế điện thoại vang lên. Cúi đầu mà xem, là tin nhắn, đến từ Tiêu Hạo, "Về nhà nhớ rửa tay rồi mới ăn nữa bánh bích quy, mới vừa rồi ra cửa nhanh quá, quên dặn em." Câu nói kế tiếp Lăng Nhuế trực tiếp không nhìn thấy, trong đầu nhanh chóng nghĩ tới một chuyện khác ——

Cô là dùng tay phải lần lượt cho Tiêu Hạo ăn bánh bích quy, cô cũng là dùng cái tay này lần lượt cho bánh bích quy vào miệng mình, cho nên. Lăng Nhuế ngừng tất cả động tác, ngu.

Cô làm sao lại không có cái ý thức được cái vấn đề này đây? Còn nữa, Tiêu Hạo là cố ý?

"Cố ý, anh nhất định là cố ý!" Trả lời tin nhắn, Lăng Nhuế thu thập hộp bánh bích quy, cũng không dám nữa ăn, ai bảo trên tay này nên còn dính nước miếng người khác chứ?

Tiêu Hạo quả nhiên chính là Tiêu Hạo, làm việc gì vĩnh viễn đều có thể giết cô trở tay không kịp! Lăng Nhuế nghĩ, mình trước kia là cùng sói sống chung cái này sau. Cùng sói chung gối?

Bị chính ý tưởng của mình làm giật mình, Lăng Nhuế xuống xe buýt, liền bước nhanh hướng ngôi nhà chung cư đi.

Lúc quẹo vào cổng chung cư, Lăng Nhuế thấy chiếc xe kia taxi tốc độ như rùa kia cũng ngừng lại. Không thấy hành khách xuống xe, cuối cùng, lại rất thần kỳ quay đầu lái đi.

Lúc gần đến cửa nhà, tiếng cười đùa nhạo báng truyền đến từ sau lưng Lăng Nhuế, "Bị Tiêu đại BOSS đưa về cảm giác như thế nào?"

"Tớ tự ngồi xe buýt trở về!"

"Lúc xe taxi dừng lại, rõ ràng nhìn thấy người đang ngồi bên trong chính là anh ta. Ha ha, Nhuế Nhuế, tớ cho phép lúc đi, nói chín giờ rưỡi ở cửa nhà hội họp liền chín giờ rưỡi, một phút không kém, một giây không thiếu."

Tô Mẫn Mẫn há hê khoe khoang một câu cũng không có bay vào Lăng Nhuế trong tai, giờ phút này, cô chỉ là đang suy nghĩ, nếu anh lo lắng cô một người về nhà, vậy anh làm gì không theo cô cùng nhau ngồi xe buýt, hoặc là cùng nhau đập taxi cũng được, hay hoặc là, anh là lúc sau lại đột nhiên không yên lòng, cho nên đuổi theo?

Quanh thân đột nhiên vang âm thanh lên pháo Yên Hoa, nhìn bầu trời đêm sáng chói nở rộ đủ màu sắc, Lăng Nhuế cảm thấy có cỗ dòng nước ấm tràn ngập nội tâm, tràn đầy, như muốn tràn ra.

Sau đó, cảm giác không chân thực càng thêm đánh úp tới tâm trí cô.

Vừa mới mở cửa nhà, điện thoại Lăng Nhuế liền vang lên, lần này không phải tin nhắn, là điện thoại, đối phương cũng là cùng một người.

"Alo——" Lăng Nhuế sửa chữa trả lời, giọng nói hơi nhỏ một chút khản trương.

"Đến nhà?"

"Uh, mới vừa mở cửa ——" ngừng một chút, Lăng Nhuế muốn hỏi mới vừa rồi anh có phải hay không đi theo cô về nhà, kết quả lúc vừa định mở miệng lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác, ". Cái đó, ngày mai anh có rảnh không, nơi này có lễ hội du lịch, rất náo nhiệt ."

"Ngày mai sao, anh định về Bắc Kinh rồi, khoan, em chờ một chút a ——"

Lăng Nhuế mơ hồ nghe được bên đầu kia điện thoại tiếng đóng cửa xe, sau đó tiếng xe hơi chuyển động. Đây chính là đáp án.

Lặng lẽ đi đến ban công, trong không khí thoảng thoảng pháo hoa vẫn huyền lệ mà mê người như cũ.

"Này, vẫn còn đó chứ?" Đầu bên kia điện thoại, âm thanh Tiêu Hạo vang lên.

". Ở đây." Nói không rõ là cô đơn, hay là vui vẻ, tóm lại, Lăng Nhuế cũng cảm giác âm thanh của cô nghe có chút kỳ quái.

"Anh ngày mai có rảnh rồi." Đường như cảm thấy âm thanh cô xuống thấp, âm thanh lời nói Tiêu Hạo chợt nhu hòa.

"Vậy ngày mai chín giờ sáng, em ở trạm xe chờ anh!" Chỉ sợ còn có cái biến cố gì, Lăng Nhuế vội vã cúp điện thoại, chỉ cảm thấy nhịp tim lại đập nhanh.

Quay đầu lại, Tô Mẫn Mẫn mở ra đèn chiếu sáng phòng khách, đối diện cô cười khúc khích, "Quay đầu lại đừng quên tớ đây bà mối nhé!"

Trước khi ngủ, Lăng Nhuế gửi tin nhắn "Ngủ ngon" cho Tiêu Hạo, sau đó tắt điện thoại, vội vã liền chui vào chăn.

Cuộc sống bỏ đi những nghi ngờ, lẳng đọng lại trong suốt, sau đó, Lăng Nhuế soi gương ngắm người, hình như cô bắt đầu do dự hôm nay nên mặc cái gì?

"Mặc đồ đỏ, đồ thắm, hồng đồng vừa đúng có thể lập gia đình!" Tô Mẫn Mẫn vui ở trong chăn, khúc khích mà cười.

Lăng Nhuế vung một cái gối ném tới, "Có tin hay không tới nay để cho cậu ra ngủ đường cái?"

Cuối cùng, Lăng Nhuế còn là mặc áo khoác màu đỏ, bên trong phôi áo lông cừu màu đen, khác với lần đầu tiên lại còn đeo trang sức đá san hô.

Năm mới mặc đồ đỏ, dĩ nhiên là bởi vì ko khí vui mừng, nếu nói là có lòng riêng, Lăng Nhuế thừa nhận, màu đỏ tương đối chói mắt, nếu là một hồi nhiều người không cần thận lạc nhau, có lẽ nhờ vào đó anh có thể nhận ra mình.

Lúc Lăng Nhuế cùng Tô Mẫn Mẫn đi tới trạm xe, một nhóm Tiêu Hạo đều đã đứng tại nơi đó rồi, anh vẫn như cũ mặc y phục như ngày hôm qua ko thay đổi, Lăng Nhuế theo bản năng bước nhanh hơn đi lên trước, sau đó cô bắt đầu thả chậm tốc độ, lại thả chậm tốc độ.

Bởi vì Tiêu Hạo từ đầu kia bước nhanh đi lên, trong ánh mắt nhìn không Lăng Nhuế chuyên chú, nhưng theo hai người khoảng cách gần hơn, tất cả hình như chỉ là cảm giác của nàng.

Anh, hai mắt trong sáng, mày kiếm giờ lên, còn là bộ dáng năm xưa.

Tiêu Hạo rất tự nhiên kéo tay Lăng Nhuế đi vào đám người, "Nơi này trừ Hạ Băng, những người khác em đều là biết hết rồi chứ? Hạ Băng, đây là Lăng Nhuế ——"

"Băng Băng, đây chính là bạn gái Tiêu Hạo của chúng ta a, bạn gái đó!" Nghe Kiệt nhanh chóng cắt đứt lời nói Tiêu Hạo, "Hắc hắc, tớ về sau cũng có đối tượng đảm thọc rồi, Tiêu Hạo, cậu ko còn sức quan tâm chuyện của tớ rồi!"

"Thực xin lỗi cậu là cái gì?" Mã Kiệt mở miệng, mặt khinh thường, "Đầu cậu bị sao rồi, hệ thống của cậu muốn qua đời à?" Nói xong, mã Kiệt chỉ chỉ vào đầu mình ý bảo.

Lăng Nhuế cùng Tô Mẫn Mẫn không nhịn được che miệng phốc cười, Nghe Kiệt vội vàng cái chính, "Tớ đây không phải thay Lăng Nhuế nói ra lời trong lòng sao? Hơn nữa, nếu không phải là tối hôm qua làm đêm tớ cũng không đến nỗi đầu đau thất vậy a! Lăng Nhuế em là không biết, vị kia nhà các em ngày hôm qua không phải là buộc anh cùng cậu ta đối trình tự, đồng nhất đối liên đối tới buổi sáng hôm nay hơn một giờ." Nói xong, Nghe Kiệt ngập một cái, giống như là để chứng minh .

"Đây là em gái Tô Việt, cũng là bạn học của Lăng Nhuế, Tô Mẫn Mẫn." Trực tiếp coi thường Nghe Kiệt tỏ cáo, Tiêu Hạo chỉ vào Tô Mẫn Mẫn giới thiệu.

Sau khi giới thiệu giản lược, sáu người hai chiếc xe liền lái về phía cảnh khu.

Trên xe, Lăng Nhuế luôn không nhịn được nghiêng đầu nhìn Tiêu Hạo, sau khi nhìn liên tiếp mấy lần, người khác cuối cùng mở miệng, "Muốn nói cái gì cứ nói thẳng đi, cái người này làm sao vậy, tôi ngược lại không chịu nổi."

"Cái đó, hạng mục còn chưa có kết thúc sao?" Lăng Nhuế cẩn thận mở miệng.

"Sắp, chờ em tốt nghiệp liền kết thúc." Đánh chuyển sang đèn, Tiêu Hạo thả chậm tốc độ xe.

Cái hạng mục đó cùng cô có tốt nghiệp hay ko có quan hệ gì? Lăng Nhuế mới định hỏi, liền bị lời kẻ tiếp Tiêu Hạo cắt đứt, "Tự trường sớm một chút tới trường học chứ?"

"À?"

Nửa học kỳ sau năm tư, trường học cũng không có an bài khóa biểu, nếu không phải giáo viên có đặc biệt yêu cầu đề cương luận văn, tốt nghiệp ban học sinh là có thể trung tuần tháng ba mới trở về trường .

"Tại sao vậy?" Sừng sốt nửa ngày, Lăng Nhuế lại thêm hỏi một câu.

"Đi trường học thi bằng lái xe đi, nếu không thi, cũng nhanh phải dùng rồi?"

Tiêu Hạo nói xong, Lăng Nhuế nhất thời nhớ lại lần trước lúc đường đi bối rối, sau đó ánh mắt càng không ngừng hướng trên chân người khác nghiêng mắt nhìn, ".Em thật không phải cố ý."

"Anh biết rõ." Tiêu Hạo xoay mặt trầm ngâm, "Em nên đi thi đi."

Hít sâu một hơi, Lăng Nhuế không thể không thừa nhận, phương pháp giết người không đền mạng, cô tuyệt đối không phải đối thủ Tiêu Hạo.

Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lăng Nhuế, hôm nay ở Sơ Bát du khách đã tương đối hùng vĩ, thật vất vả tìm hai chỗ đậu dàn xếp tốt lắm xe, mọi người liền bị xâm nhập dòng người hỏi hà ở bên trong, đi không bao lâu, sáu người liền bị chen giải tán.

Tiêu Hạo gần Lăng Nhuế, đem cô vòng tay trong ngực mình, cánh tay thủy chung là tư thế hể mớ, giống như là để bảo đảm người đi đường bên cạnh sẽ không đụng đến cô.

Nhìn anh thảnh thơi lại đưa tay thay cô ngăn cản người đi đường trước mặt đi ngược hướng, Lăng Nhuế chợt nhớ tới từ nhỏ đến lớn chỉ có Lăng ba mới để ý cẩn thận che chở cô như vậy. Giờ phút này, coi như con đường rất dài, cho dù vĩnh viễn đi không vào cảnh khu, Lăng Nhuế cảm thấy cũng không sao cả, đám người này ko nhiều được đến cô, bên tai cũng chỉ còn lại tiếng Tiêu Hạo ân cần quan tâm ——

"Mới vừa rồi không có bị đụng trúng chứ?"

"Như vậy không có bị thương chứ?"

""

Hình như là lần đầu tiên, cô cảm thấy Tiêu Hạo cũng có một mặt khản trương. Lắc đầu một cái, cô nhàn nhạt cười, "Anh có hối hận hay không khi đi dạo cảnh khu này?"

"Bởi vì nhiều người?" Tiêu Hạo hỏi.

"Àn." Lăng Nhuế ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh coi như đang trả lời, mắt cũng vẫn như cũ lấp lánh nhìn về phía trước.

"Nói thật, có chút" Tiêu Hạo nhàn nhạt trả lời một câu. Lăng Nhuế nghe xong có chút nhục chí, cái miệng nhỏ nhắn từ từ chu lên.

"Nhưng mà nếu em đề nghị, anh nghĩ phải là có chỗ đặc biệt gì chứ?" Một câu nói ngắn gọn, tâm tình thủy tinh của Lăng Nhuế trong nháy mắt chữa khỏi, anh cư nhiên biết cô còn có ý khác?

Kích động? Luống cuống? Lăng Nhuế không biết.

"Thật ra thì, ban ngày mọi người bình thường cũng liền tham bái một cái ‘ ba khiến thiên hạ ’ thái bá, cảm động và nhớ nhưng lúc ông ta khai phá Giang Nam cùng công đức giáo hóa dân; nhưng là, buổi tối." Lăng Nhuế nói xong, bắt đầu do dự, nếu như ngày mai anh sẽ bay Bắc Kinh, vậy tối nay phải có rất nhiều chuyện phải bận rộn rồi.

"Buổi tối thì thế nào?" Tiêu Hạo khoác tay lên vai Lăng Nhuế, hai người dừng ở cổng chào cảnh khu xuống.

"Buổi tối có biểu diễn pháo hoa, nghe nói còn là dùng cái loại pháo mừng đó, em nghĩ. Sẽ rất đẹp." Lăng Nhuế nói dứt lời cúi đầu nhìn dưới mặt đất, lúc này mới phát hiện ra hai người dừng lại, ngẩng đầu lần nữa, cô phát hiện Tiêu Hạo đang nhìn mình không nháy mắt, nụ cười hoà thuận vui vẻ như ánh sáng làm cho cô cảm giác mình lại đỏ mặt.

Xấu hổ khẽ hất mặt, hên taitruyền tới một câu thủ thi thủ thi, "Anh thấy có thứ còn so với pháo hoa buổi tối càng đẹp mắt."

"Là cái gì?"

Tiêu Hạo vỗ vỗ Lăng Nhuế bả vai, nói một cách trịnh trọng, "Em."

Đây chính là tán tỉnh trong truyền thuyết a, Lăng Nhuế cảm thấy gương mặt càng hơn nóng, đây là Tiêu BOSS trong đầu đều là hạng mục nghiên cứu khoa học cư nhiên đang cùng cô nói lời ân ái?

Đây chính là cảm giác yêu?

Lăng Nhuế chỉ là suy nghĩ một chút, khóe miệng liền cười lên rồi. Đưa tay đẩy tay Tiêu Hạo, lại nhìn thấy người kia nở nụ cười sâu hơn.

Vào đêm cảnh khu còi ra ồn ào ban ngày, phần lớn du khách đã sớm trở về, đèn lồng đỏ thắm rắc nhàn nhạt vết lốm đốm, cùng màu đèn đường hòa vào nhau, thanh nhả mà say lòng người.

Lúc từ quán cà phê đi ra, Tiêu Hạo theo thường lệ dắt tay Lăng Nhuế, vô cùng thuần thực, cơ hồ không có cúi đầu liền chính xác ko làm cảm được tay nhỏ bé hơi lạnh lẽo của cô.

Lăng Nhuế được Tiêu Hạo dắt đi ra cửa, bỗng dưng mặt liền đỏ rồi.

Mặc dù trên đường ánh đèn cũng là màu hồng tuyệt có thể che giấu, nhưng cô vẫn là nghiêng đầu đi, chột dạ nhìn về một bên kia, hơi lạnh gió đêm làm cho cô càng cảm thụ thêm rõ ràng nhiệt độ bàn tay truyền tới Tiêu Hạo cùng thỉnh thoảng nắm chặt.

"Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?" Tiêu Hạo dừng bước, đưa ra một tay kia kèm trên mặt của Lăng Nhuế, một lát sau, vì cô kéo cái mũ áo khoác.

"Nếu không, chúng ta đi rạp chiếu phim? Ừ." Trầm tư một hồi, Lăng Nhuế giải thích, "Nơi đó bình thường không có người nào, lúc biểu diễn pháo hoa chúng ta cũng sẽ không bởi vì nhiều người mà bị lấn tới lấn lui, hơn nữa bởi vì địa thế tương đối cao, chúng ta nhất định có thể nhìn rất rõ ràng!" Về cái xem xét địa điểm này, Lăng Nhuế thừa nhận, cô suy đi nghĩ lại suy tính thời gian không thiếu.

"Không có người nào thật sao? Àn, rất tốt." Lăng Nhuế thật vui mừng Tiêu Hạo đồng ý quan điểm của cô, cười híp mắt lôi kéo Tiêu hạo liền hướng rạp chiếu phim chạy.

Đứng ở rạp chiếu phim cao chót vót, Lăng Nhuế ngửa đầu nhắm mắt, giang hai cánh tay, "Không tệ đi, giờ tay đụng ngôi sao"

Không có ánh trăng, âm đậm ánh sao khiến Tiêu Hạo xem không rõ nét mặt Lăng Nhuế, nhưng từ trong lời của cô hanh biết, cô nhất định rất vui vẻ, phải là mặt này hơn hờ, sau đó cả mặt đều là ánh sáng lung linh khiếp người.

"Phanh —— păng ——" không trung pháo hoa nổ rộ.

"Mau nhìn, mau nhìn!" Lăng Nhuế một tay kéo ống tay áo Tiêu Hạo, một tay che lỗ tai của mình, "Oa ——" Lăng Nhuế không biết mình tại sao cười đến vui vẻ như vậy, có lẽ thật như mọi người từng nói, nếu như là người làm cho tim mình đập rộn lên, như vậy, bất luận hai người ở chung một chỗ làm cái gì

đều rất vui vẻ, cho dù là tình tọa nhìn chăm chú.

"Tay em không lạnh sao?" Tiêu Hạo xoay người vây cô tại trước ngực mình.

Âm thanh pháo hoa nổ rộ rất vang, Lăng Nhuế nghe không rõ Tiêu Hạo đang nói cái gì, đôi tay thay đổi mặt của anh hướng pháo hoa, "Nhìn a!" Sau một khắc lại vội vàng bưng kín lỗ tai của mình.

Tiêu Hạo đưa tay đem lấy hai tay của cô từ trên lỗ tai bắt lại, nhét vào áo khoác của cô, sau đó ở lại lần nữa Lăng Nhuế đưa tay bịt tai thì dùng của tay của anh dán lên lỗ tai cô, "Như vậy tay cũng không lạnh."

Lăng Nhuế không nghe được lời nói Tiêu Hạo, chỉ cảm thấy ấm áp, sau đó rất vui vẻ, rất vui vẻ, giờ khắc này đầy trời pháo hoa cũng không bằng sau lưng người quan tâm. Những thứ cảm động kia, mới đầu chỉ là trong lòng một chút xiu ánh sáng, sau đó theo đỉnh đầu ánh sáng lóng lánh, bắt đầu nổ rộ.

Lăng Nhuế cảm giác mình không nên ích kỷ như vậy, ngửa đầu, cô đưa tay đi che lỗ tai Tiêu Hạo, nghĩ thầm anh cũng ko cảm thấy âm thanh này ồn sao!

Lúc thuận thế ngửa ra sau, Lăng Nhuế phát hiện đôi mắt diệu thạch của Tiêu Hạo y hệt cặp mắt pháo hoa chiếu rọi có vẻ cực kỳ sáng ngời mà chuyên chú, ánh mắt như vậy, có chút nóng rực.

Trán, chớp mũi tràn đầy hơi thở Tiêu Hạo, Lăng Nhuế lại một lần nghe được tim của mình ở nặng nề nhảy, hô hấp dồn dập gay gắt, trong lòng ngực có cảm giác tê liệt. Cô ranh mãnh nâng lên khóe miệng, cố gắng bình tĩnh cười cười, trông mắt tận lực giống như hồ nước phẳng bình thường bình tĩnh.

"Vì không để cho nổ rộ sáng chói thoáng qua rồi biến mất, anh muốn sử dụng quyền lợi của mình."

Lúc Tiêu Hạo cúi đầu tiên gần lên, Lăng Nhuế chưa phản ứng kịp nghe anh nói cái gì. Run rẩy nho nhỏ, Lăng Nhuế bản năng muốn tránh thoát, sau một khắc, đôi môi lạnh như băng liền bị kèm lên.

Anh đang hôn cô? Lăng Nhuế cảm giác mình nên cự tuyệt, tất cả hình như tiến triển quá nhanh! Nhưng là, tại sao giờ khắc môi cùng môi đụng vào nhau này cô không chịu không chế say lòng? Đôi môi cùng đầu lưỡi truyền đến xúc cảm ấm áp mềm nhũn, mang theo hương cả phê tinh khiết và thơm, ngọt ngào vô cùng.

Tiêu Hạo đem tay cô buông xuống dưới bắm vào dính vào thắt lưng của anh, bên tai, pháo hoa vẫn như cũ huyền lệ nổ rộ, âm thanh hình như so quá khứ bất cứ lúc nào đều muốn tới bén nhọn. Lăng Nhuế mắt đầy ắp khôn hoặc bỗng nhiên trọn to, thấy bầu trời là ánh sáng bị phá vỡ, hơi mơ hồ, mà khóe môi cũng là một nhiệt độ cực nóng khác, rõ ràng dẫn động cô tới từng cái tế bào thần kinh, sau đó cô nhớ lại ban ngày câu nói kia.

". Anh nghĩ có thứ đẹp hơn pháo hoa buổi tối."

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mùi vị

Lăng Nhuế chợt phát hiện cảm giác của mình đều biến mất, chỉ có mặt người bên cạnh cọ sát lẫn nhau nhiệt độ hết sức cao, đó là cảm xúc không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Giờ phút này cô muốn nói gì, lại có thể nói gì?

Cô không rõ lắm.

Ngẩng đầu, Lăng Nhuế mượn ánh sáng pháo hoa quan sát Tiêu Hạo —— tuần lãnh anh tuần trên hai gò má dạng nụ cười dịu dàng, hai mắt thâm thúy lấp lánh sáng lên, đang không nhúc nhích nhìn chăm chú vào cô.

Một giây kế tiếp, Tiêu Hạo chuyển thân thể Lăng Nhuế, để cho cô đối diện anh, sau đó đưa tay sửa lại một chút tóc rơi trên trán cô, giây phút dưới ánh mắt đó cô liền bị sáng ánh trong đôi mắt anh của hấp dẫn. Con người tan rã không có tiêu cự, ánh mắt ướt nhẹp, lộ ra sự mê mang cùng ngây thơ ngưng ngừng.

Cũng không nói lời nào, Tiêu Hạo tay kèm trên hông của cô, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, để cho nhiệt độ hai người cùng hô hấp dịu dàng khuấy lại với nhau.

Tiếng thở dồn dập bên tai cô hơi có vẻ dần dần bình phục, thân thể nhỏ bé phát run cũng bắt đầu khôi phục trấn tĩnh.

"Đây là quyền lợi của anh."

Hồi lâu, trong màn đêm đen Tiều Hạo mở miệng phá vỡ yên tĩnh.

Lăng Nhuế không nói gì lời nói, đầu tựa vào vai Tiều Hạo, sau đó cũng nhớ tới lời anh mới vừa nói.

Quyền lợi sao? Cũng bởi vì giờ phút này anh là bạn trai của cô, cho nên anh có quyền lợi hôn cô?

Chẳng lẽ, từ lúc hôm qua thổ lộ chính là kia anh cũng đã tính toán tất cả tốt lắm? Vậy mình mở miệng đề nghị đi tới lầu ảnh viện nơi này chẳng phải là trúng lòng người này sao?

Vừa nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi hai người môi lưỡi giao xoa, Lăng Nhuế cảm thấy hai tai liền bắt đầu nóng lên.

"Quá muộn, em muốn về nhà." Một tay của cô bị Tiều Hạo nắm, Lăng Nhuế cảm nhận hơi thở phun ra trên hai gò má vẫn như cũ để cho cô tâm hoảng ý loạn.

Tiều Hạo giống như là quyết tâm muốn cùng cô đối nghịch, tay để ở bên hông Lăng Nhuế cô làm thế nào cũng không có biện pháp trốn ra.

"Anh ko bỏ ra, em liền bám anh đấy?" Lăng Nhuế buông tay khoác trên mu bàn tay Tiều Hạo, trong giọng nói giả bộ mang theo điểm bình tĩnh cùng với uy hiếp nhỏ, âm lượng không lớn, nhưng Tiều Hạo lại nghe được rõ ràng.

"Sớm biết em có thói quen ác liệt này. Chẳng qua anh tiếp nhận, " Tiều Hạo nhớ tới nét mặt Tô Mẫn Mẫn trên bàn cơm ở Toàn Tụ Đức, một lát sau cúi đầu hôn lên vành tai của cô, đậm mỉm cười, "Thói quen nhỏ thật đúng là không ít, nói ví dụ lúc mất hứng em sẽ ko ý thức hé miệng cau mày; lúc do dự bất định có lời muốn nói em sẽ cắn môi của mình; lúc trong lòng rõ ràng rất tức giận nhưng không thể mở miệng phát tác em sẽ mắt hé nghiêng mắt nhìn người khác; lại hoặc giả, lúc em không biến sắc trả thù, sẽ lựa chọn động tác này, đúng ko?"

"."

"Biết ý định của em trừng phạt anh thế nào mới vừa rồi lại cử động?" Nói xong, Tiều Hạo háng giọng cười khê, cái đầu dài tiếp tục đi xuống tiếp cận, nương đến cái cổ trắng nõn của Lăng Nhuế.

"Anh. Sẽ không lại muốn muốn." Hôn em chứ?

Lăng Nhuế hiển nhiên bắt đầu khăn trương.

Cuối cùng ba chữ còn chưa nói hết, □ cảm giác khó nhịn liền từ bên hông truyền đến, bên tai Tiều Hạo vẫn như cũ dùng rất bình tĩnh, rất nghiêm chỉnh giọng nói phân tích, "Anh còn biết, em không thích nhất người khác chạm vào em!"

"A. Ha ha. Nhột, nhột." Một giây trước mập mờ không rõ không khí lập tức bị xung tán đi, mát mẻ trong gió đêm, lâu cuối rạp chiếu bóng tràn đầy âm thanh Lăng Nhuế.

Lăng Nhuế nhúc nhích muốn từ Tiều Hạo giam cầm chạy trốn, ai ngờ mới vừa chạy không có mấy bước liền bị lực khuỷu tay kéo đi trở về.

Ngửa đầu, Lăng Nhuế vốn muốn nặng nề cảnh cáo, ai ngờ giọng điệu cũng đang Tiều Hạo cù lét trong tay thành một loại âm thanh khác nhuyển nhuyển nhu nhu, "Anh đừng được voi đòi tiên a. A. Ha ha, em cầu xin tha thứ, em cầu xin tha thứ còn không được sao?"

Tiều Hạo cười cười, ngừng động tác tay trong, đem Lăng Nhuế gần như xụi lơ trên đất ôm vào trong ngực, bàn tay thật to bọc hai tay của cô ghé vào eo thon, "Nhìn xong pháo hoa rồi trở về!"

Lúc sau về đến nhà, Lăng Nhuế xa xa liền nhìn thấy Tô Mẫn Mẫn đứng ở dưới đèn đường, cúi đầu nhìn qua đồng hồ trên mu bàn tay, cô theo bản năng tăng nhanh bước chân, ai ngờ Tiều Hạo cầm lấy tay cô chợt nắm thật chặt, sau đó dừng bước.

Lăng Nhuế mượn ánh đèn đường nhìn anh, trong lòng suy nghĩ, anh ngàn vạn lần không được tiền gần lên làm cái gì đấy! Cái này nếu ở trong khu vực bị người nhìn thấy, này lấy công lực của các bác hàng xóm, không tới cả đêm cô đã có thể hoàn toàn nghỉ com rồi.

"Nhớ sớm một chút tới trường học." Dừng bước lại thật lâu, Tiều Hạo chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy, "Đi đi, về nhà sớm nghỉ ngơi một chút."

Lăng Nhuế không ngẩng đầu, nhàn nhạt đáp một tiếng "Được", xoay người liền hướng đầu hành lang đi, còn chưa đi đến bên cạnh Tô Mẫn Mẫn, điện thoại di động của cô liền vang lên.

Một cái tin nhắn, đến từ Tiều Hạo, "Quên nói cho em biết, mới mua cà phê Lam Sơn đã đến. Khác, cảm ơn cà phê tối nay!"

Nhìn xong tin nhắn, Lăng Nhuế ngẩn người, mới vừa rồi ở quán cà phê rõ ràng là anh trả tiền, nói thế nào cảm ơn cô đây? Một giây kế tiếp, đầu óc nhanh chóng chuyển động, khuôn mặt nhỏ nhắn Lăng Nhuế sung huyết đỏ bừng, anh nói đúng lắm. Hôn môi lúc trong miệng cô hương cà phê?

Đột nhiên quay đầu lại, dưới đường trống trải không người nào, chỉ có hơi ánh đèn.

"Nhuế Nhuế, cậu chơi sao?" Lúc đến gần Tô Mẫn Mẫn, trong tay cô bắt một xấp đầy giấy Diễm Hỏa.

"cậu mua nhiều như vậy?" Lăng Nhuế vội vàng nói tiếp để che giấu mình giờ phút này mặt hồng tim đập.

"Không có a, nhìn xong pháo hoa tiễn sĩ Mã thuận tay mua. Nếu không, chúng ta chơi xong rồi trở lên lầu?" Tô Mẫn Mẫn nụ cười nồng đậm, hăng hái cực cao đề nghị.

Suy nghĩ một chút, Lăng Nhuế gật đầu nói được, tâm tình bình phục rồi lên lầu tương đối an toàn, tối thiểu cũng chờ mặt không nóng như vậy.

Lúc đẩy ra cửa nhà, Lăng ba cùng Lăng mẹ ngồi ở trên ghế sofa đang nhìn TV.

Vào cửa, Lăng Nhuế liền bị gọi lại, "Nhuế Nhuế a, trường học ba năm nay tổ chức cho nhân viên phòng đào tạo đi Hoàng Sơn chơi xuân, con không muốn cùng đi à?"

"A, đó là tháng mấy à?" Lăng Nhuế chống tường đối diện.

"Trung tuần tháng ba đi, cụ thể còn chưa quyết định. Con không phải là đã sớm la hét phải đi sao, lại nói học kỳ này vừa đúng con cũng rảnh."

Là có rảnh, nhưng là, cô mới đồng ý người khác sẽ sớm một chút đi trường học.

"Con không đi, bởi vì. Bởi vì đề cương luận văn của con xảy ra chút vấn đề, con lúc trước quên cùng ba mẹ nói." Vì phòng ngừa nét mặt Tô Mẫn Mẫn nên cười bán đứng mình, Lăng Nhuế còn chưa nói hết liền lôi kéo cô, vô cùng lo lắng liền chạy về gian phòng.

Ngồi ở trên giường, Lăng Nhuế cảm khái tự nhiên mình cũng học xong nói láo! Cũng bởi vì một câu nói của anh, cô trở thành đứa bé nói dối?

Ngã đầu, Lăng Nhuế dùng chăn che mặt, anh tự nhiên dễ dàng như thế liền ảnh hưởng mình!

Ngày 13, Lăng Nhuế từ trong nhà lên đường trở về trường. Bởi vì vé xe lửa là tạm thời mua được, cô cũng chưa có kịp thời cùng Tiêu Hạo hỏi báo hành tung của mình.

buổi chiều ngày thứ hai trở về trường Lăng Nhuế đi truy nguyên lâu. Chuyến này, cô tìm không phải Tiêu Hạo, mà là Lão sư của mình.

Thảo luận xong mấy chi tiết vấn đề, Trần giáo sư thuận miệng liền đã hỏi tới tình huống thi nghiên cứu Lăng Nhuế. Vừa hỏi, Lăng Nhuế tâm tình liền nặng nề xuống, "Có lẽ là không được, bởi vì bài thi chuyên ngành em có rất nhiều chỗ không làm."

"Ha ha, thầy đây nghe nói. Bài thi năm nay, là chỗ giáo viên điện tử tự mình ra sở trường, cái giáo viên kia, thích ra một ít đề mục xảo trá tai quái. Yên tâm, nếu là Lăng Nhuế chúng ta cũng không biết làm, cái giáo viên kia năm nay có thể ko có được người nào!" Bưng ly trà, Trần giáo sư nói xong gió nhẹ nước chảy, mặt chắc chắn.

Ăn một khóa Định Tâm Hoàn như vậy, Lăng Nhuế hiển nhiên thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại, không đúng, Tiêu Hạo không phải nói năm nay khoa điện tử chỉ chiêu sinh mấy học sinh thôi sao?

Do dự nửa ngày, Lăng Nhuế mở miệng, "Trần Lão Sư biết chỗ bọn họ năm nay chiêu bao nhiêu nghiên cứu sinh sao?"

"Nghe bọn họ nói giống như giảm chiêu ——" Lăng Nhuế trợn mắt, tâm nhắc tới giọng nói miệng, Tiêu Hạo không có lừa gạt mình?"Chỉ là hai mươi mấy danh ngạch dù sao vẫn là phải có."

Tiêu Hạo quả nhiên lại lừa mình!

Nhẹ nhàng tựa cửa phòng làm việc Trần giáo sư, Lăng Nhuế mặt tức giận ắn thang máy liền lên lầu. Lúc đi tới cửa trung tâm nghiên cứu, cô đột nhiên nhớ tới, mình không có mang thẻ làm việc của Tiêu Hạo —— không vào được!

Ở tại cửa ra vào bồi hồi nửa ngày, Lăng Nhuế chỉ đành phải lấy điện thoại di động ra, "Này, em đang ở cửa phòng thí nghiệm của anh, anh có thể hay không ——"

"Được, biết. Chờ một lát." Ngắn gọn đáp đôi câu, đối phương vội vàng liền ngắt rồi điện thoại.

Cắt điện thoại di động, Lăng Nhuế đứng ở cửa chờ cả ngày cũng không thấy có người ra ngoài mở cửa, sau đó tức giận trong lòng liền bắt đầu dâng trào. Rất có khuynh hướng lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Không mở cửa thôi! Lăng Nhuế xoay người, ấn thang máy, nhìn con số biểu thị lầu.

"Đình ——" lúc cửa thang máy mở, sau lưng cửa phòng thí nghiệm đột nhiên thần kỳ đều cũng mở ra. Lăng Nhuế quay đầu lại, một nhóm người từ bên trong đi ra, cúi đầu mà xem xét thời gian —— đúng năm giờ, cô tự nhiên chọn cái giờ sắp tan tầm tới hưng sư vấn tội?

Lăng Nhuế cảm giác thông minh của mình bắt đầu xảy ra vấn đề, trước kia cô tuyệt đối sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Vội vã lui về phía sau hai bước, Lăng Nhuế đã nghe thấy tiếng Tiêu Hạo gọi mình, trách người miệng, lại ánh mắt học viên chung quanh nhìn cô chăm chăm nghiên cứu, cô chỉ có thể ngoan ngoãn đi tới.

Vào phòng làm việc, Lăng Nhuế đầu tiên là nghe tiếng Tiêu Hạo đóng cửa sau lưng, sau đó liền nghe anh hỏi, "Trở về lúc nào, thế nào đều không cho

anh biết tới đón em?"

Lăng Nhuế đang nổi nóng, nghĩ thầm, người già mù sa mưa đi!

Một hồi lâu, cô mở miệng, áp chế phần nộ trong lòng, lời nói hỏi được tận lực tùy ý, "Em nhớ được, anh nói với em đề thi thiên cứu sinh điện tử là anh ra, đúng không?"

Tiêu Hạo không có trả lời, chỉ một ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Lăng Nhuế thấy anh đáng về ko quan tâm, không khỏi oán thầm: anh tiếp tục giả bộ, em nói xong xem anh như thế nào mà xạo (!)

"Nếu như là anh ra đề thi, vậy anh phải để cho em cần một cái; nếu như không phải là, đó chính là hai cái!"

"Lớn thêm một tuổi, Logic cũng đổi hết rồi hả ? Lý do là cái gì, nói nghe một chút." Tiêu Hạo đi trở về chỗ ngồi, dựa cái bàn, lắc đầu cười một tiếng, biểu hiện được có chút hăng hái.

"Nếu như bài thi là anh ra, vậy anh chính là cố ý hại em, em mà thi không đậu nghiên cứu sinh, anh là đầu sỏ gây nên; ngược lại, nếu như không phải là anh ra, vậy anh liền tạo thành tội lừa gạt, anh đã không thành tín, vậy thì càng phải tiếp nhận trừng phạt." Lăng Nhuế nói xong vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Hạo một cái, đến gần mấy bước, lại nói, "Thôi, bản quan cho anh cơ hội. Anh có thể giải thích."

"Em mới thấy mặt mẹ anh đã là chân truyền của bà?" Tiêu Hạo cầm ly cà phê trên bàn, nhẹ toát một cái, nói xong không thèm để ý chút nào.

Lăng Nhuế nhất thời chưa kịp phản ứng, "Có ý tứ gì?"

"Nếu như bài thi là anh ra, như vậy mọi người cùng khó khăn, anh muốn đạo lý này em nên hiểu, cho nên thi không đậu chỉ là chính vấn đề của em; hay hoặc là nếu như không phải là anh ra, vậy anh chỉ là cùng em đùa cợt, căn bản không ảnh hưởng toàn cục, là em không có nghe được. Em nói em có lập trường gì?"

"Anh ngại biện!" Lăng Nhuế nổi đóa, này nói rõ là đối góc đang nói mình đàn sao!

"Em và mẹ anh lại là một dạng." Người khác như cũ lơ đãng.

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế thừa nhận, mình nội thương, vì vậy, cô trầm mặc.

Người này bình thường không có lời nào, thế nào vừa ra khỏi miệng so với cô còn sắc bén? Sau khi hung tợn căm tức nhìn, Lăng Nhuế nghiêng đầu không nhìn anh.

Tiêu Hạo nghiêng người dựa vào trên ghế làm việc, chân dài mở rộng, một hồi lâu, giọng nói rồi rảnh dăm: "Nhuế Nhuế, em không nói, có phải hay không ở trong bụng tức tối đây? Như vậy không được, coi chừng bị thương."

Lại một lần, cô bị Tiêu Hạo đoán được không kém chút nào. Mặt Lăng Nhuế bắt đầu đỏ lên, không giữ lại chút nào khơi thông phần nộ của mình!

Tiêu Hạo tắt máy vi tính, cái gì cũng không làm, chỉ một nhìn cô. Người khác hình như bị tức giận, nhìn bộ dáng cô tức giận phải ầm ầm ã ã, Tiêu Hạo suy nghĩ là cố gắng không ngừng đầu của mình rồi, còn là có chừng có mực?

Lúc ánh mắt trở lại mặt bàn, Tiêu Hạo đặt ly cà phê, cười xuống.

"Đi pha ly cà phê hưng phần tinh thần, xong hết việc, chúng ta đi ăn cơm."

Tiêu Hạo lời nói này không mang theo chút nào cảm xúc, giọng điệu hoàn toàn giống lúc trước chỉ điểm cô làm việc. Lăng Nhuế mới vừa nếm mùi thất bại, không tự nhiên tình nguyện, Tiêu Hạo thấy cô ngồi bất động, ngẩng đầu nhìn chăm chú nhìn một hồi lâu, lại mở miệng, "Đừng làm rộn, nhanh đi."

"Oh." Thờ dãi, Lăng Nhuế vô cùng miễn cưỡng đứng dậy đi ra cửa mức nước.

Tiêu Hạo liếc nhìn màn ảnh máy vi tính đen như mực, lại nhìn một chút cửa phòng làm việc khép hờ, chợt nhớ tới mọi người hình như đã sớm tan việc. . . .

"Em là bởi vì lời anh nói mới sớm tới trường học như vậy?" Tiêu Hạo dùng cái muỗng khuấy coffee, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú vào màn ảnh máy vi tính.

Lăng Nhuế giương mắt lên nhìn xem xét kỹ lưỡng người phía trước, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Cái lý này cùng cái lý lần trước làm rồi có phải hay không giống nhau à?" Anh nghĩ muốn cô trả lời, hừ, cũng không để cho anh như nguyện!

Trùng trùng mắt nhìn, Lăng Nhuế cố ý giả trang ra một bộ đáng tiếc đáng về, "Ai, dù thế giống như thế nào, cuối cùng vẫn là không giống nhau a!"

"Anh hiểu rõ đồ tốt nhất định cùng một dạng."

"Cái gì?" Lăng Nhuế ngẩng đầu, phát hiện Tiêu Hạo đã sớm đi tới bên cạnh mình.

Tiêu Hạo nhận lấy ly cà phê trong tay cô, sau đó để lên bàn. Lăng Nhuế đứng dậy, theo bản năng lui hai bước, sau đó liếc thấy màn hình máy vi tính đen thui, chợt thấy không khí có chút không đúng lắm.

"Em không phải là khí thế hung hăng đến trách tội sao, không phải khẩu khẩu thanh thanh muốn cắn anh trả thù sao?" Lăng Nhuế bắt đầu tìm đập rộn lên, "Bây giờ anh cũng có thể nói chuyện này?"

Tiêu Hạo một bên lắc đầu vừa đi tiến lên, sau đó cúi đầu xuống, một tay nhanh chóng vịn ở ở Lăng Nhuế, một tay nhẹ nhàng linh hoạt móc khóa ở hông cô, động tác lưu loát thuần thục, hung hăng liền đặt lên môi của cô.

Miệng đối miệng, đây cũng coi như cắn đi!

Bởi vì không hề chuẩn bị tâm lý, thêm với tất cả xảy ra được quá đột ngột, hăm rằng Lăng Nhuế căn bản không có một tia phòng bị, dễ dàng liền bị cạy ra, sau đó mặc cho người tiến quân thần tốc.

Tiêu hạo dùng đầu lưỡi mở ra đôi môi cô, lửa nóng đầu lưỡi tham tiến vào, hơi nhỏ mà kích động, sau đó liền bắt đầu không thêm tiết chế công thành đoạt đất, lập lại mà không biết mệt ở trong miệng cô tùy ý cuồng phóng càn quét.

Trong chớp nhoáng này, Lăng Nhuế cảm giác mình bị rút không khí, trước mắt trừ vầng sáng đèn huỳnh quang rắc nhàn nhạt, tinh khiết, trong suốt ánh sáng, hình như cũng chỉ còn lại có cái này lúc đầu xuân, anh làm cho cô ảm áp.

"Ừm."

Lăng Nhuế cảm giác mình không thờ được, bản năng đưa tay muốn đẩy anh ra một chút, lại bị anh dùng lực ôm một cái đem lấy cô chống đỡ ở bên tường, tiếp theo là càng thêm mạnh mẽ áp chế, Lăng Nhuế cảm thấy ngất xỉu rồi, cảm giác eo mình đều sắp bị cắt đứt rồi. Cô ở trong ngực anh bắt đầu gầy gù, giống như là khước từ, nhưng trong lòng bàn tay lại bị lôi kéo áo Tiêu Hạo chặt hơn. Rốt cuộc, rên rỉ nhỏ vụn bắt đầu từ trong miệng tràn ra.

Nhớ lại đang nhấp nháy, đôi môi cùng đầu lưỡi truyền đến ảm áp xúc cảm mềm nhũn, mang theo mùi thơm cà phê Blue Mountain đặc biệt, thuần mỹ vô cùng, tựa như lần trước nụ hôn đầu ấy là loại say lòng người.

Đầu lưỡi đề nạt chương ngại vật, đầu lưỡi Tiêu Hạo cuộn cuộn nổi lên mềm mại dùng sức mút vào, mà cô đã sớm thờ hồn hên không dứt.

Sau mưa to gió lớn, Lăng Nhuế lấy được nghỉ ngơi ngắn ngủi, người cô đã hoàn toàn không thăng bằng rồi, trong đầu càng thêm cực độ thiếu dưỡng khí; cô hô hấp dồn dập, mặt hồng tím đập, ướt nhẹp nháy mắt một cái không nháy mắt mà nhìn Tiêu Hạo, nàng không bao giờ nữa nói muốn cắn hân!

Dựa vào vách tường, lăng Nhuế cảm giác mình sắp đứng không vững, nếu không phải là tay Tiêu Hạo vẫn còn ở bên hông nâng cô, giờ khắc này, cô hẳn ngồi sững trên đất đi. Nhưng là, môi của anh còn ma sát mặt của cô, khí thở ra nóng rực vẫn như cũ không có chút nào cất giữ phun tại hai má của cô.

". Tiêu Hạo?"

Lăng Nhuế không an phận sau đại chấn động, đem mặt thoáng nghiêng đi.

"Thế nào?"

Tiêu Hạo lấy tay nâng cao cằm của cô, cúi đầu khẽ hôn. "Biết không, ly cà phê dù thế nào, hương cà phê trong miệng em vĩnh viễn hương thuần như vậy, không thay đổi!"

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bằng lái

Lúc đi ra truy nguyên lâu, Lăng Nhuế đỏ mặt tai nóng, mắt hờn mắt vía. Nhìn Tiêu Hạo đem xe từ bãi xe đi ra, cô lại bắt đầu ảo não rồi rầm, mình rõ ràng là tới hưng sư vấn tội, kết quả kết quả nhưng là bị ăn đậu hũ?

"Hừ! Lần sau còn dám sờ ngực em, xem em có hay không bấm anh!" Lăng Nhuế đứng ở ven đường cầm giận nhỏ giọng nói, hai cái tay giương nanh múa vuốt lộn xộn, vừa lúc đó, bên cạnh cửa sổ xe quay xuống, Tiêu Hạo ghé đầu vờn ra, lạnh nhạt mở miệng. "Lên xe."

Nội đây an toàn, Lăng Nhuế nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, kiên quyết không quay đầu về hướng bên trái.

Tiêu Hạo nhìn gương mặt cô cứng nhắc, cũng liền không nói gì, chỉ chuyên tâm lái xe.

"Hô ——", qua hồi lâu, Lăng Nhuế thờ phào một cái, sau đó chỉ nghe thấy Tiêu Hạo chậm rãi lên tiếng, "Lát nữa muốn ăn cái gì?"

"Chi cần không phải cà phê là tốt rồi." Lăng Nhuế cơ hồ không có thêm chần chờ, bật thốt lên, tiếp, miệng nhanh hơn não, sau khi nói cô bắt đầu hỏi hân.

Mình cũng nhanh bị người khác bức bách phải mắc chứng sợ hãi cà phê, vừa nghĩ tới trước sau hai lần cũng xảy ra sau khi uống xong cà phê, Lăng Nhuế thật đúng là gánh bị chính mình bị buộc đường thành tên kỳ quái phản xạ có điều kiện —— chỉ cần vừa quất cà phê, liền nhớ lại người khác hôn.

Dùng sức lay lắc đầu, Lăng Nhuế vội vàng đem loại ý tưởng kinh khủng này ra đầu. Hoàn toàn không có ý thức được, cô mới vừa rồi vừa mở miệng cũng đã bại lộ ý tưởng trong đầu mình.

Phụ cận có một quán cơm tương đối nổi danh, nổi danh vật đẹp giá thấp, hoàn cảnh ưu nhã.

Tiêu Hạo "Soạt soạt soạt" ở trên thực đơn viết không bao lâu, liền lấy tốc độ cực nhanh hoàn thành công việc gọi thức ăn, sau đó nói "Phiền toái nhanh lên một chút mang thức ăn lên" liền đem thực đơn đưa cho nhân viên phục vụ.

Lăng Nhuế cúi đầu nhìn đồng hồ, này cũng đã bảy giờ nha, không trách được dạ dày ở kêu rồi. Mấp máy môi, Lăng Nhuế liền tiếp uống vài miệng ly trà lúa mạch, ở trước khi thức ăn lên trước hết uống nước lót dạ đi!

"Em rất khát?" Tiêu Hạo giao tay vào làm đặt ở trên mặt bàn, định thần nhìn cô.

"Đúng vậy a, Đúng vậy a, rất khát a, anh đều không cho em có cơ hội uống miếng nước."

"Tốt! Anh nhớ kỹ rồi, lần sau. Nhất định trước tiên để cho em ăn uống no đủ." Nói xong, Tiêu Hạo người nặng nề gật gật đầu, bày tỏ mình rất nghiêm túc nhớ kỹ.

Lần sau? Cái gì lần sau?

Lăng Nhuế khẽ cau mày, một giây sau, cô rất nhanh liền tưởng đến hình ảnh mình bị người khác đè ở trên tường, anh nói sẽ không phải là cái này chứ?

Rồi sau đó, cô hoa lệ lệ uống nước uống sặc.

Lúc nhân viên phục vụ lên tới món ăn thứ ba, Lăng Nhuế để đĩa xuống, kinh ngạc, "Thế nào tất cả đều là đậu à?"

Bàn này trên mặt, Tứ Hi đậu hũ, tôm tử đốt Đậu Hũ Trúc, Hà Nhi đậu hũ, cá nheo đậu hũ canh. Thế nào mỗi một món đều cùng đậu hũ có liên quan à?

"Em không phải là nói muốn sở sảng sao?" Tiêu Hạo gấp một khối cá đậu hũ thả vào trong chén Lăng Nhuế, "Nghe nói là dưỡng nhan, em ăn nhiều một chút."

Dùng một chút, Lăng Nhuế bắt đầu hỏi tương ——

Hôm nay duy nhất một lần cô nhắc tới đậu hũ khi anh xuống lấy xe, mà mình đương thời nói đúng lắm.

Không có nghĩ thêm nữa, Lăng Nhuế cũng biết là chuyện gì xảy ra, thì ra là anh căn bản là nghe được lời của cô!

Dùng chiếc đũa đâm vào trong chén cá đậu hũ, Lăng Nhuế dùng sức đem nó đảo thành mảnh không, trả thù, anh cư nhiên dùng đậu hũ yến đến báo thù cô!

Sau khi đảo nửa ngày, Lăng Nhuế dưới ánh mắt đang nhìn thẳng của Tiêu Hạo ăn hết, sau đó, đồ mặt tai nóng toàn thân nhúc nhích trạng thái đột nhiên liền lại tủa đi lên. Lăng Nhuế thầm mắng mình không có tiền đồ, không phải là ăn miếng đậu hũ a, về phần đồ mặt sao? Vì vậy, cô đưa tay, chủ động nữa gấp một khối nhìn thẳng, ai ngờ chiếc đũa liền đụng phải Tiêu Hạo.

Lúc ngẩng đầu, Tiêu Hạo khẽ dao động đầu hướng về phía cô cười, "Nhuế Nhuế, em là ở xấu hổ?"

"."

Người này là cố tình hại cô tiêu hóa không tốt! Lăng Nhuế dùng ánh mắt trả trả về một cái, tỏ vẻ cảnh cáo.

Tiêu Hạo tự nhiên thấy hảo tự thu, gấp mấy đĩa đậu hũ, liền liền đổi rất nghiêm túc đề tài, "Nếu là năm nay nghỉ hè em còn không lấy được bằng lái, em sẽ phải thi lại?"

Người khác lúc nói chuyện, Lăng Nhuế đang chuyên tâm cạo đầu xương cá, nhẹ nhàng trở về kính một câu, "Không lấy được liền lấy không tới chứ, cùng lắm thì về sau cũng không lái xe sao!"

"Cho nên, em là liền muốn về sau sáng sớm để cho anh ngày ngày đưa đón em lên tan việc?"

"Cái gì về sau a, ở đâu ra." Lăng Nhuế theo lời của anh nói, sau đó hiểu ý, sẽ không phải là cũng kế hoạch đến. Sau khi kết hôn đi?

Đề đưa xuống, Lăng Nhướ cũng không ăn được nữa ——

Cô, hoàn toàn no rồi.

Theo hai người trước đó đã nói rồi đấy, buổi chiều thứ bảy, Tiêu Hạo mang theo Lăng Nhướ đi ô-tô đến ngoại trống trải hóng gió.

Sang bên dùng xe hậu, Tiêu mỗ người từ từ mở miệng, "Lát nữa đổi cho em, lát em lái trở về."

"À?"

Lăng Nhướ cảm giác mình miệng chưa từng có mở lớn như vậy, quá ngoài ý muốn đi, mang cô ra ngoài tập lái xe liên tâm lý cũng không cho cô chuẩn bị? Người này thật là càng ngày càng tự đại! Này phải chết dạ, cô đã đến gần một năm không có sờ qua tay lái rồi, mắt thấy ngay cả bộ ly hợp cùng chân ga cũng đã không phân rõ. Anh, anh cứ nhiên, để cho cô, lái về trường học?

Máy móc lác đầu liên tục, Lăng Nhướ nói gì cũng không nguyện ý hoán đổi vị trí, "Cái đó, thứ hai em sẽ đi trường học lái xe luyện tập, không cần thiết gấp gáp như vậy. Lại nói, thoáng như vậy, có phải hay không quá nguy hiểm a. A, đúng rồi, làm như vậy là không tuân theo luật giao thông đấy! Dưới tình huống học viên đang không có huấn luyện viên đi cùng, là không thể lái xetrên đường tùy ý!"

Rốt cuộc, Lăng Nhướ thở phào nhẹ nhõm, luật giao thông quy định anh cũng không thể không tuân thủ đi? Cô không bằng lái, đi cùng người nếu như bị tra được là phải tịch thu về và huỷ bằng lái đấy ah!

"Giờ này cảnh sát giao thông cũng tan việc!" Tiêu Hạo mở ra chỗ ngồi kế tài xế cửa, khoe miệng khẽ giọng lên, "Cám ơn em thay anh suy tính chu đáo như vậy!" Ngược lại sửa lại giọng điệu, sẽ dùng gần như giọng ra lệnh nói: "Đi sang ngồi, nhanh lên một chút." Sau đó liền thuận thể liền chui vào.

Mắt thấy Tiêu Hạo sẽ phải nghiêng người vượt trên tới, Lăng Nhướ vừa nghĩ tới xảy ra đủ loại chuyện ngày trước, vội vàng bỏ qua —— không thể cho thêm đối phương có bất kỳ cơ hội thừa dịp.

"Trước nịt dây nịt an toàn, nữa thả tay xuống sát, chuyển cái chìa khóa phát động, mở chuyển sang đèn." Tiêu Hạo một dạng kiên nhẫn giao phó, hoàn toàn đem Lăng Nhướ làm thành một học viên mới.

Bên này, Lăng Nhướ hồ nghi, làm sao anh nói giống hệt huấn luyện viên nói nha? Nghĩ thì nghĩ, chần chờ mấy giây sau, Lăng Nhướ còn là dựa theo Tiêu Hạo phân phó, bắt đầu từ từ quen thuộc.

Thời điểm quẹo cua, "Tiêu huấn luyện viên" lại mở □ thay mặt, "Chậm lại, bật đèn đánh quẹo trái."

Lăng Nhướ gật đầu, làm theo.

Sau đó, chân phải dùng sức một chút phanh xe, "Ừm ——" xe hoa lệ tức giận.

Ngượng ngùng le lưỡi một cái, Lăng Nhướ chỉ sợ bên cạnh "Huấn luyện viên" trách cứ, vội vàng giải thích, "Không cần thận dậm dùng sức quá, lần sau sẽ không như vậy rồi, bảo đảm sẽ không!" Có lẽ là cảm thấy sắc mặt Tiêu Hạo của vô cùng bình tĩnh, Lăng Nhướ tự nhận lần này bảo đảm làm ra phải vô cùng nhanh chóng.

"Được, nửa tin em một lần, nếu lại phạm sai lầm giống vậy, trở về ——"

"Cùng lắm thì em trở về tiếp tục quét dọn vệ sinh cho anh." Lăng Nhướ khởi động xe, đáp lễ rất tự tin.

"Em vốn là nên tới quét dọn vệ sinh, hiệp nghị kỳ đến tháng Tư năm nay mới hết hạn." Tiêu Hạo khoe miệng khẽ giọng lên.

Lăng Nhướ vừa nghe, lúc này vô cùng kiên định phản bác, "Rõ ràng đã giảm đến nửa năm rồi, lần trước ở dạ tiệc IEEE, anh đã cam kết, tại sao có thể ăn vạ?"

"Nói miệng không bằng chứng, xin hỏi Lăng tiểu thư người có giấy trắng mực đen chứng minh sao?" Tiêu Hạo ánh mắt lờ lờ, sau đó khẽ vận vẹo đầu, tự tin vô cùng mà khiêm tốn lễ độ hỏi thăm.

". Không có." Lăng Nhướ cầm tay lái, ừ ừ.

Đều nói tú tài gặp Bình, đó mới có lý không nói được, nhưng cô gặp cái này rõ ràng so hơn tú tài, làm sao lại càng không thể nói đây?

Sau một hồi oán thăm, Lăng Nhướ cho ra kết luận, mình được kêu là không tự lượng sức, ngược lại nhớ lại "Cùng cảm thú đôi kháng có ba kết cục " chuyện xưa.

Liên tiếp mấy ngày bí mật tập huấn, Lăng Nhướ tự nhiên bị mắng không ít. Chỉ là mắng thì mắng, Tiêu Hạo ngược lại nữa không có lấy cái gì "Đậu hũ yền" tới ngược đãi cô. Ban ngày tập lái xe luyện mệt mỏi, anh luôn là đổi lại địa phương mang cô đi ra ngoài bữa ăn ngon, hoàn mỹ kỳ danh viết "Kháng chiến lâu dài".

Mỗi khi đến lúc kết thúc, Lăng Nhướ khó tránh khỏi mình hoài nghi —— cô dần như vậy sao? Vậy thì anh sẽ không dạy à?

Buổi sáng chủ nhật, ở vùng ngoại ô sau mấy giờ luyện lái xe, Tiêu Hạo đột nhiên lần đầu tiên nói kết thúc huấn luyện trước thời gian. Sau đó, còn nói do chính anh lái xe trở về thành phố. Lăng Nhuế bởi vì có chút ngủ, đổi chỗ ngồi không bao lâu liền ngủ mất rồi, khi tỉnh lại trên người nhiều cái áo khoác, nghiêng đầu ghé mắt vừa nhìn, xe cứ nhiên dừng ở cửa tiệm 4S.

"Anh mua xe?" Ngáp một cái, Lăng Nhuế lười biếng hỏi, mang theo ngữ điệu đặc biệt mềm mại, nghe như được móng mèo cào lòng người

"Tùy tiện xem một chút." Mở cửa xuống xe, Tiêu Hạo giải thích như gió nhẹ nước chảy.

Lăng Nhuế khoác áo khoác Tiêu Hạo đi theo anh đi vào cửa chính, bị bốn vòng tròn lóe sáng chiếu vào trước mắt sắc thái chinh tề. Sau đó, buồn ngủ nhanh chóng rút đi —

Audi nha, Đại Ái a!

Lăng Nhuế cầm đầu cầm cổ đi tới một chiếc Audi A4 màu đỏ trước mặt, dừng bước, sau đó không nhìn được mở cửa an vị tiến vào, đưa tay đáp hướng tay lái.

"Thích A4?" Tiêu Hạo cười cười, mở cửa ngồi vào chỗ ngồi kế tài xế. Thật đúng là tiết kiệm tiền!

"Đương nhiên rồi, em thích nhất A4La! Tuyệt đối không cao, cực kỳ bảo đảm giá trị tiền gửi!" Nhìn trước mắt Tiêu Hạo đối với cô liên tiếp gật đầu, Lăng Nhuế giống như là được khích lệ, thao thao bất tuyệt, "Em vẫn luôn cảm thấy, đường cong Audi là đẹp mắt nhất trong tất cả xe được rồi, hơn nữa công nghệ nước Đức, làm cho người ta yên tâm, anh cảm thấy thế nào?"

Tiêu Hạo gật đầu, như có điều suy nghĩ hỏi, "Cho nên, em thích nhất là A4L màu đỏ?"

"Anh cảm thấy khó coi sao?"

"Đẹp mắt! Màu đỏ xứng với em một mực đều tốt." Tiêu Hạo nói đến xe, Lăng Nhuế nghĩ tới trên người mình cũng là áo khoác ngoài màu đỏ, "Cám ơn a!"

Lúc ra cửa Lăng Nhuế chợt giống như là nhớ ra cái gì đó, đem y phục trên vai đưa trả lại cho Tiêu Hạo, "Tại sao lại tới xem xe này?"

"Dẫn em tới nơi này ném thử một chút thích thú, thuận tiện xem bảo dưỡng xe một chút." Anh nhận lấy y phục, tay rất tùy ý liền khoác lên vai Lăng Nhuế. Lúc người đi đường quay đầu lại nhìn, hai người này thật đúng là xứng đôi với nhau!

Nghe xong, Lăng Nhuế thấp thỏm, "Không phải là em bị lừa giỡn chứ?"

"Em cứ nói đi?" Tiêu Hạo nhìn được không có cười, mình thật đúng là nhặt được bảo bối!

"." Lăng Nhuế ngừng bước, về mặt thể phải có câu trả lời.

"Công nghệ Nước Đức, làm cho người ta yên tâm." Tiêu Hạo nhìn cô ánh mắt long lanh như nước, vẫn cười rồi, "Đi thôi, tình ngữ vừa đúng có thể đi ăn!"

Học lái xe đi sớm về tối chịu huấn luyện một tuần lễ, thứ bảy, Lăng Nhuế lại một lần phải lái xe đường đi.

Buổi sáng hơn sáu giờ, Tiêu Hạo đưa cô đến trường học lái xe. Xe lái qua đi qua bên trong tràng sân huấn luyện, Lăng Nhuế nhìn lên trước mặt từng cây một cọc tiêu liền nghĩ đến mình năm ấy nghỉ hè làm [TV](#) chuyện.

Lúc xe ngừng lại dựa vào cây nhãn lồng, Lăng Nhuế quơ quơ tay phải Tiêu Hạo, "Anh có phải hay không lúc ấy liền nhận ra em?"

Tiêu Hạo xoay mặt nhìn cô, nụ cười dần dần dày, "Cảm thấy lương tâm hổ thẹn rồi hả?"

"Hừ!" Lăng Nhuế mắt tròn trắng, bốt ở chỗ này già bộ đáng thương đi! Nghiêng đầu lại tròn mắt nhìn mắt Tiêu Hạo, Lăng Nhuế ánh mắt của lại vụt sáng bất định.

Lông mi thật dài ở ánh sáng mặt trời dịu rã nhàn nhạt, Tiêu Hạo quay đầu lại, người kia cái miệng nhỏ nhắn khẽ quyết trừ, đang không phục hừ hừ ra tiếng.

Đưa tay, Tiêu Hạo đưa ngón tay vào bên trong những sợi tóc bóng loáng của cô, sau đó khi cô còn chưa làm ra phản ứng, nhanh chóng nghiêng người, ở trên môi của cô nhẹ nhàng cắn một cái.

"Đem toàn bộ may mắn cho em" không mang theo lưu luyến rồi đi, giọng điệu Tiêu Hạo nghiêm trang, "Đi đi, bên kia giống như là ở tập hợp."

Lăng Nhuế vừa chợt dạ lấy tay lau khô miệng của mình, giống như là sợ bị người khác nhìn ra bản thân mới vừa hôn môi; vừa hốt hoảng mở cửa xe, nhanh chóng chạy ra ngoài

Bên trong phòng cuộc thi Lăng Nhuế xưa nay thuận buồm xuôi gió, cơ hồ chưa cho giám khảo lưu lại bất kỳ có thể bới móc cơ hội. Sau đó, khôn khéo trong giao thiệp, Lăng Nhuế đột nhiên liền bắt đầu đặc chí, khẩn trương, trải qua chuyện vừa rồi kia tay chân luống cuống cảm xúc từng điểm từng điểm, từ từ toàn bộ bỏ lên trái tim. . . .

Nuốt một ngụm nước bọt, Lăng Nhướ cảm thấy lòng bàn tay đã toát mồ hôi, chân cũng bắt đầu run lên. Lại nói, đây đều là mình lần thứ sáu lái xe đường đi nha, cũng sẽ không còn có lần thứ bảy thôi.

Nhưng là, ngộ nhỡ.

Hít sâu sau, Lăng Nhướ cúi đầu, còn là thật khấn trương!

Lúc điện thoại di động khê rung, Lăng Nhướ ngồi ở phía sau trong xe đang tiến hành bụng thức hô hấp.

Mở điện thoại di động, một câu nói ngắn gọn, "Làm tốt phần thưởng, thi đậu ngày mai sẽ dẫn em đi hái dâu tây."

Dâu tây sao? Cô ngày hôm trước cũng liền thuận miệng nói, anh vẫn nhớ?

Cảm giác ấm áp trong nháy mắt tràn ngập nội tâm, sau đó trong đầu Lăng Nhướ tràn đầy trái cây, dâu tây tươi ngon. Tiêu Hạo tin nhắn tới rất kịp thời.

Lúc đến phiên Lăng Nhướ thi, cô chỉ cảm thấy trước mắt con đường khá quen, sau đó ngăn cản không suy nghĩ nhiều liền đem xe lái đi ra ngoài. Lúc xuống xe, Lăng Nhướ liếc thấy mình được xem "Hợp cách", chỉ vì không đủ thuần thục bị khấu trừ hết sức.

Hướng về phía hai chữ kia nhìn chòng chọc nửa ngày, cô đột nhiên từ trong trạng thái bình tĩnh liền kích động, hưng phấn cao độ xuống xe, xa xa cô đã nhìn thấy Tiêu Hạo đứng bên cửa xe, trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng Lăng Nhướ chỉ liếc mắt một cái lại cảm thấy ánh mắt của anh đặc biệt dịu dàng.

Nhanh chóng chạy gấp tới, Lăng Nhướ hai tay của theo bản năng vẫy lên Tiêu Hạo cổ của, "Em đậu rồi, Em đậu rồi! Ha ha, em quyết định tối nay muốn ăn cho anh nghèo, em muốn bày tiệc Chúc Mừng!"

Tiêu Hạo đưa tay đem cánh tay cô nhẹ nhàng bắt lại, " chào hỏi cùng huấn luyện viên rồi chúng ta đi!"

"Vào" rút tay về, Lăng Nhướ thế này mới ý thức được hành động của mình quá khích rồi, đây chính là vui không kìm hãm được? Cô cứ nhiên ở con đường lớn. . . Lắc đầu một cái, Lăng Nhướ cảm thấy đây chỉ có thể bị coi là vui quá quên mình đang ở đâu!

Lúc được Tiêu Hạo mang tới phòng ăn, Lăng Nhướ cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng sau khi nhìn đến bên trong đang ngồi bốn người, Lăng Nhướ liền tròn tròn mắt.

"Ha ha, Nhướ Nhướ cái vẻ mặt này của cậu rõ ràng là ở nói cho tớ biết cậu lại không qua, đúng không?" Tô Mẫn Mẫn mở miệng, rõ ràng mang theo giọng điệu chế nhạo.

Lăng Nhướ hiểu ngầm trong lòng, "Cậu lại đem chuyện của tớ ra đánh cược rồi đúng ko?"

"Hi hi, mặc dù tôi là nghe nói Tiêu tiến sĩ mang theo em đến đây luyện tập để thi chừng mấy ngày, nhưng là, tôi đối với kĩ thuật lái xe của Nhướ Nhướ có lòng tin tuyệt đối!"

Liếc mắt, Lăng Nhướ nhìn thấy một bên Nghê Kiệt cũng đang cười, vì vậy mở miệng, "Các anh đánh cược cái gì?"

"Em đậu, tối nay tiệc Chúc Mừng cô ấy cũng chỉ uống nước lọc, ngày mai đi hái dâu tây, cô ấy cũng không có phần! Cho nên, kết quả là ——" Nghê Kiệt đúng lúc dừng lại, chờ đáp án.

"Mẫn Mẫn, cậu có thể trở về nhà!" Lăng Nhướ nói xong vô cùng kiên định, bên tai thoáng chốc vang lên Tô Mẫn Mẫn nhạo báng, "Cậu cứ khóc lóc đi!"

"Thật là đậu, tôi đứng ra bảo đảm." Tiêu Hạo ngồi xuống, mở miệng. Sau đó, tiếng nhạo báng biến thành tiếng kêu rên.

Lôi kéo vạt áo Tiêu Hạo, Lăng Nhướ cũng không để ý tới Tô Mẫn Mẫn, nhô đầu ra nhẹ giọng hỏi, "Làm sao anh đối với em có lòng tin như vậy, ngay cả tiệc Chúc Mừng cũng đã định trước?"

Tiêu Hạo một tay đè lại tay Lăng Nhướ đặt ở trên đùi của mình, ngón tay cái gõ ở trên mu bàn tay cô rất có tiết tấu, trên mặt vẫn như cũ trấn định tự nhiên, một hồi lâu, anh nhàn nhạt mở miệng, "Anh chỉ là đối với chính mình tương đối có lòng tin thôi!"

"." Lăng Nhướ mặt của thoáng chốc liền biến xanh lá.

Sau đó, lật tay, hướng bấp đùi Tiêu Hạo hung hăng bầm một cái. . . .

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lên đường

Cuối cùng bởi vì Mã Kiện cầu tình, ngày thứ hai Tô Mẫn Mẫn vẫn là vênh váo tự đắc đứng ở trước mặt mọi người. Hạ Băng bởi vì vẫn ở lại trong nước, vì vậy, sáng sớm đoàn người ba chiếc xe, ra khỏi trường học liền lái về phía xa lộ.

Đến trạm thu phí xa lộ cao tốc, Lăng Nhuế không nhịn được, liền mở miệng hỏi rồi, "Rõ ràng sáu người hai chiếc xe là được rồi, các anh làm gì nhất định phải dùng ba chiếc? Anh xem, nếu không tiền đóng cũng có thể ít lại chút."

Tiêu Hạo không nói, một bộ nét mặt không có nghe thấy, quay cửa kính xe xuống, đưa tay nhận phiếu nhân viên làm việc đưa tới, một cước chân ga, xe liền lại chạy đi tiếp.

Lăng Nhuế thấy anh không nói lời nào, thoáng cảm thấy có chút không thú vị, kéo ra hòm giữ đồ trước mặt, tiện tay liền móc một cái CD tới để.

Lúc âm nhạc chậm rãi vang lên, Lăng Nhuế vừa nghe liền nhận ra giọng Lương Tĩnh Như——

". Đã sớm chìm đắm trong ấm áp bàn tay anh, cầm chặt tay không thả, len lén nghe anh nói, mang theo mùi hương tím trẻ con, hô. em thích. Tùy anh mang theo em chung quanh đi du dương."

Đây cũng quá đúng dịp chứ? Lăng Nhuế cúi đầu nhìn bàn tay của mình, cô mới vừa rồi là muốn đưa tay tới. Nhưng là, cũng liền chỉ là suy nghĩ một chút nha? Dù sao lái xe, vẫn là an toàn quan trọng.

Không biết là nội dung lời bài hát ko, hay là bởi vì trong buồng xe kín gió, gò má Lăng Nhuế liền bắt đầu ửng hồng rồi.

Cảm thấy bên tai nóng lên, Lăng Nhuế vội vã nhấn mau vào, lúc rút tay về cô mới ý thức tới hành vi của mình chính là diễn hình chột dạ. Giả bộ trấn định lần nữa kéo ra cái hộp, đang muốn đổi một cái CD, một giây kế tiếp, một bàn tay khác liền duỗi tới.

Tay phải Tiêu Hạo chính xác kèm trên tay trái Lăng Nhuế, đầu cũng không còn lệch một chút, "Bên trong tất cả đều là album của cô ấy, em từ từ chọn. Không thích lời bài này, đổi lại là được."

Dùng một hồi, đang lúc Lăng Nhuế đem tầm mắt từ trên mặt anh dời về , Tiêu Hạo lại mở miệng, "Chỉ là, anh ngược lại thật ra thật thích bài hát mới vừa rồi đó."

Lăng Nhuế ngăn người không để ý tới anh, tay phải mở ra ngăn kéo vừa nhìn, quả nhiên —— toàn album Lương Tĩnh Như.

"Nếu như không có nhớ lầm, em cũng thật thích cô ấy, tỷ như 《ba tác ánh nắng》"

"Cũng bởi vì em thích, cho nên, anh liền toàn bộ mua?"

Lăng Nhuế ít dám tin, mình bởi vì lúc bài hát《ba tác ánh nắng》đó ra, bọn họ tựa hồ vẫn quan hệ đối địch a, anh cư nhiên cứ nhớ kỹ như vậy? Ngày đó cô, giống như mới vừa bị anh ở cuộc thi hùng biện điện tử cả nước hỏi được á khẩu không trả lời được, sau đó nhất định là nét mặt bị tức giận.

Thời gian thật là một điều kỳ diệu! Hơn một năm về sau, lần nữa cùng nhau nghe Lương Tĩnh Như hát, hai người cũng là —— tình nhân.

Lăng Nhuế nghĩ đi nghĩ lại liền chậm rãi dẫn ra bàn tay của mình, cùng Tiêu Hạo mười ngón tay giao nhau, sau đó nghiêng dựa vào trên ghế dựa, nghiêng đầu cười hi hi nhìn sườn mặt của anh.

Ừm. Tại sao càng xem càng đẹp trai đây?

Lăng Nhuế lặng lẽ xê dịch thân thể, lại tiếp cận quá một chút, sau đó tay phải không tự chủ được đưa tới.

"Nhuế Nhuế." Tiêu Hạo mở miệng.

"Cái gì?" Vội vàng lùi về tay phải, Lăng Nhuế cúi đầu gầy gầy móng tay ngón trỏ Tiêu Hạo để làm che giấu, "Anh gần đây mới cắt móng tay?"

Tay Tiêu Hạo, mười ngón tay thon dài, trắng nõn trơn bóng, Lăng Nhuế nhìn một chút, chợt nhớ tới thời gian trước có liên quan chỉ tay nói đến văn chương.

Đào lộn tay người khác, Lăng Nhuế cúi đầu bắt đầu tan vỡ.

"Anh là một đường?" Nghĩ tới câu một đường nghèo hai đường phú quý, Lăng Nhuế ngửa mặt liền hỏi. (ở đây ý nói đường chỉ tay công danh có 2 đường)

"Hai đường, làm sao?" Tay Tiêu Hạo run lên, mu bàn tay bởi vì sợi tóc cong rừ xuống Lăng Nhuế có chút nhột.

"Hai đường a."

Lăng Nhuế nhanh chóng nhớ lại một chuyện khác, "Người tay phải có một đường tính cách độc lập, có tài lãnh đạo, có lúc sẽ Không chưa thủ đoạn nào, cuối cùng nhất định sẽ là sẽ thành công không sai, nhưng là ——"

"Nhưng là cái gì?" Theo lời nói Lăng Nhuế, Tiêu Hạo tiếp miệng.

". Nhưng là, cũng thế. là người đa tình."

Tiêu Hạo tay trái cầm tay trái, nghiêng đầu liếc nhìn bên cạnh người nào đó hăng hái lập tức xuống thấp, trong lòng vui vẻ, đây coi như là ăn dấm khô?

Nửa ngày, anh trầm ngâm, "Anh ngược lại thật ra nghe nói, người tay trái có một đường về mặt tình yêu là nhiệt tình như lửa!"

Êm ái phát qua mu bàn tay nhấn nhai bóng loáng Lăng Nhuế, Tiêu Hạo một bao ở tay nhỏ bé của cô, "Anh nghĩ, nếu như trên ghế sau còn có những người khác, giờ phút này, anh nhất định không nghĩ thấy mùi thoải mái như vậy. mùi giấm chua."

Lăng Nhuế ngẩn ra, nhanh chóng rút tay, giương mắt trừng anh, nhưng mà trên mặt lại không có tiền đồ lại bắt đầu ửng hồng. Đi ba chiếc xe, lại là từ lý do như vậy?

Nếu như ánh mắt có thể giết chết đối phương, Lăng Nhuế nghĩ, cô nhất định ——

Rối rắm liễu nửa ngày, Lăng Nhuế cảm giác mình còn chưa phải quá chịu. Mặc dù anh luôn khi dễ cô.

Nhưng là, mới vừa rồi còn êm đẹp nghe hát, thế nào không khí lập tức liền nhanh chóng thăng cấp thành trạng thái mập mờ như vậy? Hình như, vẫn là cô khơi lên. Nhìn hai người vẫn như cũ giao nhau đi chung với nhau tay, Lăng Nhuế giật giật.

Tiêu Hạo giống như là đã sớm đoán được cô sẽ rút tay, trở tay liền đem tay trái của cô đặt ở trên nệm lót mềm mại, "Đừng động, đang lái xe!"

Này lý do chọn phải thật là tuyệt tình, Lăng Nhuế suy nghĩ nửa ngày, lẩm bẩm mở miệng, giọng nói lại mang theo điểm mềm yếu, "Lái xe quan trọng hơn, cho nên cái đó chính là buông tay đi!"

Tiêu Hạo gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, Lăng Nhuế mừng thầm, quả nhiên là muốn lấy lý lẽ nói rõ nha!

Ái ngờ, một giây kế tiếp truyền tới bên tai cũng là khác một phen ngôn từ nghĩa chánh cự tuyệt, "ừ, lái xe quan trọng hơn, cho nên em đừng lộn xộn nữa để tránh ảnh hưởng anh phân tâm"

"."

Cô lộn xộn? Hiện tại rõ ràng là anh cầm lấy tay cô ở đó sờ loạn có được hay không?

Lăng Nhuế cảm thấy hít thở không thông, im lặng triệt để. không cùng một cấp bậc thông minh, trao đổi quả nhiên có chương ngại!

Nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, Lăng Nhuế cố gắng thuyết phục mình bình tĩnh, sau đó đã nhìn thấy xe Nghê Kiệt từ bên cạnh gào thét mà qua. . . .

Bởi vì quan hệ mấy người đua xe, lúc đi tới đầu tây vườn cũng liền hơn 9h sáng.

Ấm áp ánh mặt trời, gió nhẹ mát mẽ, bí mật mang theo mùi dầu tây nhân nhát đập vào mặt.

Nhìn đầu tây trong vườn một trái hồng ở trong lá xanh nở rộ ra, Lăng Nhuế có vẻ hơi kích động một chút, xin lỗi quay đầu nhìn lại, Hạ Băng cùng Tô Mẫn Mẫn đã kích động đến không nhìn được.

Ấm trong vườn chợt có ong mật qua lại bay múa hút mật, sau đó, bên tai dứt quãng liền truyền đến Hạ Băng bị sợ đến tiếng kêu. Lăng Nhuế ngược mắt, nhìn thấy Hạ Băng núp ở sau lưng Nghê Kiệt, Tô Mẫn Mẫn lôi kéo áo Mã Kiệt.

Hai người mặt hoang mang sợ hãi.

"Em không sợ?" Tiêu Hạo đến gần bên người cô, khom lưng xè gần tìm hỏi.

Lăng Nhuế mặt bên cười cười, lắc đầu, thuận tay chọn trong rổ dầu tây liền hướng miệng Tiêu Hạo nhét vào, "rất ngọt a, em thật vất vả tìm trái đậm màu, nghe nói dầu tây loại màu sắc này ngọt độ cao nhất. , a ——"

Tiêu Hạo đậm nếm cười, tròn mắt đen đảo qua một loại điểm sắc hoa đào, nhân nhát, mơ hồ có chút sống động người đang nhảy nhót.

"Nhuế Nhuế, cậu thấy sắc quên bạn, tớ cũng vậy muốn!" Tô Mẫn Mẫn ầm ầm ầm ầm đã chạy tới, đưa tay muốn giành, Tiêu Hạo nhanh tay, nhận lấy dầu tây liền hướng trong rổ của mình để, "Còn rửa một lát nữa ăn đi, ngoan a!" Nói xong, sờ sờ Lăng Nhuế đầu, hoàn toàn không thấy Tô Mẫn Mẫn tồn tại.

"A ——" Lăng Nhuế trong miệng bắt đầu dĩ đáp lời, nhìn bóng lưng Tiêu Hạo ánh mắt lại tràn đầy nụ cười. Ngoan a, ha ha, cảm giác được cưng chiều.

Tô Mẫn Mẫn lại một lần nữa không được đề ý tới.

Ở Nhạc nông gia ăn xong món ăn chánh tông nhà nông, đoàn người cảm thấy trở về quá sớm không có gì ý nghĩa, liền tìm chỗ đất trống ánh mặt trời lấy dậu tây ra ăn.

Chỉ ăn ko hiển nhiên không thú vị, vì vậy Nghê Kiệt chạy về trong xe cầm hai bộ bài tới đây, "Sáu người, chơi ‘thoát được mau’ như thế nào?"

"Vậy thì ba đối ba đi!" dậu tây trong tay Tiêu Hạo vừa mới đưa tới bên mồm của mình là Lăng Nhuế đưa cho, là một trái sạm màu.

Quay dậu lại, anh đề nghị, "Nữ một đội, nam một đội?"

Lăng Nhuế nuốt dậu tây chỉ lắc đầu, cô đã lĩnh giáo qua coi công lực chơi bài của Tiêu Hạo, phân tổ như vậy —— thua thiệt lớn!

Ai ngờ cô còn chưa mở miệng phản đối, Tô Mẫn Mẫn liền ngao khí đáp, "Được, không thành vấn đề!"

Nghiêng đầu, Lăng Nhuế nghe được Nghê Kiệt tiến tới bên tai Hạ Băng nói nhỏ, ". Các em nếu bị thua, lúc trở về sẽ để cho anh hôn một chút coi là làm trừng phạt." Tiêu Hạo cũng sẽ không là từ cái ý nghĩ này chứ?

Một giây kế tiếp, mặt Lăng Nhuế của lại rất không tự chủ đỏ lên, mình tại sao có thể không thuần khiết như vậy.

Vì phòng ngừa bọn họ ăn gian, Hạ Băng đề nghị ba nam ba nữ tách ra ngồi, "Phải biết, ba người bọn họ tiến đến cùng một chỗ chính xác ko là chuyện tốt, nhất định sẽ đổi bài!" Vô vô thâm ngồi, Hạ Băng bắt đầu an bài chỗ ngồi.

Hạ Băng bởi vì lúc trước thua rất nhiều, đối với bọn họ đã sớm rất rõ ràng —— đối với đối thủ bất đồng, chỉ cần lấy nhất dùng nào đã pháp thích hợp.

Kéo vạt áo Tiêu Hạo, Lăng Nhuế thật sự không thể tin được Tiêu Hạo người có khả năng tính toán cường đại như thế còn sẽ làm chuyện này, "Ba người các anh sẽ không vô si trộm đổi bài?"

"Ai, Nhuế Nhuế, cậu đừng phản bội!" Tô Mẫn Mẫn trong miệng dậu tây còn chưa có nuốt xuống, liên tục không ngừng căn dặn, "Cậu hiện tại cùng anh ta là kẻ địch!"

Tiêu Hạo chuyển con mắt nhìn Lăng Nhuế, nụ cười càng đậm, "Đối sách nha, luôn là mỗi người khác nhau đấy! Thắng em, động thủ là được, không cần động não!"

"Anh." Quá kiêu ngạo rồi!

Bởi vì trước đó có Hạ Băng giao phó, sau đó lại có Tiêu Hạo là không đánh tự chiều. Đây bài ba người các cô liền đánh cực kỳ cẩn thận, vừa muốn phòng ngừa mình phạm sai lầm cho đối phương thừa dịp có cơ hội, lại muốn phòng ngừa trước mặt ba người này len lén đổi bài.

Một bộ bài đánh xuống, Lăng Nhuế cảm giác mình mau mệt rồi, vì vậy không nhìn được mở miệng đề nghị, "Chúng ta cũng muốn đổi chiến lược! Tiến sĩ Mã Kiên hiển nhiên không giống như là người làm loại chuyện gian lận đó, cho nên Mẫn Mẫn người chăm chăm tốt Nghê Kiệt, tớ cùng Hạ Băng phụ trách chăm chăm Tiêu Hạo như thế nào?"

Lăng Nhuế ngẩng đầu hờ hờ nhìn Tiêu Hạo một cái, "Chiến thuật canh người."

Các nữ đồng chí rồi rít bầy tỏ tán thưởng, cuối cùng, Tiêu Hạo nhân nhợt trả lời một câu, nhất thời tức chết mọi người —— "Em chính là nhìn chăm chăm, anh vẫn có biện pháp đổi bài, hơn nữa đổi được thần không biết quỷ không hay."

Lăng Nhuế tự nhiên không tin tưởng Tiêu Hạo còn có bản lĩnh này, nhưng mấy ván bài xuống, họ quả thật không thắng nổi nữa. Mỗi lần rõ ràng cũng kém từng bước, nhưng cuối cùng họ nhưng vẫn là thất bại trong gang tấc.

Rốt cuộc, Lăng Nhuế không nhìn được, nghiêng đầu, ánh mắt như rada xem kỹ Tiêu Hạo, "Nói, anh đổi bài chưa?"

"Tay của anh không phải một mực dưới mí mắt của em sao?"

"Nhưng." Lăng Nhuế hậm hực mà đem ánh mắt chính mình trở lại mặt bài, mình cũng nhìn chăm chăm chắc thế này, anh quả thật không thể nào mới có cơ hội đổi bài rồi. Sáu người đánh hai bộ bài, này bài cũng hoàn toàn không tốt coi là. Chẳng lẽ, thật sự là họ vận số kém?

Lúc ăn sạch dậu tây, mặt trời cũng không sai biệt lắm xuống núi rồi.

Tính toán một chút tỷ số thắng, đánh 19 ván bài, bọn Lăng Nhuế chỉ thắng ba trận, thật là ít ỏi. Hiển nhiên, mọi người thua có chút mất mát, ai ngờ còn chưa đi ra vườn dậu tây, đáp án thua bài liền bị hiểu —— Tiêu Hạo giáo hoạt mà dùng Chương Nhân pháp. (ko hiểu đây là kế gì)

Bởi vì xe dừng ở bên ngoài, lúc trở về mọi người phải trải qua một cái bờ ruộng nhỏ.

Có lẽ là bởi vì quan hệ mấy ngày nay thời tiết trở nên ẩm áp, đi ngang qua hồ nước lúc chợt có mấy con con ếch ở đó oác oác kêu to. Nghê Kiệt vừa nghe, tới hăng hái, kéo hông Hạ Băng đi của cúi đầu liên hồi, "Hôm nay anh đẹp trai ko, thắng các em nhiều ván như vậy!"

"Hỏi con ếch đi!"

Một chút suy tính, Nghê Kiệt há mồm liền sang khoái đồng ý. Có lẽ là chắc chắn con ếch sẽ luôn luôn càng không ngừng gọi, vì vậy mở miệng liền hướng hồ nước lớn tiếng kêu, "Anh đẹp trai các người cứ tiếp tục kêu, anh không đẹp trai các người cũng đừng kêu a!"

Ai ngờ kêu một tiếng như vậy, con ếch bị kinh sợ —— không gọi.

Vì vậy, mọi người ôm bụng cười, Lăng Nhuế, Hạ Băng cười đến run rẩy, buồn bực vừa rồi được quét sạch.

Nghê Kiệt tự nhiên hiểu được tuy cơ ứng biến, quay đầu cười hắc hắc, "Mới vừa rồi là vì để được các mỹ nữ cười một tiếng, phía dưới mới như vậy!"

Đoàn người ở trên bờ ao ngừng lại, đã qua hơn nửa ngày, Nghê Kiệt hạ thấp âm lượng, đổi lời nói, "Mới vừa rồi đây là vì muốn các mỹ nhân cười một tiếng, hiện tại chúng ta lần nữa bắt đầu a! Là như vậy, anh đẹp trai các người cũng đừng gọi, anh không đẹp trai các người kêu nữa."

Lần này, lúc nói cho hết lời con ếch quả nhiên không gọi, Nghê Kiệt bộ mặt hài lòng, "Nhìn ——"

Ai ngờ lúc mọi người cho là Nghê Kiệt lượn cái tiện nghi, con ếch bỗng nhiên lại kêu.

Sau đó, mặt của Nghê Kiệt tức thì màu xanh lá, mọi người cười đỏ mặt.

"Hợp tình, hợp lý!" Mã Kien cười trêu ghẹo, "Vượng Tài cậu thật đức hạnh, Hạ Băng cảm thấy cậu đẹp trai là tốt rồi, làm gì lại phải là cùng con ếch so đo đây?"

Nghe xong lời Mã Kien nói, Nghê Kiệt sắc mặt càng khó coi hơn rồi.

Nhìn anh chà sát tay, rất có khuynh hướng cùng con ếch đánh nhau, Lăng Nhuế nhanh miệng, nín cười nói một câu, "Tốt lắm, tốt lắm, em cảm thấy được Nghê sư huynh thật đẹp trai, đi thôi, đi thôi, đừng tìm con ếch so đo a, trở về đi thôi!"

"Lén đổi bài, còn muốn trông cậy vào con ếch nói cậu đẹp trai?" Tiêu Hạo hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi trước.

"Thì ra là anh đổi bài." Tô Mẫn Mẫn cùng Hạ Băng bắt đầu thay nhau công kích.

"Tiêu Hạo, này chủ ý cùi bắp rõ ràng là của cậu, nói gì cậu làm lá chắn che chở hấp dẫn ánh mắt, sau đó tó cùng lão Mã hành động."

Ở bên ngoài ăn xong cơm tối trở lại trường học vẫn không tính là rất khuya, ước chừng hơn bảy giờ.

Chủ nhật sân trường hơi có chút vắng lạnh, hai người sóng vai đi trong vườn hoa không người, chấm nhỏ đầy trời phát ra ánh sáng hơi yếu.

Lúc đi tới vòng thứ hai, Tiêu Hạo thanh thần mở miệng, "Còn có chút dâu tây, có muốn ăn hay không?"

"À?" Lăng Nhuế từ trong hoàn cảnh yên tĩnh phục hồi lại tinh thần, "Không phải lúc mọi người đánh bài đều ăn rồi sao?"

"Em không muốn ăn?" Tiêu Hạo giọng điệu có chút cứng ngắc, "Hoặc là còn đang là giận dữ vì thua bài?"

"Không phải, không phải." Lăng Nhuế vội vàng phủ nhận, chuyện lạ trong lòng cô là đang suy nghĩ, này muốn đi đâu rửa đây?

"Muốn ăn rồi, được, đi theo anh." Tiêu Hạo dắt tay Lăng Nhuế, đã hướng tới nhà trọ của mình.

Lúc đẩy cửa vào, Lăng Nhuế cảm thấy tất cả trước mắt quả nhiên cùng mình tưởng tượng không có bao nhiêu khác biệt, một phòng ngủ một phòng khách một nhà vệ sinh một nhà bếp, bố trí được giản lược, hào phóng, chính tề.

Rõ ràng, chủ nhân là một người vô cùng thích sạch sẽ, làm việc cực kỳ nghiêm cẩn.

Tiêu Hạo đem vật cầm trong tay là một hộp dâu tây đưa cho Lăng Nhuế, "Muối là kệ đầu tiên bên phải có một ít, trong bình nước có nước nóng."

"Ồ!" Lăng Nhuế ung dung nhận lấy, sau đó không chút nào không tự nhiên vào phòng bếp rửa dâu tây. Đợi cô rửa dâu tây đỏ thắm đi ra, Tiêu Hạo đã sớm cởi áo khoác, hai chân đặt tại trên khay trà, lười biếng tựa tại trên sofa xem tivi.

Lăng Nhuế đến gần, ngồi xuống, chọn một cái to lớn dâu tây đưa tới, cười hi hi hỏi, "Ăn xong những thứ này rồi, người có phải hay không còn có thể tái biến ra một hộp khác?"

"Nhuế Nhuế xem anh là chủng loại thảo mộc hay sao?" Tiêu Hạo đưa tay, ôm cô tại trước ngực chính mình, tay trái thuận thế nắm bàn tay hơi lạnh như băng của Lăng Nhuế, "Như vậy cũng không lạnh chứ?"

Lăng Nhuế "Ừ" một tiếng không có tránh thoát, gật đầu chọn dâu tây đặt ở trong miệng của mình, có vẻ có chút thuận theo.

Lúc xem xong một hiệp trận bóng, cái nam tự nhiên cũng liền thấy đầy.

Lăng Nhuế đứng dậy chuẩn bị rửa đĩa, thân thể vừa mới đứng lên liền xu thế này, một thanh liền bị Tiêu Hạo lại túm về trong lòng, "Anh nghĩ, em đã thích ăn dâu tây như vậy, vậy nếu không chúng ta liền thử loại khác?" Âm áp hơi thở nhào vào Lăng Nhuế trên mặt, làm cho cô có chút cảm thấy ngứa một chút.

Lăng Nhuế lắc đầu phớt cùi, "Anh cho rằng chúng loại thảo môi cùng lập trình là một dạng, nghĩ có là có thể có, anh thôi ba hoa đi!" Cong cong môi, Lăng Nhuế đưa tay tách đi ra bàn tay. Tiêu Hạo

Xoay quá mặt cô qua, Tiêu Hạo nghiêm trang nói: "Thế nào, em không phải tin tưởng? Vậy anh chứng minh cho em xem." Về mặt tức giận.

Lăng Nhuế nhún vai, buông trong tay xuống cái mâm, hai mắt nhìn thẳng anh, "Xem anh thế nào tiếp tục xạo đi ——" ai ngờ một giây kế tiếp, Tiêu Hạo nhanh chóng cúi thấp đầu xuống, vừa nhanh vừa chuẩn liền chiếm lấy đôi môi đỏ tươi của cô.

Mùi dâu tây lúc trước chưa tán xa, giữa răng môi mùi thơm ngào ngạt mùi thơm ngát, mềm mại triền miên, làm người ta trầm mê lưu luyến. Lăng Nhuế vừa bắt đầu cương cứng có chút luồng cuồng, Tiêu Hạo không ngừng trên đầu cô, một cái tay đặt ở sau đầu cô không ngừng xoa nắn, sức lực nhẹ nhàng chậm chạp đều đều.

Lăng Nhuế nhắm mắt lại, cảm thấy da đầu ngứa một chút, hơi thoải mái, sau đó theo anh gia tăng lực độ ở thất lưng, từ từ ưm ra tiếng.

"Em cảm thấy Nghê Kiệt đẹp trai, thật sao?"

Một hồi lâu, Tiêu Hạo ngẩng đầu lên, cúi người quan sát Lăng Nhuế khuôn mặt đã hồng, giọng nói giống như là có chút oán giận, lại mang một ít trả thù.

Lăng Nhuế cuồng quít thừa dịp nhanh chóng lấy hơi, đang muốn mở miệng giải thích, một giây kế tiếp, cái hôn trừng phạt liền lại rơi vào mi tâm của cô, khóe mắt, vành tai, sau đó là cổ, nhanh được khiến Lăng Nhuế ứng phó không kịp. Lần này, không còn là êm ái lời mềm nhũn thăm hỏi, giống như là mang theo bá đạo đoạt lấy cùng tuyên thệ.

Lăng Nhuế chống cự vô lực, chỉ có thể mặc cho anh tùy ý sờ dục.

Bởi vì thời tiết trở nên ẩm áp, Lăng Nhuế mặc một cái áo cổ tròn lớn dần áo len dệt kim, trong cổ chỉ có mảnh khăn lụa.

Nhìn khăn lụa bị kéo rơi ra, Lăng Nhuế cần cổ đầu tiên là chột lạnh, sau đó, trên cổ, xương quai xanh, tràn đầy xúc giác. ẩm áp ướt mềm.

Thân thể Lăng Nhuế hơi run một chút, chỉ cảm thấy bàn tay bên hông đem lấy cô càng chặt, chặt đến khiến cô cũng nhanh muốn không thở nổi, mà cô như lại bị càng rơi xuống, không hề nhúc nhích có đường sống.

"Ừm —— Tiêu Hạo ——" Lăng Nhuế không nhìn được rên rỉ ra tiếng, vừa như oán giận vừa như nũng nịu.

Sau một khắc, đầu vai truyền đến rõ ràng hơn liếm cắn.

Sau mấy phút đồng hồ, Tiêu Hạo mới thả đẩy cô ra, nhưng không có đứng dậy, hô hấp ẩm áp vẫn như cũ tham luyến rơi vào trên cổ cô.

Lăng Nhuế thở hổn hển, lồng ngực phập phồng phập phồng, ánh mắt mê ly một hồi lâu mới vừa hồi hồn, giọng điệu mang theo ôn tồn sau khàn khàn, "Anh không phải là nói muốn loại. Dâu tây khác sao?"

"Hôm nay gieo xong, em nhất định phải để ý, anh rất vui lòng nhiều hơn nữa thưởng thức loại quả này." Tiêu Hạo có chút lười biếng, ánh mắt lại lấp lánh mà có vẻ nóng rực, cúi đầu, anh lại chiếm lấy môi Lăng Nhuế, "Lần này là em cảm đồ."

Lăng Nhuế giống như là tỉnh ngộ loại tránh ra trói buộc của anh, "Vọt" từ trong ngực Tiêu Hạo đứng lên, vọt thẳng vào phòng vệ sinh.

Nhìn mình trong gương, gương mặt hồng rực, cặp mắt mê ly, đôi môi vi sưng. Trong khi giấy chết, cần cổ, xương quai xanh tràn đầy vết hôn nông nông sâu sâu.

Da thịt của cô vốn là mềm mại, mới vừa rồi bị anh hôn mút như vậy, trong cổ tràn đầy từng cái một ấn ký màu đỏ sậm. Lôi kéo cổ áo, hình như che cũng che lấp không được.

Nhìn vào mảng lớn như vậy, nhiều vết hôn như vậy, cô ngày mai làm thế nào ra cửa? Thật là quá mắc cỡ rồi.

Dâu tây?

Lăng Nhuế che mặt, cô cũng không dám nói muốn ăn nữa. Đây giá quá cao.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thi lại

Cũng may tháng ba tháng tư coi như tiết trời ấm lại cũng không có quá nóng, Lăng Nhuế liên tục mặc hai tuần lễ áo cao cổ, vết hôn rớt cuộc bắt đầu không nhìn thấy.

Mấy ngày này, Lăng Nhuế ngày ngày ở phòng thí nghiệm xạ tần mạch điện điều chỉnh thử mạch điện của mình, mặc dù cùng Tiêu Hạo ở phòng thí nghiệm cùng tòa nhà, nhưng hai người ai bận việc này, bận ngày cơ hội gặp mặt thật cũng không nhiều. Trừ thỉnh thoảng sẽ bị Tiêu Hạo kêu lên pha mấy chén cà phê bên ngoài, hai người nhiều lắm là cùng lúc ăn cơm ở chung một chỗ.

Chiều hôm đó, Lăng Nhuế theo thường lệ lại nhận được tin nhắn của Tiêu Hạo, đơn giản hai chữ ——”Cà phê.”

Cúi đầu nhìn đồng hồ ——16:30.

Người kia có lẽ là cài nhắc nhở trong điện thoại, nếu không sao tính thời gian chính xác quả thật đến không bình thường!

Vội vã thu thập tín hiệu Transmitter, máy hiện sóng chờ một đồng lớn gì đó, Lăng Nhuế khóa cửa, ôm túi của mình an vị thang máy từ lầu hai đi tới mười hai lầu.

Đã hơn bốn giờ phòng thí nghiệm, thật là nhiều người cũng đã tan việc.

Cà phê vào cửa, Lăng Nhuế không chút nào nệ hướng phòng làm việc Tiêu Hạo đi tới. Đi ngang qua góc của phòng thí nghiệm, Lăng Nhuế ngạc nhiên nghe tiếng Tô Mẫn Mẫn, “. Nơi này không thể thiết kế như vậy sao?”

“Đĩ nhiên không thể á..., tính chấn dĩ nhiên là phải dựa vào Processor để đặt , hơn nữa phải đơn độc đi trước hệ thống dây điện. Em để xa như vậy, đồng hồ báo thức dĩ nhiên đi không cho phép rồi.”

Đây là tiếng Mã Kiện?

Lúc này cùng lúc nhạo báng Nghê Kiệt hoàn toàn là hai đáng vẽ!

Lăng Nhuế không có phát ra bất kỳ tiếng vang mà đi qua, nghĩ thâm, Tô Mẫn Mẫn thật là tinh , mình không điều chỉnh, trong nháy mắt liền tìm cao thủ hardware giúp một tay.

Lúc đẩy cửa đi vào phòng thí nghiệm Tiêu Hạo, Lăng Nhuế phát hiện anh cũng không có giống như thường ngày đang bận, mà là rất nhàn nhã gọi điện thoại, “. Được, đã nhất định là đi, hay lắm. Nay hồi đầu lại hảo hảo cảm ơn cậu a!”

Cúp điện thoại, Tiêu Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lập tức liền khóa ở cổ của nàng , quan tâm nói, “Emi còn mặc cao cổ, không nóng?”

Lăng Nhuế mắt tròn trắng, cau giận, “Anh còn nói, còn không phải là anh làm hại!” Nói cho hết lời, Lăng Nhuế lại một lần nhớ lại tình cảnh ngày đó.

Tiêu Hạo thấy cô đứng bất động, phát tay một cái, đến gần, Lăng Nhuế nghiêm trang hỏi, “Bản đồ mạch điện điều không sai biệt lắm xong đi? Nếu là không sai biệt lắm, ngày mai bắt đầu đến phòng làm việc của anh tự học.”

“. Không cần.” Cơ hồ không mang bất kỳ chần chờ, Lăng Nhuế mở miệng liền cự tuyệt.

Trước kia hai người quan hệ không có xác định, có thể nói là bị buộc bắt buộc đi cuộc sống ở mọi người nhạo báng trên ghẹo phải chịu, hiện tại quan hệ minh bạch, cũng không có cái hiệp nghị kia, chẳng lẽ còn lại lần nữa trở thành tiêu điểm cho mọi người?

Lăng Nhuế thừa nhận, mình mặt mũi vẫn tương đối mỏng , đối với ánh mắt mọi người chăm chú, cô cũng sẽ cảm thấy không quá tự tại. Dù sao, hai người bọn họ ít nhiều có chút cảm giác thầy trò yêu nhau.

Bị Lăng Nhuế sáng khoái như vậy cự tuyệt, Tiêu Hạo thật cũng không tức giận, sửa lại một chút tư liệu trên mặt bàn, không chút để ý mở miệng, “Danh sách thi lại hệ điện tử đã có, em không muốn xem trước thì thôi.”

“Thật?” Lăng Nhuế vừa nghe, nóng nảy, hiện tại cô quan tâm nhất nhưng chỉ là cái này nha!

“Vừa đúng có một bạn học cũ ở đến chơi, mới vừa rồi gọi điện thoại hỏi, em đã không có hứng thú, vậy chúng ta đi ăn cơm đi!” Tiêu Hạo động thủ lại vỗ vỗ tư liệu trên mặt bàn, Lăng Nhuế bị động tác của anh hấp dẫn ánh mắt, thuận thế vừa nhìn, mơ mơ hồ hồ đã nhìn thấy mấy chữ ——“. Thi lại bài thi”.

Hai mắt loang loáng, Lăng Nhuế nhanh chóng tiến lên muốn cầm lên nhìn kỹ, ai ngờ Tiêu Hạo đã sớm hiểu rõ, vung tay lên, liền đem tài liệu khóa vào ngăn kéo.

Xoay mặt, anh giống như là liền nghĩ tới chuyện quan trọng gì, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc cùng trấn định, “Đúng rồi ——”

Lăng Nhuế ba ba nhìn anh, cho là anh đổi lại ý định nói chuyện thi lại nghiên cứu. Ai ngờ, người kia mở miệng nói cũng là một chuyện khác.

“Hôm nay cũng không uống cà phê rồi, trời tối rồi, trực tiếp đi ăn cơm đi.”

Lăng Nhuế nơi nào chịu cứ đi ăn cơm như vậy, nghĩ thầm mình nhất định là ở hàng ngũ danh sách thi lại, Tiêu Hạo mới có thể giúp cô đem đề thi lại bao năm qua ôn tập. Nhưng cô không có nghe được chính miệng anh trước khi nói, cái này tâm ý trong lòng là chớp bông Hơn nữa bị anh dùng một chiêu vờ tha đề bắt như vậy, cô còn trở nên thật khản trương!

Vì vậy, Lăng Nhuế đến gần, đổi giọng điệu lấy lòng, “Cái đó đề thi là chuẩn bị cho em sao?”

Thấy Tiêu Hạo không để ý tới, Lăng Nhuế lại đến gần chút, nắm lên ống tay áo của anh đang đưa qua lại, “Ai nha, nói nha, nói mau!”

Tiêu Hạo nhìn cô bộ dáng nũng nịu, dùng nửa ngày, rất chính nhân quân tử mở miệng, “Chỗ tốt?”

Chỗ tốt? Lăng Nhuế ngẩng đầu ba ba nhìn hắn, giả trang ra một bộ làm bộ đáng vẻ đáng thương, khề cau mày, “Em là học sinh nghèo, không có tiền. . . . Chỉ là, vì báo đáp anh, tối nay cơm tối cùng ăn khuya em mời khách, như thế nào?”

Nói xong, Lăng Nhuế cười lên, trước sau đến đại xoay ngược lại ai không biết a! Lần này, anh dù sao cũng nên thỏa mãn đi!

Tiêu Hạo khề lắc đầu, “Cổ nhân nói con gái báo ân đều là lấy thân báo đáp!”

Nói xong, nhanh chóng cúi đầu chạm khề người khác một cái.

Một giây kế tiếp, một tia cảm giác đau đớn nổi lên gò má của Tiêu Hạo, Lăng Nhuế há hê vẫy vẫy tay, “Mới luyện thuật phòng sói, như thế nào, có lực sát thương đi!”

“Em chuẩn bị mua khẩu trang đúng không?” Tiêu Hạo sắc mặt trầm xuống, cánh tay dài mở ra, liền đem người khác chặn ngang ôm lấy, thuận thế đi đến gần liền chuẩn bị báo thù, ai ngờ điện thoại di động rất không thức thời vang lên.

Lăng Nhuế đang lo lắng cho mình sẽ bị hôn thất diện bát đảo, vừa nghe tiếng chuông điện thoại di động nhất thời trong mắt tất cả đều là nụ cười, đưa tay chọc chọc lỗ mũi Tiêu Hạo, “Nhanh đi, gọi anh đấy!”

Điện thoại là bạn học cũ Tiêu Hạo gọi tới, nói là Tiêu Hạo ủy thác anh tìm vài cuốn sách đã làm xong, nếu như thuận tiện, tối nay ra ngoài gặp mặt ăn cơm tối, thuận tiện đem sách cho anh.

Cúp điện thoại, Tiêu Hạo sửa áo lại một chút, dặt tay Lăng Nhuế liền hướng bên ngoài đi, “Dẫn em đi ra ngoài đánh cướp!”

Đi ngang qua phòng làm việc Mã Kiện, Lăng Nhuế phát hiện tiến sĩ Mã Kiện nhăn không phải là bình thường, còn đang giải thích cái vấn đề đó.

“Đáng thương tiến sĩ Mã Kiện, gặp được người dây dưa Tô Mẫn Mẫn, bị kịch!” Lăng Nhuế cảm khái.

“Như người uống nước.” Tiêu Hạo một tay lấy tay Lăng Nhuế bỏ vào khuỷu tay của mình, nghiêng đầu nhìn xuống, lúc ra cửa còn thân sĩ giúp một tay khóa cửa.

Nếu như một người đàn ông không muốn đem bạn giới thiệu cho bạn bè của anh ta biết, như vậy, xin tin tưởng, anh ta không phải thật tâm yêu bạn.

Nhưng là, khi Tiêu Hạo lại một lần nữa lừa gạt Lăng Nhuế đi vào phòng ăn, Lăng Nhuế nhớ tới cũng là một câu nói khác —— lúc Thượng Đế tạo người không công bằng, phụ nữ sở hữu là xinh đẹp, nam nhân thiên phú là thông minh. Cô, sao mà may mắn, bị một người thông minh như vậy yêu; nhưng sao lại bất hạnh vậy, một lần tiếp một lần bị lừa.

Tay để ở trong khuỷu tay Tiêu Hạo run lên, Lăng Nhuế khề oán trách, “Không phải nói đi ăn cơm?”

“Đúng vậy, còn có người xin, cho nên nói cho em biết gọi đánh cướp.” Tiêu Hạo đáp lễ thong dong. Không đợi Lăng Nhuế oán thầm cong anh da mặt dày, anh đã thò tay vào túi mà cầm tay Lăng Nhuế, không hàm hồ liền bắt đầu giới thiệu, “Nhuế Nhuế, đây là Chu Dụ, đây là lão Phùng.”

Trời sinh voi sinh cỏ, Lăng Nhuế cười tự nhiên thanh thản chào hỏi xong, sau đó ngồi ở bên cạnh Tiêu Hạo.

“Vị này chính là bạn gái trong truyền thuyết của Tiêu Hạo phải không?”

Lão Phùng vừa mở miệng, liền đem Lăng Nhuế kinh ngạc. Trong truyền thuyết, có muốn hay không khoa trương như vậy à? Cô nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn Tiêu Hạo bên người, mà anh hình như tuyệt không nghĩ đáp lại cái gì.

“Lão Phùng, tôi nhờ anh tìm sách, anh giúp tôi tìm được chưa?” Tiêu Hạo cũng không thừa nhận cũng không phủ nhận, sau đó mọi người xem đến tự nhiên là chấp nhận.

“Món ăn còn không có đem lên đủ đâu, tiểu tử cậu liền đòi sách à?” Lão Phùng đưa tay đưa qua ba bản sách chuyên ngành, “Tôi thấy kỳ quái, tiểu tử cậu lúc nào thì đối với giáo trình nghiên cứu sinh cảm thấy hứng thú à? Nếu là tôi không nhớ lầm, mấy bản này sách là năm nay chúng ta mới vừa đổi giáo trình tham khảo thi lại nghiên cứu sinh mà?”

Cái gì?

Lăng Nhuế hơi hồi hộp một chút, đây chính là cô may mắn ko cần tìm cũng có được, ở tiệm sách không tìm được sách giáo khoa?

“ Tôi nhớ được Tiêu Hạo hình như không có thân thích đang học đại học?” Chu Dụ ngồi ở bên người Lăng Nhuế, lúc uống trà quay đầu lại nhìn cô một cái, chợt hiểu ra ——

“Nghĩ tới, Nghê Kiệt giống như có nói với tôi rồi, nói là bạn gái Tiêu Hạo năm nay dự thi hệ điện tử, đúng rồi, Lăng Nhuế cũng không chính là Nhuế Nhuế a, nhìn trí nhớ tôi này, buổi chiều mới gọi điện thoại đã hỏi tôi... quay đầu thì quên rồi.”

Lăng Nhuế liếc nhìn Chu Dụ, gật đầu mỉm cười, cô tự nhiên không ngại bị người khác quên tên của mình. Thật đúng là cơ hội không thể mất, mất rồi sẽ không trở lại, vì vậy, cô lớn mật mở miệng, “Vậy xin hỏi giáo sư Chu, em có trong danh sách thi lại sao?”

“Đĩ nhiên có, nếu không Tiêu Hạo bảo chúng tôi mang sách tới làm gì, không phải làm điều thừa sao?”

Lăng Nhuế vừa nghe, vui vẻ, cầm lấy bình trà trên mặt bàn châm trà Chu Dụ cùng lão Phùng, vừa châm vừa nói tiếng cảm ơn. Cuối cùng, Lăng Nhuế cười hi hi cầm lấy cái chén của Tiêu Hạo, “Ha ha, thuận tiện cũng cảm ơn anh!”

Thuận tiện? Tiêu Hạo trong ánh mắt thoáng qua chút hoài nghi, “Đi gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên đi!”

Lăng Nhuế lúc trở lại, chỉ nghe thấy trong phòng lão Phùng đang reu re, “Tôi nói nhìn quen mắt làm sao, đây chính là cô gái lần trước cậu mang đi bữa tiệc! Đáng đáp quả nhiên đủ non a. Đây nói như thế, mấy nghiên cứu viên không được nhìn trúng chỗ chúng ta. Ai, đáng tiếc nha, trái tim người ta a, tiếng vỗ vụn mọi người đều nghe!”

Quả nhiên là người tình đại chúng!

Lăng Nhuế đẩy cửa, một giây kế tiếp, cô nghĩ tới người tay phải có một đường rõ ràng, có nhiều thâm ý trừng mắt nhìn Tiêu Hạo một cái.

Ai ngờ anh lại chẳng biết xấu hổ lơ đãng, “Anh cố ý giúp em gọi đậu hũ cá.”

Phải cố mà nói, không khí com tời kết thúc trong vui vẻ. Lăng Nhuế thu hoạch ba quyển sách chuyên ngành, mặt khác nhờ phúc Tiêu Hạo, lại biết thêm hai nghiên cứu viên chỗ hệ điện tử.

Cái gọi là thiên thời, địa lợi, nhân hòa, cô có toàn bộ.

Sau đó, Lăng Nhuế lại bắt đầu rồi, mình rút cuộc muốn đi hay không phòng làm việc Tiêu Hạo của tự học đây?

Đi? Không đi? Đi? Không đi.

Lăng Nhuế đảo quyển sách trên tay, do dự. Nếu như mình ở phòng làm việc Tiêu Hạo của đọc sách, gặp phải chỗ không rõ chung quanh sẽ có là cao thủ có thể nhờ giúp đỡ, nhưng là, hiệu suất đọc sách làm bài nhất định là không thể như ngày trước rồi ! Vạn nhất nếu là người kia lại tâm huyết dâng trào. Lăng Nhuế không dám nghĩ tiếp rồi.

Lúc xe lái vào trường học, Lăng Nhuế rút cuộc đau lòng làm ra quyết định, “Buổi sáng ngày mai mười giờ, em tới phòng làm việc tìm anh!” Sau đó “Phanh” đóng cửa xe, Lăng Nhuế lập tức liền chạy.

Bên trong xe, Tiêu Hạo mặt kinh ngạc, nở nụ cười lặp lại, “Buổi sáng ngày mai mười giờ?”

Đây là câu nói khi trước anh và cô nói nhiều nhất, nhưng bây giờ phản? Không thể không thừa nhận, cô nói chuyện giọng điệu càng lúc càng giống mình. Tiêu Hạo cười cười, lại lặp lại, “. Mười giờ.”

Cuối cùng ngày chủ nhật Lăng Nhuế làm điều kiện nấu cơm trao đổi với Tiêu Hạo, đây đưa anh trao đổi với tài liệu ôn thi lại.

Thật ra thì, tài liệu ôn thi lại trên trường cũng là có bán, nhưng là loại bình thường lại chỉ có thể mua được gần đây ba năm. Nhìn lên trước mặt một xấp tài liệu thật dày, Lăng Nhuế chỉ làm một bữa cơm, đáng giá!

Lại nói, mình chính là lên được phòng khách xuống được phòng bếp!

Ngẩng đầu, vén vén tóc xệ xuống trước mặt, Lăng Nhuế chợt mạnh động muốn uốn xoắn.

Hít sâu một hơi, Lăng Nhuế cố gắng đè xuống suy nghĩ trong đầu lộn xộn lung tung, đưa mắt lần nữa khóa ở trên trang sách, bắt đầu nghiêm túc tiêu hóa nội dung trong sách.

Lúc nhìn xong hai tờ cuối cùng, chuông thư viện vừa đúng đúng lúc vang lên, Lăng Nhuế vội vàng thu thập quyển sách, đeo lên lưng cặp sách liền đi đi ra ngoài.

“Lăng Nhuế.” Trương Chiêu Dương từ lầu sáu quảy trà sách toán lý hóa đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy Lăng Nhuế tóc dài, đeo cặp sách.

“Không ngờ cậu cũng nghiêm túc như vậy a!” Lăng Nhuế lúi kéo móc treo, hiển nhiên rất kinh ngạc đã trẻ thế này còn có thể ở thư viện đựng phải cậu ta.

“Cậu cái này là chuẩn bị thi lại?” Trương Chiêu Dương hai tay trống trơn, giao ở trước ngực xoa xoa đôi bàn tay, giọng điệu có chút mất tự nhiên, “Danh sách đã có?”

“Không có đâu, trước hết chuẩn bị xem một chút.” Trên web còn không có công bố danh sách, Lăng Nhuế tự nhiên sẽ không lỡ lời đem chuyện này nói ra, thêm nữa cô cũng không hy vọng tất cả mọi người biết được quan hệ mình và Tiêu Hạo.

Bởi vì điện tử hệ túc xá lâu ở một cái khu, vì vậy, Lăng Nhuế cùng Trương Chiêu Dương cứ như vậy một trước một sau hướng túc xá đi.

An tĩnh đi một hồi lâu, Lăng Nhuế thoáng cảm thấy không khí có chút quái dị, tùy tiện liền tìm cá đề tài, “Vẫn luôn không có cơ hội hỏi cậu, trường học định xuống rồi sao?”

“Massachusetts.”

“Cậu trước kia không phải cũng nói phải ra khỏi nước sao? Hơn nữa Nhã Tư cậu cũng thi qua, chỉ cần thân thành một cái là tốt!” Trương Chiêu Dương thả chậm bước chân, cùng Lăng Nhuế đi sóng vai, dùng cực kỳ nhẹ nhàng giọng của đề nghị.

“Trước kia a, trước kia tớ còn không phải là ở đại học Đài Bắc thi sao, kết quả thế nào?” Lăng Nhuế cười phát tay, “Tớ đến rồi, gấp lại!” Trương Chiêu Dương hiển nhiên còn có lời muốn nói, nhưng nhìn Lăng Nhuế bước nhanh đi vào túc xá lâu bóng dáng, liền cũng chỉ có thể thôi.

Đến nơi cậu quẹo phải chạy hướng kí túc xá nam.

Nếu như nói cái thế giới này còn có cái gì là so trình tự lời nói của Du lão đầu càng làm cho người ta nhức đầu, Lăng Nhuế cảm thấy, đó chính là đề thi lại hệ điện tử rồi.

“Ngao ——” Lăng Nhuế dùng đầu đụng vào mặt bàn, “Này đề rất cuộc là tại sao, tại sao!”

Lúc Tô Mẫn Mẫn trở về kí túc xá, đã nhìn thấy Lăng Nhuế vô đầu mặt vô cùng lo lắng, mở cửa đi vào lập tức giật mình chấn kinh*****,
“Nhuế Nhuế. cậu là tàu hỏa nhập ma?”

Hứa Như bởi vì thực tập, học kỳ này cũng không có ở trường. Tô Mẫn Mẫn kéo cái ghế lại đây ngồi, hỏi được không e dè, “Cái không phải tình yêu không thuận lợi chứ?”

“Cậu xem mặt tớ tang thương, nên biết là bị đề thi hành hạ! Mẫn Mẫn a, cậu nói tớ thi lại sẽ không đậu à?” Vừa nghĩ tới mình có thể không thông qua, Lăng Nhuế liền bắt đầu thao thao bất tuyệt càng không ngừng đọc, “Sớm biết liền dự thi đại học A, đồng dạng là nghiên cứu sinh, ở đâu mà không giống nhau a!”

Tô Mẫn Mẫn cười gian, lúc này không chút lưu tình chọc phá người khác nhỏ mọn, “Sai lắm rồi, coi như cậu ở lại đại học A, Tiêu Hạo học kỳ sau cũng ko gặp cậu!”

“Tại sao?”

“Mã Kien nói bọn họ cũng nhanh kết thúc hạng mục rồi, cho nên, xong ba người bọn họ cũng sẽ đi thôi! Nhà máy máy điện nước ngoài cũng thật là kỳ quái, chia vào trường học danh tiếng nghiên cứu đi, bọn họ thi cho nghiên cứu nhiều mẫu miễn phí, như kiểu là quốc gia công nghiệp quân sự danh tiếng, nhiều tiền hơn nữa bọn họ cũng không bán, ài, thật là không hiểu nổi!” Tô Mẫn Mẫn vừa câu có câu không nhớ tới, vừa liền đi đến bồn nước rửa mặt.

Lăng Nhuế tập trung tinh thần nghĩ tới đề mục trong điện tử làm như thế nào, lời nói Tô Mẫn Mẫn rất nhanh tai phải vào tai trái ra, quên sạch sẽ.

Tô Mẫn Mẫn tắm xong ra ngoài, Lăng Nhuế cảm máy vi tính ở đó chơi game, “Não trái phải của tớ sử dụng nghiêm trọng không thăng bằng, tớ muốn điều chỉnh xuống.”

“Vừa địa chủ?” Tô Mẫn Mẫn lau tóc, cũng không quay đầu lại nói xong chắc chắn.

“Không, thăng cấp.”

Lăng Nhuế nói thăng cấp, chính là Tencent trong trò chơi mọi người theo lời 80 điểm, Tô Mẫn Mẫn bởi vì không có chơi đùa, rất nhanh sẽ hiểu thành một loại khác ý tứ, “Su huynh Hacker lại giúp người thăng cấp?”

Su huynh Hacker? Lăng Nhuế tay run một cái, cái tên này giống như thật lâu không có người nào nhắc tới!

“Nếu không trước khi tốt nghiệp, tớ sẽ hẹn anh ta ra xem?” Đối với hacker, Tô Mẫn Mẫn háng hái chưa từng có giám bớt qua.

Lăng Nhuế gạt đầu, bày tỏ có thể, “Chờ tớ thi lại xong, tớ liền làm kế hoạch này!”

Buổi sáng thứ bảy, Lăng Nhuế ở cổng trường học chờ Tiêu Hạo đưa cô đến siêu thị mua thức ăn.

Tám giờ đúng, xe Tiêu Hạo xuất hiện tại trường học.

“Không phải nói dừng ở phía ngoài lối đi bộ công trường ư, làm sao lại dừng xe trong trường học?” Lăng Nhuế lên xe, oán giận, “Nếu như bị các bạn học thấy được, sẽ không tốt?”

“Chẳng lẽ Nhuế Nhuế nhà ta là loạn đảng?”

“Khụ khụ, “Lăng Nhuế hắng giọng một cái, nhái theo nhạo báng, “Nói, nguoi là từ đâu tới phản cách mạng ——”

Đặc vụ hai chữ vẫn chưa nói hết, Tiêu Hạo đưa tay tới

Lăng Nhuế không tự nhiên phải là đối thủ, lại ngại vì xe còn dừng ở trong trường học, vì vậy, nhanh chóng xin khoan dung.

“Biết làm một sườn dăm đường?” Lăng Nhuế ngoan ngoãn gật đầu, “Có thể.”

“Thịt om Đại Hà?” Lăng Nhuế nữa gật đầu, “Em sẽ tận lực.”

“Thịt băm hương cá?”

“Được!”

“Miếng măng trot Gà, cộng thêm một sườn nòi đi, bốn mặn một canh!” Tiêu Hạo nói một hơi, Lăng Nhuế liền nhìn thấy có bạn học hệ điện tử từ đi qua bên xe, sau đó lập tức tuột xuống chỗ ngồi, giọng nói lập tức từ lúc này thuận theo biến thành hơi giận, “Không đi nữa mua thức ăn một hồi chính anh đi đón gió tây bắc đi!”

Tiêu Hạo cười khởi động xe, nhìn cô về mặt xấu hổ cảm thấy có nên có chừng có mực rồi, vì vậy “Ý tốt” nhắc nhở, “Lân cận Hạ Thiên, treo là gió Đông Nam.”

Bởi vì Chủ nhật, lúc Lăng Nhuế cùng Tiêu Hạo đi tới siêu thị liền chỉ còn lại hàng loại hai mọi người chọn còn dư lại. Đi vòng vo nửa ngày, Tiêu Hạo đề nghị, “Không bằng chúng ta đổi ăn sùi cào đi?”

“Nhưng là, em chỉ biết bao hoành thánh.” Này người phương nam cất hồn đồn, người phương bắc ăn sùi cào, Lăng Nhuế tư ước lượng, “Không bằng anh làm com cho em ăn?”

“Vậy anh muốn em tới làm gì?” Tiêu Hạo không khách khí chút nào đáp lễ, Lăng Nhuế vừa nghe, nhanh chóng đỏ mặt.

Cuối cùng com trưa ở hoành thánh cùng sùi cào rau trộn kết thúc.

Com nước xong Lăng Nhuế thấy Tiêu Hạo tâm tình không tệ, đứng lúc liền đem bài thi cùng giáo trình trong túi lấy ra, bộ dáng hết sức chăm chú, giọng thành khẩn, “Giáo viên Tiêu, xin phiền chỉ giáo!”

Tiêu Hạo nhìn cô không một chút nào bộ dáng tư thế ưỡn ẹo cúi người chào, chân mày hơi nhíu , sau khi ăn xong chút thức ăn khai vị cư nhiên thành sách giáo khoa? Nghĩ lại, hình như trước mắt đối với cô mà nói nghiên cứu sinh mới là chính sự.

Vì vậy, vỗ vỗ bên cạnh cái ghế, Tiêu Hạo bung ra dáng vẻ giảng dạy, “ngồi xuống.”

Nhìn Tiêu Hạo ở đó tính toán, Lăng Nhuế rất tự nhiên cũng nhớ tới tình cảnh anh lần trước giảng bài cho cô.

Vì đang chuẩn bị cuộc thi điện tử, cô đối với anh vừa kính vừa sợ Còn là vậy cô đã thích anh?

Lần này, lại đổi thành thi nghiên cứu, còn lần này, nàng lại có thể như thế đường hoàng ngồi ở bên cạnh hắn rồi.

Lăng Nhuế nghĩ tới, kìm lòng không được nhếch miệng cười, một giây kế tiếp, âm thanh Tiêu Hạo gõ cái bàn liền truyền đến, “Nghe kỹ, không cần giống như quân nhân đào ngũ.”

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Định Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phần thưởng

Danh sách thi lại hệ điện tử rất cuộc ở cuối tuần tháng tư công bố ở trên mạng, như vậy Lăng Nhuế đã không sai biệt lắm tiêu hóa hết tất cả nội dung giáo trình, ngay cả bài thi lại cũng đã làm được gần hết.

Thì lại tổ chức ở tuần đầu tháng năm, đề thi đơn giản làm Lãng Nhué quả thật muốn cuồng.

Đề thi ban đầu biến thái như vậy, đề thi lại lại dễ dàng như vậy?

Lúc rời phòng thi, Lãng Nhué không nhìn được lần nữa mà nghĩ, mình có thể hay không bị kịch bị phát sai đề thi?

Sau buổi sáng thi lại kết thúc, buổi chiều mọi người liền bị an bài tiếp nhận phỏng vấn.

Vốn tưởng rằng phỏng vấn Lão sư sẽ hỏi chút học thuật vô cùng khó nhằn, ai ngờ Lãng Nhué gặp phải cũng là kiểu như cùng tán gẫu việc nhà. Cuối cùng, lúc mọi người đang nói chuyện đến cuộc thi điện tử, trong đó một vị giáo sư họ Tôn ra vẻ rất có hứng thú, vì vậy liền thoáng nói ra mấy vấn đề mang tính chuyên nghiệp, mà Lãng Nhué rất dễ dàng trả lời.

Phỏng vấn lúc kết thúc, vị kia giáo sư Tôn chủ động đến gần bên người Lãng Nhué, “Đầu năm nay nữ sinh thích phần cứng (hardware) điện tử thật đúng là không nhiều lắm, em đã nguyện ý, vậy liền đến tổ thí nghiệm của tôi đi, vừa đúng tôi bên này bây giờ đang ở làm FPGA, mà tôi vẫn muốn chiêu một nữ sinh lại ưa thích phần cứng (hardware) tí mĩ chút.”

Lúc ra khỏi chỗ thi hệ điện tử, trong đầu Lãng Nhué đều tràn đầy lời nói của vị giáo sư kia.

“Làm sao lại đơn giản liền qua như vậy cơ chứ?” Bên trong xe, Lãng Nhué nắm trong tay bình nước suối khoáng, lại nhìn không được một lần hướng Tiêu Hạo xác nhận, “Anh nói lời nói của vị giáo sư kia là có ý gì?”

“Làm sao em không hỏi ông ta.”

“ Có ý gì đây?” Lãng Nhué vẫn là rất dễ nổi nóng

Tiêu Hạo nhìn phương xa, nắm ngón tay có gõ nhịp tay lái, im lặng không lên tiếng ở một bên nghe Lãng Nhué làm bầm lẫu bẫu, một hồi lâu, anh cúi đầu nhìn qua nhìn đồng hồ, lấy điện thoại di động ra thuần thục nhấn một dãy số, “Chu Dụ, kết quả có rồi chứ?”

“Kết quả thi lại?” Bên đầu điện thoại kia là sớm biết sẽ có cú điện thoại này, chợt sáng lạng cười lên, “Ha ha, bảo bố nhà cậu đậu rồi, hơn nữa a, bị chủ nhiệm chúng ta coi trọng, muốn đem cô ấy lấy đi làm FPGA, chắc chắn, thật khó được a.”

“Chủ nhiệm các cậu họ Tôn đúng không?” Tiêu Hạo hai mắt nhìn chăm chú xe cộ trên đường lui tới, cắt đứt lời của đối phương, lại một lần nữa xác nhận.

“Phải yên tâm đi, khẳng định đậu, thư thông báo đại khái tháng Sáu sẽ có.”

“Được, cảm ơn.” Cúp điện thoại, Tiêu Hạo liếc mắt nhìn Lãng Nhué ngăn người đang ngâm nước suối, “Bây giờ có thể an tâm?”

Lãng Nhué không lên tiếng, cười khúc khích, sau đó chợt gật đầu.

Nửa ngày, Tiêu Hạo giống như là nhớ ra cái gì đó lại lên tiếng, “Mới vừa rồi lúc gọi điện thoại không có chú ý đèn giao thông, lúc quẹo cua hẳn là bị cảnh sát bắt được qua camera, em nói nên làm thế nào đây?”

“Điện tử cảnh sát?”

Lãng Nhué sừng sốt một hồi, phản ứng kịp, sau đó thuận miệng đã nói một câu làm Tiêu Hạo không biết nên khóc hay cười —— “Nha, đây chính là của chúng ta”

Cơm tối ăn ở du tiên mỹ, ăn được một nửa, Tiêu Hạo để dao xuống chợt nói, “Anh đây Chủ nhật có rảnh rồi, dẫn em đi nơi đặc biệt chơi hai ngày làm phần thưởng như thế nào?”

“Được!” Lãng Nhué sáng khoái đồng ý, xiên trái cây đưa cho Tiêu Hạo, “Đề báo đáp lại, bữa này em mời khách!”

Tiêu Hạo liếc cô một cái, “Anh tìm được phú bà?”

Lãng Nhué dùng sức lay đầu, lại xiên một trái cây thả vào trong miệng của mình, “Em là giai cấp vô sản vinh quang, đáng vẻ này tiền đề làm công nghiệp quân sự, mặc kệ tiền vốn!”

“Biết em là lựa chọn cái gì làm công nghiệp quân sự sao?” Lãng Nhué lắc đầu, chuyên tâm cắt thịt bò bít tết, “Em cũng không phải là trong bụng người giun đũa.”

“Phù hợp ta làm việc không tiếc giá cao tính tình!”

Cái nĩa thả vào trong miệng run lên, Lãng Nhué kinh ngạc —— hai người nói xong rõ ràng là công nghiệp quân sự, nhưng bị hấn như vậy giải trừ xong thích, lời này nghe thế nào hoàn toàn giống như là đang nói một chuyện khác à?

Không thể không thừa nhận, Tiêu Hạo tại phương diện nào đấy làm việc tốc độ không phải nhanh hơn bình thường.

Sáng ngày thứ hai, lúc Lãng Nhué cùng Tô Mẫn Mẫn đang nằm ở tại trên giường thương lượng ăn sáng cái gì, Tiêu Hạo đã gọi điện thoại tới rồi, “Chuẩn

bị một chút rồi đi xuống lầu, bọn anh ở dưới ký túc xá của em chờ, chúng ta lái xe đi địa phương đặc biệt!”

“À?”

Lăng Nhuế ứng phó không kịp, nhanh nhẩu rời giường, một lần lại không nhận được oán trách: Tiêu BOSS làm chuyện thì không thể cho người ta kịp ăn sáng sao?

Cô cho là, Tiêu Hạo nói Chủ nhật, là mấy tuần sau ngày nghỉ.

Vội vội vàng vàng thu thập ít đồ, Lăng Nhuế không dám cẩn thận nhiều hơn liền chạy xuống lầu.

Lầu dưới ký túc xá không duyên cớ nhiều như vậy một chiếc Audi A6, khẳng định bắt mắt cực kì, tự nhiên chủ yếu nhất là cô tạm thời không muốn có đại danh lan xa.

Cho nên, dọc theo đường đi Lăng Nhuế chạy trốn thật nhanh. Chân mới vừa dưới bậc thang tầng cuối cùng, cô đã nghe thấy tiếng Tiêu Hạo cùng đi quản lý ký túc cùng tán gẫu thật vui.

Anh, là chỉ sợ thiên hạ không loạn sao?

Bước nhanh đi lên trước, Lăng Nhuế lôi kéo Tiêu Hạo chạy ra ngoài cửa, sau đó nhỏ giọng oán trách, “Làm sao anh lại trắng trợn chạy đến lầu dưới ký túc xá như vậy? Còn có, anh cùng nhân viên quản lý ký túc xá của tụi em tán gẫu cái gì chứ?” Sẽ không phải là nói điều gì không nên nói chứ?

Thấy anh không để ý tới mình, Lăng Nhuế ngẩng đầu yên lặng nhìn Tiêu Hạo, sau đó lại đưa tay quơ quơ cánh tay phải của anh, ý bảo mình rất muốn hiểu rõ.

“Không có gì, dĩ ấy là trước kia là trường trạm trông nom ký túc bọn anh.”

À?

Không khéo như vậy chứ? Lăng Nhuế hoàn toàn không thể tiếp nhận cái giải thích này.

Nhận được ánh mắt hoài nghi, người kia bình tĩnh bổ sung, “Nữ sinh ở phía sau kia là bạn ——” hơi nhíu cau mày, Tiêu Hạo làm ra một bộ dạng hết sức hồi tưởng

Lăng Nhuế nghe xong, bằng tốc độ nhanh nhất chui vào xe, đợi Tiêu Hạo ưu nhã đi tới, cô quệt mồm cáu giận, “Đều nói bảo anh không cần lái xe tới chỗ này, xem đi, thiếu chút nữa sẽ để cho mọi người đều biết!”

“Bí mật công khai coi như bật mí?” Tiêu Hạo nhẹ nhàng nói một tiếng, lái xe chạy đi.

Lăng Nhuế không thể không thừa nhận, ở phương diện cãi nhau, cô quả thật không phải là đối thủ của người khác, không quá ba hiệp, cô nhất định ảo não thua trận.

Nhưng quan hệ của hai người thành” bí mật công khai “?

Lăng Nhuế suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu bày tỏ không tin, công tác bảo mật cô làm tốt như vậy, cũng không phải là người người đều là Tô Mẫn Mẫn!

Người thường đi dạo chơi chỗ đặc biệt, phần lớn là từ nam chính không chọn trò chơi quá kích thích bắt đầu, sau đó từ từ gia tăng trò chơi kích thích, cuối cùng sẽ chọn trò kinh hiểm nhất hóa Lưu Tinh.

Vốn tưởng rằng Tiêu Hạo cũng sẽ làm như vậy, ai ngờ mới vừa vào sân chơi, Lăng Nhuế liền bị dẫn tới Lưu Tinh thế giới. Lý do của Tiêu Hạo rất đơn giản, lựa chọn đường ko giống người khác, có thể tiết kiệm chút thời gian xếp hàng.

Tiết kiệm sao?

Lăng Nhuế nhìn du khách hi hi ha ha, không thể không gật đầu tỏ vẻ tán thưởng. Nhưng là, có muốn hay không vừa đi lên liền chơi kinh hiểm nhất nha? Đã sớm nghe nói hóa Lưu Tinh là trò chơi đặc biệt kích thích nhất, nói không muốn chơi tự nhiên cũng là giả, nhưng là, nếu chơi hóa Lưu Tinh, vạn nhất nếu là rất bị kịch bị trật cổ, chẳng phải là rất xui xẻo?

Lăng Nhuế theo bản năng sờ sờ cổ, Tiêu Hạo liếc qua đã thấy ra sự lo lắng của cô, “Luc chơi, đầu ngựa về phía sau, không cần nhìn lung tung, như vậy liền hết chuyện! Còn nữa, một hồi sợ liền kêu ra ngoài ——”

Lăng Nhuế máy móc gật đầu, “Làm sao anh có kinh nghiệm như vậy?” Nói cho hết lời, mơ hồ có một loại cảm giác bị bán ra xông lên đầu.

“Nhuế Nhuế, chẳng lẽ em sợ độ cao, không dám chơi?” Tiêu Hạo thấy cô một bộ suy nghĩ sâu xa, dùng lời nói kích cô.

“Không có, nào có, em là gan rất lớn!” Chỉ là thể nào càng xem càng sợ rằng đây? Nuốt một ngụm nước bọt, Lăng Nhuế cảm thấy nói không chừng mình thật đúng là sợ độ cao.

Người khác dùng nửa giờ chờ đợi đôi lấy một phút siêu cấp kích thích, mà Lăng Nhuế lại dùng cái này một phút siêu cấp kích thích đôi lấy toàn bộ hơn một giờ cả người đặc chí cùng tay chân như nhũn ra.

Lúc xuống, cô cảm giác chân của mình đã đã sớm không nghe sai khiến rồi, đôi tay liền chết nứu lấy áo Tiêu Hạo thật lâu không muốn buông ra, sau đó dùng giọng điệu run rẩy dằng dặc tuyên cáo, “Em...em cũng không cần chơi cái này. Quá, quá kinh hiểm.”

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế chỉ cảm thấy hai chân cách mặt đất, bay lên không cả người liền bị Tiêu Hạo ôm lấy.

“Lá gan quả nhiên nhỏ, không trách được thang máy cũng sợ!” Tiêu Hạo bước đi như bay mà thẳng bước đi đi ra ngoài, thuận miệng lại nói đến chuyện xưa, mồm miệng rõ ràng.

“Anh, thế nào. Không sợ chút nào sao?” Tựa ở trước ngực Tiêu Hạo, Lăng Nhuế cảm giác mình lòng của sắp nhảy ra ngoài.

“Trước kia lúc việc học nặng anh thường ra ngoài chơi cái này, thật là một phương pháp giải tỏa áp lực tốt, em không phải cảm thấy?” Nắm thật chặt cánh tay lực lượng, Tiêu Hạo lại gần mặt Lăng Nhuế của hồi ngược lại.

Thường? giải tỏa áp lực?

Tiêu BOSS người quả thật không phải là người!

Thì ra anh cũng có áp lực, sau đó để cho cô tới bồi anh giải tỏa áp lực? hơi sức cả người Lăng Nhuế tất cả đều bị hù dọa không còn, nếu không cô nhất định hung hăng bắt anh hai cái cho hả giận.

Hỏa Lưu Tinh quả thật đủ kinh hiểm, đủ kích thích, nhưng là chờ đón sau đó ko thiếu chính là di chứng không tự nhiên.

Tỷ như, bậc thang “tinh linh chi cốc”, Lăng Nhuế không leo nổi.

Tiêu Hạo khom lưng, chỉ chỉ lưng mình, “Lên đây đi!”

Lăng Nhuế xin lỗi”Nha” một tiếng, leo lên. Mới đầu, cô còn có chút khoái cảm trả thù, ai bảo anh ra cái chủ ý cùi bắp như vậy, ha ha, cái này kêu là gieo gió gặt bão. Nhưng, từ từ, nhìn bậc thang rất cao, nhìn Tiêu Hạo từng bước từng bước đi lên, Lăng Nhuế tựa vào trên lưng của anh, cảm thụ hô hấp cùng nhịp tim của anh, không khỏi bị cảm động rồi.

Nếu như một đời một thế đều như vậy, vậy có phải hay không rất tốt đẹp?

Lúc đến miệng cổng thế giới nước mở ra, nước ào ào phải chảy xuống. Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy mình được Tiêu Hạo ôm thật chặt vào trong ngực, sau đó những bọt nước cách cô thật là xa thật là xa.

Đây là một loại cảm giác được người bảo vệ. Lăng Nhuế cảm giác mình lại một lần bị cảm động rồi.

Lúc đi ngang qua vương quốc trẻ thơ, Lăng Nhuế chợt rất muốn ngồi vòng xoay ngựa gỗ, ai ngờ, Tiêu Hạo bên cạnh không mang theo nửa điểm thương lượng, một tiếng liền cự tuyệt cô.

“Tại sao vậy, cái trò chơi này lại không nguy hiểm?” Lăng Nhuế không hiểu rồi, trò chơi hỏa Lưu Tinh như vậy anh đều không nói gì, thế nào mình mới nói muốn chơi vòng xoay ngựa gỗ, sắc mặt của anh liền thay đổi khó nhìn như vậy cơ chứ?

“Trừ cái trò chơi này, cái nào cũng có thể.” Tiêu Hạo bung ra gương mặt cường thế, không nói hai lời, liền đem Lăng Nhuế từ vui sướng đập tắt.

Cảm động lúc trước trở thành hư không, nghe tiếng âm nhạc ở xa xa, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy hơi buồn bực một chút, con gái nào không thích loại trò chơi lãng mạn này, anh làm sao lại không thể nhân nhượng cô một lần?

Ngồi trên Ma Thiên Luân (vòng quay), Lăng Nhuế vẫn như cũ bối rối, không phải rất vui vẻ.

Tiêu Hạo đưa tay qua muốn ôm cô, Lăng Nhuế “Pằng” hất tay ra, “Hiện tại không muốn cùng anh nói chuyện, cách xa em một chút, em tức giận!”

“Anh muốn lúc em tức giận thì nói thẳng, mà không phải giấu ở trong lòng.” Tiêu Hạo nhìn cô đáng vẻ tức giận đỏ mặt, từ từ mở miệng, giọng điệu không nhanh không chậm, khóe miệng còn treo vài tia cười yếu ớt.

Lăng Nhuế trừng mắt liếc anh một cái, bày tỏ còn tức lắm, chớ phiền tới cô! Sau đó hai người ai cũng không nói chuyện, theo dáng lên buồng xe từng người nhìn phong cảnh của mình.

Lăng Nhuế tức tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Nhìn phía dưới càng ngày càng rộng rộng rãi tầm mắt, nhìn tình cờ bay qua mấy con Ma Tước, từ từ cũng liền bình tĩnh lại. Sau đó, cô liền bắt đầu cảm giác mình đang bị người từng chút từng chút kéo về phía sau, lúc Ma Thiên Luân đến đỉnh, người sau lưng dùng sức một chút, Lăng Nhuế ngã ra sau, liền nằm ở trong ngực Tiêu Hạo.

Lăng Nhuế lo lắng nhìn Tiêu Hạo, anh dường như là sớm có dự mưu,, một tay đặt ở cổ của cô, một tay đè ép cánh tay trái của cô, trông mắt thâm u

cũng không thấy đấy, Lăng Nhuế dần dần không chịu nổi tầm mắt nhìn thẳng vào như vậy, không tự chủ được nghiêng nghiêng đầu, ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, tầm mắt trống trải.

Một giây kế tiếp, tầm mắt của cô bị che kín, cánh môi bị chiếm lấy.

Tiêu Hạo nghiêng người đè lại, hôn thật sâu, so quá khứ bất kỳ lần nào đều muốn dịu dàng lưu luyến, mang theo nho nhỏ hấp dẫn, từ từ trêu đùa.

Lăng Nhuế bị anh hôn thở không nổi, chỉ có thể hoàn toàn theo anh tiết tấu nuốt hô hấp. Thỉnh thoảng có hơi lạnh rò đi vào, thoáng thổi bay tóc của cô. Đây là một nụ hôn nhu tình đến mức tận cùng, khiến Lăng Nhuế có cảm giác rơi vào đám mây nhảy múa.

“ Biết không, vòng xoay ngựa gỗ là trò chơi tàn nhẫn nhất trên cái thế giới này, truy đuổi lẫn nhau, lại vĩnh viễn ko rút ngắn cự ly, vĩnh viễn không với tới nhau, không cảm nhận được hô hấp của nhau.”

Bên trong buồng xe nho nhỏ dần đi tán ko khí nồng nặc mập mờ, Tiêu Hạo khẽ ngẩng đầu, kẻ mặt ở chớp mũi nho nhỏ của Lăng Nhuế, hơi thở gấp gáp, ánh mắt lấp lánh, “Diễn viên Hàn Quốc Choi Ji Woo cuối cùng không có được hạnh phúc, cũng là bởi vì xe Thành Tuấn cho tới bây giờ chỉ là ở truy đuổi. Mà không phải nắm chặt không thả.”

Chỉ là bởi vì nguyên nhân này sao?

Lăng Nhuế nội tâm bị chấn động rồi, một tiến sĩ ngành kỹ thuật, cả ngày tính toán điện áp dòng điện, cân nhắc chỉ tiêu nghiên cứu khoa học, ở thời khắc như vậy, lại có thể có cách nói này?

Người xưa nói, cuộc sống có ít nhất một lần như vậy, là vì người khác mà quên chính mình, Lăng Nhuế nghĩ, bây giờ, cô chỉ nghĩ nằm ở trong ngực Tiêu Hạo, cảm thụ nhiệt độ cùng hô hấp của anh.

Anh, hình như luôn là ở lúc cô không nhất chú ý, lấy suy nghĩ Logic khác hẳn với người thường cho cô rung động thật lớn, nhưng cũng là ngoài ý muốn nhất, chân thật nhất cảm động.

Lúc thổ lộ hỏi anh lý do, anh nói rõ lý lẽ do tất cả đều là tạo hóa. Anh nhất định là bởi vì một lý do mà yêu, nhưng lại sẽ không đem một cái lý do yêu chỉ trói buộc ở lên miệng, anh sẽ yêu toàn bộ.

Lại giống như hiện tại, cái vòng xoay ngựa gỗ giải thích rõ ràng rất gượng ép, tuyệt không ngọt ngào, nhưng cô lại nguyện ý không có chút nào nghi ngờ.

Đàn ông không nói lời ngon tiếng ngọt có lẽ là không đáng yêu, cả ngày đem lời ngon tiếng ngọt treo bên miệng nhất định không đáng tin , như vậy, anh hình như giống dạng người này, cô nên cho một cái gì đó đánh giá đây?

Lúc đuổi mắt nheo nụ cười, Lăng Nhuế động tình đưa tay chủ động ôm cổ Tiêu Hạo, “Vậy chúng ta liền quý trọng hạnh phúc, cách xa vòng xoay ngựa gỗ!”

Giọng điệu cười đùa, bỏ qua vương mắc trong lòng lúc trước, cô nghĩ cô sẽ không bao giờ chơi trò đó nữa rồi. Bởi vì truy đuổi quả thật quá mức tàn nhẫn.

Tiêu Hạo cười ngất mũi Lăng Nhuế, “Thật ra thì, không nhất định chơi xoay tròn ngựa gỗ mới lãng mạn, Ma Thiên Luân cũng có thể! Biết không, chúng ta bây giờ đang đứng ở điểm cao nhất.”

“Vậy thì thế nào?” Lăng Nhuế trong lòng ước chừng biết Tiêu Hạo kế tiếp lại muốn hôn mình, lại lựa chọn giả bộ ngu, sau đó vụng về mở miệng trêu ghẹo, “Thế nào, tiến sĩ cũng cảm thấy chỗ cao này rét lạnh lắm sao?”

“ Chỗ cao không người nào thấy.” Tiêu Hạo lắc đầu một cái, lòng ngón tay lướt qua gò má bóng loáng của Lăng Nhuế, giúp cô gỡ đi vài sợi tóc.

Gò má Lăng Nhuế của “Vèo” được một liên đo, cô vừa định mở miệng nói chúng ta đã xuống, ai ngờ lỗ mũi chợt ngứa, vừa lên tiếng đánh một cái to lớn nhảy mũi.

“Hắt xì ——”

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Định Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Mập mờ

Lúc đi ô-tô trở về trường học, hai người vừa vận đi ngang qua trung tâm IKEA.

Lăng Nhuế thấy áp phích bên ngoài tuyên truyền in ngọn nến thật to, chợt nhớ tới sinh nhật của anh cũng sắp đến.

“Cái đó ——” Lăng Nhuế do dự một chút, mở miệng, “Thời gian vẫn còn sớm, không bằng Chúng ta đi vào, xem một chút?”

“Em muốn mua đồ dùng?” Tiêu Hạo thả chậm tốc độ xe, quay đầu.

“Ha ha, em chỉ là nghe nói nơi này bán nến rất đẹp mắt, coi như sau khi ăn xong theo em tiêu hóa đi!” Lắc đầu một cái, Lăng Nhuế cố ý đem lời nói rất bình thường.

Đứng trước quầy trang sức, Lăng Nhuế chọn mấy cây nến Odinga, ngẩng đầu đã nhìn thấy Tiêu Hạo đứng ở một cái cây nến to Toafa trước mặt, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào bên trên một đài ngòai của cây nến.

“Em chọn xong rồi.” Lăng Nhuế đến gần bên cạnh Tiêu Hạo, chỉ chỉ cái đài ngòai, “Anh không phải là muốn mua nến lớn như vậy chứ? ”

Thu ánh mắt, Tiêu Hạo liếc nhìn cây nến trong tay Lăng Nhuế, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Bên kia có bình hoa thủy tinh, đi chọn cái đẹp mắt một chút, trở về đem bình hoa trong phòng thí nghiệm đổi đi!”

“Ồ!” Lăng Nhuế sáng khoái đồng ý, đưa tay liền đem đồ trong tay của mình đưa cho Tiêu Hạo. Đợi đến khi cô chọn bình hoa cối xay sa đi tới cửa, Tiêu Hạo đã trả hóa đơn xong đứng ở một bên quầy thu tiền kia, trong tay còn nhiều thêm một cái hộp đóng gói.

Lăng Nhuế vừa định mở miệng hỏi anh mua cái gì, ai ngờ chân trước mới nhảy ra cửa chính, cô đã bị một cái nhảy mũi.

“Bị cảm?” Tiêu Hạo cau mày nhìn tới, sau đó đưa tay ôm sát cô.

Sờ lỗ mũi một cái, Lăng Nhuế ngượng ngùng cười cười, “Có lẽ là bên trong máy điều hòa không khí mở quá lạnh đi, hay hoặc là, hiện tại mẹ em đang ở nhà nhắc em?” Giọng điệu thật là nghịch ngợm.

Trở lại trường học đã là khuya lắm rồi, cũng may sinh viên năm thứ tư sẽ không bị kiểm tra phòng, khách khí cùng tức xá nhân viên quản lý lên tiếng chào hỏi, Lăng Nhuế kéo một đồng đồ liền bỏ lại ký túc xá.

Vội vã rửa mặt xong, Lăng Nhuế liền bò lên giường. Tô Mẫn Mẫn tại cửa om sòm gọi điện thoại, cô ngáp cả ngày cũng liền ko che giấu buồn ngủ.

Sáng ngày thứ hai khi tỉnh lại, cổ họng hơi ngứa chút, Lăng Nhuế nuốt nước bọt, có cảm giác khó chịu. Kinh nghiệm nói cho cô biết, lại nhiễm trùng ami đan rồi.

Bò dậy, Lăng Nhuế rót cho mình chén nước, liền bắt đầu tìm viên thuốc. Kết quả tìm nửa ngày, chỉ tìm ra được hai hộp thuốc quá hạn thuốc. Quá lâu không có ngã bệnh, thậm chí thuốc cũng ko có? Lăng Nhuế phần nộ xoay người chuẩn bị bò lên giường, đã nhìn thấy Tô Mẫn Mẫn còn buồn ngủ nhìn mình.

“Nhuế Nhuế, cậu khó chịu chỗ nào à?”

Tô Mẫn Mẫn bị âm thanh huyền não đánh thức, cô mở hai mắt ra liền nhìn thấy Lăng Nhuế không còn hơi sức ở đó lật hòm thuốc nhỏ.

“Không có —— cái gì, ami đan ——” Lăng Nhuế mở miệng giải thích, âm thanh khàn khàn, tuyệt đối là chính tông giọng nữ thấp, sau đó đã cảm thấy cổ họng đau nhói gay gắt.

Im lặng, Lăng Nhuế bắt đầu dĩ chỉ chỉ cổ họng, ý bảo Tô Mẫn Mẫn cô viêm họng rồi, không nói được, sau đó lại bò lên giường.

Viêm họng là chuyện thường như cơm bữa của Lăng Nhuế, thấy cô hình như không có chuyện gì, Tô Mẫn Mẫn liền cũng không nói thêm cái gì. Vì vậy, hai người cùng lúc lên hai cái giường, ngã đầu nằm ngủ tiếp.

Năm tư vốn cũng không có chuyện gì, nếu không phải là Tiêu Hạo gọi điện thoại tới, theo công lực ngủ của hai người này, tuyệt đối có thể ngủ thẳng tới ăn cơm trưa mới rời giường.

Lăng Nhuế từ trước đến giờ ném điện thoại ở bên chân, bởi vì nghe nói như vậy phóng xạ có thể ít một chút. Đứng dậy đến bên chân cầm điện thoại, Lăng Nhuế nhần trả lời, lúc này mới nhớ tới mình căn bản không có biện pháp nói chuyện, do dự nửa ngày cô liền trực tiếp cúp, sau đó gửi cái tin nhắn, “Em viêm họng rồi, không thể nói chuyện, anh có chuyện gì?”

Tin nhắn gần như chưa gửi, Tiêu Hạo đã gửi tin nhắn tới, “Bị cảm?”

“Không có.”

Ho khan vài tiếng, Lăng Nhuế nghĩ mình nhất định cảm lạnh rồi, thời tiết quý dị này lúc thì lạnh lúc thì nóng, nhất định là ngày hôm qua cô ham chơi quá không có chú ý kịp thời mặc quần áo.

Chờ cả ngày không thấy Tiêu Hạo có đáp lại, Lăng Nhuế nhớ có lẽ anh bận chuyện đi, vì vậy lại bổ sung một cái tin nhắn, “Em lại ngủ một lát a, lát nữa em cùng Tô Mẫn Mẫn đi ăn cơm, cũng không chờ anh nữa!”

Mơ mơ màng màng lại ngủ không biết bao lâu, trong hoảng hốt, Lăng Nhuế cảm thấy có người ở trước mặt, mở mắt liền thấy Tô Mẫn Mẫn đứng ở bên giường, một cái tay còn lại để cái trán của cô.

“Nhuế Nhuế, cậu giống như là bị sốt”

Khẽ trừng mắt nhìn, Lăng Nhuế đưa tay xoa trán của mình, hình như là có một chút nóng, “Sẽ không có chuyện gì ——”

Ngủ một giấc này tỉnh lại, Lăng Nhuế phát hiện mình hoàn toàn mất tiếng. Xem ra, lần này thật sự là cái gì triệu chứng cũng tới đông đủ —— cảm, ho khan, phát sốt, viêm họng.

Đưa tay chỉ cái ly trên bàn, Lăng Nhuế ý bảo Tô Mẫn Mẫn mình muốn uống nước.

“Đẫn người đi bệnh viện?” Lúc này mặt Lăng Nhuế rất đỏ, bàn tay nóng lên, Tô Mẫn Mẫn nhìn không khỏi bắt đầu lo lắng.

Lắc đầu một cái, Lăng Nhuế dùng khẩu hình miệng nói cho cô ấy biết, “Giúp tớ đi mua một ít thuốc.” Sau đó gửi tin nhắn cho Tô Mẫn Mẫn, tên thuốc.

Đặt xuống ly nước, Lăng Nhuế lật người, chỉ cảm thấy đầu choáng váng muốn ngủ.

Cũng không biết lại ngủ bao lâu, bên tai liền truyền đến tiếng Tô Mẫn Mẫn gấp gáp, “Nhuế Nhuế, Tiêu Hạo ở dưới lầu, chúng tớ cùng nhau dẫn cậu đi khám bệnh!”

“Hả?” Lăng Nhuế mơ mơ màng màng phát một âm.

“Cái đó, tớ nói cho Mã Kiện, sau đó đại khái hẳn nói với Tiêu Hạo! Mau dậy đi, anh ấy vẫn còn ở dưới lầu chờ!”

Lăng Nhuế thần chí còn chưa có khôi phục tỉnh táo, điện thoại Tô Mẫn Mẫn liền lại vang lên, âm thanh của đối phương rất vang, “Tình huống thế nào, có cần hay không anh lên?”

Lúc Lăng Nhuế đi xuống lầu, Tiêu Hạo đã sớm nghiêm mặt đứng ở đầu hành lang. Thấy cô xuống lầu, cũng không còn sợ gây ảnh hưởng gì, tiến lên liền đưa tay kèm trên trán của cô, “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Lắc đầu một cái, Lăng Nhuế khàn khàn mở miệng, “Chúng ta. Có thể. Chính mình tự đi”

“Nói đều nói không ra?” Tiêu Hạo cắt đứt lời nói Lăng Nhuế, sắc mặt càng thêm lộ ra vẻ khó coi, “Lớn như vậy, thế nào cũng không biết chăm sóc mình?”

Lăng Nhuế ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhất thời không nhận được lại ho khan vài tiếng, sau đó không nói lời gì liền bị Tiêu Hạo trực tiếp ôm lên xe.

Bác sĩ chẩn đoán bệnh rất đơn giản, “Điển hình viêm họng, thêm với không có chú ý trời lạnh, triệu chứng cảm mạo nóng sốt cái gì cũng liền đều phát tác. Không có việc gì, treo mấy bình nước biển là tốt!”

Tiêu Hạo cảm ơn bác sĩ liền thẳng đi nhận thuốc, Lăng Nhuế cùng Tô Mẫn Mẫn liền ngồi ở trong hành lang chờ anh, không tốn mấy phút công phu, Tô Mẫn Mẫn nhân cơ hội liền oán trách, “Úmnh. Nhuế Nhuế, tớ bị Tiêu BOSS nhà cậu mắng thảm.”

“.”

Lăng Nhuế vốn là vô lực nhưng trong ánh mắt lộ ra một tia nghi ngờ, híp lại cặp mắt nhìn Tô Mẫn Mẫn, cậu có cái gì mà bị mắng nha!

“. Anh ấy nói chúng ta làm việc và nghỉ ngơi một chút khoa học cũng không có, hơn mười giờ cũng không biết ăn sáng.”

Tô Mẫn Mẫn đại khái còn muốn nói điều gì, nhưng chợt nhìn thấy Lăng Nhuế ngẩng đầu lên hướng nơi xa cười, vì vậy rất thức thời liền ngậm miệng lại, ngoan ngoãn lời kéo Lăng Nhuế hướng phòng nằm quan sát đi.

Lúc cô y tá chuẩn bị tốt chuẩn bị ghim kim, Tiêu Hạo chợt giống như là nhớ ra cái gì đó, vội vội vàng vàng mở miệng hỏi, “Các em ăn cơm chưa?”

“Cơm trưa a.”

Tô Mẫn Mẫn lắc đầu một cái, bày tỏ còn chưa có ăn.

Lăng Nhuế cũng lắc đầu một cái, bày tỏ không muốn ăn, không có khẩu vị.

Tiêu Hạo vốn là mặt xanh mét nghiêm cang nghiêm trọng, mắt qua lại quét hai người mấy lần, chau hạ mi, chuyển sang bên cạnh cô y tá, “Ngượng ngừng, làm phiền chờ chốc lát, bụng rỗng truyền nước biển đối với thân thể kích thích quá lớn, trước hết để cho cô ấy ăn một chút gì đi!”

Tiêu Hạo từ bên ngoài lúc trở lại, ôm hai túi ny lon. Còn chưa đến gần giường bệnh, anh liền đem một cái túi trong đó đưa cho Tô Mẫn Mẫn, bên trong là hai hộp cơm.

Mở ra một túi khác, anh tại bên trong bụng ra một chén trứng hoa cháo, Lăng Nhuế đưa tay, cảm thấy vẫn nóng.

“Em hẳn là nuốt không trôi com đi, trước dùng cái này, đã không còn nóng.” Nói xong, Tiêu Hạo lại đem một cái muỗng lấy ra.

Lăng Nhuế thật sự là không có muốn ăn, ngồi ở trên giường khẽ lắc đầu một cái, sau một khắc, cái muỗng liền đưa tới khóe miệng, “Há mồm!”

Sau khi ăn xong”Com”, Tiêu Hạo nhìn y tá ghim hết châm mới đứng dậy rời đi, “Gần tới anh tới đón các em.”

Nói xong, anh vừa chỉ chỉ bên học từ giường bệnh, “Trong túi nhựa còn có chút trái cây cùng tạp chí, khi nhàm chán các em lấy ra.”

Lăng Nhuế bởi vì còn sốt, nghe Tô Mẫn Mẫn đọc sẽ giải trí bát quái, mí mắt lại càng nặng.

Khi tỉnh lại ngoài cửa sổ đã tối, Tiêu Hạo ngồi ở trước giường, tay để ở trên trán cô, vẻ mặt hình như không có khó coi như lúc trước rồi.

“Còn có một chút nữa là xong.” Sờ sờ mặt Lăng Nhuế, Tiêu Hạo mở miệng.

Con người đảo qua, Lăng Nhuế không nhìn thấy Tô Mẫn Mẫn, vừa định mở miệng hỏi, Tiêu Hạo liền hiểu ý trả lời, “Anh để cho cô ấy đi về trước.”

Lại gạt đầu một cái, Lăng Nhuế lúc này mới phát hiện ra đồng hồ treo tường đã chỉ ở bảy giờ.

“Đã trễ thế này?” Cô nhỏ giọng đặt câu hỏi, âm thanh vẫn như cũ khàn khàn, nhưng cũng đã có thể nghe được rõ ràng.

Tiêu Hạo cho là cô đói bụng, từ bên mình lại lấy ra một bát cháo, Lăng Nhuế bấu môi, nhu nhu mở miệng làm nũng, “. Muốn ăn vịt nướng.” Âm thanh mặc dù không thanh thúy, nhưng giọng điệu mềm mại vẫn làm Tiêu Hạo chấn động.

Bởi vì nước muối trong hòa mấy vị thuốc tiêu viêm, hơi chút tăng nhanh điểm tích tốc độ Lăng Nhuế đã cảm thấy cánh tay đau căng, cho nên đợi đến treo hết ba bình được, trời đã sáng.

Từ bệnh viện trở lại, Tiêu Hạo trực tiếp đem Lăng Nhuế mang về nhà trọ của mình.

Lăng Nhuế làm tổ ghế sofa xem ti vi, mơ hồ nghe được âm thanh Tiêu Hạo ở phòng bếp bận bịu không nghỉ.

Không biết là buổi chiều ngủ nhiều hay là bởi vì này mấy bình được có tác dụng, Lăng Nhuế cảm thấy bớt sốt, cảm thấy tinh thần cũng khá rất nhiều, sau đó bụng liền bắt đầu kêu.

Đi vào phòng bếp, nhàn nhạt hương cháo truyền đến, anh đang chuyên chú ở mức cháo, cũng không quay đầu lại liền giao phó, “Một lúc nữa có thể ăn, đi, ra ngoài ghế sa lon nằm.”

Lăng Nhuế không lên tiếng, khàn khàn mà cười, “Anh cũng sẽ cháo rang? Sẽ không phải bởi vì nhà anh nuôi chó chứ?”

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, bệnh viện, truyền dịch, ăn com ba hạng này liên tiếp, Lăng Nhuế cũng nhớ tới lần trước mình té ngã anh hại cô ăn com bị sặc.

“Chó nhà anh thân thể rất cường tráng, chưa bao giờ ngã bệnh, so người khác nhưng mạnh hơn nhiều!”

“Ừ ____”

Lăng Nhuế bị hoa lệ lệ nói đến, sau đó bắt đầu. Ho khan.

“Lúc không muốn ho khan không cần giả bộ khụ, dễ dàng tổn thương phổi.” Tiêu Hạo nói xong xoay người, Lăng Nhuế bị bắt sống lúng túng.

Người này!

Lăng Nhuế liếc mắt, trừng anh, mình cũng ngã bệnh, anh vẫn không thể cho qua?

“Vốn là cuối tuần này tính toán đi câu cá, hiện tại hủy bỏ.” Uống xong cháo, Tiêu Hạo đưa ly nước trong tay cho Lăng Nhuế, giọng nói có chút cứng rắn.

“Tại sao vậy?” Uống thuốc xong, Lăng Nhuế ngồi trong ghế sofa tìm tư thế dễ chịu, theo Tiêu Hạo thuận miệng liền hỏi.

“Làm trùng phạt.”

Trùng phạt? Lăng Nhuế mặt vô tội nhìn người khác, “Em đây cũng ngã bệnh, vẫn không tính là trùng phạt sao?”

“Nếu không anh suy tính đổi một loại phương thức trùng phạt?” Lăng Nhuế đem mình để tay ở bàn tay Tiêu Hạo ở bên trong, làm nũng nói, “Tiêu sư huynh anh tốt nhất, anh cũng không cần hủy bỏ, em bảo đảm, trước Chủ nhật sẽ hết bệnh! Đi đi, đi đi, người ta gần đây vừa đúng rất nhàm chán.” Lăng Nhuế vừa nói, vừa vô ý thức cọ Tiêu Hạo, gương mặt chờ mong.

“Em nói?” Tiêu Hạo nghiêng đầu, trên hai gò má chợt hiện lên một tia khó được nụ cười.

“Là em”

Câu nói kế tiếp Lăng Nhuế không có nói ra, cô chợt bị người ôm lấy, trực tiếp ngồi xuống ở trên đùi người khác.

Ghế sa lon rất lớn, Tiêu Hạo khiến Lăng Nhuế đầu tựa vào một bên tay vịn ghế sa lon, sau đó ôm lấy cô nhốt thật chặt ở trong lòng mình, hơi thở ấm áp thổi lất phất ở bên cổ cô, “Người lớn như vậy, cũng không biết chăm sóc thật tốt mình, là nên tiếp nhận trừng phạt!”

Nhìn gò má cô hơi khô phục huyết sắc, Tiêu Hạo cúi đầu liền áp hướng người phía dưới, đổi một phương thức trừng phạt, tự nhiên cái này thích hợp nhất. Có lẽ là cô kỵ đến người dưới thân của vẫn còn ngã bệnh, thoáng âu yếm một hồi, Tiêu Hạo rời đi môi đỏ mọng, thuận thế lại đem cô ôm vào trước ngực.

Lăng Nhuế thở hồng hộc trần nhà, mềm mại dựa người anh, hít mũi một cái, “. Em đang cảm, anh sẽ không sợ bị lây bệnh sao?”

Giọng mũi thêm dồn dập thở dốc, âm thanh có vẻ cực kỳ trầm thấp.

“Mỗi ngày không làm cái vận động này đã cảm thấy cả người khó chịu, lại nói, bệnh cũng đã tốt phân nửa, không phải có thể sắp khỏe sao?”

Đây là cái gì Logic?

Lăng Nhuế bộ mặt vạch đen, “Em muốn trở về túc xá, trong nhà này không khí quá. . . .” Mập mờ.

Có lẽ là tự cảm giác không ổn, trước khi ra cửa Lăng Nhuế vội vả đổi lời nói lại giao phó, “Một hồi nhớ mở cửa sổ, còn nữa, trở lại nhớ nhất định uống hết thuốc chống bệnh. . . .”

Lúc trở lại dưới lầu kí túc xá ước chừng là hơn chín giờ.

Thật xa, hai người đã nhìn thấy dưới lầu kí túc xá nữ tụ một đám đông, còn có mơ hồ ánh nến đang nhấp nháy. Bên cạnh chạy qua một hai sinh viên đi trước xem náo nhiệt.

“. Nhanh đi nhìn a, lại một người tốt nghiệp tỏ tình biểu diễn!”

“Có thật không?”

“. Nghe nói đối tượng hình như là nữ sinh nổi danh nhất hệ điện tử, nghe nói người ta hàng năm cũng nhận toàn bộ học bổng, còn được cái gì giải thưởng lớn cả nước!”

“Nha, không trách được có người đứng cảm tỏ tình thế này a!”

Lăng Nhuế nghe một hai người nghị luận thế này, chợt có loại cảm giác rất quen thuộc ập vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nhầm

Càng đến gần kí túc xá nữ, phía trước người vây xem cũng càng nhiều.

Lúc ngửa đầu hướng trên lầu nhìn, Lăng Nhuế phát hiện cũng không có thiếu nữ sinh tụ năm tụ ba đứng ở trên ban công xem náo nhiệt.

Sinh viên năm tư, quả nhiên là không chỉ tích cực!

Lắc đầu một cái, Lăng Nhuế cảm thấy không có gì ý tứ, xoay người liền muốn Tiêu Hạo cũng về sớm một chút, ngắt tay của anh, Lăng Nhuế bắt đầu mở miệng, “Tốt lắm, anh cũng bận rộn suốt một ngày rồi, về sớm một chút đi!”

“Đợi một lát nữa đã.” Lúc nói chuyện, Tiêu Hạo thậm chí cũng không có cúi đầu nhìn Lăng Nhuế, hơi híp cặp mắt nhìn chằm chằm phương xa.

“Em đối với chuyện người ta tỏ tình có hứng thú?” Tiêu BOSS không phải là cũng không phải là người bát quái (mình ko muốn để nhiều chuyện), lần này thế nào. Lăng Nhuế không rõ.

“Không, anh chỉ đối với vị nữ sinh được tỏ tình có hứng thú.”

“Anh ——”

Lăng Nhuế im lặng, người này cái gì tư tưởng à?

Cư nhiên ở trước mặt cô, nói có hứng thú với nữ sinh khác?

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi trên đường nghe được ——

“ Nghe nói đối tượng được tỏ tình hình như là nữ sinh rất nổi danh của khoa điện tử.”

“Nữ sinh khoa em anh đều biết?” Hít mũi một cái, Lăng Nhuế đuổi theo bước chân Tiêu Hạo, lời nói hiển nhiên không có thích thú.

Tiêu Hạo cũng không trả lời ngay, ở gần tới nơi đứng lại, nhàn nhạt bỏ xuống một câu nghi vấn, “khoa điện tử các em nữ sinh nào nổi danh nhất?”

“À?”

Lăng Nhuế thật sự không nghĩ ra khoa điện tử rốt cuộc nữ sinh nào có sức quyến rũ lớn như vậy, có thể được công khai tỏ tình như vậy. Về cái vấn đề nổi danh này, hình như khoa điện tử ra ánh sáng tỷ số cao nhất chính là ——

Minh!

Lần này, Lăng Nhuế thông suốt, không trách được anh nói có hứng thú nữ sinh được thổ lộ, chẳng lẽ anh cho là, người kia là cô?

“Cái đó, em mới vừa rồi ăn nhiều, chúng ta đi mấy vòng tiêu hóa một chút đi!” Bước nhanh về phía trước, Lăng Nhuế có loại dự cảm xấu.

Thần a, chuyện tình như phim cũng sẽ không xảy ra ở trên người cô như vậy chứ? Chẳng lẽ cô còn chưa đủ nổi, còn phải bị buộc ‘Oanh động’ một lần?

Lăng Nhuế thật sự không dám tưởng tượng, nếu có người tỏ tình với mình ngay trước trước mặt Tiêu Hạo, vậy kế tiếp sẽ xảy ra cái gì?

Trong lòng vô cùng lo lắng, trong đầu hình thành Tô Mẫn Mẫn trưởng thành luận điệu cũ rích liền lại vang lên ——

“ Nhuế Nhuế cậu biết chưa, cậu được người trong khoa chúng ta công nhận hình mẫu bạn gái lý tưởng!”

“ Lúc khai giảng năm nhất, người nhờ tớ đưa thơ tình cho cậu quá nhiều a!”

“ Cái người này không công khai quan hệ cậu và Tiêu Hạo, sẽ có hay không có một ngày ở con đường lớn bị Tiêu Hạo bắt gặp cậu được tỏ tình?”

“ ”

Lăng Nhuế cảm thấy Tô Mẫn Mẫn quả thật trời sanh là miệng quạ đen.

Nếu là giờ khắc này, mà mưa xối xả như trút nước thật là tốt biết bao rồi ! Ngẩng đầu, Lăng Nhuế từ trước tới nay lần đầu tiên cảm thấy trời đầy trăng sao lóe sáng cũng không phải là ngày tốt cảnh đẹp gì!

“Cái đó, cái đó, nữ sinh nổi danh nhất khoa chúng ta là Hứa Hủy, đúng, chính là cô ấy, nhất định là hương cô ấy tỏ tình đấy!” Lăng Nhuế vội vàng mịt mờ níu lại Tiêu Hạo, cố gắng ngăn cản anh đi xa hơn bên trong đám người kia, ai ngờ người kia đưa tay, liền đem cô ôm vào trong ngực.

Lăng Nhuế sùng sốt, anh nhưng chưa bao giờ đối với cô làm cử chỉ thân mật như thế ở trường học nơi công cộng, chẳng lẽ, chẳng lẽ anh cũng cảm thấy người được tỏ tình là cô?

Ngao!

Lăng Nhuế không nhận được trong lòng kêu rên, nếu là cô có thể thuật độn thổ sẽ chui xuống đất, thật là tốt biết bao a, hay hoặc là nơi này có một cái lỗ cũng được đây nè.

“Nhuế Nhuế, tay em thế nào lại toát mồ hôi?”

Nếu là thường ngày Tiêu Hạo thuận miệng vừa hỏi như vậy, Lăng Nhuế cũng liền như vậy thuận tiện nghe qua rồi. Nhưng là, dưới tình này cảnh này, lời này hình như hỏi được có thâm ý khác.

Lăng Nhuế cảm giác mình trán bắt đầu thấm mồ hôi.

Nửa ngày, Tiêu Hạo thấy cô không nói lời nào, vỗ nhẹ nhẹ bả vai của cô gọi về lực chú ý của cô, “Nếu là Hứa Hủy, vậy chúng ta thì càng mau chân đến xem rồi, không phải sao?”

“Chuyện lần trước em đều quên!”

“Này nhìn một chút thì có cái quan hệ gì đâu?” Nói xong, Tiêu Hạo cúi đầu lại gần mặt của Lăng Nhuế, phát hiện cô khăn trương gò má đỏ lên, “Yên tâm, nhìn xong màn ‘biểu diễn’ này anh liền cùng em đi tản bộ.”

Biểu diễn? Tàn bộ?

Lăng Nhuế nắm chắc lòng bàn tay một cái, ngộ nhờ thật bất hạnh bị mình đoán trúng, cái người này về mặt thấy thế nào cũng không giống còn có ý định theo cô tàn bộ! Không làm được đến lúc đó chính là một cái biểu diễn khác!

Ngẫm nghĩ đồng nhất chuyện tình hai ngày nay, Lăng Nhuế cảm giác mình quả nhiên đủ bị kịch ——

Thật vất vả đi một chuyến đặc biệt đến Vu Hồ, chơi cá hòa Lưu Tinh, trở lại cư nhiên liền ngã bệnh; thật là vừa cúp nước, vừa mất điện, này nếu không trở lại kí túc xá lại đụng phải sự việc này?

Lúc hồi hồn, Lăng Nhuế phát hiện mình đã bị Tiêu Hạo kéo gần hơn vào đám người.

Có lẽ là bởi vì tiêu điểm của mọi người ở đây đều ở trên người nam sinh tay nâng hoa hồng, hay hoặc là bởi vì trời tối, nên ánh đèn mờ tối, tóm lại, hai người đều đến đứng đám người trung gian, cũng không bị mọi người nhận ra.

“ nữ sinh khoa điện tử, mời các bạn làm chứng cho tôi!”

Vốn là đám người nhón nháo nghe người tỏ tình một tiếng rống to xong liền nhanh chóng an tĩnh lại, chợt lại vang lên Hạ Lôi loại tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng càng thêm là hết âm ỉ ồn ào lên thanh.

Lăng Nhuế vừa nghe âm thanh này, liền ngốc. Đây không phải là ủy viên thể dục lớp cách vách sao?

Nhận ra tiếng nói nam sinh này, Lăng Nhuế càng cảm thấy không ổn. Người này hình như là một trong nam sinh hỏi mình mượn bài bút ký chuyên ngành chuyên cần nhất.

Chẳng lẽ nói ——

“Cái đó, em có chút lạnh, chúng ta đi thôi!” Giờ phút này Lăng Nhuế chỉ muốn mang theo Tiêu Hạo rời đi nơi này.

“Không có việc gì, anh ôm chặt chút.”

Cảm thấy sức lực nắm trên bả vai thật chặt, Lăng Nhuế chợt cảm thấy giờ phút này Tiêu Hạo quần chặt này đã sớm vượt tần số bình thường, mà trái tim phịch nháy loạn như cũ.

Bên tai, nam sinh chính thức tỏ tình bắt đầu, “Lần đầu tiên nhìn thấy em tại phòng học, lúc gặp lại em, anh biết ngay anh thích em.”

“Phù phù —— phù phù ——” âm thanh nhịp tim càng ngày càng vang.

Rõ ràng không có làm chuyện xấu, nhưng Lăng Nhuế chợt đã cảm thấy mình như Thập Ác Bất Xá Tội Nhân (người phạm tội trong 10 điều ác). Này ngộ nhờ thật sự là cùng mình tỏ tình, như vậy, lát nữa anh có phản ứng gì?

Hối hận, Lăng Nhuế nghĩ, sớm biết như vậy cũng không để cho anh đưa bản thân về rồi. Nhưng là, trên đời không có nếu như, trên đời cũng không có sớm biết, cho nên lòng Lăng Nhuế càng nhảy càng nhanh rồi, giống như kém một chút như vậy liền đụng tới miệng rồi.

“Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt cũng thật có ý tứ, đúng không?”

Tiêu Hạo bất thành linh mở miệng hỏi lên như vậy, Lăng Nhuế nhất thời cả kinh, “Em thật sự là không biết anh ta sẽ.” Nói được nửa câu, đám người nhất thời lại sôi trào.

“ Wase, nữ chính rốt cuộc chịu ra sân!”

“Ôi mẹ nó, đó không phải là hoa khôi khoa tiếng Trung sao?”

“” Hệ tiếng Trung?

Lăng Nhuế lần nữa ngẩng đầu, phát hiện Tiêu Hạo nhìn cô, mặt mày đều ở đây ý cười.

Lúc đi lên từng bậc núi già, Lăng Nhuế quay đầu lại nhìn thấy cây nền vẫn như cũ cháy hừng hực, cái tâm đó hình đèn cây vòng ở chỗ cao xem ra hình như cũng có vẻ cực kỳ bất mắt.

Cây nền bên cạnh, hai người giống như là ôm nhau, trong đám người thỉnh thoảng truyền đến hồng nháo kêu la, “ Hôn một cái. Hôn một cái.”

Sợ bóng sợ gió a! Lăng Nhuế cảm thấy nhiệt độ mới vừa lui xuống đi không bao lâu chỉ kém một chút liền lại muốn cao trở lại, hoàn hảo là sợ bóng sợ gió a, còn sống sau kiếp này cảm giác thật tốt!

“Em mới vừa nói không biết cái gì à?” Tiêu Hạo cười xuống áo khoác khoác lên trên người của Lăng Nhuế, cổ ý lặp lại.

“A, em là muốn nói ——” em không biết anh ta sẽ cùng em tỏ tình.

Nhưng là, anh ta cũng không phải là tới cùng cô tỏ tình đấy!

Dừng một chút, Lăng Nhuế chợt lấy lại ý chí nội tâm, “Cũng không có cái gì, thật ra thì em chính là muốn nói —— đầu năm nay người trẻ tuổi thật có kích thích a!”

Tiêu Hạo vừa nghe, cười, cô thật đúng là không biết tìm lấy cớ. Thôi, nếu cô mới vừa rồi cũng đã khăn trương như vậy, mình cũng cũng không đi đâm xuyên cô cho thỏa đáng.

“Cuối tuần này hoạt động câu cá hủy bỏ.”

“À? Tại sao vậy?” Chủ nhật Lăng Nhuế nghĩ kế hoạch vận động cũng tốt lắm, Tiêu Hạo lại đổi, không khác nào bị dội một chậu nước lạnh.

“Anh nhớ tới có chuyện quan trọng hơn cần xử lý.”

“Nha.” Công việc luôn là quan trọng hơn so với người yêu, mặc dù Lăng Nhuế hơi mất mát một chút, nhưng chuyển ý nghĩ như vậy lại cảm thấy Tiêu Hạo làm vậy vô cùng chính xác.

Lúc đi lên lầu Lăng Nhuế càng không ngừng mình trấn an, ai kêu mình đã từ giai đoạn chuẩn bị yêu triệt triệt để trình độ vào giai đoạn yêu đây? Cái này cũng bắt đầu suy tư.

Sau sự kiện “Tỏ tình“, Lăng Nhuế liền tiếp lại bỏ hai ngày truyền nước biển, sau đó cô lại vui vẻ rồi.

Lúc tinh thần không tốt, vui ở kí túc xá ôm laptop xem phim có thể nói là phương pháp giết thời gian tuyệt đối tốt, nhưng này một khi hơi hột rồi, Lăng Nhuế cảm giác mình cũng nhanh muốn nổi mề đay rồi.

Vốn là Chủ nhật đi ra ngoài phơi nắng mặt trời, câu cá không thể nghỉ ngơi là phương thức giải sầu tuyệt vời, ai ngờ ——

“Ai.” Ngã đầu, Lăng Nhuế ôm ôm gối ý vị than thở, “Mẫn Mẫn, cậu nói chúng ta cuối tuần này làm cái gì tốt nhỉ?”

“Liên hoan.” Tô Mẫn Mẫn nhai khoai tây chiên, nháy mắt một cái không nháy mắt mà nhìn chăm chăm vào phim.

Lăng Nhuế ở trên cao lật người, tay chống cằm nghiêng người nhìn cô, “Lớp chúng ta nhanh như vậy liền liên hoan cuối năm?”

“Hắc hắc, dĩ nhiên không phải, là có người nguyện ý bỏ tiền mời khách mà thôi.”

“Ủy viên thể dục lớp cách vách Lỗ Kiệt?” Suy đi nghĩ lại, Lăng Nhuế cảm thấy anh ta chói sáng rồi, chẳng những oanh động toàn trường, còn thắng được trái tim Đại Tài Nữ.

“A đúng rồi, anh ta nhờ tớ cảm ơn cậu”, Mẫn Mẫn nhai khoai tây chiên, lời nói không hiểu rõ, “Nói gì không có sự hỗ trợ của cậu anh ta tìm không về tự tin.”

“Có ý tứ gì?”

“Ai nha, anh ta học kỳ này không phải cầm giải nhì học Kim (mình nghĩ là học bổng), không có bút ký của cậu, cậu nói anh ta cũng được a! Nghe nói, nữ sinh khoa tiếng Trung kia chính là hàng năm cũng cầm giải đặc biệt học Kim đầu rồi, người này vừa lấy được vị trí thứ 2, lòng tin đến rồi!”

Thì ra là cái này nha!

Bút ký của mình có vài phần nhiều cách dùng như vậy, Lăng Nhuế nhất thời mình cảm giác vô cùng tốt, cuối cùng, cô nhìn người dưới giường đang cười khanh khách ra tiếng, thuận miệng nói một câu, “Tớ nói Mẫn Mẫn này, tớ thế nào nhớ lúc học tập cậu dùng là nhưng toàn là bản chính của tớ, lại nói người ta cũng cũng chỉ là sao chụp (photocopy) như vậy.” Cũng không thể giúp cậu kiếm chút học bổng?

“Lăng Nhuế!”

Phòng 412 truyền đến một tiếng rống to của Tô Mẫn Mẫn, tiếp theo sau đó chính là một tiếng thở dài, “Gần mực thì đen a, Nhuế Nhuế, cậu không còn là cái dạng thuần khiết thiện lương nữa rồi..., bị tiền sĩ nhà cậu dạy hư rồi, dạy hư nha, liền mắng chửi người cũng bắt đầu cong queo nha.”

Gần tới thứ bảy, Lăng Nhuế bị Tô Mẫn Mẫn kéo đi ăn chực.

Lúc đi lầu ba vào căn- tin trường học, Lăng Nhuế phát hiện ngồi ở bên trong tất cả đều là bạn học, tự nhiên, gần đây xuân phong hã hê, ôm được mỹ nhân về đồng chí Lỗ Kiệt cũng ở đây.

Cơ hồ không có suy nghĩ nhiều, Lăng Nhuế liền có kết luận, đi lên trước, cô xông tới Lỗ Kiệt cười cười, “Cảm ơn cậu mời khách á!”

Lỗ Kiệt ngẩng đầu, cực kỳ kinh ngạc nhìn Lăng Nhuế, miệng há đóng mở hợp thật lâu, “Không phải a, hôm nay không phải cậu mời sinh nhật sao?”

“À?” Lăng Nhuế nụ cười trên mặt nhất thời cứng ngắc.

“Lỗ Kiệt, nào có ai nói gì, thật là ——” Hoàng Đào một bộ e sợ cho bất loạn bộ dạng, ầm ầm ì ì nhảy ra, “Nên nói như vậy, Lăng Nhuế, chúc cậu sinh nhật vui vẻ, luôn trẻ trung, bao tiền lì xì lấy ra! Nói cho hết lời, Hoàng Đào hai tay vừa đảo, một bộ cầm bao tiền lì xì tư thế, nhất thời, cả gian phòng cười thành một đoàn.

Lần này, Lăng Nhuế càng thêm không giải thích được, sinh nhật cô là tháng Năm không sai, nhưng là, đây không phải là còn có hơn một tuần nữa sao? Lại nói, trừ bạn cùng phòng, hẳn không có người biết sinh nhật của cô?

Lăng Nhuế đang suy nghĩ, cửa phòng lại bị đẩy ra, đi vào là Trương Chiêu Dương, “Lăng Nhuế, sinh nhật vui vẻ, cho, đây là quà sinh nhật!”

“Ha ha, lão Trương, có phải là cậu cũng muốn học tên nhóc Lỗ Kiệt, đến đột nhiên đánh ra?” Hoàng Đào không biết lại từ cái góc nào bật nói ra, lời này vừa nói ra, không thiếu nam sinh bắt đầu ồn ào lên phụ họa.

Lăng Nhuế cùng Trương Chiêu Dương xưa nay chính là tổ hợp tài tử giai nhân khoa điện tử công nhận, tự nhiên chỉ cần hai người gặp nhau, mấy hát cùng treu ghẹo nhạo báng tiếng cũng liền tự nhiên mà đến rồi. Bốn năm qua xuống, hưng phấn của mọi người hình như không giảm mà lại tăng rồi.

“Là ai thông báo cậu tới nha?” Cơ hồ chỉ là trực giác, Lăng Nhuế cảm thấy nơi này nhất định là có người đang cùng mình nói giỡn, mà nếu như là Trương Chiêu Dương bày kế, vậy hình như cô lại thật sự lâm vào khó cả đôi đường.

“Tô Mẫn Mẫn thông báo nha, cậu ko biết sao?” Trương Chiêu Dương thấy vẻ mặt Lăng Nhuế nghiêm túc, không khỏi trước khi đi hai bước, “Có phải hay không xảy ra vấn đề gì à?”

Lăng Nhuế xoay người, nhìn bốn phía, quả thật không có ở trong phòng thấy Tô Mẫn Mẫn, “Các cậu người nào nhìn thấy Mẫn Mẫn rồi hả?”

“..... Giống như ở bên ngoài, tớ mới vừa rồi lúc tiến vào thấy được.” Một bạn học tán gẫu chợt trả lời chắc chắn.

Buông quà tặng trong tay xuống, Lăng Nhuế bước nhanh đi về phía cửa, ai ngờ cửa vừa mở ra liền nhìn thấy Tô Mẫn Mẫn đứng ở đó, “Hắc hắc, Nhuế Nhuế, quả nhiên là tâm ý tương thông a!”

“Đừng loạn dùng thành ngữ!” Lăng Nhuế sử dụng ánh mắt lườm nàng một cái, nhỏ giọng chất vấn, “Nói, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Chuyện gì xảy ra, không phải là tiền sĩ nhà cậu mời khách giúp cậu tổ chức sinh nhật sao!”

Tô Mẫn Mẫn cũng không có giống như Lăng Nhuế khắc chế của mình âm lượng như vậy, cho nên lời này vừa nói ra, cả gian phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, mọi người đồng loạt nhìn về phía hai người đứng ở cửa.

Lăng Nhuế đến gần, lời cánh tay Tô Mẫn Mẫn, nhỏ giọng cảnh cáo, “Đừng nói mò!”

“Nào có nói mò, cậu xem, bánh ngọt Christine tất cả đều đưa tới cho cậu ——” Lăng Nhuế theo phương hướng ngón tay Tô Mẫn Mẫn nhìn, phía sau của cô, có người đem bánh ngọt thật to đi về phía bên này.

Đứng ở cửa phòng, Lăng Nhuế chỉ cảm thấy trong đầu ông ông, giống như là có vô số con ong ở đó bay loạn, hoàn toàn nghĩ không ra bất kỳ suy nghĩ.

Anh không phải nói Chủ nhật có chuyện quan trọng sao?

Tại sao anh vô duyên vô cớ muốn mời bạn học của mình ăn cơm, còn giả mượn danh là sinh nhật cô?

Chần chờ một hai giây, Lăng Nhuế nâng bước đi đi lên quyết định muốn tìm đáp án.

Trước mặt Tiêu Hạo mặc tây trang màu xám bạc, đeo cà vạt màu xanh dương, mặc vô cùng chính thức, trên tay bởi vì bánh ngọt hộp bao màu đỏ tôn lên có vẻ cực kỳ bắt mắt.

“Anh không phải là có chuyện quan trọng sao?” Đến gần, Lăng Nhuế dừng lại bước, nhỏ giọng mà ngạc nhiên tìm hỏi.

“Ừ, thì tổ chức sinh nhật cho em!” giọng điệu không thể bình thường hơn.

“Nhưng là, sinh nhật của em rõ ràng là sau sinh nhật anh, em còn chưa tổ chức sinh nhật cho anh, làm sao anh liền.”

Nhìn chăm chú vào trông mắt Tiêu Hạo, Lăng Nhuế cảm thấy nói chuyện giờ khắc này chợt tràn đầy mừng rỡ cùng ngạc nhiên, nhưng chớp mắt thời gian, lại cái gì cũng nhìn không thấy rồi, giống như có hoa mắt.

“A, vậy đại khái là anh lầm.” Đưa tay, Tiêu Hạo kéo tay Lăng Nhuế, “Nếu sai lầm rồi, vậy thì, đâm lao phải theo lao đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Định Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Muốn nói

Đám lao phải theo lao kết quả chính là Lăng Nhuế bị mọi người xem như người ngoài hành tinh

“Nhuế Nhuế, thì ra là tiến sĩ Tiêu thật sự là bạn trai cậu?” Nữ sinh ngồi ở đối diện Lăng Nhuế ới về mặt lại thôi, rốt cuộc, nhìn nửa ngày còn là tiếp cười đùa giọng điệu hỏi lên. Nói cho hết lời, vội vàng đưa tay che miệng, chợt dùng đặc biệt ánh mắt vô tội nhìn Lăng Nhuế, ý bảo chính mình là một lúc vô ý đã nói lộ ra miệng.

“Nhuế Nhuế?” Một người nữ sinh khác ngẩn ngơ gọi tên của cô, cổ ý nữa rõ ràng chỉ là.

Này muốn mình trả lời làm sao? Chẳng lẽ là bạn trai còn cần phải chính miệng nói ra sao? Này sau khi nói ra, mọi người lại hỏi những thứ khác nữa thì làm sao?

Liên tưởng đến hậu quả đúng là, Lăng Nhuế tự cho mình một đồng lớn giả thiết không trả lời rảnh rỗi, dù sao thân phận của hai người không là một kiểu, Lăng Nhuế trong lòng rốt cuộc vẫn còn có chút không buông ra.

Cái gọi là im lặng là vàng, Lăng Nhuế ngẩng đầu cười cười, sau đó cúi đầu chuyên chú dùng bữa.....

Này cam chịu, là trả lời tốt nhất đi!

Tiêu Hạo ngồi ở bên cạnh đem từng cử động Lăng Nhuế thấy rất rõ ràng, một tay tùy ý liên vỗ vỗ đầu vai Lăng Nhuế, rất nhanh lại vì cô múc một muỗng Hà Nhi (ko biết là gì), “Em thích, ăn nhiều một chút!”

Mọi người nhìn cứ chỉ hai người như vậy, không còn có cái gì nghi ngờ!

Thu cái muỗng, Tiêu Hạo nho nhại lại gắp đầu một cái, coi như là thay Lăng Nhuế trả lời vấn đề của mọi người, sau đó anh mỉm cười dòi ánh mắt hướng mọi người, “Các bạn học không nên khách khí, hôm nay bữa ăn này coi như là tôi mượn sinh nhật Nhuế Nhuế, cùng mọi người lần nữa làm quen một lần. Cảm ơn mọi người hôm nay cũng đến dự sinh nhật Nhuế Nhuế, tôi mời mọi người một ly!”

“Ha ha, tiến sĩ ngài thật hào phóng” Hoàng Đào là người đầu tiên đứng lên hưởng ứng, sau đó, lục tục, nam sinh, nữ sinh từng bước từng bước liên đều đứng lên.....

“Hoàng Đào, cậu sau khi tốt nghiệp tiếp tục học lên à?” Ngồi vào chỗ của mình, Tiêu Hạo tiếp tục gấp thức ăn cho Lăng Nhuế, hướng Hoàng Đào rất tùy ý liên hỏi.

“Nha, tiến sĩ Tiêu ngài còn nhớ rõ tên của tôi!” Hoàng Đào mặt hưng phấn, “Ha ha, chuẩn bị đi theo con đường tiến sĩ như ngài này, tiến tu bảo đảm giá trị tiền gửi!”

Tiêu Hạo cười cười, “Thật ra thì, tôi cũng so với các cậu lớn hơn vài tuổi, gọi tiến sĩ nghe quá khách khí, về sau mọi người gọi sư huynh hoặc là kêu tên cũng có thể, như vậy tôi nghe còn có thể cảm giác mình trẻ tuổi chút!”

Lời nói này rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không mang theo bất kỳ đáng về, sau đó mọi người liền bắt đầu từ từ buông ra.....

“Mẹ nó, Tiêu sư huynh cái người này sao đẹp trai, còn trẻ như vậy đều cảm thấy mình già rồi, vậy người xem nhìn a, Hoàng Đào này đầu heo sau này làm sao tìm được lão bà a!” Uống mấy ly rượu, Ngô Vĩ bắt đầu nói ầu nói tả, “Hắn trước kia còn thăm mền qua Lăng Nhuế đầu rồi, ha ha, chúng ta tức xá người biết tất cả, nhưng mà vẫn là sư huynh anh lợi hại.....”

“Xem ra, nhà ta Nhuế Nhuế rất được hoan nghênh sao.....”

Nhận được từ ngữ hướng dẫn như thế, Ngô Vĩ không chút nghĩ ngợi tiếp tục bổ sung, “..... Đó cũng không là gì, năm nhất thì cô ấy được công nhận hoa khôi của khoa, năm đó, tôi còn nhờ vào số điện thoại của cô ấy gắp một trận com!”

“.....” Lăng Nhuế đẩy mặt vạch đen, đây đều là những người....!

Tình huống trước mắt bắt đầu có chút hỗn loạn, mọi người bị Tiêu Hạo dẫn dắt, càng không ngừng ở đó càng hang hái kể chuyện xưa của cô..... Có thật nhiều chuyện chính Lăng Nhuế cũng không biết.

Tiêu BOSS quả nhiên rất có tiềm chất quan hệ xã hội, nhanh như vậy liền làm cho các bạn học đem kể chuyện của cô..... Lăng Nhuế nhìn Tiêu Hạo cùng bạn học của mình chuyện trò vui vẻ, cảm thấy cần hảo hảo nhận thức người trước mắt lần nữa!

Sau một cuộc sinh nhật nhảm lẩn không giải thích được, tình yêu Lăng Nhuế cứ như vậy bị Tiêu Hạo lên giọng bộc quang. Trước kia mọi người suy đoán vẫn chỉ là dùng lại ở “Có thể”, sau khi trải qua một bữa này, Lăng Nhuế hoàn toàn bị dán nhãn “bạn gái” của người nào đó.

Sau khi thuận lợi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, tốt nghiệp rồi trường là bắt đầu vào chương trình tìm công làm. Đầu tiên, dĩ nhiên là công việc các hạng chứng kiện thu về.

Ngày này, Lăng Nhuế nhận được điện thoại của Trương Chiêu Dương, xin cô giúp một tay xin thẻ sinh viên của một nữ sinh bên này, huy hiệu trường cùng với phiếu ăn cơm, phiếu ăn cơm của Lăng Nhuế từ lúc trước đây thật lâu đã bị Tiêu Hạo lấy lý do đường hoàng đoạt đi, vì vậy, buổi trưa cùng nhau cơm nước xong, Lăng Nhuế mở ra tay hướng trước mặt Tiêu Hạo, “Đưa thẻ cho em.”

Tiêu Hạo lơ đãng, chuyên tâm đưa tay vuốt mái tóc dài của cô. Lăng Nhuế phản ứng nhanh, đánh bay một cái, “Làm gì nha, sẽ bị người nhìn thấy.” Lăng Nhuế mặt mũi mông, cảm thấy hành động Tiêu Hạo vừa rồi quá mức thân mật.

“Có mảnh hoa cây nhãn lồng.” Tiêu Hạo vững vàng đem hoa mảnh đặt ở lòng bàn tay Lăng Nhuế, khẽ hừ một tiếng, chợt bày ra một bộ mặt “Em xem đó mà làm!”

“..... Thật xin lỗi, chỉ là nếu là anh trước đó nói một chút em cũng sẽ không bị hiểu lầm nha!” Lăng Nhuế trách lầm người khác, có điểm tâm hừ.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì, hiểu lầm em là bạn gái của anh?” Tiêu Hạo lại hừ một tiếng, thu tay lại □ túi.

Lăng Nhuế nhìn anh giống như giận thật, vội vàng bước nhanh đi tới, khoác một tay lên cánh tay của anh.

“Ai u, không nên tức giận, người ta sai rồi còn không được sao?” Dứt lời, đôi tay Lăng Nhuế lôi cánh tay Tiêu Hạo qua lại bày sáng ngời, cười tươi như hoa nhìn anh không nháy mắt, hiển nhiên là điệu bộ tiểu nữ sinh nũng nịu.

“Lấy ra chút thành ý.” Tiêu Hạo dừng bước, thương thức vẻ mặt khó có được của người người nào đó, không chút để ý nói.

“Em mời anh ăn Cornetto nha?” Nói xong, Lăng Nhuế nhanh chóng lộn trở lại phòng ăn, lúc đi ra trong tay quả nhiên nhiều hai cây Cornetto.

Gặm Cornetto đi trên đường, Lăng Nhuế chợt cũng nhớ tới liên hoan đêm đó, “Rốt cuộc tại sao muốn giả mượn sinh nhật em mời bạn bè cùng khoa ăn cơm?”

“Không phải nhầm sao?” Tiêu Hạo nắm đồ trong tay, rốt cuộc không có thói quen vừa đi vừa ăn.

“Gạt người.” Lăng Nhuế cắn một miếng lớn, nói mơ hồ, “Mặc dù em không phải đặc biệt rõ ràng, chỉ là khẳng định chỉ là lấy có!”

Tiêu Hạo dừng bước, hai người vừa vặn đứng ở dưới tán cây. Gậy gậy sợi tóc rối loạn trên gò má Lăng Nhuế, Tiêu Hạo một cái liền nhìn vào đáy mắt Lăng Nhuế, “Anh không phải cảm thấy gần đây trong trường học con ếch, con cóc cái gì đặc biệt nhiều sao?”

“Con ếch? Con cóc?” Lăng Nhuế tái diễn, một giây kế tiếp, cô làm rõ suy nghĩ, tất cả quả nhiên là như cô phỏng đoán không kém chút nào!

Mắt cong lại đánh lên vai Tiêu Hạo, Lăng Nhuế giống như hải long, “Cái người này là điển hình ý thức lãnh địa quá lớn. Chẳng lẽ ngày đó lúc anh thấy có người ở cửa kí túc xá của bọn em tỏ tình, đã tính toán cẩn thận tất cả rồi, gạt em nói có chuyện quan trọng, chính là vì nói cho mọi người em là bạn gái của anh, có đúng hay không, có đúng hay không!”

“Nhuế Nhuế, anh phát hiện em càng ngày càng thông minh, “Tiêu hạo cười lại gần lăng Nhuế bên tai, “Hơn nữa..... Lá gan cũng càng ngày càng lớn rồi, lại có thể biết ở con đường lớn kêu to là ‘bạn gái của anh’, xem ra bữa cơm kia anh nên tổ chức sớm một chút!”

Lăng Nhuế quay đầu lại, phía sau quả nhiên có người ở nhìn bọn họ.....

“Đều tại anh.....”

Quả đám còn chưa có đập xuống, tay liền bị Tiêu Hạo bắt được, “Anh không ngại trở thành nhân vật tiêu điểm trên BBS bị mọi người nói ở trong sân trường công khai tán tỉnh, chỉ là, Nhuế Nhuế em..... Hiện tại cũng phóng khoáng đến không ngại rồi hả?”

“.....”

Lăng Nhuế cúi đầu, “Chuyên tâm”gặm Cornetto.....

Người nào da mặt dày giống như cái người này nha!

Buổi chiều, Lăng Nhuế hẹn Trương Chiêu Dương ở thư viện gặp mặt, đem đủ thứ của nữ sinh bên này thu được cho cậu ta, thuận tiện chúc mừng cậu ta thuận lợi làm xong thủ tục du học Mĩ.

Bởi vì gần tới cuối kỳ, người tới vườn uống cà phê tán gẫu cũng không nhiều lắm, tùy ý hàn huyên mấy câu, Lăng Nhuế để lại quà tặng nhỏ liền định trở về túc xá chơi game.

“Không có việc gì mình đi về trước đây, Mẫn Mẫn vẫn chờ tớ cùng cậu ấy tập hợp chơi ‘thăng cấp’!” Lấy điện thoại di động bỏ vào túi của mình, Lăng Nhuế đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“..... Lăng Nhuế.” Trương Chiêu Dương cầm thành ghế sa lon siết chặt, cơ hồ là theo bản năng mở miệng liền gọi cô lại.

“Hà?” Lăng Nhuế thuận miệng đồng ý, khẽ mỉm cười, “Lớp trưởng cũ, có phải hay không còn có cái đồ gì muốn nhờ tớ xin giúp?”

Nét mặt Lăng Nhuế tự nhiên như thể ngược lại làm cho Trương Chiêu Dương co quắp lên, “.... Để tỏ lòng cảm tạ, tớ muốn mời..... Cùng Tô Mẫn Mẫn cùng nhau ăn cơm tối, coi như là mấy bạ học chúng ta họp gặp, cậu xem như thế nào?”

“Như vậy a.....” Lăng Nhuế do dự một chút, lấy điện thoại di động ra, “Trước tiên tớ hỏi đã.”

“Nếu không..... Buổi tối kêu tiền sĩ Tiêu cùng đi đi!” Trương Chiêu Dương cúi đầu nhìn hai tay mình nhau, hầu kết lúc lên lúc xuống như địa chấn.

“À?” Lăng Nhuế kinh ngạc, cái này Tiêu Hạo có quan hệ gì à? Nghĩ lại, đại khái Trương Chiêu Dương là hiểu lầm rồi.

Mím môi cười cười, Lăng Nhuế giải thích, “Tớ là muốn hỏi Mẫn Mẫn, cậu mời người ta ăn cơm, đều không hỏi trước một chút sao?”

“Vậy còn cậu?”

“Có rảnh rồi a, lúc nào cũng ở không, cậu mời khách tớ còn có thể không đến sao!” Dĩ dõm đáp lời mới vừa nói xong, Tô Mẫn Mẫn trở lại cũng tới, Lăng Nhuế vừa nhìn vừa đọc, “Buổi tối bản giai nhân hẹn hò, xin lỗi —— đem chuyện lần sau!”

Trương Chiêu Dương bất đắc dĩ cười cười, có vẻ có hơi thất vọng, “Vậy coi như thôi đi, cậu trở về chơi game đi, tớ muốn đi trước làm 1 số thủ tục ở trường học!”

Hai người một đường từ thư viện ra ngoài, lúc đi tới ngã tư đường, một đường trầm mặc Trương Chiêu Dương bỗng nhiên lại mở miệng, “Lăng Nhuế, cậu gần đây còn chơi Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe) sao?”

“Lâu không chơi, cùng Tô Mẫn Mẫn đổi chơi thắng cấp đã lâu rồi, thế nào?” Lúc nói hết lời, Lăng Nhuế cảm thấy trong mắt Trương Chiêu Dương có chút cảm xúc cô xem không hiểu, giống như là nhân nhạ cô đơn, hoặc như là hợp tình lý thoải mái.

Ở đầu đường chần chờ một chút, Trương Chiêu Dương chủ động phát tay, “Vậy hai ngày nữa tớ hẹn các cậu!” Lăng Nhuế cười nói được, xoay người rồi đi trở về túc xá.

Gần tối, Tô Mẫn Mẫn xưng mình muốn đi tìm tài tử, hơn bốn giờ liền bắt đầu ở túc xá soi gương vẽ lông mày vẽ mắt, Lăng Nhuế nhìn cảm thấy mới mẻ, không nhìn được trêu chọc cô, “Coi chừng một hồi đồ mờ mờ, phấn trên mặt trời sạch. Sau đó, hi hi..... Đặt ở trước mặt tài tử không phải chính là vẻ mặt chánh tông kinh kịch sao!”

Tô Mẫn Mẫn vui vẻ hát cười nhỏ, lắc đầu bày tỏ thờ dài, “Tình tiết hẹn hò như vậy, Nhuế Nhuế cậu hoàn toàn bị dạy hư!”

Lăng Nhuế đang chuẩn bị phản kích, điện thoại của Tiêu Hạo đã tới rồi, “Thế của anh cũng ở đây em thì sao?”

“Cái gì? Chi phiếu cho công việc tạp vụ?” Lăng Nhuế chơi trò chơi, thuận miệng hài hước.

“Nhanh như vậy liền muốn giữ quyền tài chính rồi hả? Cơm đêm đó làm phiền bà xã là em viết giấy tính tiền.”

Bà xã?

Lăng Nhuế trong nháy mắt bị truy sát đến.

Tuy nói mình thường nghe được nói yêu thương của các bạn học gọi ông xã, bà xã để gọi đối phương, mặc dù mình nghe cũng không thấy phải kỳ quái, nhưng..... Chuyện vừa đến trên người mình, Lăng Nhuế vẫn là nhìn không được đồ mặt.

“Cậu không phải đi ăn cơm sao, vị kia nhà cậu không có tới thúc giục..... Ah, Nhuế Nhuế cái vẻ mặt của cậu không phải là chánh tông Quan công sao?” Tô Mẫn Mẫn trong gương quay người lại, đã nhìn thấy Lăng Nhuế hướng về phía máy vi tính ở đó đồ mặt.

“Em đồ mặt?” Bên đầu điện thoại kia, âm thanh Tiêu Hạo vẫn như cũ giống như bình tĩnh. Lăng Nhuế vừa nghĩ tới anh đang ngồi ở phòng làm việc nhàn tản mà nghĩ bộ dáng của cô giờ phút này, thoáng chốc thì càng 囧 rồi, “Không có, anh mới đồ mặt, da mặt dày!”

“Đình ——” Hệ thống thông báo: xuất bài quá giờ.

Sau đó, Lăng Nhuế gương mặt nhìn một bộ bài tốt của mình bị hệ thống cưỡng chế phá hủy tan tác.....

“Em ở đây Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe)?” Dừng nửa ngày, đầu kia điện thoại âm thanh lại vang lên, nghe vào hình như cảm thấy bộ dạng rất hứng thú.

“Thắng cấp, chỉ là nhờ anh ban tặng, thua, “Lăng Nhuế bên máy vi tính tự lảm bảm, “Thế nào mọi người hôm nay cũng chạy tới quan tâm em chơi cái gì nha!”

“Còn có ai cũng đã hỏi?”

“Trương Chiêu Dương.” Lăng Nhue thuận miệng vừa nói như thế, sau đó liền cúp điện thoại.

Thời gian làm việc cơm tối theo thường lệ giáo sư đang dạy giải quyết ở phòng ăn

Gọi hai phần cơm trộn, Lăng Nhue giữa đầu hà hề liếc mắt Tiêu Hạo, sau đó từ trong túi chậm rãi móc ra một cái phiếu ăn cơm khác, đưa đến trước mặt Tiêu Hạo quơ quơ, “Như thế nào, cơm của anh hiện tại nhưng ở trong tay em rồi!” Thì ra là buổi trưa bởi vì Tiêu Hạo tạm thời có chuyện, lúc rời đi thuận tay liền đem phiếu ăn cơm của hai người toàn bộ đưa cho Lăng Nhue.

Vênh vào hà hề mà đi qua trước mặt của Tiêu Hạo, Lăng Nhue thông thả ung dung đem cơm bỏ vào mâm, quay đầu lại đang muốn xem một chút nét mặt Tiêu Hạo, lại phát hiện anh sai bước mà đi hướng mua phiếu.

Ách, có cốt khí a, lại còn không cần cô giúp một tay cà thế! Lăng Nhue nhìn không nhịn được bắt đầu cười, người khác cũng có một mặt đáng yêu như vậy a, thật là nhìn không ra!

Một giây kế tiếp, chủ bán cơm lên tiếng, “Bạn học, cái thẻ này bên trong không có tiền, phiền toái qua bên kia mua phiếu đi!”

“A!” Lăng Nhue nhìn trên các con số đồng hồ đo ngu người, buổi trưa hai người lúc ăn cơm rõ ràng còn có hơn hai trăm, thế nào hiện tại liền chỉ có mấy mao tiền nha?

Chưa làm rõ nguyên cớ, Tiêu Hạo cầm com phiếu liền đi tới đây, “Đi thôi, cầm com của em tới bên này ăn com đi!”

“Com của em?”

Lăng Nhue nói như vẹt, sau đó lật tới phiếu ăn com nơi ký tên phía sau vừa nhìn, phía trên đột nhiên viết tên của cô, “Anh đem thẻ giao lại đi.....” Lăng Nhue cúi đầu nhìn com, yên lặng oán giận, phiếu ăn com của giáo sư này như thế nào cùng phiếu ăn com học sinh dài một dạng a!

Lúc năm giờ, Trương Chiêu Dương gọi điện thoại tới hỏi Lăng Nhue lúc nào thì có thể gặp mặt, cô đem phiếu ăn com Tiêu Hạo trả trở về, thuận tiện sẽ đem com của cô lấy đi.

Vì vậy, đúng sáu giờ, Lăng Nhue cùng Trương Chiêu Dương ở trước cửa thư viện lại thấy một mặt.

Đổi phiếu ăn com, Trương Chiêu Dương đề nghị hai người cùng nhau đi dạo một chút sân trường, “Cùng đi đi thôi, ngày sau xuất ngoại, lúc trở lại lần nữa có lẽ đã sớm không còn người và vật rồi!”

Đây là một vô cùng thành khẩn muốn, Lăng Nhue suy nghĩ một chút, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Từ buổi chiều một ngày nào đó năm trước, Hứa Hủy đột nhiên chạy tới cùng cô nói Trương Chiêu Dương vì cô buông tha cái gì cơ hội du học, Lăng Nhue cũng đã ý thức được cảm tình Trương Chiêu Dương đối với bản thân cô không chỉ có chi giới hạn ở một loại là bạn học bình thường đơn thuần như vậy.

Lúc đi tới thao trường, Trương Chiêu Dương trước mặt đột nhiên ngừng lại, mắt hồn nhìn tới trước truy nguyên lâu, “Thật ra thì, mình rất hoài niệm thời gian cuộc thi khoa điện tử, mọi người cùng nhau phấn đấu, rất có cảm giác sống vai ngăn địch.”

“Đúng vậy “ theo lời nói Trương Chiêu Dương, Lăng Nhue cũng không khỏi cảm khái, “Cậu không biết, tớ đã tuyệt vọng, đã sớm biết những tâm mạch là công ty kia để cho sinh viên chúng ta đến giúp bọn họ làm thí nghiệm miễn phí, nhưng chúng ta lại ko có lựa chọn vấn đề tâm mạch..... Chỉ là cũng may, chúng ta cũng coi là biến đổi bất ngờ, Hữu Kinh Vô Hiểm.”

Nếu như không có Tiêu Hạo, cô nhất định là không có biện pháp đoạt giải, hình như từ khi đó bắt đầu, anh vẫn đang dùng phương thức của anh giúp đỡ cô, mà khi đó, cô vẫn còn hồ đồ lơ mờ.

“Chỉ là, cuộc thi khoa điện tử cũng cho tớ mất đi không ít.” Trương Chiêu Dương xoay mặt, mượn ánh đèn đường nhìn Lăng Nhue, phát hiện cô đang nhìn truy nguyên lâu, cười yếu ớt mắt hồn.

Nếu như chúng ta đều không dự thi, như vậy, hiện tại có phải là đã khác đi!

Ít nhất, sẽ không là cậu ta đoán không được là lỗi ở đâu, mà cậu cũng sẽ không liên quan đau khổ.....

Lăng Nhue mơ hồ hiểu cảm khái Trương Chiêu Dương, chỉ là, cô cho tới bây giờ chỉ xem cậu ta là đồng học, là bạn học tốt, hai người từ đầu chí cuối đều chỉ duy trì đơn thuần trở nên rõ ràng có thể thấy được hữu tình. Dù là ở Tiêu Hạo xuất hiện trước kia, dù là các bạn học đối với cậu ta chưa bao giờ ngừng trên chọc, cô cũng không từng có quá nhiều ý tưởng.

Sợ Trương Chiêu Dương xa hơn trong nói, Lăng Nhue giả bộ không có nghe ko thấy nét mặt của cậu ta, nhanh chóng đổi đề tài để tránh cho đến lúc đó hai người cũng lúng túng, “Nghe nói mỹ phẩm nước Mỹ rất rẻ, khi nào cậu trở về nước nhớ nói cùng tớ, tớ cùng Tô Mẫn Mẫn sẽ liệt kê một cái danh sách cho cậu, ha ha, nhờ cậu mua giùm!”

Trương Chiêu Dương gật đầu một cái, không nói gì nữa.”

Tùy ý ở trong sân trường đi dạo hai vòng, hai người liền đi trở về, lúc đi tới cửa kí túc xá, sau lưng lại vang lên âm thanh Trương Chiêu Dương.

“Lăng Nhuế, thật ra thì có mấy lời ta để ở trong lòng đã lâu rồi.....”

Lớp bộp ——

Lăng Nhuế lòng của chợt quất một cái, mạnh mẽ giả bộ trấn định, cô quay đầu lại khẽ cười cười, cắt đứt lời nói Trương Chiêu Dương, “Tớ rất thích bài hát không gian của Mẫn Mẫn, đúng rồi, cậu đi vào sao?”

“Bài hát của Y Năng Tĩnh?”

“Đúng vậy, Mẫn Mẫn nói cậu ấy đặc biệt thích câu thứ nhất trong bài hát, tớ cũng thế. Hiện tại tớ muốn đem điều tốt đẹp này chính là chúc phúc cho cậu, ở bên kia đại dương nhất định phải cố lên nga! Tớ cùng Mẫn Mẫn, còn có những bạn học khác nhưng đang mong đợi một tiến sĩ Trương hoàn toàn mới trở về nước, không thể cô phụ kỳ vọng đảng và nhân dân đối với cậu nhé” Nói xong, Lăng Nhuế nắm quyền làm tư thế cố lên, sau đó, phát tay đã vào kí túc xá.....

Sâu kín dưới ánh đèn, Trương Chiêu Dương nhìn bóng lưng biến mất nhẹ giọng tự nói, “Nếu như mà tớ nói tớ thích cậu, thật thích cậu, như vậy, ai sẽ tàn phá tình hữu nghị? Cho nên, tớ chỉ là muốn nói..... Tất cả mọi người muốn trôi qua hạnh phúc!”

“Luôn là tin tưởng, có tốt hơn sẽ ở phía trước?” Trương Chiêu Dương hát câu ca, xoay người tiêu sái chạy hướng kí túc xá của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Định Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bắt nạt

Xét thấy hiệu suất xử lý việc xưa nay trong lịch sử trường học chuyển phát thất cũng là cùng đại học A đã trình độ lâu thành ngược lại, vì vậy, đang lúc Lăng Nhuế nhận được thư thông báo trúng tuyển nghiên cứu sinh, cách lễ tốt nghiệp cũng chỉ có hơn một tuần lễ.

Chủ nhật, Lăng Nhuế ôm laptop ở phòng làm việc của Tiêu Hạo chơi trò chơi để thăng cấp. Chỗ ngồi dĩ nhiên là có sẵn, là lúc trước Tiêu Hạo chuẩn bị cho cô bộ bàn ghế kia. Cũng không biết chơi bao lâu, Lăng Nhuế chỉ cảm thấy cổ có ê, vắn vẹo uốn éo đầu, vừa định mình đưa tay đi vuron vai, một bàn tay liền phủ tới.

“Là nơi này đau?” Tiêu Hạo hai cái tay nắm cổ Lăng Nhuế, sau đó bắt đầu từng phát từng phát nhấn, mới đầu sức lực rất vừa phải, Lăng Nhuế vừa lòng hướng trên ghế dựa dựa vào, “Còn có phía dưới cũng đau, phía dưới!”

Nghe vậy, tay Tiêu Hạo thoáng chuyển xuống chút, “Là nơi này?”

“Đúng vậy, đúng vậy, ha ha, không nhìn ra, anh còn có một tay xoa bóp tốt vậy!”

Lăng Nhuế thoải mái hưởng thụ nửa ngày, từ từ, đã cảm thấy sức lực bắt đầu không đứng.....

Tiêu Hạo nhìn cô đang hưởng thụ sức lực liền có ý gia tăng, Lăng Nhuế mảnh cốt thịt non tự nhiên không chịu nổi anh dùng sức như vậy, cũng không lâu liền bắt đầu kêu đau rồi, “Ài u đau, đau —— anh nhẹ một chút, nhẹ một chút.....”

Ai ngờ, Lăng Nhuế càng kêu “Nhẹ một chút”, lực đạo trên tay Tiêu Hạo càng gia tăng một phần.

“A —— dừng tay!” Rốt cuộc, Lăng Nhuế không nhịn được hô lên một tiếng, đôi tay vội vàng đề lại ngón tay Tiêu Hạo, đầu hơi ngẩng về phía sau, lại nhìn thấy Tiêu Hạo trước mặt gò má còn treo cười yếu ớt.

Biết là anh cố ý ở trên chọc mình, Lăng Nhuế nhìn anh chằm chằm liền oán trách, “Anh lại bắt nạt em!”

Tiêu Hạo cúi đầu, mỉm cười, một tay nâng lên cầm Lăng Nhuế, cúi người liền chiếm lấy môi cô, sau đó lại hôn hôn cô tức đỏ mặt, nghiêm túc cái chính nói, “Đây mới gọi là bắt nạt.”

Trải qua mấy ngày nay, Lăng Nhuế bị Tiêu Hạo “bắt nạt” ko ít, nững nịu oán trách đôi câu, liền cũng kệ anh đi.....

“Kết hạng báo cáo?” (kết thúc hạng mục)

Pha cà phê trở lại, Lăng Nhuế ngồi ở trên đùi Tiêu Hạo, thuận tay liền cầm lên một xấp tài liệu trên mặt bàn, “hạng mục của anh muốn kết hạng rồi hả?”

“Em không phải là đều thấy được sao?” Tiêu Hạo tay vòng quanh hông Lăng Nhuế, cả người nhả về phía sau ngửa mặt lên, Lăng Nhuế thuận thế gục ở trong ngực của anh.

Chủ nhật tòa nhà thí nghiệm không có người nào, Lăng Nhuế dịch một chỗ ngồi thoải mái, cũng liền mặc cho Tiêu Hạo bắt nhả ôm như vậy.

”Sau đó thì sao? Anh kết hạng xong rồi làm cái gì?” Lăng Nhuế miêu tả hình trên T-Shirt trước ngực, hơi thở thơm như hoa lan, lời nói êm ái tận xương.

”Về Bắc Kinh trước, sau đó, có thể sẽ bị điều đi ra ngoài làm khảo sát khác, tạm thời còn chưa có nhất định.” Tiêu Hạo vỗ vỗ mu bàn tay Lăng Nhuế, giống như là trấn an, “Cái này không phải chuyện em cần lo lắng.”

”Hừ!” Lăng Nhuế nghiêng đầu, đôi tay dùng sức xoa gò má Tiêu Hạo trước mặt, làm ra một bộ không thèm để ý chút nào, “Cầu cũng không được, thoát khỏi ma chướng của anh, em liền rút cuộc không cần gặp lại cái người ghét này!”

”A, thật sao?” Tiêu Hạo bắt được một cái tay Lăng Nhuế, đưa đến khoe miệng hôn một cái, “Vật nhỏ ăn ở hai lòng, em có biết lúc nói dối, mắt còn sẽ tự giác hướng lên phía trên nghiêng mắt nhìn..... Chờ em sửa lại cái thói quen này rồi lại đi lừa anh!” Dứt lời, Tiêu Hạo hung hăng cầm cổ tay Lăng Nhuế, hít hà, mở miệng, “Cũng không thấy em dùng chai nước hoa kia, không thích à?”

”Không có” Lăng Nhuế lắc đầu một cái, nhũ mày cười đùa, vẻ mặt thật là nghịch ngợm, “Chỉ là nếu là anh không đi Bắc Kinh, em có thể suy nghĩ ngày ngày phun cho anh ngửi, như thế nào?”

”Anh coi như đi Bắc Kinh, cũng có biện pháp ngày ngày ngửi tư vị Nhuế Nhuế chúng ta.....” Nói còn chưa dứt lời, Tiêu Hạo vòng Lăng Nhuế ra trước mặt của mình, “Mới vừa rồi chúng ta lại uống cà phê rồi, đứng ko?”

Nghe được ý tứ trong lời nói Tiêu Hạo, Lăng Nhuế mạnh mẽ tránh thoát, nhảy lên, “Anh viết báo cáo đi, em..... em muốn đi chơi thăng cấp!” Mới không cần một canh giờ bị anh “bắt nạt” hai lần!

”Chậm!” Tiêu Hạo vượt lên áo, chột lưu loát đứng lên, liếc nhìn gương mặt khế đỏ của Lăng Nhuế, khoe miệng kéo lên.

Đề nén xuống ý nghĩ còn muốn hôn cô, Tiêu Hạo trước sau như một dùng giọng điệu xa cách nghiêm túc giao phó, “cầm cái này về xem đọc hiểu nó.”

”Cái gì?” Lăng Nhuế nhận lấy đưa tới bàn chữ U, tò mò hỏi, thấy Tiêu Hạo không có trả lời, liền trực tiếp cắm vào trong máy vi tính của mình. Vừa mở ra, lại là tràn đầy 10M văn bản điện tử!

Nghiêng đầu, Lăng Nhuế vừa định mở miệng hỏi cái này làm cái gì, âm thanh Tiêu Hạo liền lại vang lên, rất tùy ý, nghe giống như giải thích, lại muốn cảnh cáo, ”Ngày hôm qua giúp người nghe được, điện tử chỗ nghiên cứu sinh khoa điện tử tốt nghiệp một trong điều kiện —— chính là học kỳ thời gian ba năm bên trong phải phát biểu một bài viết SCI, hai bài EI, trong đó phát biểu ở chương SCI này cũng chính là luận văn tốt nghiệp.”

”A ——” lần này Lăng Nhuế liền mắt cũng tròn tròn, “Nếu như mà em không làm ra được, có phải hay không liền không tốt nghiệp à?”

”Không sai, hiểu được rất đúng chỗ!”

”Nhưng là, không phải nói chỉ tiêu là của tiến sĩ sao?”

Nhẹ nhàng đảo mắt nhìn cửa sổ trò chơi Lăng Nhuế, Tiêu Hạo đậm mím cười, “Thăng cấp.”

Lăng Nhuế nào còn nhớ được cái gì thăng cấp trò chơi, trong đầu đầy tất cả đều là lo lắng không có cách nào tốt nghiệp, “Vậy làm sao bây giờ? Vậy cũng tất cả đều là luận văn tiếng anh à!”

”Dĩ nhiên, hơn nữa luận văn tạp chí phát hành phải dùng Anh văn viết, nếu là trước dùng Trung văn viết, lại dùng cái gì phần mềm Google dịch, phiên dịch ra tuyệt đối không đúng!”

”À?” Giọng điệu lập tức giờ lên mây Baidu.

Hiển nhiên, đây là Lăng Nhuế trước kia chưa từng tiếp xúc với lĩnh vực xa lạ, lần nữa trước, cô thậm chí ngay cả SCI là cái gì cũng không biết.

”Cho nên, em phải vượt qua kiểm tra tiếng anh.” Cầm kẹp tư liệu trên tay, Tiêu Hạo rất hài lòng nhìn Lăng Nhuế một cái, đứng dậy từ giá sách lấy ra một quyển đã sớm chuẩn bị xong GRE từ ngữ, “Em xem trước cái này thi, sau đó từ ngữ trên căn bản cũng không tính là quá khó!”

”Đừng!” Lăng Nhuế vừa nhìn là sách từ đơn, lập tức cự tuyệt, “GRE từ đơn quá biến thái rồi, nghe nói cả đời sẽ dùng hai lần, lúc viết phụ lục dùng một lần (mình ko hiểu cái này), sau đó cuộc thi dùng lại lần nữa.”

”Thật sao? Năm đó lúc anh thi thế nào chưa nghe nói qua, còn là..... em ở đây lo lắng cho mình thi không qua?” Tiêu Hạo khế hừ một tiếng, giọng nói mang theo điểm khiêu khích nhàn nhạt.

”Làm sao có thể! Em chính là thi qua Nhâ Tư 7. 5 (ko biết luôn!)” Lăng Nhuế ngẩng đầu lên trừng anh, nói xong cực kỳ hài lòng.

”A, cái đó anh hiểu biết rõ, “ Tiêu Hạo mở miệng lần nữa, giọng điệu không chút để ý, “Năm trước thi, đến bây giờ cũng đã quá hạn!” tình huống học tiếng anh của Lăng Nhuế thế nào, Tiêu Hạo đã sớm thông qua Tô Mẫn Mẫn biết rõ ràng.

”Đó cũng là thi qua!” Nhìn vào máy vi tính, Lăng Nhuế so sánh hăng say, tại sao có thể như vậy không nhìn thành quả lao động của cô!

Tiêu Hạo mỉm cười nhìn tới trước mặt cô về mặt thành thật, trầm mặc hồi lâu, mở miệng nữa, “Như vậy đi, nếu là mới nhờ phúc em có thể thi 100 điểm trở lên, anh liền thừa nhận Anh ngữ của em không tệ.”

“Vậy thì có cái gì khó khăn, nhưng là, em thi qua có ích lợi gì?” Suy nghĩ nhiều thì chứng chỉ cũng không có gì, Lăng Nhuế hào sảng đồng ý. Cuối cùng, cô vẫn không quên vì mình tranh thủ điểm phúc lợi, tự nhiên, cái này giá trị xấu trả cũng là từ người nào đó học được.

“Đẫn em đi lao Hoàng Sơn, sau đó lần lượt đi du hòng thôn cùng tây?” cầm bút trong tay về tùy ý, Tiêu Hạo hồi đáp được không chút nào mơ hồ, giống như là sáng sớm kế hoạch tốt lắm tự đắc.

“Hải Nam” Lăng Nhuế theo cột bò lên trên, “Hoàng Sơn a, em cùng Tô Mẫn Mẫn đi, không mang theo anh!”

Đang suy nghĩ Tiêu Hạo có thể không đồng ý, Lăng Nhuế liền thấy anh lại đứng dậy đi tới giá sách lấy ra hai quyển sách to, “Em cô định lên giá rồi, anh tự nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, GER thi 1500 điểm trở lên, cộng thêm SUB max điểm, chúng ta phải đi.”

Lăng Nhuế ngu luôn, cô đều hoàn toàn không biết SUB là một thứ gì, anh lại còn muốn cô thi max điểm? Còn có cái GRE biến thái kia, max điểm mới 1600, anh lại muốn cô thi 1500 trở lên?

“Ha ha, “cười ngây ngô hai tiếng, Lăng Nhuế đối với cái này nhiệm vụ biểu thái hiển nhiên không thể hoàn thành, “.. Vậy em không nên đi.”

“Lặp lại lần nữa.” Tiêu Hạo nghe xong, nhất thời sắc mặt nghiêm túc. Lăng Nhuế đã thật lâu không có gặp đến về mặt anh nghiêm túc như vậy nói chuyện với cô rồi, nhất thời bị sợ, đâm tại nơi nào không nhúc nhích nhìn anh, ánh mắt mang theo chút mê vông.

Một hồi lâu, Tiêu Hạo đi tới, thân mật sờ sờ gương mặt của Lăng Nhuế, giọng nói dịu dàng không ít, “Đem những này cũng thi qua, tiếng anh tự nhiên cũng liền lên không chỉ là một cái cấp bậc, lại nói có cuộc thi độc thức, cũng sẽ không lười biếng? Sau đó, lần sau chúng ta muốn viết luận văn tiếng Anh cũng liền thuận buồm xuôi gió đúng ko? Đây chính là kinh nghiệm của anh, chỉ nói cho một người là em!” Phất qua cái miệng nhỏ nhắn cong lên của Lăng Nhuế, Tiêu Hạo cười lại hỏi, “Hay là nói, Nhuế Nhuế của chúng ta ko muốn tốt nghiệp rồi hả?”

Thi đậu nghiên cứu sinh lại không tốt nghiệp, đây đối với Lăng Nhuế mà nói hiển nhiên là mình không thể cho phép. Tiêu Hạo một nửa uy hiếp một nửa lừa gạt nửa ngày trời, Lăng Nhuế hạ quyết tâm, quyết định dùng thời gian nghỉ hè liền đem những thứ này giải quyết, tránh cho đêm dài lắm mộng!

Nhưng lúc lắng xuống, cô vẫn là nhìn không được cảm khái, “anh nói, trước nghiên cứu sinh làm sao lại làm khó như vậy, sớm biết như vậy còn không bằng ra ngoài trực tiếp tìm công việc!”

“Em đem bọn chúng làm kẻ địch từng bước từng bước tiêu diệt, dĩ nhiên là không sao rồi, “Tiêu Hạo chỉ vào sáu bảng giáo trình Anh ngữ trên mặt bàn nhắc lại, “GRE thi được 1500 điểm, còn có SUB tận lực tranh thủ cá max điểm, sau đó liền dẫn người đi lặn ở Tây Đảo?”

”Hải Nam Xa xôi, em muốn gặp anh thật đúng là không dễ dàng a!” Nhìn đồng sách thật dày kia, Lăng Nhuế giống như thấy được hình ảnh mình ở trong biển ngôn ngữ này không ngừng gãy gãy, nhưng nghĩ lại, hình như tất cả chỉ là một cuộc đánh cuộc, không hơn!

Một tuần lễ sau, đến tốt nghiệp.

Lăng Nhuế bởi vì còn phải ở lại địa phương học nghiên cứu sinh, đồ tự nhiên cũng liền thuận nước đẩy thuyền toàn bộ dọn đi nhà trọ của Tiêu Hạo. Ngày dọn nhà này, Tiêu Hạo trực tiếp lái xe đến dưới lầu kí túc xá Lăng Nhuế, chính là như vậy, hai người cũng chỉ cần đi hai chuyến. Chờ đem đồ vật toàn bộ dời đến trên lầu, Lăng Nhuế hoàn toàn ngồi liệt ở trong ghế sofa, mệt mỏi không bỏ dậy nổi. Tiêu Hạo mở ra máy điều hòa không khí, từ trong tủ lạnh lấy ra hai chai nước suối, chọt cũng ngồi xuống.

Hai người ở trong ghế sofa nằm nửa ngày, Lăng Nhuế chọt cũng nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, “Nha! Em đem đồ vật toàn bộ đưa đến bên trong này rồi, vậy tới nay em ở đâu?”

Lăng Nhuế mua là vé xe lửa chiều nay, nói một cách khác, cô tới nay còn phải giải quyết vấn đề chỗ ở.

“Rốt cuộc nghĩ tới?” Tiêu Hạo đứng dậy mở ra TV, quay đầu lại nhìn thấy Lăng Nhuế dùng ánh mắt người ngoài hành tinh nhìn mình, “Anh sáng sớm liền nghĩ đến?”

“Em mang hành lý, không phải là định ở chỗ anh sao?”

“Đừng!” Lăng Nhuế vừa nghĩ tới hai người muốn ở chung một mái nhà sống chung một đêm, trong lòng bao nhiêu cảm thấy có chút ngượng ngùng. Tuy nói bạn học của mình, mà bởi vì bạn trai đến thăm mà đi ra ngoài lựa chọn mượn phòng, tuy nói cô đối với lần này cũng không có cái gì đặc biệt ý tưởng, nhưng chuyện vừa đến trên người mình, Lăng Nhuế nhất thời cảm giác mình vừa phải quan niệm truyền thống còn là không tiếp thụ nổi.

“.. Em có thể ở phòng khách của trường học, em sẽ đi đặt phòng.” Vội vàng suy nghĩ cái phương pháp, Lăng Nhuế hốt hoảng liền đứng lên tìm y phục tắm rửa.

Cái gọi là hoảng hốt sẽ bị loạn, lúc đứng dậy không cẩn thận, Lăng Nhuế liền bị bàn trà trước mặt đâm cho phan rồi.....

Tiêu Hạo vươn đi ra kéo tay cô còn giương trên không trung, Lăng Nhuế “Phanh” một tiếng liền rơi xuống đất, may mắn trên đất tất cả đều là đồ của mình, cũng không có té bị thương, chính là tư thế khó coi chút.

Tiêu Hạo bắt đầu cười, đến gần, ngồi xổm xuống đỡ cô lên. Ai ngờ lúc Lăng Nhuế đứng dậy chân cái móc bao dây, chợt mất tự do một cái, cả người lại cúi người liền lại đảo đi xuống. Tiêu Hạo bởi vì bị cô lôi kéo, hoàn toàn không nghĩ tới còn có như vậy vừa ra, liền làm “Đệm thịt” cho bạn học Lăng Nhuế.

Chưa từng gặp qua Tiêu Hạo nhếch nhác như thế, Lăng Nhuế nằm ở trước ngực của anh, đảo qua nhìn tư thế co quắp cùng kỳ cục, cô liền khanh khách cười ra tiếng, sau đó đưa tay vỗ vỗ lồng ngực Tiêu Hạo, “Nhanh, bình thân đi!”

Tiêu Hạo thấy cô còn có ý định ở đó cười giỡn, xem chừng cô không có ngã bị thương, vì vậy, hơi nhú hai hàng lông mày mở miệng, “Anh ngã đau.”

“À?” Lăng Nhuế khẩn trương nghiêng người đứng vào anh, “Nơi nào ngã đau?”

“Kia đều đau, chỉ là ngược lại có thể —— lật người!”

Tiêu Hạo ôm Lăng Nhuế một phen, dễ dàng liền đem cô đặt ở phía dưới, lúc trước không khí khẩn trương lập tức biến thành một loại khác ái muội, Lăng Nhuế thu liễm nụ cười, biết mình bị trúng kế rồi, hai tay vô lực chống đỡ lồng ngực Tiêu Hạo, kinh ngạc mà nhìn nhìn xem mặt của anh không ngừng lại gần.....

“Anh.....” Cái gì cũng còn chưa kịp nói, Lăng Nhuế đã bị chặn miệng rồi.

Hôn say đắm theo cảm một đường xuống phía dưới, đang ở Lăng Nhuế cảm giác mình sẽ bị có “dầu tây”, Tiêu Hạo chợt ngừng lại.

Mở ra cặp mắt hơi ướt, Lăng Nhuế phát hiện ánh mắt Tiêu Hạo cực chuyên chú canh chừng nằng tay trái.

“Vết sẹo bị ở lần Đại hội thể dục thể thao?” Tiêu Hạo đầu ngón tay nhẹ nhàng phát qua, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng.

Lăng Nhuế ngưng ngưng đưa tay nghĩ che giấu, một giây kế tiếp tay phải liền bị Tiêu Hạo kéo ra, sau đó môi của anh nhẹ nhàng hôn trên vết sẹo, cực kỳ dịu dàng. Giống như nó vẫn đau đớn như cũ, mà anh giờ phút này thâm tình cùng chuyên chú chỉ là đơn thuần mà nghĩ giúp cô hôn lên đau đớn.

“Đã hết đau, chính là lại có cái sẹo, có chút xấu xí.” Đáy lòng đột nhiên xẹt qua một dòng nước ấm, lấp đầy cả buồng tim.

“Không xấu xí..... Chỉ là chúng ta về sau không bao giờ chạy bộ nữa, hả?”

Tiêu Hạo nhàn nhạt trả lời một câu, sau đó đưa tay đem Lăng Nhuế ôm vào trong ngực của mình, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô một cái, “Khi đó rất đau đúng ko..... Về sau có anh ở đây, anh sẽ ko để em bị thương.....”

Cái âm thanh này có chút trầm thấp, cũng là giọng điệu vô cùng ôn nhu, nghe được Lăng Nhuế cảm động, lỗ mũi cũng bắt đầu ê ẩm. Vì che giấu cái này vết sẹo, mình luôn là cố ý dùng tay phải bấm vào chỗ trái. Nay không tự nhiên phải là đơn giản một cái thói quen, mà là trong tiềm thức một phần để ý, mang theo điểm canh cánh trong lòng, mà anh, cứ nhiên hiểu rõ như vậy ý nghĩ của mình!

Ở trong ngực Tiêu Hạo nhìn nửa ngày, Lăng Nhuế ngược mắt cười cười, lấy tay mình chủ động đưa vào lòng bàn tay của anh, mười ngón tay giao nhau, tiếng nói nhu nhu, “Không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ là chính em khóc, mà anh..... . Vẫn còn cúi đầu xuống khi dễ em” Thật ra thì bắt đầu từ lúc đó, anh đã vào ở đây lòng em rồi.....

p/s: còn khoảng 12 chương nữa sẽ hoàn nhé

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Lúng túng

editor: Đồng Sương

Gần tối, lúc Lăng Nhuế ở thư phòng dọn dẹp, mơ hồ liền nghe được Tiêu Hạo ở phòng khách gọi điện thoại Nghe Kiệt nói chuyện buổi tối tá túc. Nghe Tiêu Hạo từng chữ từng câu gọi điện thoại, chợt thì có loại cảm giác hạnh phúc xông lên đầu, nói không rõ ràng tại sao, chính là rất đơn thuần cảm động.

Đem tất cả mọi thứ thu thập xong, Lăng Nhuế đi ra thư phòng mới phát hiện Tiêu Hạo đã tắm rửa, đổi một cái T-Shirt màu trắng rất nhẹ nhàng khoan khoái đặt chân xem thi phát sóng trực tiếp song trên TV.

Nghe tiếng Lăng Nhuế đi ra, Tiêu Hạo đầu cũng không có quay lại, phát phát tay, “Trước đi tắm rửa, sau đó ra ngoài ăn cơm tối.”

“Hiện tại à?” Lăng Nhuế rốt cuộc có chút ngưng ngưng, con người đảo qua lại vòng vo tầm vài vòng, nhỏ giọng trở lại, “Để buổi tối về tắm thôi.....”

Tiêu Hạo vừa nghe, xoay mặt nhìn chăm chăm cô từ trên xuống dưới. Ánh mắt chuyên chú nhìn đến Lăng Nhuế nhất thời càng khẩn trương, “Làm gì nhìn

em kĩ như vậy?”

”Em không phải cảm giác chính mình đang bốc mùi sao?”

Lăng Nhuế cúi đầu hít hà, trên người là có chút vị, hôm nay qua lại một mẻ mấy lần, nếu còn là thơm ngát thì quá kỳ quái!

Nhìn Lăng Nhuế vẫn như cũ không nhúc nhích đứng ở nơi đó, Tiêu Hạo về mặt bụng lòng cười cười, lại dựa vào trở về ghé sa lon, “Yên tâm, anh không có hứng thú nhìn coi, lại nói ——”

”Nói cái gì nữa?”

”Cửa nhà anh không cần bảo dưỡng” Ngụ ý, cửa nhà vệ sinh không có hư, lúc cô tắm thì khóa lại.

“.....”

Tắm xong ra ngoài, Lăng Nhuế mặc một chiếc đầm. Tóc ướt nhẹ nhỏ nước, cô định sẽ dùng khăn trùm đầu trực tiếp bọc lại.

TV trong màn hình, trận bóng vẫn còn tiếp tục, nhưng bóng người vốn là ngồi ở đó xem nhưng lại không thấy rồi. Lăng Nhuế ở cửa phòng ngủ cửa thư phòng dò xét, cũng ko thấy anh, nghĩ chắc có lẽ là anh đi ra ngoài, vì vậy cầm lược trực tiếp liền đi tới ban công.

Đổ xuống mái tóc dài, Lăng Nhuế ở trong gió đêm vừa lòng xử lý sợi tóc, giương mắt, nơi chân trời xa đỏ thắm tà dương rơi xuống từng cái một kéo dài bóng cây, trên đường, mấy sinh viên tốt nghiệp đang nâng túi hành lý hướng cửa trường học mà đi. Nhìn bóng lưng mọi người rời đi, nhàn nhạt cô đơn liền từng điểm từng điểm dâng lên trong lòng.....

Cứ như vậy, mình thì khi nào chào cáo biệt đại học? Lúc liên hoan chia tay, mọi người mượn rượu khóc bù lu bù loa, Lăng Nhuế lúc ấy chỉ là cảm động, nhưng không nghĩ thế nhưng mình cũng là như thế cũng lưu luyến?

Lúc Tiêu Hạo mở cửa đi vào, liếc mắt liền nhìn thấy Lăng Nhuế ngây ngốc đứng ở trên ban công, không nhúc nhích, khăn lông lau tóc từ lâu rơi vào bên chân.

Lặng yên không một tiếng động đến gần, Tiêu Hạo đưa tay từ phía sau ôm lấy cô, tựa đầu nhẹ nhàng đặt tại trên vai cô. Gió đêm thổi tới, Lăng Nhuế trên người sau khi tắm mùi thơm ngát thanh nhã thoát chốc tràn đầy chớp mũi, Tiêu Hạo nhắm mắt, chuyên chú ngửi. Mở mắt, anh tự tay lướt qua gò má trơn bóng tinh tế của cô, lông mi của cô như cánh bướm bình thường phủ xuống, che ở như trước hai mắt thông minh bừng bừng, linh xảo cái miệng nhỏ nhắn khẽ vênh lên, giờ phút này cô so bất cứ lúc nào đều muốn tới bình tĩnh, tới thuận theo.

”Biết là anh về?” Tiêu Hạo cúi đầu, không nhìn được nhắm mắt hôn một cái gương mặt của Lăng Nhuế, “Không sợ là người khác ôm em?”

Lời nói Tiêu Hạo mang theo điểm cưng chiều.

Lăng Nhuế chép miệng cười cười, vừa lòng tựa vào trong ngực Tiêu Hạo, nhỏ giọng nói, “Mùi vị không giống người khác, hương chi, em nghe được tiếng bước chân.”

”Vậy em có thể nói cho anh biết giờ phút này em đang nghĩ cái gì không?”

”Em cũng không biết..... Anh nói, nếu như mà em không có gặp anh, không có theo bước chân của anh, em bây giờ là không phải cùng cùng bọn họ một dạng, nâng hành lý cô đơn hướng cửa trường học đi?”

”Cuộc sống không có nếu như.” Tiêu Hạo hơi hột nói tiếp, giọng nói lại cực kỳ chắc chắn.

”Nhưng là, nếu như không phải là em, anh bây giờ cũng có thể ôm cô gái khác ưu tú hơn ấy chứ?”

”Nhuế Nhuế cảm giác mình không ưu tú?” Tiêu Hạo cách sợi tóc cọ xát mặt của cô, tay nắm chặt hai tay của cô, không đợi Lăng Nhuế nói chuyện, nhẹ nhàng vừa cười một tiếng, “Chính là gặp gỡ tốt hơn thì thế nào, đã có em, nơi nào còn động lòng đối với những khác người nữa. Đối với thế giới mà nói, em chỉ là một người; nhưng mà đối với anh mà nói, em chính là phần đẹp nhất trong sinh mệnh, cho nên, ừ, hiểu không?”

Lúc màn trời dần dần đen, Tiêu Hạo vỗ vỗ cánh tay Lăng Nhuế, nhắc nhở nói nên ăn cơm tối, Lăng Nhuế lúc này mới nhớ tới dưới mình buổi trưa khoe khoang rằng sẽ làm cơm tối khao anh, kết quả một vội sầu não, cho nên quên.

”Tiêu Hạo.....” Đang do dự làm như thế nào mở miệng hướng Tiêu Hạo giải thích, chuông cửa đột nhiên liền vang lên.

”Không cần giải thích, anh đều biết, em trước đem tóc chải tóc.” Nhặt lên khăn lông trên đất đưa cho Lăng Nhuế, Tiêu Hạo lại hôn hôn trán cô, xoay người đi hướng cửa.

Lúc trở lại phòng khách, Lăng Nhuế hiển nhiên bị chân nến trên bàn ăn cho kinh ngạc.

”Đây là..... Ở IKEA mua?” Vừa liếc nhìn cây nến đã bị đốt, Lăng Nhuế cảm thấy thật là nhìn quen mắt.

Tiêu Hạo nhận lấy thịt bò bít tết nhà hàng Tây đưa tới, xoay người liền từ tủ lạnh phòng bếp lấy ra một bánh ngọt Mous6 tắc, đốt nến, thuận tay liền tắt

đèn chiếu sáng.

”Lúc ấy nhìn không tệ, thuận tay liền mua, anh nhớ em thích.” Ngồi xuống, Tiêu Hạo mở hộp bánh ngọt ra, cười nói, “Ăn mừng Nhuế Nhuế chúng ta tốt nghiệp đại học!”

Một miếng dâu tây màu đỏ cực kỳ nhỏ khéo trên bánh ngọt Mous, màu xanh lá cây sô, phụ gia, ở nhân nhật màu cam quất dưới ánh sáng, có vẻ cực kỳ ám áp động lòng người.

”Tiêu Hạo.....”

Lăng Nhuế nhẹ nhàng hô một tiếng, sau đó thế nhưng không biết mình kế tiếp muốn nói cái gì.

”Lúc sinh nhật em ngày ăn ở bên ngoài, hôm nay chúng ta bỏ khuyết thêm nguyện vọng?” Cắm một cây nến thật dài ở giữa bánh ngọt, Tiêu Hạo đem bánh ngọt đưa tới gần cho Lăng Nhuế.

”Làm sao anh biết sinh nhật em liền nghĩ ước nguyện?” Lăng Nhuế ngược mắt hướng về phía Tiêu Hạo, nhân nhật ánh nến ở trong mắt của cô có vẻ có mấy phần mê ly cùng mộng lung.

”Nếu không, anh cố ý đi IKEA mua cây nến là vì phòng ngừa nhà chúng ta bị cúp điện?”

”Phốc ——”

Lăng Nhuế không nhịn được lập tức bật cười, sau khi cười lên tâm tình cũng cực kỳ vui vẻ, chu mỏ giả vờ oán giận, “Cái chuyện cười này không buồn cười!”

Nói xong, cô vội vàng nhắm mắt lại không nhìn tới Tiêu Hạo, đôi tay chấp lại để ở trước ngực, thành kính ước nguyện.....

Lúc cắt bánh ngọt, Lăng Nhuế bỗng nhiên lại nhớ tới sự kiện lần trước “tiệc sinh nhật Ô Long “.

”Anh có thể hay không thần thần nói cho em biết, anh tại sao muốn mời bọn họ ăn cơm, còn mượn tiếng là sinh nhật em? Chớ nói nữa cái gì con ếch, con cóc, em nghe không hiểu!” Ban ngày lúc dọn dẹp thư phòng, Lăng Nhuế thấy trên lịch bàn ngày sinh nhật đó người kia vẽ một vòng to, nhìn chột có nghĩ buộc anh nói thật ý nghĩ của mình.

”Nhuế Nhuế, anh phát hiện em có lúc thật sự là vô cùng, vô cùng đáng yêu” Tiêu Hạo đứng dậy, đi tới trước mặt cô, đôi tay đặt trên bả vai của cô, “Lần trước quên cùng em nói rõ, là lỗi của anh. Trên thực tế, là như vậy, gần tốt nghiệp, sự kiện tỏ tình quá nhiều, anh chỉ không muốn mình cũng bị dính dấp trong đó, cho nên cho mượn sinh nhật em ngăn cản.”

”À? Nữ sinh khoa chúng ta có người hướng anh tỏ tình?” Lăng Nhuế “Vọt” đứng lên, đôi tay chụp hai gò má Tiêu Hạo, bộ dáng khẩn trương, “Ai vậy?”

Tiêu Hạo lấy xuống hai tay của Lăng Nhuế, tùy ý rũ xuống giữa hai người, sau đó khẽ lắc đầu, giám định giọng, “kỹ năng diễn quá kém!”

Lăng Nhuế nghe nói, cau mày, cong môi, “Vậy anh nói cho em biết nguyên nhân chân chính à?”

”Em biết.” Nói xong, Tiêu Hạo động tình hôn khẽ môi Lăng Nhuế một cái, “Đây chính là đáp án.”

”Nhưng vẫn không có nói.....” Lăng Nhuế nhất quyết không tha, tự mình biết là một chuyện, nhưng người khác chính miệng nói ra liền lại là một chuyện khác, không biết tại sao, giờ phút này chột rất muốn nghe anh nói, có lẽ bởi vì chính mình ngày mai sẽ phải về nhà đi, Lăng Nhuế cảm giác mình cũng bắt đầu dính người.

Buổi tối trước khi ngủ, Lăng Nhuế rõ ràng là nhìn Tiêu Hạo ra cửa, nhưng sáng sớm hôm sau, khi cô đẩy cửa phòng ra đi ra, phát hiện Tiêu Hạo đột nhiên ngủ trên sofa ở phòng khách. Máy điều hòa không khí o o thổi, mà trên người anh chỉ đắp một cái chăn thật mỏng.

Tối hôm qua trước khi ngủ anh rõ ràng lên lầu tìm Nghê Kiệt nha, chẳng lẽ anh nửa đêm lại leo xuống rồi hả?

Lăng Nhuế rón rén đến gần, trong lòng vẫn còn ở buồn bực, chẳng lẽ nửa đêm hôm qua giúp cô nhặt điều khiển là anh, nếu không rõ ràng rơi trên mặt đất rồi, sáng sớm hôm nay tại sao lại trở lại trên người cô?

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế lặng yên không một tiếng động quay trở lại gian phòng, đóng cửa phòng. Nhìn kỹ mép giường máy điều hòa không khí điều khiển, liên nhiệt độ cũng bị điều thành 28°.....

Xong rồi, xong rồi, nửa đêm anh quả nhiên đi vào!

Vừa nghĩ tới mình mặc đồ ngủ nằm cái tư thế ngủ xiêu vẹo kia, sắc mặt Lăng Nhuế một hồi ửng hồng, một hồi trắng bệch..... Umh, quá mất mặt á!

Nhẹ chân nhẹ tay lại đi ra ngoài, Lăng Nhuế hung hăng tròn mắt nhìn Tiêu Hạo đang ngủ say mấy lần, có thể nhìn thấy anh ngủ ở trên ghế sofa không quá thoải mái ngủ, lại cảm thấy có một chút xú ầu này.

Đến gần, cô đưa tay chọc chọc bả vai Tiêu Hạo, lời nói êm ái, “Sớm, nếu không anh lại vào giường ngủ thêm một lúc, em nấu xong điểm tâm——”

”Sẽ gọi anh” mấy chữ còn chưa nói hết, người bị chặn ngang kéo, Lăng Nhuế trực tiếp ngã xuống trên người của Tiêu Hạo.

”Anh tỉnh?”

”Chỉ là tính cảnh giác so người khác cao mà thôi.” Tiêu Hạo giọng điệu cứng rắn nói xong, Lăng Nhuế liền liên tưởng đến hình ảnh tối hôm qua anh tiến phòng ngủ, “Vào” gõ má liền Hồng.

”Mấy điều hòa không khí nhiệt độ điều quá cao?” Người kia thấy cô đỏ mặt phải đáng yêu, vẫn như cũ nhất quyết không tha trêu ghẹo.

Anh còn nói!

Lăng Nhuế khó nén xấu hổ, gơ tay lên liền đầm hương lồng ngực Tiêu Hạo, ai ngờ người kia giống như là biết trước, hai lờ không liền kiềm chế hai tay của cô, “Gần tốt nghiệp, trường học trị an không tốt lắm, một mình em, anh..... Không quá yên tâm.”

Lăng Nhuế hừ một tiếng, giả bộ cười, “Thật có kẻ gian, anh đánh thắng được sao?”

”Quên nói cho em biết, anh là đai đen.” Tiêu Hạo đem đôi tay cô hai tay bắt chéo sau lưng, hơi chút dùng sức, liền ấn cô thật chặt về phía mình.

”Vậy thì thế nào, anh...anh chuyên môn khi dễ người nhỏ yếu!” Lăng Nhuế cự quạ mấy cái không có tránh thoát, chán nản cúi đầu.

Tiêu Hạo gồi lên đệm dựa đầu khẽ động, “Anh chỉ thích khi dễ em”

”Anh ——” Lăng Nhuế nổi óa. Muốn nói, lại không đánh lại anh, dưới tình thế cấp bách chợt liền muốn ra khỏi một cái biện pháp khác, há miệng, Lăng Nhuế liền quay đầu hướng cánh tay Tiêu Hạo.

Tiêu Hạo vừa thu tay lại, lưu loát một lật người, liền đem Lăng Nhuế cực kỳ chặt chẽ đặt ở phía dưới, “Em đã quên vết sẹo đau đi, lại muốn cắn anh rồi, biết kết quả là cái gì không?”

Tốc độ phản ứng này, Lăng Nhuế hoàn toàn tin tưởng anh là luyện qua rồi.....

”Đàn ông tốt không đánh phụ nữ, Tiêu Hạo anh tốt nhất, cho nên anh phải buông tay!” Lăng Nhuế bị kiềm chế không thể động đậy, lại nghĩ mình chỉ mặc bộ đồ ngủ, nhanh chóng bắt đầu xin khoan dung.

”Trước giao tiền thuê phòng lại nói.” Tiêu Hạo đang muốn cúi đầu tiên gần lên trêu chọc cô, cơ hồ là ngay lúc đó, điện thoại di động của anh cũng vang lên.

Lăng Nhuế cho là anh sẽ đứng dậy, ai ngờ anh một tay cầm hai tay của cô, sau đó một cái tay nhấn phím nghe, đầu vẫn còn rất thoải mái chống đỡ trán của cô.

”Kiểm Sát Lục, ngài sáng sớm là chuyện gì à? Con còn đang ngủ!”

Kiểm Sát Lục, Lăng Nhuế giật mình, đây không phải là mẹ Tiêu chứ?

Bởi vì hai người tiếp cận quá gần, Lăng Nhuế nghe rõ rang âm thanh bên đầu kia điện thoại, “Đơn vị chúng ta tổ chức du lịch, vừa đúng tới chỗ này của các con, cho nên thuận tiện sẽ tới xem xem con cùng Tiêu Nhuế.”

”Con nghe ba nói rồi” anh vuốt tay Lăng Nhuế, một bộ nét mặt là đã biết trước, “Buổi trưa con mang theo Nhuế Nhuế tới vì ngài đón gió tẩy trần.”

”Không cần, mẹ liền tới thăm các con một chút. Đúng rồi, mẹ bây giờ đang ở dưới nhà trọ, con mau rời giường, mẹ sẽ lên lâu!”

Lăng Nhuế chăm chú lắng nghe, chỉ có tiếng điện thoại ục ục vẫn còn ở vang.

”Anh biết mẹ anh hôm nay đến?” Sững sờ một hai giây, Lăng Nhuế nhanh chóng đẩy ra Tiêu Hạo đứng dậy.

Xong rồi, xong rồi, bộ dáng như vậy gấp mặt, mẹ Tiêu có thể hay không cho là mình là cô gái rất tùy tiện?

Lăng Nhuế tâm thần thấp thỏm tránh về gian phòng thay quần áo, mơ hồ chỉ nghe thấy người bên ngoài từ từ nói, “Không có chuyện gì, em từ từ thay quần áo, chớ khẩn trương, mẹ anh không có chìa khóa.....”

Tiêu Hạo càng nói như vậy, Lăng Nhuế càng khẩn trương, tí mĩ kéo dài thật lâu, mới đem áo đầm móc gài mặc xong, sau đó, nhẹ chân nhẹ tay đi tới cửa, phát hiện Tiêu Hạo đã sớm ra cửa. Không biết đứng ở phòng khách bao lâu, Lăng Nhuế mới nhớ tới mình phải làm chút gì, vì vậy xoay người phải đi phòng bếp nấu nước.

”Con trai, cái người này không tệ a, hoàn.....” mẹ Tiêu vào cửa, liếc mắt liền nhìn thấy trên khay trà chính là điện thoại di động của nữ, nhanh chóng đổi lời nói, “Còn có bạn ở đây?”

”Uh, hôm qua cho Nhuế Nhuế ở một đêm.” Tiêu Hạo tùy ý đặt cái chìa khóa để lên bàn, sau đó mang theo tức giận khi rời giường bỏ sung, “Cho nên

một cú điện thoại sáng sớm của ngài, đem con cùng cô ấy bị đánh thức.”

Lời nói này ——

Lăng Nhuế ở phòng bếp nghe được rõ ràng, người kia nói xạo lên quả nhiên là không cần viết nháp.....

Lăng Nhuế may mắn mình mua vé xe lửa chiều hôm ấy, nếu không bị mẹ Tiêu hỏi thăm chuyện nhà nhiệt tình như vậy, cô thật là có cảm giác bị Kiểm Sát Trường thăm vấn.

Tự nhiên, từ đầu đến cuối, mẹ Tiêu mẹ đều là rất hài lòng bạn gái mà con trai đang kết giao này, hào phóng thỏa đáng, lễ phép.

Về đến nhà đã là hơn ba giờ chiều rồi, bởi vì tại trên xe lửa ăn một chút mỳ ăn liền, Lăng Nhuế cũng không phải rất đói, vuốt vuốt bả vai, cô trở về gian phòng của mình thu thập hành lý.

Thu thập xong, một thân mồ hôi chảy ròng ròng cô liền chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi một chút, nhưng thế nào cũng không tìm được áo ngủ thay lúc buổi sáng, nhìn lại bị tù quần áo rối loạn, Lăng Nhuế trong đầu toát ra một ý nghĩ để cho cô muốn đập đầu vào tường —— xếp xong áo ngủ cô để ở trên giường Tiêu Hạo.....

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bái phỏng

editor: Đồng Sương

Tắm xong ra ngoài, Lăng Nhuế không còn có cái gì khó nghĩ nữa rồi, việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều vô ích, liền cũng chỉ có thể mặc cho số phận, hi vọng mẹ Tiêu sẽ không thấy mới được.

Thờ dãi, Lăng Nhuế đi tới thư phòng mở ra máy điều hòa không khí liền nhảy ra khỏi đề thi GRE, dưới mắt có lẽ chỉ có mượn Anh văn mới có thể thoát khỏi đi sự chú ý của cô rồi.....

Mới làm không có mấy câu, điện thoại di động cũng rất không an phận mà vang lên tiếng chuông, Lăng Nhuế không có nhìn mà thò tay liền nhận.

“Đến nhà?” Quả nhiên là tiếng của Tiêu Hạo.

“Ừ.” Lăng Nhuế cắn đầu bút, ánh mắt vẫn ở chỗ cũ đề thi.

Đại khái cảm thấy bên này có chút an tĩnh, không có nói chuyện hăng hái bao nhiêu, Tiêu Hạo mở miệng lại hỏi, “Đang bận?”

“Ừ. Mới vừa tắm rửa, hiện tại theo như chỉ thị của anh đang làm bài thi GRE.”

Bên đầu kia điện thoại “Nha” một tiếng sau cũng yên tĩnh trở lại, sau vài giây, Lăng Nhuế điền xong bài thi, lực chú ý lại trở về trong điện thoại, “Anh, vẫn còn chứ?” Lăng Nhuế không biết anh còn nghe ko.

“Ồ đây.” Lần này đổi lại Tiêu Hạo dừng một chút, “Anh chỉ là đang suy nghĩ Nhuế Nhuế em làm vậy là mục đích gì?”

“..... Mục đích gì?” Lăng Nhuế nhất thời chưa hiểu được lời Tiêu Hạo.

Tiêu Hạo ở bên đầu điện thoại kia cười yếu ớt hai tiếng, chế nhạo nói, “Áo ngủ, ở lại giường của anh, trên áo ngủ.....”

“Anh——” Lăng Nhuế thật vất vả bình tĩnh lại ngay lập tức lại bị đảo loạn rồi.

Bút trong tay Lăng Nhuế 唘nửa ngày, chợt nghĩ ra cách đáp lễ người kia, tâm tình chợt bình phục, cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng mở miệng, “Anh không phải cảm thấy áo ngủ quá cũ kỹ sao, cho nên làm phiền anh vứt đi!”

“Chẳng lẽ Nhuế Nhuế không phải là ý để anh nhìn vật nhớ người?”

“Em em nào có!” Lăng Nhuế vừa nghĩ tới Tiêu Hạo trong tay đang cầm quần áo ngủ của mình vuốt ve, nhất thời liền vừa khản trương lên!

Người khác hình như là càng ngày càng mặt dày vô sỉ, rõ ràng là chính anh nghĩ vậy, nhưng mà toàn bộ đổ thừa lên cô? Cuối cùng, Lăng Nhuế trực tiếp nói câu ngắt thoại, “Chớ ảnh hưởng em làm GRE, nếu là không có thi được 1500, toàn bộ là do anh!”

“GRE.....”

Tiêu Hạo cúp điện thoại, hình như đùa giỡn hơi nặng, nhìn áo ngủ trong tay, khóe miệng không khỏi giương lên đường vòng cung. Cũng chung sống như vậy, lại còn là không cảm thấy chộc nha!

Liên tiếp mấy ngày, Tiêu Hạo quả nhiên không tiếp tục tới quấy rầy Lăng Nhuế, chỉ ở lúc gần ngủ gọi nhắn tin cho cô, hỏi thăm chút.

Cuộc sống như thế vừa qua đã gần hơn một tháng, thứ bảy ba Lăng lái xe đưa con gái đi tham gia cuộc thi. Đối với Lăng Nhuế mấy ngày gần đây chăm chỉ cố gắng, ba mẹ Lăng gia nhưng thật ra là rất là nghỉ ngơi, này con gái từ trước đến giờ nhu cầu giải trí cùng du lịch kỳ nghỉ hè rất lớn, cư nhiên ở tốt nghiệp đại học thái độ lại khác thường?

Lăng mẹ đón nhận trách nhiệm nặng nề ủy thác ba Lăng, quyết định ở trên đường đưa đi thi dò xét đến cùng, để hỏi cho rõ.

“Nhuế Nhuế, con gần đây bỏ công thi Anh ngữ như vậy, có phải hay không vì muốn ra nước ngoài du học?” Đây chỉ có chuẩn bị ra nước ngoài học mới sẽ cần thi lấy chứng chỉ này, ba Lăng là người làm ngành giáo dục, những thường thức này tự nhiên vẫn là có.

Thấy Lăng Nhuế vẫn như cũ cúi đầu nhìn sách tiếng Anh trong tay, ba Lăng hắng giọng một cái, không ngừng cố gắng, “Thật ra thi đi, ba và mẹ của con đều cảm thấy khoa điện tử thật không tệ, lúc này, Nhuế Nhuế chúng ta đang học nghiên cứu nên hào hào nói chuyện yêu đương với bạn trai, chuyện đi nước ngoài này, một mình con đi ra ngoài ba mẹ nhất định là không yên lòng!”

“Con không nói phải ra khỏi nước?” Khép lại sách trong tay, Lăng Nhuế quay đầu lại bộ mặt kinh ngạc nhìn mình ba mình, chợt cười đùa, “Con chính là cùng người khác đánh cuộc.”

“Đánh cuộc?” Ba Lăng không thể tin lập lại, “Cái này vì một cái đánh cuộc, con sẽ dụng công như vậy? Lại nói, con không phải là chưa bao giờ bỏ đánh cuộc sao?”

“Cũng không hẳn là vậy á..., bởi vì Tiêu Hạo nói nghiên cứu sinh khoa điện tử phải có SCI mới có thể tốt nghiệp, cho nên, liền khuyên con nghỉ hè học thêm. Lại nói, con cũng vậy cảm thấy học thêm chút luôn là tốt, ba, người không phải cũng vẫn giáo dục học sinh như vậy sao?”

“Đừng... .. Đừng.....” Ba Lăng trong miệng nơi này nghênh hóp, trong lòng cũng rất mau nghĩ tới một chuyện khác, Tiêu Hạo cái tên này ông còn là có chút ấn tượng.

Buổi tối, ba Lăng ba cùng mẹ Lăng ở phòng khách xem ti vi, Lăng Nhuế ở thư phòng tiếp tục gặm giáo trình SUB.

Hơn bảy giờ, Tiêu Hạo thái độ khác thường gọi điện thoại tới đây.

“Vẫn còn đọc sách?”

“Ừ.” Bình thường lúc Lăng Nhuế đọc sách, cũng thích nói chuyện.

“Hôm nay đi thi rồi hả?”

“Ừ.”

“Mai anh tới nhà em chào hỏi, như thế nào?”

“Ừ.”

Lăng Nhuế thói quen đồng ý, sau đó, bên đầu điện thoại kia truyền đến một hai tiếng ho nhẹ Tiêu Hạo, “Nhuế Nhuế, em xác định nghe rõ lời của anh nói rồi hả?”

“À?” Lần này Lăng Nhuế đổi một thán từ, ngừng tạm.

Bên này điện thoại truyền đến âm thanh quyền sách khép lại, Tiêu Hạo xem chừng cô phải là làm xong đề mục, vì vậy lần nữa nhẹ nhàng giọng điệu lặp lại, “Mai anh tới nhà em chào hỏi, Chủ nhật ba mẹ em đều ở nhà chứ?”

“A ——” bút trong tay Lăng Nhuế “Xoạch” một tiếng rơi trên mặt đất, đây cũng quá bất ngờ đi, cô nhưng cái gì cũng không làm được nữa!

Phòng khách, ba Lăng đề cao giọng hỏi, “Nhuế Nhuế, có chuyện gì vậy?”

“..... Không có..... Không có việc gì á!” Lăng Nhuế che điện thoại di động, vội vàng mở miệng, “Là..... do làm sai nhiều mấy đề mục mà thôi.”

Đứng dậy đến cửa thư phòng thăm dò chút, thấy bên ngoài không có gì động tĩnh, Lăng Nhuế đóng cửa phòng lần nữa ngồi vào chỗ của mình, mới đem điện thoại di động đến bên tai, Tiêu Hạo nghe được vượt lên trước mở miệng, “Xem ra Nhuế Nhuế chúng ta còn chưa có hướng ba mẹ thẳng thắn, hay là nói..... Nhuế Nhuế vẫn muốn giấu đàng à?”

“Không có ——” Lăng Nhuế lên tiếng phủ nhận, “Chỉ là.....”

“Chỉ là không tìm được cơ hội thích hợp?”

Lăng Nhuế nghe ra Tiêu Hạo đang nói nói mát, vì vậy lấp bắp ra tiếng, “Em chỉ là có chút không muốn biết mở thế nào miệng nói mà thôi, nếu không, anh chỉ cho em?”

Tiêu Hạo hiển nhiên không ngờ rằng Lăng Nhuế lúc này còn có thể ngược lại ăn anh 1 kèo, không nhịn được cười sang sảng ra tiếng, “Này Nhuế Nhuế em tối nay cũng không cần nói rồi, ngày mai anh tới, anh tự động giới thiệu là được!” Nói cho hết lời, Tiêu hạo lạnh lẽo cúp điện thoại, lúc này, thái độ của cô nhất định rất đặc sắc đi!

Cầm điện thoại di động, Tiêu Hạo khẽ lắc đầu một cái, nếu như không cho người kia chút áp lực, theo tính tình của cô thật đúng là không đem chuyện này thông báo, kéo dài tới lúc nào thì hay lúc ấy! Dưới mắt cùng nhờ phúc cũng đã thi xong GRE, đúng lúc là cơ hội tuyệt hảo!

Bên nàu điện thoại, Lăng Nhuế nhìn điện thoại di động bắt đầu chuẩn bị phúc khảo.

Muốn nói thế nào, nên nói như thế nào?

Bọn họ có thể hay không không thích Tiêu Hạo?

Hay hoặc là tự trách mình dấu điểm bọn họ lâu như vậy?

.....

Một nhóm lớn vấn đề giả tưởng đi qua, Lăng Nhuế cảm giác mình bắt đầu từng chút từng chút nóng nảy cuồng lo lắng.....

Vỗ vỗ bộ ngực 〇〇, Lăng Nhuế vọt vào phòng khách, mặt nghiêm túc, “Ba mẹ, con...con có chuyện quan trọng muốn cùng 2 người nói!”

Mẹ Lăng ánh mắt nhìn thẳng vào màn hình TV, không nhìn thấy vẻ mặt con gái, thuận tay vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, vừa chỉ chỉ khay trong quả nho, “vừa ăn vừa nói.”

Lăng Nhuế lúc này còn có tâm tư ăn cái gì quả nho, “Cái đó, cái đó..... con nhưng thật ra là muốn nói.....”

“Hả?” mẹ Lăng phát ra một thán từ đơn giản, lần này chuyển một cái liền nhìn đến sắc mặt con gái của mình vô cùng lo lắng, “Anh ngữ nếu là rất khó thi, con lần sau cố gắng là được, không quan trọng a!”

Sau khi đưa quả nho, mẹ Lăng nghĩ tới dĩ nhiên là cuộc thi hôm nay.

“Ai —— không phải cái này á!” Sau nửa ngày lấy dũng khí, Lăng Nhuế vẫn là không biết nói thế nào, “Không sao, con trở về phòng.”

Hậm hực trở về phòng, Lăng Nhuế lại bắt đầu đứng ngồi không yên rồi.

Chính mình cũng đã tốt nghiệp đại học, chung quanh không ít bạn cùng lứa tuổi đều sớm đi làm đã kết hôn, cho nên không phải nói chuyện yêu đương, không có gì khác người nhà?

Quang minh chính đại, quang minh chính đại.....

Lăng Nhuế một mặt lăm bằm cho mình động viên, một mặt bước nhanh lại chạy hướng phòng khách, “Mẹ, con gái người nói yêu thương rồi.....”

Chuyện về sau, hoàn toàn ngoài suy nghĩ và dự đoán Lăng Nhuế ——

Ba Lăng vỗ đùi, bộ mặt hài lòng, “Tôi đoán không sai đi, ha ha, có phải hay không người kia gọi Tiêu Hạo gì đó a?”

Lăng Nhuế kinh ngạc gật đầu, “Ba làm sao ba biết?”

“Trước mặt ba con có đề cập tới tên con trai thứ hai sao?”

Sau đó, mẹ Lăng cũng cười, “Không phải nói yêu đương, nhìn xem con khăn trương chưa kia, ba mẹ cũng không phải là già cổ hủ. Như vậy đi, thừa dịp nghỉ hè ba con ở nhà, lúc nào thì đem dẫn về để chúng ta hào hào nhìn một chút?”

Ba mẹ ngược lại cũng muốn gặp sao? Lăng Nhuế cúi đầu, bộ mặt vạch đen, “..... Anh ấy ngày mai sẽ.”

Ngày thứ hai, Lăng Nhuế sớm một chút liền rời giường, không khí trong nhà cùng thường ngày, hoàn toàn không có bởi vì Tiêu Hạo đến mà có điều thay đổi.

Rửa mặt xong, Lăng Nhuế đi vào phòng bếp ăn điểm tâm, lúc đi ngang qua phòng ăn, cô thoáng chốc tròn tròn mắt ——

“Ba, cái này là?” Lăng Nhuế nhìn trên bàn ăn này tất cả được rửa sạch đổi mới hoàn toàn, sắp xếp gọn gàng, nhất thời có loại cảm giác không khí lạnh lẽo đến, này vạn nhất nếu là một hồi ba cô chỉ vào Tiêu Hạo cùng trà của anh pha hỏi mình kia ly ai tốt hơn, đó không phải là đắc tội với ai cũng đều rất bị kích?

Lấy điện thoại di động ra, Lăng Nhướ vội vàng cảnh cáo Tiêu Hạo, “Một hồi không cho phép cùng ba em bàn về trà, một chữ ‘trà’ cũng không thể nói!!!!” Cuối cùng, cô lại tăng thêm một đồng dấu chấm than tỏ vẻ mình không phải là đang nói đùa.

Mới vừa uống một hộp sữa tươi, quay lại đã tới rồi, Lăng Nhướ mở ra vừa nhìn, thiếu chút nữa phun.

Người kia lấy một giọng cao thâm nói cho cô biết, “Anh chỉ đem theo hai lon Thiết Quan Âm mà thôi.”

Chỉ?

Mà thôi?

Lăng Nhướ nắm thật chặt ly thủy tinh, ba chữ “Thiết Quan Âm” liền cũng đủ rồi để cho ba cô cậu nhậu đã lâu, huống chi còn là hai lon lá trà?

Một ngày này, nhất định là khá dài rồi..... Lăng Nhướ bâng quơ toa bánh bao tương, loại cảm giác này, thế nào giống như hai người ban đầu mới quen biết, đâm chiến, kinh hãi, mơ hồ còn có chút nhỏ nhò kích thích. Xem ra, năng lực chịu đựng tim cô ngày đi qua đi lại, có thể thăng cấp toàn diện rồi!

Tiêu Hạo giống như là bấm đúng thời gian tới, 10h sáng, Lăng Nhướ xuống lầu đổ rác, xa xa đã nhìn thấy có chiếc Audi chậm rãi lái tới, sau đó dừng ở đền gần tầng lầu nhà mình.

Cửa xe mở ra, chớp mắt Tiêu Hạo đi ra, Lăng Nhướ chợt nhớ tới mấy ngày trước mỗi ngày đều thấy mặt, giờ đã cực kỳ lâu không có thấy.....

“Thế nào, không nhận ra?” Tiêu Hạo đến gần, vuốt vót đầu Lăng Nhướ, cười đến quá đẹp trai, “Đứng góc ở đó làm gì, giúp một tay cầm thứ gì.”

Này tặng lễ một chuyện, dĩ nhiên là quý ở tâm lòng, mà không phải số lượng.

Hai lon Thiết Quan Âm là dùng để hiếu kính ba Lăng, một ít sáo FANCL giao nguyên lòng trắng trứng dĩ nhiên là dùng để hiếu kính mẹ Lăng, cuối cùng, Tiêu Hạo đưa một hộp đóng gói tuyệt đẹp cho Lăng Nhướ, “Quà tặng cho em”

“Em cũng có phần?” Lăng Nhướ lật qua lật lại hộp đóng gói, hoàn toàn không nhìn ra là vật gì, đưa tay liền muốn mở ra.

Tiêu Hạo liền cầm Lăng Nhướ tay, dừng lại động tác của cô, sau đó cúi đầu lại gần bên tai cô, nhỏ giọng giao phó, hoàn toàn coi thường một bên ba Lăng cùng mẹ Lăng nhìn nhau nụ cười, “Lát nữa từ từ mở.”

Lăng Nhướ“Nha” một tiếng liền bị mẹ Lăng gọi vào phòng bếp giúp một tay, mà ba Lăng dĩ nhiên là cười kêu Tiêu Hạo vào phòng khách ngồi hảo hảo trò chuyện một chút.....

Lúc ra ngoài kêu ăn cơm, Lăng Nhướ phát hiện hai người bọn họ cư nhiên ngay cả tình hình chính trị đương thời đều trò chuyện đạo lý rõ ràng, nghiêng đầu, mẹ Lăng mẹ bụng Thái Hồ bạch tôm ra ngoài, ý cười đầy mặt, “Nhìn đáng đáp, ba con giống như thật thích cậu ta, nhìn, Lăng lão đồng chí lại đang kia gật đầu rồi!”

Lăng Nhướ hài lòng gật đầu cười cười, hô lên tiếng ăn cơm, liền quay lại phòng bếp bụng thức ăn, xem ra công lực người kia nịnh bợ cũng không phải là xoàng, lo lắng của cô ngược lại có vẻ dư thừa!

Trước kia trong nhà ăn cơm trưa cho tới bây giờ cũng không có ăn một tiếng đồng hồ còn không kết thúc, đều nói cha mẹ vợ nhìn con rể mới gọi càng xem càng thuận mắt rồi, Lăng Nhướ cũng nghĩ không thông, đến nhà mình, cha cư nhiên so mẹ còn phần khích hơn?

Nhìn hai người nói chuyện trên trời dưới đất, rất có cảm giác chỉ hận không gặp nhau sớm! Lăng Nhướ hí mắt quan sát Tiêu Hạo ngồi ở trước mặt mình chuyện trò vui vẻ, thật sự không cảm thấy anh còn có một mặt thẳng thắn, bình dị gần gũi như thế.

Lúc dọn dẹp đồ ăn, Lăng Nhướ rót cuộc vẫn là nghe được điều cô không nghĩ muốn nghe nhất, ba Lăng vỗ vỗ bả vai Tiêu Hạo, “Tiểu tử, ta nhớ được trà nghệ của cháu không tệ, chúng ta lại cùng thưởng trà đi?”

Lăng Nhướ trái tim bị chấn động.

Vội vã rửa bát đĩa, cô bỏ xuống một câu “Con muốn đi xem sách rồi, mọi người chớ quấy rầy con!”, tựa như thỏ thật nhanh chui vào thư phòng.

Này nói xem sách thuần túy chỉ là một lấy cớ mà thôi, nhưng thật ra là không muốn đối mặt lúng túng với tài nghệ pha trà của ba mình.

Nhưng là, khi trong phòng khách tiếng nói cười không ngừng truyền tiến tới, Lăng Nhướ bắt đầu thấp thỏm, đối với bọn họ nội dung nói chuyện cũng càng phát ra tò mò, sau đó, cô cảm thấy mình hình như khát nước.....

Cửa vừa mới bị kéo ra, mẹ Lăng liền dẫn đầu lên tiếng, “Nhướ Nhướ, hôm nay Tiêu Hạo tới làm khách, đừng học nữa, lại đây trò chuyện một chút đi!”

Lăng Nhướ vừa định từ chối nói còn có cuộc thi, ai ngờ Tiêu Hạo động thân xê dịch chỗ ngồi, không chút nào nể mặt liền chặn đường lui của cô, “Cuộc thi SUB năm nay tháng Mười mới thi, coi như học tập kết hợp vui chơi đi!”

Cái gọi là nên đối mặt luôn là phải đối mặt, Tiêu Hạo đã thay cô trả lời không ít việc có liên quan vấn đề hai người lui tới, cho nên thói quen khi ba Lăng nói các vấn đề tự nhiên vẫn là muốn chính cô trả lời.

Lăng Nhuế vô tội nhìn lên hai ly trà trước mặt, do dự nửa ngày, cuối cùng chỉ chỉ cái ly trước mặt ba Lăng. “Con cảm thấy được..... ba là lão nghệ sĩ trà đạo!”

Chứng quyền hành, Lăng Nhuế cảm thấy lấy lòng ba mình tương đối quan trọng, mặc dù sau đó cô nhất định sẽ bị trừng phạt, nhưng là này đủ loại nguyên nhân Tiêu Hạo chắc cũng là hiểu.

“Mẹ xem chưa chắc!” Mẹ Lăng bùng lên hai ly trà uống một hơi cạn sạch, chỉ một ngón tay, “Cái ly của Tiêu Hạo này uống càng thêm hương thuần!”

Ba Lăng cùng Tiêu Hạo nhìn nhau cười một tiếng, hai người đều là vẻ mặt kinh ngạc, nhưng cũng tương đối ăn ý. Thì ra là, ly trà này sớm bị bọn họ đổi!

Ba Lăng vỗ vỗ bả vai Tiêu Hạo, thật thương thức phản phong cách nho nhã người tuổi trẻ này, “Ồ lại vài ngày, ngày mai theo ta sẽ đi gặp trà hữu?”

Tiêu Hạo cười đáp, “Trước khi cháu tới đang ở khách sạn Hán Đình đặt phòng năm ngày.”

“Khách sạn có cái gì tốt, ở nhà đi, cũng không phải là không có phòng, hơn nữa, ăn cơm cái gì cũng không dễ dàng....! Quyết định như vậy, ta sẽ gọi điện thoại hẹn bọn lão Dur sáng mai đầu trà.....” ba Lăng khí phách bản định án, Lăng Nhuế nghe, ngu luôn rồi!

Cái này tiến dần từng bước rồi hả? Mẹ cô thế nào cũng không ngăn cản đây?

Sau đó, không đến một ngày công phu, bằng hữu thân thích biết tất cả Lăng Nhuế dẫn theo bạn trai tiến sĩ về nhà. Tình yêu hai người coi như là hoàn toàn bước về giai đoạn mới.

Sau khi dùng qua bữa cơm chiều, ba Lăng cùng mẹ Lăng theo lệ thường ra cửa tản bộ. Lăng Nhuế thật vất vả có cơ hội? “Thăm vấn”, vỗ bàn tay Tiêu Hạo, “Nói, cả một buổi chiều anh cùng ba em nói gì?”

“Cái gì cũng nói.” Tiêu Hạo mặc cho Lăng Nhuế vỗ lòng bàn tay của mình như vậy, đáp lời rất là tùy tính.

“Là nói cái gì?” Lăng Nhuế nhất quyết không tha nghiêng người nhìn Tiêu Hạo, vẻ mặt thật là nghiêm túc khấn trương.

“Khụ khụ ——” Tiêu Hạo ho nhẹ hai tiếng, ngoắc ngón tay ý bảo Lăng Nhuế lại gần chút, sau đó đưa tay ôm cô trong khuỷu tay, “Thật ra thì..... Cũng không có gì, chính là cho ba mẹ em rõ ràng quá trình cưới hỏi.”

TV để âm nhạc vui vẻ, Lăng Nhuế chỉ có cảm giác mình gò má nóng lên. Mím môi, cô cúi đầu xoắn nửa ngày áo, chậm rãi mở miệng, mang theo chút ngưng ngừng, “Nhưng.....” Em còn không có chuẩn bị xong!

Đại khái suy nghĩ lời này hơi lộ ra ý chí chưa đủ, đứng thẳng sống lưng, Lăng Nhuế lại đưa tay nhéo lòng bàn tay Tiêu Hạo, ngira đầu mặt ngạo khí, “Người nào gả cho anh nha! Em mới không cần gả cho anh!”

Tiêu Hạo biết cô là có ở đây xấu hổ, cũng không cãi nhau, thu ánh mắt nhìn TV, đôi tay lại một khắc không rời rảnh chơi đùa nắm bàn tay mềm mại của Lăng Nhuế. Nửa ngày, anh âm trầm trầm cười lên, “Anh có nói là anh muốn kết hôn em sao? Còn là..... Nhuế Nhuế đợi gả sớm ruột nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Định Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tá túc

editor: Đông Sương

Buổi tối, hai đấng mày râu ở phòng khách đánh cờ, mẹ Lăng bùng trái cây đến thư phòng cùng Lăng Nhuế tùy ý trò chuyện một chút. Rất dễ nhận thấy, mẹ Lăng là có ý dò ý tứ mà tới.

Ý trong lời nói, Lăng Nhuế cảm thấy ra được, ba mẹ đối với Tiêu Hạo rất hài lòng.

Tám xong, Lăng Nhuế theo thường lệ trở về thư phòng, sau đó ánh mắt liền khóa ở hộp quà trắng muốt ban ngày Tiêu Hạo tặng, là quà tặng gì mà nhất định phải tự mình trở về phòng mở đây?

Lăng Nhuế vừa lấy hết ý định mà nghĩ, vừa lưu loát mà dùng cây kéo mở giấy bọc. Bởi vì chú ý lực toàn bộ đều ở trên tay, cho nên khi Tiêu Hạo hạ hết quân cờ nhẹ chân nhẹ tay đi vào gian phòng, Lăng Nhuế cũng không có chú ý tới.

“Bá ——” thật vất vả xé ra bên trong hộp giấy nhỏ, Lăng Nhuế hoàn toàn bị đồ vật trước mặt cho kinh sợ.

Vốn tưởng rằng sẽ là cái vật gì làm thủ công tinh mỹ, ai ngờ, cư nhiên..... Lại là một cái áo ngủ mới!

“Vật quy nguyên chủ.” Tiêu Hạo đến gần, đem hai tay chống ở trên mặt bàn, cười như không cười nhìn chăm chăm về mặt Lăng Nhuế đang cảm thấy khó xử.

Lăng Nhuế vội vàng luống cuống tay chân đem áo ngủ nhét vào, xoay người liền hỏi, “đồ của em đâu?”

“Hả?” Tiêu Hạo nhún mày làm ra vẻ mặt tò mò, “Em không phải là ghét bỏ nó cũ, cho nên anh liền ném giúp em!”

“Anh——” Lăng Nhuế vừa giận vừa hờn, người này cứ nhiên cảm áo ngủ cùng mình nói giỡn, tiện tay giơ tay lên bên quyền sách liền cầm lên.

Tiêu Hạo nhẹ nhàng linh hoạt chuyển một cái, thuận tay liền đoạt quyền sách trên tay Lăng Nhuế, chợt lại làm động tác im lặng, “Thế nào, Nhuế Nhuế nghĩ tại nhà mình muốn đánh nhau à?”

“Anh biến thái!” Lăng Nhuế không còn kể sách, chỉ có thể ngoài miệng chiếm chút tiện nghi.

Tiêu Hạo cười lắc lắc đầu, cảm quả nho đặt ở trong miệng của mình, nghiêng đầu, không nói hai lời, xoay người liền đánh úp về phía môi anh đào của Lăng Nhuế.

Lăng Nhuế bị Tiêu Hạo nắm bả vai như vậy chuyển một cái, liền vòng vào ở giữa anh và bàn đọc sách. Đã lâu cảm giác mát lạnh trên người con trai lập tức đánh úp về phía toàn thân, làm mấy điều hòa không khí âm thanh hô hô, Lăng Nhuế cổ họng không phải truyền ra một hai tiếng bễ tan tành ư, sau đó lại toàn bộ cắn nuốt ở trong miệng Tiêu Hạo.

Tiêu Hạo vậy cô chặt quá đối, Lăng Nhuế cơ hồ sẽ bị áp đảo ở trên bàn. Cô chỉ cảm giác đôi tay mình chống đỡ ở bộ ngực Tiêu Hạo càng ngày càng vô lực rồi, nhưng lại cảm giác được một cách rõ ràng đầu lưỡi Tiêu Hạo tại chính mình trong miệng khơi thông đoạt lấy quyền.....

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế đột nhiên mở hai mắt ra, cảm giác Tiêu Hạo dùng sức chống đỡ một chút cái ót của cô, có cái đó bị đưa vào trong miệng, ngọt ngào, mang theo điểm chua nhàn nhạt.

Hôn chớp mũi Lăng Nhuế một cái, Tiêu Hạo cười buông cô ra, Lăng Nhuế lúc này mới từ từ khôi phục vững vàng hô hấp, trên lông mi dính nước nhỏ vun, đôi môi càng thêm đỏ thắm ướt át.

Tiêu Hạo nhìn không nhịn được đưa tay kèm trên gò má ửng đỏ của cô, ma sa nửa ngày, mỉm cười lại hôn một cái đôi môi của cô, “Em nói, tên biến thái sẽ có tâm địa tốt như thế cho em ăn quả nho.....”

Cái nào biến thái có thể uy quả nho như vậy?

Lăng Nhuế dùng trán ngập hơi nước mắt nhìn chăm chăm Tiêu Hạo, lại không biết giờ phút này đắm chìm trong trong ngọn đèn, cô xinh đẹp đến cơ hồ có thể để cho lòng người say.

“Đi ngủ sớm một chút đi, anh cũng đi về!” Tiêu Hạo cúi người nhặt lên áo ngủ đưa cho cô, tận lực để cho mình giọng điệu vững vàng, “Ba em nói, ngày mai dẫn mọi người đi tây đường chơi, cũng không phải cần mang áo ngủ sao!”

“Ba ta không phải để cho anh——” ở nhà ta sao?

“Trong lúc khảo sát cần phải thời khắc giữ vững tỉnh táo, kiên quyết chống lại tất cả viên đạn bọc đường” Tiêu Hạo đưa tay nheo mắt mũi Lăng Nhuế, lại hôn một cái lên trán cô, “Chỉ là, ngoại trừ cái này!”

Từ tây đường để hết hà đẳng trở lại, Lăng Nhuế vừa đến nhà không bao lâu liền nhận được điện thoại của giáo sư Tôn chủ nhiệm, nói là ông mới vừa nhận hạng mục mới không đủ nhân lực, hi vọng cô có thể đến khoa điện tử trình diện trước thời gian.

Trở lại đại học A là buổi chiều ngày thứ hai, bởi vì khoa điện tử cũng không có nói trước cho Lăng Nhuế an bài trụ sở, nói một cách khác, kể từ bây giờ đến nửa tháng sau tựu trường cô đều cần ở trong căn hộ Tiêu Hạo tá túc.

Buổi tối tắm xong, Lăng Nhuế đứng trong phòng khách bắt đầu do dự.

Nếu như cô ngủ phòng ngủ như lời nói, như vậy Tiêu Hạo cũng chỉ có thể ngủ trên sofa. Nhưng là, ghế sa lon dù sao cũng không lớn, kiểu này một ngày hay hai ngày không có gì, nửa tháng này..... Hình như cũng không được nha!

Làm thế nào? Nếu không mình ngủ trên sofa, Tiêu Hạo ngủ phòng ngủ? Nhưng là, chủ nghĩa đàn ông của anh lớn như vậy, có thể đồng ý đề nghị của cô sao?

Hay hoặc là, ngủ cùng phòng ngủ?

Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế chợt vỗ ngực của mình mấy cái, vội vàng đem ý tưởng gan lớn ngất trời này lấp trở về.

Tiêu Hạo tắm xong lúc đi ra, đã nhìn thấy Lăng Nhuế ngu ngơ đứng ở giữa phòng khách hướng về phía ghế sa lon gần người. Đến gần, Tiêu Hạo từ phía sau vòng chắc eo thon của Lăng Nhuế, “Vật nhỏ, đang suy nghĩ gì?”

“Ngủ.”

“Sớm như vậy?” Tiêu Hạo cúi đầu lại gần căn cổ trắng nõn Lăng Nhuế cắn một cái, đôi tay vừa dùng lực liền đem Lăng Nhuế ôm lấy trực tiếp đến gần phòng ngủ.

“Anh làm gì thế?” Lăng Nhuế ngã xuống giường, mặt kinh hoàng nhìn nằm ở Tiêu Hạo bên cạnh, nhịp tim nhất thời tăng nhanh.

“Ngủ.” Tiêu Hạo giật giật gối đầu, xê dịch khuỷu tay ôm chặt người cô, lời nói có chút mệt mỏi, “Yên tâm, trước khi lĩnh chứng, anh sẽ không động thủ với em, chỉ là, muốn anh ngủ nửa tháng ghế sa lon cũng là tuyệt đối không thể nào.” Vỗ vỗ sau lưng của Lăng Nhuế, Tiêu Hạo xê dịch cái đầu về hõm vai cô.

Nửa ngày, Lăng Nhuế thấy Tiêu Hạo vẫn không có động, tâm mới thoáng thả lỏng.

“Nhưng..... em còn không ngủ được.” Lăng Nhuế giật giật, đem mình xê dịch xuống phía dưới, cùng Tiêu Hạo đối mặt.

Ánh trắng xuyên thấu qua màu trắng rèm cửa sổ nhàn nhạt ánh sáng, buộc vòng quanh hình dáng cường tráng người kia, Lăng Nhuế nghiêng đầu nhìn như vậy hồi lâu, không nhìn được liền đưa tay dọc theo đường cong đi miêu tả. Tay vốn là cách không, thế nhưng sao thuận xuống tay không cẩn thận chạm được da thịt Tiêu Hạo, Lăng Nhuế như làm trộm vội vàng thu hồi lại, sau đó thấy anh không có gì động tĩnh, ngừng một hồi, cười lại đem bàn tay chạm vào tiếp.....

Như thế qua lại mấy lần sau, Tiêu Hạo liền nắm tay phải cô khi lần nữa đưa tới, trực tiếp đặt ở bên eo của mình, sau đó tay trái đè một cái, mặc cho Lăng Nhuế làm thế nào cũng ko rút tay ra được.

“Anh làm gì thế?” Tay trái lại bị anh bá đạo nắm, hiện tại tay phải cũng bị anh đè ép, Lăng Nhuế không động đậy được, có vẻ có chút mất hứng.

“Em lộn xộn nữa, anh liền muốn.....”

Thở dài một tiếng, Tiêu Hạo há miệng hít thở sâu, làm cho mình hết sức trấn tĩnh, “Ngủ sớm một chút, ngày mai nhớ dậy sớm một chút làm bữa sáng. Anh đi xem bóng đá, em..... Tự ngủ sớm một chút đi!”

Mơ hồ phía bên ngoài truyền đến tiếng nước chảy, Lăng Nhuế một người lặn qua lộn lại giăng co nửa ngày, rốt cuộc lúc Tiêu Hạo đẩy cửa vào lần nữa đã ngủ thiếp đi.

Cúi người hôn lên mặt đang ngủ vui vẻ của cô, Tiêu Hạo nhẹ nhàng cảm một gò đầu, liền lại đi ra ngoài.

Sau khi ăn sáng xong, Tiêu Hạo lái xe đưa Lăng Nhuế đi đến khoa điện tử trình diện.

Lúc lên xe, Lăng Nhuế phát hiện Tiêu Hạo vẫn càng không ngừng ở đó xoay cổ.

“Anh bị sái cổ rồi, nếu không, tối nay em ngủ trên sofa đi!” Nhìn dáng vẻ Tiêu Hạo không quá thoải mái, Lăng Nhuế cảm thấy có điểm thương tiếc.

Hiển nhiên, người kia vô cùng không cảm kích, hung hăng liền lườm cô một cái tỏ vẻ cảnh cáo. Lăng Nhuế nhanh chóng đổi lời nói, giọng nói rõ ràng có chút xấu hổ, “Vậy nếu không tối nay cùng nhau ngủ giường?”

Tiêu Hạo dừng lại nghiêng đầu, con ngươi nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lăng Nhuế một phen, “Em tưởng ngủ quá kém!” Ngụ ý, mình là sẽ không sẽ cùng cô ngủ chung!

“Em tưởng ngủ rất khó coi sao?” Lăng Nhuế lẩm bẩm lặp lại, sau đó cô mơ hồ liền nghĩ đến một khả năng khác, cảm giác ngọt ngào nhất thời liền dâng lên trong lòng.

Xoay mặt, cô lấy lòng nói, “Vậy em về sau mỗi ngày đều đắp bóp cho anh đi, em đã cùng mẹ em học qua, kỹ thuật cũng không tệ lắm!”

Tiêu Hạo sắc mặt hơi chậm lại, “Tối hôm qua kỹ thuật miêu tả không tồi!”

Cho đến lúc xuống xe, Lăng Nhuế mới phát hiện hai người mặc rõ ràng đều là màu trắng đen.

Cô mặc áo sơ mi màu trắng váy đen, đai lưng phù hợp màu đen chiều rộng, mà Tiêu Hạo lại mặc áo sơ mi tay ngắn màu trắng cùng quần tây màu đen!

“Em nhớ được..... lúc này anh không phải mặc T shirt màu xanh dương đậm sao?” Lăng Nhuế đưa tay che ánh nắng mặt trời, hồi hận mình quên mang ô che nắng rồi, một giây kế tiếp, Tiêu Hạo đưa tay che ô thường dùng trên đỉnh đầu cô, “Chợt nhìn không vừa mắt, liền đổi!”

Không vừa mắt? Lăng Nhuế lắc đầu một cái cảm thấy cái giải thích này quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Cô mặc vậy là vì biểu hiện thành thực dụ dỗ, thì ra Tiêu BOSS anh gần đây dính vào cách ăn mặc cổ quái rồi hả?

Vừa đi vào đại sảnh, bọn họ chạm mặt liền gặp được Chu Dự, “Ồ, mới mẻ nha, Tiêu Hạo cậu cái này là ——”

Chu Dự hiển nhiên không ngờ rằng Tiêu Hạo lại xuất hiện tại nơi này.

“Theo cô ấy đến báo danh.” Tiêu Hạo chỉ chỉ Lăng Nhuế, thò tay mà tiếp nhận túi trong tay cô để cho cô thu cái ô, mình liền cùng Chu Dụ trò chuyện.

Một đường từ đại sảnh đi tới trên lầu, tay Tiêu Hạo thủy chung rất tùy ý khoác lên đầu vai Lăng Nhuế, mới đầu, Lăng Nhuế cũng không có cảm thấy không ổn, nhưng sau khi nhiều người đi qua đi lại nhìn lại, cô đã cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Đang muốn mở miệng khiến Tiêu Hạo để tay xuống, anh chợt rất tự giác đem tay đang khoác lên vai Lăng Nhuế hướng Chu Dụ, “Tôi liền không vào được rồi, cậu giúp tôi hảo hảo chiếu cố, tôi chính là giao cô ấy cho cậu đó!”

“Thành!” Chu Dụ đẹp trai vỗ tay một cái, hai người trịnh trọng hoàn thành cái này động tác bắt tay đơn giản.

Lúc Chu Dụ bồi theo Lăng Nhuế đi gặp giáo sư, Tôn chủ nhiệm đang trong phòng làm việc phát biểu. Từ trong lời nói Lăng Nhuế mơ hồ nghe được, hình như là sinh viên viết luận văn không phù hợp yêu cầu, sau đó bị tạp chí nước Anh cho lui bản thảo rồi.

Nhìn mặt sinh viên đi ra phòng làm việc, Lăng Nhuế đột nhiên cảm thấy ko khí phòng làm việc ép rất thấp, rất thấp, hình như nghiền cứa sinh cùng mình tương tượng được chênh lệch khá xa..... Ngộ nhỡ, mình thật không làm được SCI cùng EI, chẳng lẽ còn thật không cách nào tốt nghiệp?

Chu Dụ vỗ nhẹ bả vai Lăng Nhuế, cô như cũ đắm chìm trong sự sợ hãi có thể hay không làm ra luận văn.

Ngẩng đầu hồi hồn, Lăng Nhuế phát hiện Tôn chủ nhiệm đang vô cùng hiền hòa mỉm cười đối với mình, hơn nữa còn là cái loại cười đó cực kỳ tiêu chuẩn lộ tám viên hàm răng rực rỡ nụ cười.

Bởi vì không biết nên lấy lễ như thế nào đến, mình cũng nhân viên, Lăng Nhuế cung kính tự giới thiệu mình, “Chào giáo sư Tôn, em là Lăng Nhuế.”

“Ha ha, Lăng Nhuế a, tôi nhớ, tôi nhớ, đến, ngồi xuống bên này tán gẫu.” Giáo sư Tôn thu lại tức giận lúc này, khí định thần nhàn bụng lên ly trà tử sa trên mặt bàn, khẽ gạt đầu, mở miệng rất trực tiếp hỏi, “Em vừa mới thấy tôi mắng học trò bị dọa sợ?”

Lăng Nhuế cả kinh, nhảy bèn lắc đầu, lúc này mới phát hiện ra Chu Dụ đã sớm đi ra khỏi phòng làm việc.

“Giáo sư nghiêm một chút, học sinh mới có thể học tốt được” Mím môi một cái, Lăng Nhuế mỉm cười bổ sung, trong lòng cũng đang đánh trống, “Giáo sư Tôn, cái đó, trước tiên em cần làm những gì ạ?”

“Ha ha, tôi thật sự không có nhìn lầm người, Lăng Nhuế chúng ta quả nhiên là học sinh hết sức chăm chỉ.” Nói cho hết lời, giáo sư Tôn đứng dậy lấy ra ba quyển sách từ trong giá sách bên cạnh, ý vị sâu xa mở miệng, “Học giỏi là chuyện tốt, nhưng cũng gấp không được, tất cả đều chuẩn bị xong cho em, em trước tiên cứ đọc hiểu rõ rồi.”

Lúc nhận lấy sách đầu tiên từ trong tay giáo sư, Lăng Nhuế nhìn cảm thấy nhìn quen mắt; lại nhận thêm qua cuốn thứ hai, cô tỉnh ngộ rồi, lúc cầm lấy cuốn thứ ba, Lăng Nhuế ngượng ngùng lên tiếng, “Giáo sư Tôn, mấy quyển sách này em đều đã xem qua.”

“A, xem khi nào?” Giáo sư Tôn hiển nhiên mặt kinh ngạc.

“Lúc chuẩn bị thi lại.....” Thấy mặt giáo sư của mình hình như không phải rất tin tưởng, Lăng Nhuế vội vàng lại đem những thứ trong sách viết gì ra nói, lại có những chỗ còn chưa đúng, toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn thuật lại một lần.

Sau khi thao thao bất tuyệt nói xong, Lăng Nhuế mới nhớ tới mạch điện tử của cô hình như cũng từ 1 trong những giáo trình này mà ra, mà cô cứ nhiên ngay trước giáo sư của mình, đối với kết tinh lao động bọn họ quơ tay múa chân?

Thăng thần là một loại mỹ đức, nhưng giống như cô quá đáng thành thực như vậy, hình như cũng liền có chút không được.....

Cuối cùng, hai người nói chuyện ở giáo sư Tôn lộ ra tươi cười liền kết thúc.

Buổi trưa, Lăng Nhuế cùng sư tỷ nhỏ nhất cùng nhau dùng cơm trở lại phòng thí nghiệm, đẩy cửa đã nhìn thấy mấy sư huynh sư tỷ cùng khóa ở đó ăn dưa hấu.

Mọi người tuổi tương tự, lúc chia xong dưa hấu, mọi người cũng liền quen thuộc, tự nhiên lời nói chuyện cũng nhiều hơn.

“Lăng Nhuế, sáng sớm hôm nay người cùng em đến báo danh chính là bạn trai của em à?” Gặm hết dưa hấu, Đại Sư Tỷ dẫn đầu bắt đầu bát quái.

“Sư tỷ, làm ơn, nhìn một cái cũng biết là bạn trai Lăng Nhuế rồi!” Tam Sư Huynh ngắt lời.

“Không đúng, tôi thấy hình như anh ta còn quen biết giáo sư Chu nữa, sẽ không phải là bạn của giáo sư Chu đi!”

“Không phải là giáo sư khoa điện tử chỗ chúng ta, là giáo sư đại học A mời.” Mắt thấy tất cả mọi người càng kéo càng xa, Lăng Nhuế vội vàng đứng ra nói chuyện, ai ngờ nàng đồng nhất mở miệng, Nhị Sư Huynh sẽ tới sức lực rồi, “Nha, vậy thì thật là tốt, sư tỷ chúng ta cũng là tiến sĩ, nếu không, Lăng Nhuế, em giúp một tay tác hợp một chút?”

“Nhưng là, Tam Sư Huynh mới vừa rồi đoán cũng không sai!” Lăng Nhuế ngượng ngùng mở miệng, giống như làm khó, trong lòng lại không nhận được oán thầm Tiêu Hạo là một người thuộc dạng người tình đại chúng.

“Cậu ta nói đúng cái gì nha?”

Nhị Sur Huỳnh mắt thoáng nhìn, ném ánh mắt khinh bỉ, một hồi lâu, chợt ngừng tạm “..... Sẽ không phải là cậu kia là bạn trai của em chứ?”

“Không có ánh mắt, tôi vừa nhìn, hai người mặc chính là đồ đôi!” Tam Sur Huỳnh nói!

Lăng Nhướ híp mắt cười cười, “Lần sau để cho hạnh ấy mời mọi người ăn cơm!”

Lời nói có chút ngưng ngừng, nhưng mọi người nghe càng thêm ngưng ngừng, tiểu sư muội này cũng quá thâm tàng bất lộ đi, bạn trai của mình bị mọi người đùa giỡn như vậy, lại còn có thái độ đối đãi như thế.

Hiển nhiên, Đại Sur Tỷ là đang quần bách nhất thời, lúng túng đang muốn mở miệng giải thích, cửa liền truyền tới một âm thanh trong trẻo lạnh lùng, “Các người rất rảnh rỗi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Quà tặng

editor: Đồng sương

Đang lúc mọi người hai mặt nhìn nhau, cho là một trận trách mắng không thể tránh được, giáo sư Tôn lại chỉ để lại một xấp chuyên đề tiếng Anh, “Quy củ cũ, đây là chuyên đề cuối tuần chúng ta thảo luận!”

Nói xong, giáo sư Tôn liếc liếc về vở đưa hầu trên mặt bàn, lại đưa mắt nhìn bảng quy định trên tường phòng thí nghiệm, ý đồ quá rõ ràng.

Bên trong cửa, mọi người mặt không thay đổi nhìn nhau, có người đang muốn oán trách, chợt cửa lại bị đẩy ra, “Tiểu Vương, lúc em photocopy nhớ thêm cho Lăng Nhướ cũng chuẩn bị một phần, mặc dù em ấy mới tới, nhưng hội nghị thường kỳ cũng hạng mục sau này cũng cần tham gia, người còn lại nhớ mỗi người chuẩn bị một bài thuyết trình PPT, còn nữa, nhanh chóng đem bàn dọn dẹp sạch sẽ, giờ là mấy giờ rồi.....”

Lần này, cửa đóng lại sau đó hai phút, phòng thí nghiệm như cũ là yên tĩnh. Ước chừng qua năm phút đồng hồ, có người từ cửa sổ nhìn thấy giáo sư Tôn lái xe ra khỏi khoa điện tử, mọi người nín một bụng bức tức lúc này rốt cuộc mới phát tiết.

Đào qua về mặt mới vừa vui vẻ, Tam Sur Huỳnh ủ rũ cúi đầu vổ vổ bài tập trên mặt bàn, hướng về phía Lăng Nhướ liền than thở, “Cái thế giới này đáng thương nhất là không là thiên thần gãy cánh, nhưng, cái thế giới này kinh khủng nhất tuyệt đối là con ác mộng bị đổi màu đôi cánh..... Mà gặp ông ta, chính là ác mộng bắt đầu!” Quơ quơ bài tập trong tay, Tam Sur Huỳnh tiếp ý vị sâu xa nói, “Tạm thời em không lý giải được không có gì, làm lâu thì sẽ hiểu được. Yên tâm đi, sớm muộn gì em cũng có một ngày gãy cánh, sau đó cũng cùng chúng ta giống nhau rơi vào con ác mộng!”

“Không phải đôi cánh mà quý sao?” Lăng Nhướ nghe được rợn cả tóc gáy, cũng không quên mở miệng cái chính.

“Ha ha, tiểu sư muội thật có tiền đồ, nhanh như vậy liền biết biệt hiệu của giáo sư à?” Nhị Sur Huỳnh đang chuẩn bị mở máy điều chỉnh thử mạch điện, động tác trong tay dừng lại, trực tiếp nói cho Lăng Nhướ một câu như vậy.

Mới đầu, Lăng Nhướ cũng không biết Tam Sur Huỳnh trong lời nói thâm ý, nhưng hội nghị thường kỳ ngày đó, khi sư huynh, sư tỷ từng người một bị giáo sư hỏi á khẩu không trả lời được, đứng ở trên đài quần bách nói không ra lời thì Lăng Nhướ hoàn toàn rõ ràng hiểu.....

Thì ra là, không cần làm báo cáo cư nhiên thật sự là chuyện hạnh phúc trên thế giới như thế!

Buổi tối, Tiểu Hạo theo thường lệ lái xe tới đón cô. Bởi vì ngày mai là Chủ nhật, Lăng Nhướ liền đem một phần tài liệu tiếng anh giáo sư yêu cầu phiên dịch đem theo trở về.

Nói thật, kể từ sau khi đến khoa điện tử trình diện, Lăng Nhướ cũng chưa có một khắc rảnh rỗi qua. Trước kia cho dù là lúc thi nghiên cứu, cô còn có thể rút ra chút thời gian đi dạo phố một chút hóa giải một chút áp lực.

Nhưng này mấy ngày, cô không phải là bị an bài đi nghiên cứu một một ứng dụng tâm mạch điện tử, thì chính là bị giáo sư gọi lên phiên dịch tài liệu Anh văn. Vốn tưởng rằng Chủ nhật tình huống sẽ thoáng cái thuyên một chút, ai ngờ lúc hơn bốn giờ chiều, Lăng Nhướ lại bị giáo sư gọi lên phòng làm việc, lúc ra cửa, trong tay dĩ nhiên là nhiều một xấp thật dày tài liệu.

Lăng Nhướ vừa vào cửa xe, ánh mắt Tiểu Hạo liền khóa ở những tư liệu cô ôm trong ngực kia, nhú nhú mày, giọng nói có chút không vui, “Nhướ Nhướ em đôi nghề thánh làm phiên dịch?”

“À?” Lăng Nhướ tiện tay đảo những thứ tài liệu kia, nhất thời không có nghe được giọng nói anh có cái gì không đúng, giờ giờ lên tài liệu trong tay, “Giáo

sư nói cho em Chủ nhật phiên dịch xong.”

Tiêu Hạo khẽ hừ một tiếng, khởi động xe, hỏi, “Tôi nay muốn đi nơi nào ăn cơm?”

Vén vén sợi tóc, Lăng Nhuế không yên lòng liền nói một tiếng, “Tùy tiện.” Cúi đầu lại nhìn vào tài liệu.

“Những tài liệu này gấp như vậy sao, bây giờ cần phải xem hết?”

“Đĩ nhiên không phải á!” Cảm thấy giọng của Tiêu Hạo có chút cứng rắn, Lăng Nhuế ngoan ngoãn khép lại tài liệu bỏ vào trong túi xách, thuận tay liền đem túi để về phía sau chỗ ngồi, ai ngờ vừa nghiêng đầu, liền phát hiện chỗ ngồi phía sau xe có một bó hoa hồng to.

Quay xuống ghé ngồi, Lăng Nhuế đưa tay cầm đến kia bó hoa, màu tím giấy bọc ở trong, 11 đóa hoa hồng trắng, dính Kim Phấn, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

“Khó trách vừa vào xe lại thấy mùi thơm rồi” Lăng Nhuế cúi đầu lại gần hít hà, tâm tình nhất thời tốt vô cùng, ngón trỏ trái chọc chọc bấp đùi Tiêu Hạo, nhũ mày cười hi hi mở miệng, “Là tặng cho em sao?”

Tiêu Hạo nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lăng Nhuế, thuận miệng hừ một tiếng, liền không nói nữa nói cái gì.

Lăng Nhuế đưa tay đùa giỡn hoa tươi trong tay, đắm chìm trong trong vui sướng đến đột ngột này, hoàn toàn cho là Tiêu Hạo chỉ là tâm huyết dâng trào.

Lúc xe lái đến cổng nhà hàng, Tiêu Hạo thấy Lăng Nhuế còn không hề hay biết, liền đưa tay mở radio. Lăng Nhuế đang buồn bực người này lúc nào thì lại thích nghe radio dữ vậy, vừa vặn bên trong truyền đến lời của người dẫn chương trình nhẹ nhàng, “..... Hôm nay là đêm thất tịch, tôi và tất cả nhân viên cũng làm việc trong đài mong ước mọi người có tình sẽ thành thân thuộc, phía sau sẽ phát bài《 chuyện lãng mạn nhất 》của Triệu Vịnh Hoa, hi vọng mọi người có thể như ca lời ca khúc, ngày ngày đem người yêu để ở trong lòng, cả đời yêu Thương lãng mạn.”

Cúi đầu lấy điện thoại di động mở ra xem lịch ngày, Lăng Nhuế không nhận được cau mày cắn nổi lên đôi môi, tuần trước cô còn đem ngày hôm nay giặt ngoài miệng, ở nhà than thở đòi hỏi Tiêu Hạo phải tặng quà, bận rộn thế nào liền đem chuyện này quên sạch sẽ?

“Cái đó, em cũng có chuẩn bị quà tặng cho anh.” Ước chừng là chú ý tới Tiêu Hạo ngừng xe, nghiêng đầu đang nhìn mình chuyên chú, Lăng Nhuế vội vàng mở miệng che giấu.

“Hả?” Tiêu Hạo rút chìa khóa xe, nghiêng người đến gần, hơi thở mập mờ phun trên mặt Lăng Nhuế, “Quà tặng của em không phải là đồng tài liệu kia chứ?”

“Nào có!” Lăng Nhuế ưỡn ngực nghênh đón, sau đó trong lòng một cái âm thanh càng không ngừng báo cho mình: nhìn ánh mắt của anh nói chuyện, nhìn ánh mắt của anh nói chuyện.

“Em..... em sáng sớm thì đã chuẩn bị xong, đêm thất tịch, thất xảo tịch (ko hiểu), là em nhắc trước mà.....”

Ánh mắt Lăng Nhuế nhìn thẳng Tiêu Hạo rồi, nhưng ánh mắt vụt sáng, giọng điệu lại lấp ba lấp bấp có vẻ có chút chưa đủ chắc chắn, người tình tường vừa nhìn, cũng biết cô nói dối.

Tiêu Hạo cũng không nói thêm, đưa tay ngắt cái mũi của cô, “Nói láo là sẽ như Tào thất dạ (ko hiểu) giống nhau, anh lại cho em một cái cơ hội.”

“Có, em thật sự chuẩn bị quà tặng cho anh!”

Lăng Nhuế gạt đầu khẳng định, trong lòng xem như là mình mới xui xẻo quá, âm thầm báo cho chính mình kiên quyết không thể bị lừa! Sau đó cô bắt đầu nghĩ trong túi của mình có đồ vật gì đó là có thể tạm thời chấp nhận lấy ra quà, nhưng suy đi nghĩ lại, bên trong hình như thực sự chỉ có một đồng lớn tài liệu tiếng Anh.....

Lúc ăn cơm tối ăn được một nửa, Lăng Nhuế chợt nhớ tới bên cạnh nhà hàng có trung tâm thương mại lớn, vì vậy lấy có muốn đi toilet. Ai ngờ lời của cô mới nói xong, Tiêu Hạo chợt cũng để dao nĩa xuống, một bộ dạng anh cũng đang có ý đó, “Anh cũng vậy đang muốn đi rửa tay, mới vừa rồi xúc bột hồ tiêu không cẩn thận vẩy trên tay toàn mùi hồ tiêu.”

“Cái gì? Có sao?” Lúc đứng dậy, Lăng Nhuế nghi ngờ liếc mắt nhìn mặt bàn, còn chưa kịp tìm được hũ bột hồ tiêu, người kia liền thân sĩ tới đây thay cô kéo ghế ngồi, “Xin mời, tiểu thư xinh đẹp của ta!”

Cái gọi là tên đã lấp vào cung không bắn không được, Lăng Nhuế bắt đắc dĩ, chỉ đành phải bi tráng mà thẳng bước đi ra ngoài.....

Đồng nhất kẻ phải không, tự nhiên còn tính cách khác, biện pháp là chết, nhưng người là sống!

Lăng Nhuế cố ý ở toilet mè nheo nửa ngày, trong lòng suy nghĩ Tiêu Hạo nên trở về chỗ ngồi, lúc này mới chậm rãi đi ra nhìn chung quanh.

Vốn tưởng rằng lúc từ toilet đi ra, cô có thể có cơ hội xuống lầu mua cái quà tặng nhỏ nào đó, ai ngờ, vừa ra khúc quanh tiếng Tiêu Hạo liền truyền đến, “May mà anh ở chỗ này chờ em, xem, em quà nhiên lại đi nhầm phương hướng!”

Lăng Nhuế trên mặt cười nói cảm ơn, về mặt lại vận vẹo không chịu được, trong lòng càng thêm không nhận được mắng anh cản trở.

Tiêu Hạo giả bộ không nhìn thấy nét mặt Lăng Nhuế, dặt tay của cô trở về bữa ăn, nhập tọa trước, lại rất thân sĩ giúp cô kéo cái ghế.

Ngồi vào chỗ của mình, Lăng Nhuế bi thống cắn nĩa, hai hàng lông mày nhíu chặt, trong lòng lại bắt đầu tính toán, mới vừa tất cả rốt cuộc là trùng hợp hay là dự mưu.

“Nhuế Nhuế ——”

“À?” Lăng Nhuế cả kinh, nhìn Tiêu Hạo đưa tay qua đây, chột dạ cho là anh muốn đến đòi quà tặng, vội vội vàng vàng mở miệng, “Quà tặng cho anh phải về nhà mới có thể đưa.”

“Hả?” Tiêu Hạo trong mắt sáng lên, trên mặt cũng là một bộ nét mặt rất chờ mong, “Anh chỉ là muốn nói, nếu như em cảm thấy salad rau mùi vị không tốt, vậy chúng ta liền đổi mới salad hoa quả” Nói xong, Tiêu Hạo bung qua đĩa salad rau trước mặt Lăng Nhuế bị cô đảo đã không thành hình dạng, liền nhân cơ hội gọi phục vụ.

Nhìn lại bung lên salad hoa quả, Lăng Nhuế hận không thể khiến phục vụ làm tiếp một phần mang về, để cô mang về nhà làm quà tặng.....

Cho đến khi kết thúc bữa ăn, Lăng Nhuế mấy lần cố gắng rời đi tìm mặt Tiêu Hạo cũng không có thành công, cuối cùng, vẫn bị anh nắm tay mà thẳng bước đi ra ngoài.

Đi thang máy tới bãi đậu xe, Lăng Nhuế an tĩnh nhìn Tiêu Hạo khởi động xe, sau đó lái đi ra ngoài.

Xe lái đến cổng nhà hàng thì Lăng Nhuế chợt giống như là đột nhiên nhớ lại cái gì, đôi tay vô, hô, “Dừng xe, dừng xe!”

“Nơi này không thể dừng xe.” Tiêu Hạo cười nhìn người khác về mặt xuất sắc trong kiếng chiếu hậu, chậm rãi trả lời chắc chắn, cô quả nhiên còn chưa chết tâm!

“Nhưng là, cái gương nhỏ em thích nhất rơi vào trên bàn ăn rồi.....” Lăng Nhuế tận lực khiến giọng nói có vẻ vừa gấp gáp lại buồn bã, mắt thấy nét mặt Tiêu Hạo giống như là có chút tin, Lăng Nhuế vội vàng đề nghị, “Nếu không, anh trước sang bên kia thả em xuống, sau đó lát nữa anh nữa quay đầu trở lại đón em?”

“Anh nghĩ, nếu là cái gương nhỏ em thích nhất này.....”

Lăng Nhuế nghe Tiêu Hạo lặp lại, chợt cảm thấy hi vọng tới, chỉ cần cô xuống xe, sau đó chạy về trung tâm thương mại bên cạnh nhà hàng, ở quầy chuyên doanh lâu một mua một cái cà vạt, như vậy chờ anh quay lại trở lại cô chỉ cần nữa đứng ở cổng nhà hàng là được rồi.....

Lúc cô cho là Tiêu Hạo sẽ dừng xe bên đường, hai bên đèn đường chợt cấp tốc lùi lại.

“Anh ——”

Lăng Nhuế còn chưa dứt, Tiêu Hạo đưa tay từ trong túi quần tây của mình lấy ra một mặt cái gương nhỏ, “Là nó sao?”

“Anh ——” Lăng Nhuế thế nào cũng không có nghĩ đến, mình len lén ở lại gương trên bàn anh lại nhặt cho vào túi, như vậy mới vừa rồi anh cố ý để cho cô đi trước chính là vì có cơ hội trở lại lấy gương? Ưông phí cô đang còn hưng phấn cho là cơ hội tới, cư nhiên từ đầu tới đuôi cũng bị anh thiết kế?

Anh là quá sáng suốt à? Ngửa đầu, Lăng Nhuế chán nản ngã ra ghế ngồi.

Cô, bắt đầu tiến vào bị kịch đếm ngược thời gian rồi.

Một hồi, không bỏ ra nỗi quà tặng, cô cũng không thể cầm trong tay cái gương nhỏ đưa cho anh làm quà, sớm biết như vậy mới vừa rồi liền trực tiếp nói quà tặng vẫn còn ở quầy bán hàng.

“Ngao ——” Lăng Nhuế che mặt nghiêng người hướng về phía ngoài cửa sổ, nhỏ giọng kêu rên, hời hợt đến đen cả ruột.

Trở lại nhà trọ, Tiêu Hạo tắm xong liền cầm đầu cầm cổ xem chương trình thể dục thể thao, không đề cập quà tặng gì nữa.

Lăng Nhuế mè nheo ở thư phòng thật lâu, thấy hành động cử chỉ của Tiêu Hạo cùng thường ngày không khác, liền phỏng đoán anh có thể là quên quà tặng.

Lặng yên không một tiếng động trở về phòng cầm áo ngủ, cô liền chui vào phòng tắm.

Ở bên trong giặt xong đồ ra ngoài, Lăng Nhuế hướng về phía Tiêu Hạo cười cười, liền đi qua phòng khách đi ban công phơi quần áo. Ai ngờ đợi cô lần nữa bước vào phòng khách, sau lưng “cạch” một tiếng, liền truyền đến tiếng khóa cửa thủy tinh sát đất vang lên, sau đó chờ đón chính là tiếng kéo rèm cửa sổ kéo.

Lăng Nhuế theo bản năng quay đầu lại, chợt cảm thấy hai chân chợt nhẹ, bên eo của mình liền bị một đôi bàn tay nóng rực trực tiếp nhốt chặt rồi, hơi thở nóng bỏng từ phía sau lập tức gần sát.

“Phanh” một tiếng đánh rơi rổ phơi quần áo bên chân.

Trước sau cơ hồ chỉ thua kém hai ba giây, Lăng Nhuế liền bị Tiêu Hạo đặt ở trên sô pha.

“Quà tặng đâu?” Tiêu Hạo một tay vuốt gò má Lăng Nhuế trước mặt, một tay qua lại vuốt ve cánh tay trơn bóng tinh tế lộ ở bên ngoài, hơi híp mắt, hơi được làm như có thật.

“Hả?” Lăng Nhuế trừng to mắt mà nhìn anh, nửa ngày, không có chủ ý.

Tiêu Hạo thấy cô bắt đầu giả bộ ngu, cố ý cho cá ý tốt nhắc nhở, “Không nhớ rõ á..., em mới vừa rồi ở trong nhà hàng không phải là nói với anh, quà tặng phải về nhà mới có thể tặng anh, vậy quà tặng của anh đâu?”

Cư nhiên mình vờ ngớ ngẩn cho là anh sẽ quên?

Lăng Nhuế khẽ thở dài một hơi, người kia am hiểu nhất cũng chính là tính nọ!

Bị vòng vào ở trong khuỷu tay Tiêu Hạo, Lăng Nhuế không thể nhúc nhích, sau khi con người nhanh như chớp vòng vo hai vòng, bỗng nhiên lại đã có chủ ý, cái gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách, Lăng Nhuế cảm giác mình cùng Tiêu Hạo ở chung một chỗ lâu rồi, đầu óc cũng càng suy nghĩ càng nhanh rồi.

“Anh trước, sau đó nhắm mắt lại, em liền cho biến ra cho anh!” Tay phải sờ sờ gò má của Tiêu Hạo, Lăng Nhuế sửa lại giọng điệu nhẹ nhàng dụ dỗ.

Tiêu Hạo ý vị sâu xa nói nhìn cô một cái, đỡ cô liền cùng nhau ngồi dậy.

Nụ cười dần dần dầy nhìn tới cô đang nhảy nhảy nhót nhót đi vào gian phòng, Tiêu Hạo tắt ti vi liền nhàn nhả ở đó đợi. Ai ngờ, không đợi được người ra, giọng ra lệnh đi truyền đến, “Nhắm mắt, nhất định phải nhắm mắt, không cho ăn vạ!”

Lăng Nhuế ôm gối đầu lúc đi ra, Tiêu Hạo quả nhiên nhắm mắt, đôi tay ôm ngực, trên mặt còn cười yếu ớt.

“Hi hi, “Lăng Nhuế nghiêng người ngồi ở trên đùi Tiêu Hạo, đem gối đầu để ngang giữa hai người.

Nửa ngày, thấy người trước mắt còn chưa mở mắt, Lăng Nhuế không nhịn được đưa tay đỉnh đỉnh lỗ mũi cao thẳng của anh, “Nha, thật là lớn một lỗ mũi heo!”

Tiêu Hạo bỗng nhiên mở mắt ra, Lăng Nhuế đang toét miệng, ôm gối đầu khanh khách cười không ngừng.

“Đây chính là quà tặng của em?” Tiêu Hạo mạnh mẽ nghiêng người, thuận thế đem Lăng Nhuế ngã ở trong cánh tay anh, lời nói sắc bén.

“Đừng vậy, hôm nay em ngủ trên sofa, anh ngủ giường. Như thế nào, quà tặng này không tệ đi!” Lăng Nhuế nhanh nhẩu đem gối đầu lại kéo đến trước ngực, một bộ đại ăn không cần báo đáp.

“Nhuế Nhuế hình như quên, giường ngủ vốn là của anh.” Một tay lấy gối đầu trong tay Lăng Nhuế, Tiêu hạo cúi người cắn vành tai Lăng Nhuế, lời nói mập mờ, “Anh còn tưởng rằng em đem mình làm quà tặng cho anh đấy.....”

“Nghĩ hay lắm!” Lăng Nhuế đỏ mặt, đưa tay đám đầu vai Tiêu Hạo.

“Đi, thay quần áo, chuẩn bị nhận một nửa quà tặng của anh đi!” Ở cổ tay Lăng Nhuế hôn lên một hóp, Tiêu Hạo liền đem cô bế lên.

Bốn năm đại học, Lăng Nhuế cơ hồ chưa từng có thức suốt đêm qua, chớ nói chi là cái gì suốt đêm xem phim điện ảnh.

Xem phim xong là rạng sáng năm giờ, Lăng Nhuế ở đồng hồ sinh học điều khiển, liền không chịu được. Vì vậy, ngay cửa ra vào rạp chiếu phim, trong đám người thì có một đôi tình lữ nhìn có vẻ đặc biệt.

Lăng Nhuế mỗi đi hai bước liền không nhịn được cúi đầu gáp một cái, sau đó Tiêu Hạo chỉ đành phải dừng lại đợi cô. Ngồi lên xe, Lăng Nhuế nói một cách đơn giản câu về đến nhà gọi cô, liền nghiêng thân thể phối hợp ngủ.

Khi tỉnh lại, ánh sáng mặt trời chiếu vào rèm cửa sẫm màu trắng, Lăng Nhuế bị ánh mặt trời chiếu khó chịu, thuận thế kéo cao chăn, bỗng nhiên liền nhìn đến phía dưới cổ của cô còn có một cánh tay.

Cẩn thận từng li từng tí lật người, bàn tay người dưới hơi chút vòng chặt, Lăng Nhuế cái trán liền trực tiếp chống đỡ lên cằm Tiêu Hạo.

Tiêu Hạo xê dịch gối đầu của mình, khiến Lăng Nhuế cũng tựa vào phía trên, “Lần này xem phim điện ảnh suốt đêm cũng đã xem, còn có cái gì khác ở đại học tiếc nuối cần bổ sung nữa ko?” Dùng chóp mũi của mình cọ xát gò má trên mặt Lăng Nhuế, Tiêu Hạo lời của có vẻ cực kỳ trầm thấp hùng hậu, mang theo đem đặc biệt lười biếng chưa tỉnh, vẫn đẹp trai như cũ.

“Ngày đó em chỉ thuận miệng nói.” Lăng Nhuế bị anh cọ có điểm nhột, nghiêng đầu nhìn trần nhà, trong lòng lại xông lên vui mừng không nói ra được, cô thuận miệng nói, cuối cùng trong lúc lơ đãng anh vẫn dụng tâm nhớ.

“Ngày hôm qua quà tặng cũng là thuận miệng nói?” Kề sát mặt của Lăng Nhuế, Tiêu Hạo nghiêng người chống lên, cúi đầu mắt nhìn xuống.

“Không có a.....” Lăng Nhuế nhỏ giọng trả lời, một giây kế tiếp, hai cánh tay chủ động treo lên cổ cổ của Tiêu Hạo, cô ngẩng đầu hôn lên đôi môi của anh, “Quà tặng trễ!”

Môi của cô vừa mới rời đi, Tiêu Hạo liền đè lại, truy đuổi hôn cho đến Lăng Nhuế ưm ra tiếng, Tiêu Hạo mới lưu luyến không rời đi môi của cô, tay vẫn như cũ vuốt ve bờ môi đỏ mọng, “thầy giáo tiểu học không có nói cho em biết, đến trễ là bị trừng phạt sao?”

Vuốt vuốt Lăng Nhuế tán ở trước ngực xốc xếch sợi tóc, sau nửa ngày, Tiêu Hạo mở miệng lần nữa, “Thật muốn phạt em cùng đi Bắc Kinh với anh.....”

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Vui mừng

Sau khi khoa điện tử chính thức tựu trường, Lăng Nhuế liền về lại ở trong kí túc xá, mà Tiêu Hạo cũng theo công việc yêu cầu đi Bắc Kinh, hoàn thành công việc cuối cùng, trở về Bắc Kinh.

Không có Tiêu Hạo ở bên cạnh hằng ngày, Lăng Nhuế sẽ không có tất cả hoạt động riêng tư. Trừ đi học, chính là ở lại trong phòng thí nghiệm cùng sư huynh sư tỷ cùng nhau thiết kế điện mạch FPGA. Mặc dù Tiêu Hạo mỗi ngày đều có gọi điện thoại cho cô, mặc dù cô không có bị giáo sư Tôn cực kỳ nghiêm khắc trách mắng qua, nhưng là, ngày lại trôi qua càng ngày càng hơn không có kích thích..... Ký túc xá, phòng thí nghiệm hai điểm tạo thành một đường thẳng (*cơ bản) cuộc sống, ngay cả chủ nhật cũng không có hi vọng gì rồi.

Ngày này, Lăng Nhuế nhận được nhiệm vụ mới giáo sư Tôn bố trí, viết một bài luận văn về giấu khuôn tâm phiến.

Buổi tối, Lăng Nhuế ở web thư viện khoa điện tử lấy về một đồng lớn tài liệu, mở ra máy vi tính lại bắt đầu con đường nghiên cứu khoa học đêm dài đặng đặng. Bạn cùng phòng bởi vì Chủ nhật đều về nhà, Lăng Nhuế xem websites, vẫn tư ước lượng ngay cả hôm nay cô chịu đựng thức suốt đêm cũng là không có ai biết.

Lúc hơn chín giờ, Tiêu Hạo theo thường lệ từ Bắc Kinh gọi điện thoại tới, sau khi hai người anh em nói chuyện hơn một giờ, Tiêu Hạo thúc giục Lăng Nhuế ngủ sớm một chút liền chủ động cúp điện thoại.

Ngắt điện thoại di động, Lăng Nhuế lại đem lực chú ý lực bỏ vào tài liệu, không có rời khỏi Internet, cứ như vậy nhìn từng chữ từng câu online.

Hơn mười hai giờ, QQ mặt biên chợt bắn ra một cửa sổ, hacker sư huynh sớm bị Lăng Nhuế quên mất sạch bóng bỗng nhiên lại từ góc xông ra.

Lăng Nhuế sững sốt một chút, nhìn chăm chăm trên màn ảnh thêm tới “Tảo An” hai chữ nhìn hồi lâu, vừa cẩn thận nhìn xuống thư mục, xác định là cô ghi chú vì “Hacker” gia hỏa không thể nghi ngờ.

Nhưng là, người này không phải đều biến mất đã lâu rồi, thế nào nửa đêm canh ba liền lại đột nhiên chạy ra?

Suy nghĩ nửa ngày, Lăng Nhuế lựa chọn coi thường cái này không rõ lai lịch, trực tiếp không tuân theo.

Ước chừng qua một phút, đối phương lại phát cái cửa sổ lay động tới đây, sau đó trực tiếp bắn ra một câu khiến Lăng Nhuế cảm thấy nửa đêm kinh hồn

“Nhuế Nhuế, đi ngủ!”

Cơ hồ không có chần chờ một chút, Lăng Nhuế lập tức nhấn lại, “Anh là ai?”

“Tiêu Hạo.”

Oanh ——

Trong đầu nhất thời nổ tung.....

Tuy nói mình ngày gần đây quả thật oán trách những ngày sau này không có kích thích, nhưng..... Nhưng cũng không cần nhanh như vậy, cuộc sống liền đập Yun-night Speed, mang theo cô đi đến cấp tốc như vậy chứ?

Hacker là Tiêu Hạo? Tiêu Hạo chính là hacker?

Lăng Nhuế nhìn chăm chăm màn ảnh nhìn hồi lâu, thế nào cũng không có biện pháp này đem hai người liên tưởng với nhau.

Cẩn thận nhìn màn hình máy tính lịch sử ghi chép hai người nói chuyện phiếm, sau khi đại não Lăng Nhuế bãi công ngăn ngòi liền nhanh chóng bắt đầu làm phân tích.

Nếu là chỉ nhìn một cách đơn thuần giọng điệu nói chuyện đối phương, quả thật cùng anh có mấy phần giống nhau, mang theo điểm **, lại dẫn điểm bá đạo..... Nhưng là, Lăng Nhuế nghĩ không thông, Tiêu Hạo thấy thế nào cũng không giống ấy là loại sẽ trộm nick của người khác để chat; huống chi anh tại không tới dùng QQ, xưa nay chỉ dùng MSN; quan trọng nhất là, anh căn bản là không thể biết QQ của cô à?

Một nhóm lớn vấn đề tựa như sau con mưa mùa xuân, ở nơi này đêm khuya yên tĩnh từng bước từng bước dưới đất chui lên.

Hít sâu vài lần, Lăng Nhuế làm một quyết định to gan, điểm con chuột trực tiếp yêu cầu đối phương cùng mình chat voice. Gọi con lừa là ngựa, nói ra liền biết!

Một giây, hai giây, ba giây.....

Tiếng đối phương trả lời một mực vang, Lăng Nhuế không nháy mắt nhìn chăm chăm máy vi tính, càng nghe càng vô cùng lo lắng, càng nghe càng khẩn trương.

Thứ năm giây, hộp thoại biểu hiện, đối phương cự tuyệt yêu cầu.

Giây thứ sáu, trên màn ảnh nhiều hơn một hàng chữ ——

“Trễ như thế không ngủ được, lại uống cà phê Blue Mountain hưng phấn tinh thần rồi hả?”

Cà phê Blue Mountain? Lăng Nhuế gõ bàn phím run lên, sau đó từ từ rút trở về. Lập tức lấy điện thoại di động ra, nhấn một số điện thoại, trực tiếp gọi cho Tiêu Hạo.

Cơ hồ cũng là đồng thời, trên màn ảnh lần nữa nhảy ra một hàng chữ, “Điện thoại di động của anh đang sạc pin, bên cạnh cũng không có tai nghe.” Sau đó, đầu kia điện thoại di động vang lên âm thanh, “Thật xin lỗi, cuộc gọi đã được chuyển sang hộp thư thoại quý khách có thể để lại tin nhắn.....”

“Em không phải là đồng ý với anh là đi ngủ sớm sao, xem một chút hiện tại là mấy giờ rồi?”

Tin đối phương chính là Tiêu Hạo, Lăng Nhuế cơ hồ có thể tưởng tượng cho ra giờ phút này nét mặt đối phương hơi chất vấn mà hơi giận, vì vậy cô tranh thủ thời gian giải thích, “Em là đọc sách nên quên giờ.”

“Ngày mai hãy giải thích, giờ nhanh đi ngủ cho anh!”

Bị Tiêu Hạo lớn tiếng dọa người như vậy, Lăng Nhuế cho đến bò lên giường ngủ mới nhớ tới, rõ ràng là anh mới là người nên hướng cô giải thích.

Khi tỉnh lại là hơn 9h sáng, bởi vì lo lắng chuyện luận văn, Lăng Nhuế để chuông báo thức tám giờ rưỡi. Mơ mơ màng màng bò dậy đánh răng rửa mặt, sau đó chuông điện thoại liền vang lên.

“A ——” ngáp một cái, Lăng Nhuế lười biếng mở miệng, “Chào buổi sáng!”

“Dậy sớm hơn so với anh mong đợi!” Bên đầu điện thoại kia tiếng của Tiêu Hạo hết sức rõ ràng, Lăng Nhuế đột nhiên tròn to mắt tỉnh táo, cảm thấy thật bất ngờ.

“Xuống lầu, anh đang ở dưới chờ em cùng đi ăn sáng.”

Vội vàng chạy vội tới lầu dưới kí túc xá, Lăng Nhuế phát hiện anh đang nho nhả đứng ở dưới tầng cây hòe, đôi tay tự nhiên cầm ở trong túi, trên mặt mang theo nụ cười như có như không.

“?”

Nhìn Tiêu Hạo phát phát tay, chân cô tựa như có ý thức bình thường đi tới.

Giơ hai cánh tay, Tiêu Hạo một tay ôm thật chặt Lăng Nhuế vào trong ngực, cúi đầu hôn mái tóc của cô, ngửi thơm đặc biệt trên người cô hương, hồi lâu, từ từ mở miệng, “Biết đã bao lâu sao?”

“Cái gì?” Lăng Nhuế tự nhiên không hiểu ý tứ trong lời nói Tiêu Hạo.

“Lần trước ôm em như vậy, là ở năm mười tám ngày chín tiếng trước đi!”

Bên trong MacDonald, Lăng Nhuế uống cà phê, liên liền nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua. Một tay để lại bàn tay Tiêu Hạo đang khoác lên cô, Lăng Nhuế lập tức liền trung ra khí thể thâm vấn phạm nhân, “Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, nói, hacker là ai?”

“Quả nhiên là người kế nghiệp mẹ anh “ Tiêu Hạo một cái tay khác rất tùy ý sờ lên cằm, cười cười, hỏi ngược lại, “Nhuế Nhuế, không bằng suy tính đi Bắc Kinh thi nhân viên công vụ như thế nào?”

“Chớ nói chêm chọc cười, nói, anh là làm sao biết ta nick QQ của em, sau đó anh lại làm những gì?” Đối với lần thẩm vấn hôm nay, Lăng Nhướ tới hôm qua trước khi ngủ nhưng đã nghĩ sẵn trong đầu.

“Đã làm gì không phải là em cũng biết sao?” Phản nhắ tay Lăng Nhướ, Tiêu Hạo cũng chưa nóng nảy giải thích, giọng điệu không nhanh không chậm, thình thoảng còn lộ ra mấy rất có thâm ý nụ cười, “Trong thư mục, là em tự mình lưu.”

Nói xong, anh lại thuần thực nói ra một chuỗi con số.

“Mẫn Mẫn nói cho anh?” Trừ lần đó ra, Lăng Nhướ thật sự không nghĩ ra những thứ khác.

Lắc đầu một cái, Tiêu Hạo gấp cong lại mu bàn tay Lăng Nhướ, “Nghĩ lại xem, hoặc là, anh nhắc nhở, em có phải hay không đã động tới máy vi tính của anh?”

“Không có a.....” Lăng Nhướ chau mày lại, chính là đánh thắng cấp vậy sẽ, lúc chơi thắng cấp cô cũng cảm máy vi tính xách tay của mình đi phòng làm việc của anh mà?

“Gợi ý lần nữa, ngày dẫn em đi tham gia bữa tiệc IEEE ấy.”

“À? Ngày đó.....”

Lần này, Lăng Nhướ đã nghĩ ra, “Em chỉ dùng qua máy vi tính của anh tải qua một lần tài liệu mà thôi, làm sao anh..... Biết số QQ của em?”

Tiêu Hạo cười nhạt, “Lịch sử.”

“Nhưng em đã xóa mà?”

“Nhưng anh có thể phục hồi mà!” Học giọng của Lăng Nhướ, Tiêu Hạo đáp lại.

“Anh——” Lăng Nhướ im lặng, kinh ngạc nuốt một ngụm nước bọt.

“Sau đó liền tiện tay trộm nick, chỉ đơn giản như vậy.” Buông xuống ly giấy trong tay, Tiêu Hạo cười cười, “Nếu không anh đem phần mềm Trojan cho em, để cho em trộm một lần số tiền của anh, phát tiết một chút?”

Lăng Nhướ chu mỏ, hung hăng đánh Tiêu Hạo một cái, “Anh cho rằng người người đều như anh à!”

Tiêu Hạo đưa tay tới ngắt cái mũi của cô, “Cũng không phải là người người đều giống như em vậy, nói dối lỗ mũi còn không dài ra, thí dụ như đêm thấttích à?” Lăng Nhướ vừa nghe, biết anh nói chuyện tới hôm qua mình ngủ trễ, đuối lý trước, chợt cúi đầu giả bộ bụng cá phê lên không có nghe được.

Lúc ăn sáng xong đi ra, Lăng Nhướ chợt nhớ tới một chuyện cực kỳ quan trọng, quay đầu mặt sùng bái liền hỏi Tiêu Hạo, “Cái điểm Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khor) có phải hay không cũng là giúp em thắng nha, anh có phải hay không viết phần mềm gì, ví dụ như nhân điểm lên...?”

Ngẩng đầu, Tiêu Hạo liếc nhìn máy bay bay trên trời hướng đông, sờ sờ đầu Lăng Nhướ, nhàn nhạt nói một câu, “Bây giờ không phải em thích chơi thắng cấp sao?” Công lao của người khác anh sẽ không đi giành, về phần chân tướng, giờ phút này đối với người nào đều đã không trọng yếu nữa rồi.

“Vậy thì anh gần đây thích lập trình?”

“Người nào thích cái đó nha, hiện tại thời gian chơi trò chơi cũng ko có.....” Lăng Nhướ lòi kéo Tiêu Hạo ý oán trách, đơn thuần cho là anh sẽ thông cảm cho mình.

Sau buổi cơm tối chủ nhật, Tiêu Hạo tìm cơ hội thích hợp liền đem chuyện ra nước ngoài học cùng Lăng Nhướ nói. Lăng Nhướ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng cảm giác cần xin phép ý kiến ba mẹ.

Gọi xong một cuộc điện thoại, Lăng Nhướ ngoài ý muốn phát hiện Tiêu Hạo đã sớm cùng ba mẹ cô đã nói chuyện này, trong lòng mặc dù càng ngày càng không ngừng tán thưởng anh lo chuyện chu đáo, nhưng trên mặt vẫn là nhịn không được oán trách, “Tại sao em là người cuối cùng biết?”

Tiêu Hạo ngắt cái miệng nhỏ nhắn chu lên của cô, chợt lấy ra một xấp tài liệu, “Giáo sư của em mới là người cuối cùng! Hồ sơ chuyện ra nước ngoài của em dính đến nhiều vấn đề, cho nên, ngày mai nhớ cùng các sếp em nói chuyện cho tốt!”

Vừa nghĩ tới ngày mai muốn gặp giáo sư, Lăng Nhướ từ trên ghế nhảy lên, “Làm thế nào, luận văn ần tâm mặc em còn chưa có viết ——”

Hai người hồ dính một chỗ cuối tuần, giờ này cũng buổi tối chủ nhật, Lăng Nhướ tội nghiệp nhìn tới trước Tiêu Hạo, nhỏ giọng kêu rên, “Nếu tối nay em không ngủ, em cũng vậy không viết xong được, làm thế nào, ngày mai thật chẳng lẽ em bị mắg?”

Vội vội vàng vàng tính, Lăng Nhướ liền khiến Tiêu Hạo đưa cô trở về túc xá.

Vừa đến lầu dưới túc xá, nhìn lên đèn kí túc xá trước mặt chỉ sáng ít đèn, cô lúc này mới nhớ lại buổi sáng trước khi ra ngoài hình như nhìn thấy thông báo nói tới hôm qua căn phòng nào đó vi phạm lệnh cấm sử dụng đồ điện công suất lớn, khiến toàn bộ mắc điện kí túc xá bị hồng. Chỉ là, hiệu suất làm việc sao thấp như vậy a, cũng đã một ngày, còn không có sửa xong?

“Làm thế nào? Kì túc xá không có điện.....”

Giờ phút này Lăng Nhuế hiển nhiên giống như bóng cao xu xì hơi, “Xong rồi, rốt cuộc đến lượt em bị mắng rồi!” Vừa nghĩ tới bộ dạng sư huynh sư tỷ bị giáo sư mắng xối xả, vừa nghĩ tới ngày mai cô chắc là bị mắng như vậy, Lăng Nhuế cảm giác nhịp tim mình đã đi trước với ý thức liền tiến vào trạng thái —— cuồng loạn không thôi.

“Cùng anh trở về khách sạn đi, buổi tối anh với em cùng nhau viết.” Vỗ vỗ vai Lăng Nhuế, Tiêu Hạo cho cô một nụ cười trấn an, “Một luận văn ảnh hưởng tâm mạch mà thôi, không có gì khó khăn!”

Viết xong luận văn đã là hơn hai giờ sáng rồi, Lăng Nhuế vội vã rửa mặt, ngoẹo đầu, gác ở trên giường, “Tiêu Hạo..... Giúp em đặt đồng hồ báo thức lúc 5h đi,... Ừ.....”

“Được” Tiêu Hạo nhấp con chuột, uống cà phê kiểm tra luận văn Lăng Nhuế, chờ anh nhìn xong lật lại từ đầu, Lăng Nhuế ôm gối đầu, chỉ còn dư lại tiếng thở đều đều hấp dẫn.

Tiêu Hạo đến gần, vỗ nhẹ nhẹ mặt của cô, nhỏ giọng nói, “Ngoan, đứng lên cởi áo khoác rồi ngủ.”

Lăng Nhuế râm rì đáp mấy tiếng, mơ mơ hồ hồ liền thuận theo cởi áo khoác, sau đó lại rất tự giác chui vào trong chăn, lật người, trước khi ngủ nhắc nhở “Anh cũng đi ngủ sớm một chút” liền lại ôm sát gối đầu.

Ngồi ở bên giường, Tiêu Hạo lẳng lặng nhìn gương mặt ngọt ngào khi ngủ của cô, bất đắc dĩ lần nữa cười cười, cúi người hôn một cái trán của cô, thuận tay liền đem đèn đầu giường chính yếu ánh sáng lại.

Hơn bảy giờ sáng, Lăng Nhuế bị chuông báo thức đánh thức, mở điện thoại di động ra vừa nhìn, “Nguy rồi, nguy rồi, chết chắc!” Lật đặt từ trên giường bò dậy, Lăng Nhuế lúc này mới chú ý tới, bên cạnh cái giường cái chăn vẫn thật chỉnh tề như cũ. Laptop mở ra như cũ, trong chén cà phê hình như vẫn còn. Dò xét một vòng gian phòng, Lăng Nhuế không nhìn thấy Tiêu Hạo.

Lúc đang định lấy di động gọi điện thoại, cửa phòng mở ra, Tiêu Hạo bùng điểm tâm đi vào, “Đã tỉnh rồi hả? Trước đánh răng rửa mặt, sau đó tới đây ăn chút.”

“Nhưng ——” Lăng Nhuế nghiêng đầu liếc nhìn máy vi tính, về mặt khó khăn, “Hình như không còn kịp rồi!”

“Anh giúp em sửa tốt rồi, đem những bộ phận em nghĩ viết nhưng chưa kịp viết cũng tăng thêm rồi, mặt khác thuật ngữ chuyên nghiệp dùng sai cũng toàn bộ sửa lại, một lát ăn xong anh lại cặn kẽ nói cho em biết, được ko?” Tiêu Hạo gạt đầu một cái bày tỏ hỏi thăm, Lăng Nhuế nhanh chóng cao hứng mà cười, sau đó sắc mặt lại rất mau trầm xuống, “Cho nên nói là đêm qua anh không ngủ?”

Đưa tay sờ sờ mặt của Tiêu Hạo, Lăng Nhuế bộ mặt đau lòng, “Ô ô, đều là em không tốt..... Làm thế nào, anh một đêm cũng không ngủ, khẳng định mệt chết đi?”

“Biết đau lòng, vậy về sau không cho phép em ngủ muộn sau mười một giờ, biết không?” Ngắt lỗ mũi Lăng Nhuế, Tiêu Hạo liền đem cô đẩy đi phòng tắm.

Nộp lên luận văn, đồng thời, Lăng Nhuế chủ động cùng giáo sư Tôn nói ra việc cô chuẩn bị ra nước ngoài học. Lăng Nhuế lúc nói chuyện, giáo sư Tôn thùy chung chỉ là gật đầu, toàn bộ hành trình không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Cuối cùng, ông cười giống như là quan tâm tự đắc hỏi một câu là chọn học ngành gì, liền trực tiếp để cho cô đi ra ngoài.

Sinh viên khoa điện tử ra nước ngoài học chuyên sâu giống như Lăng Nhuế cũng không tính số ít, hơn nữa trong số vẫn là rất khích lệ học sinh học tập, dù sao ở nước ngoài có thể học được càng thêm nhiều kỹ thuật tân tiến cùng kiến thức.

Nhưng đợi một tuần lễ sau, Lăng Nhuế chẳng những không có nhận được bất kỳ trả lời chắc chắn, ngược lại được an bài nhiệm vụ nhiều hơn, không ít còn trực tiếp dính đến hạng mục quốc gia sang năm mới.

Buổi trưa lúc cùng nhau dùng cơm, Đại Sư Tỷ một câu nói đề tỉnh Lăng Nhuế, “Ngày đó lúc chị nhìn thấy bên trên hạng mục quốc gia của giáo sư, đem tên tuổi em viết vào rồi, nhưng là, ông ấy không biết em có ý định du học, tính như nào đây.....”

“Hoặc là nói, giáo sư căn bản không nghĩ tha em đi?” Nhị Sư Huynh bùng phần cơm lại gần, “Nếu như giáo sư không đồng ý, cái này vẫn có chút phiền toái, dù sao thư đề cử, liền đường như khó làm xong.”

Đại Sư Tỷ nghe nói, tỉnh ngộ loại đề đùa xuống, “Chỉ nhớ tới, lần trước có một sư tỷ tốt nghiệp, hình như ban đầu cũng là nửa đường phải ra nước ngoài, ngay cả trường học cũng lo xong, kết quả giáo sư không để cho đi, cuối cùng còn không phải là học xong thạc sĩ mới ra nước ngoài học bác sĩ!”

“A ——” Lăng Nhuế nhất thời cũng không có nữa muốn ăn, cổ cũng thấy kéo dài, “Không phải nói, trong số các giáo sư đều là ủng hộ học sinh tiếp tục đào tạo chuyên sâu tạo, có tiền đồ sao?”

“Học sinh giỏi đã chạy, em đó lưu lại giúp bọn họ làm nghiên cứu khoa học, làm hạng mục à? Lại nói, lời xã giao, họ còn không phải ngày ngày nói?”

Lời nói của Nhị Sư Huynh, thoáng như một chậu nước lạnh, đem lòng của Lăng Nhuế đã sớm hưng phấn không thôi bị dội cho cả xô nước lạnh.....

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đình Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tranh đấu

editor: Đồng Sương

Sau 1 tuần lễ báo cáo, Lăng Nhuế như cũ không có nhận được bất kỳ trả lời chắc chắn.

Giáo sư Tôn còn là thường tới phòng thí nghiệm dò xét, còn là cứ theo lẽ thường cực kỳ bình thường, nên phê bình ai vẫn phê bình, nên khen ngợi ai cũng tuyệt không keo kiệt. Đối với Lăng Nhuế, thái độ của ông cùng trước kia không có cái gì khác biệt, giống như là hoàn toàn quên mất chuyện cô ra nước ngoài du học.

Người ta đã không nói, vậy cô cũng không hỏi.

Lăng Nhuế theo dặn dò của Tiêu Hạo, có vẻ tương đối yên tĩnh trấn định. Mỗi ngày ở phòng thí nghiệm nhìn thấy giáo sư Tôn, cô chủ động lên tiếng chào giáo sư, sau đó nên làm gì thì làm, nếu không đọc sách xem tài liệu, bản vẽ điện tử; thì cùng sư huynh sư tỷ cùng nhau nghiên cứu sơ đồ mạch điện, không hề không đề cập tới việc sẽ đi du học.

Tương đối yên tĩnh như thế lại qua một tuần.

Sang sớm ngày thứ tư, Lăng Nhuế đi vào phòng thí nghiệm chỉ nghe thấy sư huynh sư tỷ tụ chung một chỗ nghị luận, nói là bài luận văn phát biểu 2 ngày trước trên tập san quốc gia của giáo sư Tôn đột nhiên liền bị người tố cáo là làm giả số liệu, càng làm cho người ta không nghĩ tới là, đối phương lại còn căn cứ vào luật bảo hộ bản quyền viết 1 bài bày tỏ văn chương, chữ chữ sắc bén, nói chắc như đinh đóng cột.

“Lăng Nhuế còn không biết đi, ngày đó văn chương hay hình như còn có tên của em nữa đấy? Thế nào, em không có bị gọi đi nói chuyện?”

Nghe Đại Sư Tỷ vừa nói như thế, Lăng Nhuế càng thêm ngoài ý muốn, “Em tới khoa điện tử này tổng cộng viết có một bài luận văn, làm sao có thể liên quan cùng em?”

Thật ra thì, nói nó chỉ tốt ở bề ngoài cũng không hẳn vậy, dù sao này luận văn này sau khi trải qua Tiêu Hạo chỉnh sửa, Lăng Nhuế cảm thấy vẫn hơn, dù sao cũng coi như là xuất phát từ cao thủ chân chính!

Nhị Sư Huynh thấy Lăng Nhuế mặt mờ mặt đáng vẻ luống cuống, từ trên mặt bàn cầm lấy một quyển tập san, “Không tin, chính em nhìn!”

Lăng Nhuế tiếp nhận và xem xét, không nhìn được dụi dụi con mắt, đây đúng là luận văn của cô về giấu không tâm phiến, hơn nữa trừ thứ tự tác giả, thô thô xem xuống, gần như không có bất kỳ thay đổi nào.

“Cái đó, nếu bị tố giác làm giả luận văn thì như thế nào à?” Quay đầu lại nhìn cửa một cái, Lăng Nhuế cẩn thận hỏi. Nói cho cùng tên của mình vẫn còn ở phía trên, nếu như thực là không lo lắng, không sợ hãi, đó mới tất cả đều là giả!

“Bị giới học thuật gièm pha chứ sao!”

Tam Sư Huynh lắc đầu một cái, cảm thấy không có gì lớn, “Thật ra thì, đầu năm nay luận văn đều là giả tạo, lật xem mười mấy loại, sau đó mỗi một loại bới ra một chút, luận văn liền viết xong.” Nhún nhún vai, Tam Sư Huynh nói tiếp, “Chỉ là, nói thật, vận khí của lão bản chúng ta thật chưa ra hình dáng gì, liền người ta chuyên gia thăm bản thảo mọi người không có phát hiện vấn đề, vừa vận phát biểu đi ra liền gặp được người trong nghề, vẫn như thế nghiêm túc!”

“Mọi người nói, có phải hay không là giáo sư Lục sát vách thường cùng giáo sư chúng ta bất hòa làm?” Nhị Sư Huynh đứng dậy đóng cửa phòng thí nghiệm, lúc xoay người cứ như vậy nói.

Tam Sư Huynh chậm rãi gạt đầu một cái, “Rất có thể, nghe nói hai người gần đây đang giành một hạng mục quốc gia, hơn nữa nghe nói vì để nhận được cái này mới hạng mục, mọi người mấy ngày nay đều bận rộn bế môn tỏa cảng!”

Lăng Nhuế nghe được sùng sốt một chút, đây chính là tranh đấu giới học thuật trong truyền thuyết? Vậy cô lại đang trong vòng đấu tranh này diễn nhân vật gì, tay súng? Long sáo? Vai phụ?

Còn là, sau khi sự việc đã bại lộ, là vật hy sinh cực độ xui xẻo?

Tóm lại, luận văn là cô giao đi lên, liên quan là nhất định không thoát được rồi!

Toàn bộ buổi sáng, Lăng Nhuế hăng hái cũng mất, thấp thỏm qua được đến trưa. Com nước xong, cô vội vàng gọi cho Tiêu Hạo, chuẩn bị đầu đuôi gốc

ngọn nói cho anh biết chuyện đã xảy ra.

Làm giả luận văn, từ trước đến giờ có thể là chuyện nhỏ, có thể là chuyện lớn.

Hướng chi, lúc này chính là đang lúc mấu chốt cô chuẩn bị du học, này ngộ nhờ dính tới vụ đạo luận văn này, thủ tục du học của cô cũng có thể không cần làm!

Lăng Nhuế không tự nhiên nghĩ ra cái gì ngoài ý muốn, khác, cô cũng không hiểu, luận văn là cô viết, được Tiêu Hạo nghiêm khắc sửa đổi qua, tại sao lại bị tố giác làm giả cơ chứ?

Quả thật là năm hạn bất lợi, tai bay vạ gió a!

“Tiêu Hạo ——” điện thoại bên này, âm thanh Lăng Nhuế nghe có chút u oán.

“Chuyện gì mà giọng lại như thế?” Bên đầu kia điện thoại, theo thường lệ không quan tâm hơn thua giọng điệu.

Hít sâu một hơi, Lăng Nhuế le lưỡi, “Em hình như là năm bốn mạng tai ương.....”

Bên đầu kia điện thoại, Tiêu Hạo ngồi ở phòng làm việc, tùy ý đảo tập san trước mặt, cười cười, “Nhuế Nhuế có ý tứ là nhắc nhở anh chưa mua cho em chút đồ gì màu đỏ để chúc may mắn?”

“Em sắp trở thành vật hi sinh của cuộc đấu học thuật, anh còn cười được?” Hướng ở trong chỗ sâu rừng cây đi vài bước, Lăng Nhuế rút cuộc nói trên chính sự, không nhịn được liền kéo xuống âm điệu, “Anh nói có thể hay không ảnh hưởng đến việc em du học?”

“Sự kiện đạo luận văn, đúng không?” Lăng Nhuế câu nói kế tiếp còn chưa nói hết, Tiêu Hạo liền cắt đứt, “Không có việc gì, sẽ không ra chuyện gì, yên tâm đi, em cứ ăn cơm đi học ngủ, không có việc gì thì ở phòng thí nghiệm đàng hoàng về tranh hèo, anh bảo đảm sẽ không gặp chuyện không may!”

“Tại sao?”

“Tại sao ——” Tiêu Hạo cười khẽ một tiếng, “Em cũng không phải là tác giả duy nhất, em sợ cái gì? Chẳng lẽ giáo sư của các em nói 1 mình ông ta làm ra luận văn?”

“Đúng vậy!” Lăng Nhuế lôi một mảnh lá cây, thoáng như mới tỉnh mộng, cô làm sao lại không nghĩ tới đây?

Phải nói so việc mất mặt, chi sợ là lo sợ chuyện đạo học thuật đạo văn đi?

Buổi chiều về xong thiết kế điện lộ, Lăng Nhuế bỗng nhiên lại nghĩ tới luận văn ngày đó.

Bởi vì lúc ấy luận văn phần lớn cấu trúc là đến từ Tiêu Hạo, cho nên, lúc cô nộp, cố ý cùng giáo sư nói rõ tình huống, hơn nữa nói rõ là Tiêu Hạo làm, mà cô chỉ là người thứ hai làm.

Nhưng là, mới vừa rồi thấy, cũng là —— giáo sư Tôn làm, cho phép Phó Giáo sư là người làm thứ hai, mình ba thứ làm, hoàn toàn không nhìn thấy tên của Tiêu Hạo. Theo lệ thường, học sinh phát biểu luận văn thì quả thật sẽ để tên giáo sư, nhưng là cũng chỉ là đặt ở phía sau người làm thứ hai hoặc là thứ ba, hoàn toàn không có đặt đầu tiên.

Cầm tập san trên bàn sư tử, Lăng Nhuế cận kề so sánh với bản thảo trong máy vi tính của mình nửa ngày, trừ bỏ thêm vào mấy chỗ số liệu xử lý và phân tích bên ngoài, toàn văn cơ hồ không có thay đổi nhiều, nói một cách khác, giáo sư Tôn cứng nhắc đạo văn lấy thành quả lao động bọn họ?

Lập tức, Lăng Nhuế cảm thấy “Thân đang vì phạm, đức đang vì sư” (ko hiểu) tám cái chữ này rất là buồn cười. Rừng vốn lớn, quả nhiên loại chim nào cũng có!

Tổ Lục giáo sư sát vách đúng là cùng giáo sư Tôn tranh một hạng mục quốc gia FPGA, vì vậy, cái này vốn chuyện là không có cơ nào nghiêm trọng, nhưng nhờ sự vô tình hữu ý của Lục giáo sư, chuyện lập tức liền huyền não xôn xao, không thể thu thập.

Một mặt, đối mặt áp lực dư luận khoa điện tử, yêu cầu giáo sư Tôn phải có lời giải đáp; mặt khác, Ban Biên Tập tập san quốc gia cũng hi vọng giáo sư Tôn có thể giải thích việc này hợp lý, nếu không, bọn họ sẽ không báo giờ thuê ông viết luận văn nữa.

Thứ sáu, Lăng Nhuế không thể tránh khỏi bị giáo sư Tôn tìm đi nói chuyện riêng.

Nhưng nội dung nói chuyện, lại hoàn toàn ngoài suy nghĩ và dự đoán Lăng Nhuế.

Giáo sư Tôn lại không hỏi thăm chuyện luận văn, cũng không có bố trí nhiệm vụ mới, chỉ là đơn giản cùng cô tùy tiện tán gẫu, cuối cùng, hỏi cô một chút tính toán chuyện ra khỏi nước, liền lại để cho cô trở về phòng thí nghiệm.

Hoàn toàn, không giải thích được!

Lại qua một vòng, não loạn gần mười ngày sự kiện “Ăn cắp học thuật” chợt xảy ra biến chuyển mang tính đột phá.

Trong lúc bắt chọt trên báo của quốc gia khác lại đăng một bài viết luận văn của Giáo sư Tôn và Lăng Nhuế, chẳng những cận kề kèm trên trước một bài viết luận văn trung sinh ra hiện số liệu ứng dụng điện lộ, hơn nữa còn phụ gia thêm một bài viết cảm tạ cho vị chất vấn kia, nói là tự đáy lòng khâm phục người này đối với học thuật nghiên cứu thực sâu, cảm tạ đã chú ý đối với luận văn của mình cùng chờ đợi câu trả lời của người đang bị chất vấn.

Tóm lại, có thể nói là phong cách quý phái hiển thị rõ.

Giáo sư Tôn bị chuyện này, ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Vậy mà, lúc ngôn luận của mọi người lại nghiêng về giáo sư Tôn Khánh Sinh, hai ngày sau ở trên mạng đối phương lại phát biểu tường tận chất vấn sâu hơn, lần này, đối phương không chỉ có từ trên lý thuyết tăng thêm luận chứng, huống chi đem điện lộ thật cùng dụng cụ số liệu đo lường đến nói rõ lên, kia tranh phong trình độ sắc bén, lại khiến cho mọi người lại một lần nữa mở rộng tầm mắt.

“Xem ra, lão Lục đem chuyện này làm tuyệt tình!” Lúc đi phòng giải khát rót nước, Lăng Nhuế nghe mấy người tổ giáo sư đang nhỏ giọng nghị luận chuyện này.

“Tôi xem, không giống như là bút tích lão Lục, này tâm phiền hình như không phải hạng mục chủ yếu của ông ta?”

“Ai..... Không biết lão Tôn lần này cần làm thế nào để xong việc rồi!”

Phòng thí nghiệm mới thả chuyện thì thời tiết lập tức lại trời u ám, mọi người không có việc gì cũng không dám nữa tán gẫu rồi, chỉ sợ không cẩn thận chọc giận giáo sư của mình, sau đó vô cùng bất hạnh liền đụng phải họng súng, thành vật hy sinh.

Lăng Nhuế trôi qua càng thêm cẩn thận, nói cho cùng, cả sự kiện là bởi vì luận văn mà ra, lại nói luận văn vừa xuất phát từ tay cô. Trong lòng run sợ lại qua một vòng, mọi người vốn tưởng rằng giáo sư Tôn còn có thể đối với chuyện này lần nữa đề nói rõ, ai ngờ, ông đột nhiên liền trầm mặc, cũng không tới phòng thí nghiệm thúc giục hỏi mọi người tiến triển hạng mục trong tay, thậm chí ngay cả cửa phòng làm việc cũng hầu như là đang đóng.

“Các người nói, giáo sư có thể hay không bởi vì chuyện này mà vội vã xin về hưu sớm à?” Dừng qua cơm trưa, mọi người khóa cửa phòng thí nghiệm, cũng ức chế không nổi nữa thảo luận.

“Ngộ nhờ giáo sư thật xin nghỉ hưu sớm rồi, vậy ai đỡ đầu cho chúng ta?” Tiểu sư tỷ sốt ruột, “Sẽ không sau này ngày liền bị nuôi thả đi? Tôi chính là còn trông cậy vào một chút bản lĩnh học tìm công việc tốt!”

Cái gọi là nuôi thả, nếu không có giáo sư chỉ đạo. Mặc dù nghe rất dễ dàng, nhưng là, trên căn bản mấy năm này cũng liền hoang phế, cái gì cũng không học được.

“Không phải đâu, em mới đến liền bị nuôi thả?” Lăng Nhuế quả thật không thể tưởng tượng rồi, ngồi ở chỗ đó thần thờ rồi, “Em chính là mất rất nhiều sức mới thi được nha?”

“Mọi người đừng nghe tiền lệ ở đâu nói càn, nghiên cứu sinh làm sao sẽ không có giáo sư chỉ dạy đây?” Đại Sư Tỷ bung chén nước đi vào bên cạnh Lăng Nhuế, vỗ vỗ bả vai của cô, “Lăng Nhuế em không phải là chuẩn bị ra khỏi nước ngoài sao, thế nào đến bây giờ một chút động tĩnh cũng không có à?”

“Ai ——” thờ dài, Lăng Nhuế đang muốn nói “Em cũng không biết”, ai ngờ cửa liền truyền đến âm thanh chìa khóa, mọi người cả kinh, lập tức ngừng nói chuyện, sau một khắc, tiếng giáo sư Tôn liền vang lên ở tại cửa ra vào, “Lăng Nhuế, lát nữa tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

“Ồ!”

Vọt từ trên ghế ngồi đứng lên, Lăng Nhuế không dám do dự chút nào, đã hướng phòng làm việc sát vách của giáo sư, cái gọi là nên tới, sớm muộn là phải tới!

Ngồi đối diện bàn làm việc của giáo sư, giáo sư Tôn khách khí cho Lăng Nhuế một chén nước.

Lăng Nhuế vốn tưởng rằng cứ như vậy sẽ nói về chuyện luận văn, ai ngờ, cô lại đã đoán sai.

Tôn Giáo sư vừa mở miệng, dùng giọng điệu cực kỳ bình thường hỏi cô có nguyện ý hay không làm sinh viên trao đổi.

“Sinh viên trao đổi?” Lăng Nhuế hoàn toàn nghĩ không nổi rồi rồi.

“Chúng ta cùng Bắc Kinh có nghiên cứu phát triển 1 hạng mục chung, vì để làm việc với nhau tốt hơn, từ khóa các em lần này bắt đầu, hai bên tính toán bắt đầu chọn cử đi học sinh đến trao đổi với nhau trong sở tiếp tục học tập, vừa đúng, tôi cùng Lục giáo sư trong tay có riêng một danh ngạch sinh viên trao đổi.”

Gật đầu ý bảo một chút, Lăng Nhuế còn chưa phải quá rõ.

“Đơn giản mà nói, chính là các em đi sở Bắc Kinh học tập, sau đó thì sao, bọn họ cũng phải mấy học sinh tới trao đổi học tập với chúng ta, đến lúc đó bằng tốt nghiệp cùng bằng học vị nghe nói là hai bên cũng sẽ phát cho các em, cụ thể còn chưa có thương lượng ra, tóm lại tương đương với đối trường học một dạng!”

“A, như vậy a.....” Lăng Nhuế sừng sốt một chút, lần này cô hiểu, giáo sư của cô muốn cho cô đi làm sinh viên trao đổi.

“Em xem thế nào, có muốn hay không đây?” Giáo sư Tôn thấy Lăng Nhuế không có tỏ thái độ, liền đem các lợi ích khi đi Bắc Kinh liệt kê ra, “Bắc Kinh phương diện các hạng điều kiện cũng là muốn so với chúng ta nơi này tốt hơn, đến lúc đó em còn muốn ra du học làm gì, ở bên kia học bổng cũng tương đối dễ dàng..... Hơn nữa.....”

Nói không động lòng là không thể nào, Bắc Kinh, đầu tiên cách người kia liền tương đối gần rồi.

Chỉ là, chuyện trọng đại như vậy, Lăng Nhuế không thể tùy tiện quyết định. Cho ba mẹ nói chuyện điện thoại xong, Lăng Nhuế lập tức liền báo cho Tiêu Hạo.

“Chuyện này anh biết rồi.”

“Anh biết?” Nghe được giọng điệu nhẹ nhàng của Tiêu Hạo, Lăng Nhuế chắc lưỡi hít hà rồi, “Làm sao anh biết?”

“Không vội, chờ tuần này lúc anh sang thăm em chúng ta lại nói tỉ mỉ. Liền cùng giáo sư các em nói chuyện, em đồng ý.”

Tiêu Hạo nếu nói tới đây, trên thực tế là công việc trao đổi sinh viên chỗ ở ở Bắc Kinh người phụ trách đã xong tất cả, tự nhiên cũng bao gồm cô.

Vì vậy hạng mục trao đổi lấy được cục giáo dục cực ủng hộ, cho nên cơ hồ chỉ tốn hai tuần lễ, tất cả phương án cùng tài liệu liền thông qua toàn bộ thuận lợi bàn giao.

Tất cả nhanh chóng tựa như đang nằm mơ.

Nửa tháng trước, Lăng Nhuế còn ngày ngày lo lắng mình thành vật hi sinh trong cuộc chiến của giáo sư Tôn cùng giáo sư Lục, nhưng trong chớp mắt, cô cư nhiên liền thành sinh viên trao đổi.

Mấy ngày nay vội vàng khắp nơi làm thủ tục, Lăng Nhuế cũng không có thời gian lắng xuống hỏi Tiêu Hạo. Trên máy bay, cô nhân lấy quyết tiếp viên hàng không phát, rốt cuộc không nhịn được rồi.

“Ban đầu làm sao anh cũng không lo lắng đây?” Lấp một mũi quyết ở trong miệng Tiêu Hạo, Lăng Nhuế hỏi chuyện.

“Lo lắng cái gì?”

“chuyện luận văn của em bị người ta chất vấn làm giả?” Ngửa đầu, Lăng Nhuế thấy Tiêu Hạo cười, “Luận văn của em? Thế nào ko phải là của giáo sư em ah?”

Biết Lăng Nhuế muốn hỏi thật ra thì không phải chuyện này, Tiêu Hạo lấp một mũi quyết cho cô, “Như vậy cùng em nói đi, nếu như người làm là em, cái luận văn này cũng sẽ không bị nghi ngờ, bởi vì là ông ta, cho nên mới có hậu trước mặt nhiều như vậy chuyện, mặt khác, vừa vặn là ông ta dùng luận văn của em, em mới có thể thuận lợi làm sinh viên trao đổi như vậy, hiểu không?”

“Ừ——” Lăng Nhuế phát ra giọng mũi, vuốt ve mình tay Tiêu Hạo nắm lỗ mũi, lắc đầu một cái, “Cái này không chỉ không phù hợp với phép biện chứng duy vật, Logic Nhân Quả đều không tồn tại.”

“Máy bay hạ cánh, em hỏi Tô Việt đi!” Tiêu Hạo nắm lên tay Lăng Nhuế đặt ở trên đùi của mình, ngược đầu liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cùng Tô Việt có thể có quan hệ thế nào à?

Lăng Nhuế suy nghĩ hồi lâu, chợt nhớ ra rồi, đêm đó lúc viết luận văn, Tiêu Hạo hình như là có gọi điện thoại cho Tô Việt hỏi cái gì, chẳng lẽ.....

Lăng Nhuế bị giả thiết chính mình sợ hết hồn.

Buổi tối, đoàn người la hét đến khách sạn vì Lăng Nhuế đón gió. Trong bữa tiệc, mọi người trò chuyện một chút đã nói đến chuyện giáo sư Tôn.

Tô Việt vừa nghe, xung phong nhận việc rồi, “Lăng Nhuế anh nói em, chuyện này chính là không thể không có công của anh, biết chưa, bản thảo chính là anh thẩm hạch thông qua, sau đó, ha ha, cũng là ta tố giác, dĩ nhiên, chủ mưu là cậu ta!”

Lăng Nhuế thuận thế vừa nhìn, cảm giác không thể tin được rồi, “Không thể nào, anh không phải lại muốn lừa gạt vệt chứ?” Đối với hai mươi cái con vệt của Tô Việt, đến nay ký ức của Lăng Nhuế hãy còn mới mẻ.

Lời này vừa nói ra, nhất thời đầy bàn cười thật to.

“Lăng Nhuế, anh cảm thấy được lúc em không nói lời nào tương đối đáng yêu!” Cười xong, Tô Việt cho kết luận.

“Không phải, đầu cho quốc gia cấp một quan trọng tập san luận văn làm sao sẽ đến trong tay người à?” Cái người này không phải rõ ràng đang lừa dối ta sao?

“Ha ha, cái này em lại không hiểu đi, Ban Biên Tập tập san nhận được bản thảo bình thường đều là đưa đến giáo sư chuyên gia đại học danh tiếng xin

duyet bản thảo. Sau đó, giáo sư của các em——”

“Đã không phải!” Tiêu Hạo mở miệng cãi chính.

Phất phất tay, Tô Việt ý bảo Lăng Nhuế không nên đi để ý đến cậu ta, nói tiếp, “Tóm lại, ngày đó luận văn vừa đúng liền được chủ biên tập san đưa tới chỗ chúng ta, vừa vặn đầu rồi, ông ta lại vô ích, sau đó thì do anh. Cái này, anh cũng coi như là cao thủ số điện lộ đúng ko?”

Dừng lại nhấp một hộp nước uống, Tô Việt vỗ bàn một cái, cười, “Sau đó a, anh vừa nhìn, đây không phải là luận văn lần trước tên nhóc Tiêu Hạo nửa đêm muốn anh giúp một tay sửa đổi sao!”

“Cho nên, tiếp đó, sẽ không phải là nói, luận văn chất vấn chính là các anh viết?”

Lăng Nhuế thừa nhận, ở trên máy bay cô liền có cái ý nghĩ này rồi. Chỉ là cô rõ ràng Tiêu Hạo chuyên tấn công chính là mẩu thông tin, rất không có khả năng đem luận văn con số điện lộ nhóm phái khác sâu như vậy, chỉ là cô cứ nhiên quên, bên cạnh anh tất cả đều là cao thủ!

“Lại sai lầm rồi, không phải bọn anh, chính là anh! Nếu không em cho rằng cậu ta sẽ tốt như vậy, thả em đi? Hơn nữa, điều này cũng oán cậu ta vận khí không tốt, hay hoặc là nói, là Lăng Nhuế em vận số quá tốt, đúng lúc vượt qua chuyện sinh viên trao đổi này. Nếu không, chắc chắn ——” Tô Việt có nhiều thâm ý nhìn Tiêu Hạo một cái, “Ba năm thế nào chịu đựng a!”

Lúc Lăng Nhuế nghiêng đầu nhìn Tiêu Hạo, anh đang rất tự nhiên tự gấp thức ăn cho cô, không chút nào có nửa điểm muốn mở miệng giải thích, chỉ nói một câu, “Anh đã dung vệt nướng cho cậu ta rồi, cho nên, Nhuế Nhuế em không phải cảm thấy thiếu cậu ta cái gì!”

Sau khi cơm tối kết thúc, Tiêu Hạo cùng Tô Việt, đứng ngoài xe nói chuyện phiếm mấy câu liền giải tán.

Mở cửa xe, Tiêu Hạo phát hiện Lăng Nhuế đã nghiêng đầu tựa vào chỗ ngồi ngủ thiếp đi. Ánh đèn neon chiếu vào gò má hồng hồng có vẻ cực kỳ say lòng người, cúi người hôn một cái, Tiêu Hạo cẩn thận giúp cô gài chặt dây an toàn.

Thuận tay gạt 1 lọn tóc ngày ở khoe miệng Lăng Nhuế, Tiêu Hạo vuốt bàn tay cô tự nói, “Em là người anh cưng chiều, anh tại sao có thể để cho người khác khi dễ em? Cuộc sống vốn cũng không phải là đơn thuần, nhưng chỉ cần có chính anh tại bên cạnh em, em ít nhất có thể cười đến đơn giản!”

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hồi lộ

Sự kiện luận văn cùng sinh viên trao đổi Tiêu Hạo cũng không đề cập nữa, Lăng Nhuế liền cũng không có nữa hồi kỹ.

Dưới sự tiến cử của Tô Việt, Mã Kiện, Nghê Kiệt cùng tiến sĩ Tiểu Thẩm, Lăng Nhuế rất nhanh thích ứng hoàn cảnh mới, nhanh chóng hòa nhập vào đội mới. Bởi vì cô thích thiết kế phần cứng mạch điện, cho nên ở mọi người giúp một tay dưới, liền được an bài vào tổ Mã Kiện.

Lần này, ngày qua ngày của nghiên cứu sinh hoàn toàn như về lại đại học A, mỗi ngày buổi trưa cùng Tiêu Hạo cùng nhau ăn trưa, sau đó mọi người cùng nhau nữa trở về phòng thí nghiệm ai bận việc này, việc học, yêu có thể nói chân chính làm được không bài trừ lẫn nhau. Đương nhiên rồi, ngày hạnh phúc thỉnh thoảng cũng sẽ bị mọi người trêu chọc, từ từ Lăng Nhuế cũng dần quen bị mọi người cười giỡn, lặng lẽ ghi nhớ, sau đó sẽ tìm cơ hội thích hợp hung hăng đối một bữa cơm, dù sao cô hoàn toàn là giai cấp vô sản!

Thứ sáu cùng bọn Nghê Kiệt ăn cơm tối, xem phim xong, Lăng Nhuế vui vẻ mà nằm ở trong xe không muốn động.

“Đang suy nghĩ lần sau lường gạt ai đó?” Thuận tay chạm vào gò má Lăng Nhuế trước mặt một cái, Tiêu Hạo cho xe dừng ở lầu dưới ký túc xá, bên sinh ra vốn như vậy nhìn cô.

“Anh không vui mừng à?” Lăng Nhuế thông minh cười một tiếng, “Nhìn, kể từ em tới đây, cuộc sống các anh tạm ổn nhiều lắm, đồ nướng, xem phim, hát karaoke, dã ngoại, đều không cảm ơn em!” Nói xong, Lăng Nhuế hả hê lắc đầu, “Quan trọng nhất là, mọi người chơi được đều rất vui về!”

Dưới ánh đèn mờ mờ, Lăng Nhuế trông mắt tán ra ánh sáng lay động, khoe miệng nụ cười nhàn nhạt chỉ liếc mắt một cái, Tiêu Hạo không đành lòng dời mắt, đôi môi đỏ thắm trong suốt giống như trái cây ngọt ngào, sau đó không nhịn được nghĩ đến cái khác để phân tâm.

“Mẹ anh nói mời em ngày mai tới nhà ăn cơm.” Nói xong, Tiêu Hạo tiếp cận, nâng cao cằm Lăng Nhuế, trực tiếp hôn xuống, “Ngày mai chín giờ anh tới đón em.”

Nhàn nhạt nụ hôn đi qua, đôi môi của anh vẫn như cũ lưu luyến vuốt ve môi Lăng Nhuế.

“Ừ ——” Lăng Nhuế đẩy ra Tiêu Hạo, giống như làm nũng nện cho anh 1 cái, có vẻ có chút sốt ruột, “Làm sao anh không nói sớm?”

“Thì ra là Nhuế Nhuế rất vội muốn đi nha?” Tiêu Hạo thấy mặt cô gò má ửng hồng, mơ hồ có chút tức giận, lại như cũ không nhìn được nghĩ trên chóc cô.

“Mới không phải đâu rồi, chỉ là, nếu là nói sớm một chút, em còn có thể đi lựa mua chút quà!” Cũng không thể để cho cô đi tay không, vừa nghĩ tới trước cùng Tiêu mẹ hai lần gặp mặt, Lăng Nhuế cảm thấy lần này chính thức báỉ phòng thể nào cũng không thể thất lễ.

Tiêu Hạo còn tưởng rằng cô nói gì, ai ngờ cô suy tính đến lại là chuyện quà tặng. Cúi người lại gần gương mặt của Lăng Nhuế, anh dùng chóp mũi cọ xát gò má của cô, không có ý tốt cười cười, “Em đến lúc đó gọi cho để nghe là được rồi!”

Lăng Nhuế chép miệng, trừng anh, “Cái gì là để nghe nha?”

Tiêu Hạo đưa tay ôm cô, đem Lăng Nhuế ngã ở trong lòng mình, khẽ sát vành tai Lăng Nhuế cười nói, “Giống như anh gọi là tốt!”

“Lục tẩu à?” Lăng Nhuế cố ý ngắt lời. Đoán chừng thiên hạ không có mấy người con trai sẽ giống như anh vậy không có việc gì trêu ghẹo mẹ mình đi!

“Không phải, em biết, còn có gọi khác mà?” Tiêu Hạo khẽ cắn vành tai cô một chút, Lăng Nhuế theo bản năng kháng nghị ra tiếng.

“Không. Muốn!” Vậy không tốt lắm ý tứ a!

Cơ hồ không có nhiều hơn chần chờ, Lăng Nhuế nhanh chóng quay lại chủ đề chính giọng điệu yêu kiều, lại nhanh chóng bổ sung, “Em còn phải mua chút quà tặng đi, cứ quyết định như vậy!”

Lần này Tiêu Hạo không nói gì, cho đến Lăng Nhuế mở cửa xuống xe, anh chợt từ từ mở miệng, “Nhuế Nhuế sao em gấp gấp hỏi lộ Quan Kiểm Sát tư pháp, đây rốt cuộc là có ý gì nà?”

Lăng Nhuế cả kinh, tròn tròn mắt, “Đây không tính là !”

“Vào Tiêu gia cửa mới không coi là !” Người khác tốt bụng nhắc nhở.

Ngày thứ hai lúc Tiêu Hạo sáng sớm lái xe đến đây, Lăng Nhuế là muốn nói ngừng ở cửa siêu thị. Lúc đi ra, trong tay cô nhiều hơn một túi sùnn, “Em đến lại thêm món ăn, cái này cũng không tính là hỏi lộ đi!”

Lăng Nhuế đồng nhất ra ý tưởng, ngược lại vượt quá xa dự liệu của Tiêu Hạo. Chỉ là có thể may mắn ném đến thủ nghệ của cô, anh tự nhiên vô cùng vui lòng!

Dọc theo đường đi giao thông coi như thuận tiện, lúc về đến nhà, Tiêu mẹ đang phòng bếp vội vàng. Vừa nghe có tiếng cửa mở, vội vàng tháo tạp dề ra đón.

Lăng Nhuế đang ở cửa trước đổi giày, cầm trong tay này túi sùnn lão đảo, vừa mới nghĩ ngẩng đầu cùng Tiêu mẹ chào hỏi, liền nhìn thấy trong góc vọt ra khỏi một đoàn thứ màu trắng hướng mình nhào tới.

“Alan!” Tiêu mẹ trong miệng còn chưa hô xong, Lăng Nhuế trong lòng cả kinh, sùnn trong tay rơi xuống liền bị chú chó Ái Tư Cơ Ma Tiêu gia nuôi 1 hóp ngấm rồi.

Nhà ra đem sùnn đặt ở trên đất, Alan nhảy bén phải lại gần Lăng Nhuế hít hà, ngẩng đầu nhanh như chớp nhìn cô hai mắt, sau đó lại vòng quanh cô vòng vo hai vòng, cuối cùng thoáng cọ xát , liền trực tiếp ngoắt ngoắt cái đuôi điều giày vọt tới cửa.

Lăng Nhuế chưa tỉnh hồn quay đầu lại, phát hiện cái con chó kia lại đem giày của Tiêu Hạo thay tha trở về tủ giày. Lúc này mới vài bước đường a, tại sao ư?

Hiển nhiên, Tiêu Hạo đối với hỗn loạn trước mặt có chút giật mình, Tiêu mẹ liền lên tiếng, “Biết rõ Nhuế Nhuế muốn tới trong nhà, làm gì không cùng cô cùng nhau vào cửa a, xem đi, thiếu chút nữa tự ra chuyện!”

“Nó cắn em?” Tiêu Hạo theo Lăng Nhuế trên bả vai xuống đất kiểm tra, cũng không có phát hiện có dấu vết, “Alan cũng sẽ không thể không biết em?”

Lăng Nhuế liếc mắt, tâm vẫn như cũ bang bang nhảy, rốt cuộc có chút tức giận, “Tại sao?”

“Trên người em làm sao mà có thể không có mùi của anh đây?” Tiêu Hạo lại gần gò má Lăng Nhuế, nhắm mắt lại hít hà, lúc rút người ra khoe môi lại cố ý ở trên mặt của cô cọ xát, “Anh còn ngày ngày cho nó xem em hình!”

Lăng Nhuế xuống giặt mình, mắt thấy Tiêu mẹ còn đứng ở nơi nào, mặc dù Tiêu Hạo đưa lưng về phía cô, mặc dù cô cũng nên không thấy được tình cảnh vừa này, nhưng vẫn là ngượng ngùng nghiêng đầu né tránh, “Nha” một tiếng.

Tiêu Hạo liếc nhìn xoay người lại đi vào phòng bếp Tiêu mẹ, lại gần nhanh chóng hôn Lăng Nhuế một cái, lôi kéo váy, nghiêm trang nói, “Xem ra, Alan nhà chúng ta cũng rất thích em! Không sợ!”

Có kiểu áp chế kinh ngạc này sao, Lăng Nhuế tròn mắt nhìn Tiêu Hạo một cái, ai ngờ, anh nhất sùnn trên đất, đứng ở vậy thì sờ đầu Alan, chỉ chỉ Lăng Nhuế, lại nói tiếp, “Hào hảo nhận thức nha, đây không phải là người ngày ngày em vẫn thấy sao? Thế nào, so với tâm hình xinh đẹp hơn em cũng không

biết sao? Em cần phải có giấc ngộ, hôm nay trở đi, cô ấy là một nữ chủ nhân khác của em, về sau có thể được ăn được uống hay không toàn bộ do cô ấy định đoạt a!”

Tiêu Hạo nói như thật xong, Lăng Nhuế vẫn không ngừng nhếch miệng cười. Anh rõ ràng không có khả năng đem hình mình cho chó nhìn, nhưng nghe đầy lòng thế nhưng sinh ra một loại mãnh liệt cảm giác tin tưởng, ấm áp, đảo qua môi vừa sợ bóng sợ gió.

Ngồi xổm người xuống, Lăng Nhuế thấp thòm đưa tay muốn sờ bộ lông trắng như tuyết Alan, nhưng đưa ra một nửa lại do dự, Tiêu Hạo một thanh kéo tay cô qua kèm trên đầu Alan, dịu dàng dụ dỗ nói, “Không có việc gì a, nó sẽ không cắn em”

Nó quả thật không có cắn mình, nhưng là, Lăng Nhuế không để ý, Alan”Chắc chắc” liền liếm lên mặt của cô.

Lăng Nhuế cau mày nghiêng đầu về phía sau tránh né, ai ngờ liền bị người sau lưng vừa vặn hôn.

Quả nhiên, thật sự là người nào nuôi chó đó!

sau khi ăn xong cơm trưa, Tiêu mẹ dặn dò câu nhớ về nhà ăn cơm tối, mang cả người và chó đem bọn họ “Oanh” ra khỏi nhà.

Người trẻ tuổi a, tự nhiên thích đơn độc sống chung một chỗ, Tiêu mẹ sắp lên cửa sổ thủy tinh nhìn hai người dắt tay sóng vai đi trên đường, nụ cười liền nổi lên mặt, kêu xúng đôi a!

Dọc theo đường đi, Lăng Nhuế nghĩ tới Tiêu ba đối với cô kia có tán thưởng, hoàn toàn không có để ý người bên cạnh ngừng bước.

“Cười gì vậy, vui vẻ như vậy?” Tiêu Hạo chú ý tới, từ ra cửa đến nay, Lăng Nhuế vẫn giờ lên khoe miệng đang cười, tự nhiên anh cũng đoán được là vì cái gì.

“Ha ha, không nói cho anh, trừ phi ——” Lăng Nhuế ngẩng đầu, “Anh mua cái đó tặng em!”

Dưới ánh mặt trời, Lăng Nhuế mặc áo len cao cổ màu trắng, đưa tay chỉ vào chỗ bán bóng bay cách đó không xa gào thét, cười đến trông mắt sáng lên.

Tiêu Hạo không chậm trễ chút nào, lững thững liền đi qua, lúc bỏ tiền còn cố ý quay đầu lại liếc nhìn người phía sau, cô đang cúi đầu trêu chọc Alan.

Sau giữa trưa đường mòn, nhân nhật vết lốm đốm vẩy vào trên người các cô, có loại thanh bình làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Cầm cả bó óng bay đến gần, trên mặt Lăng Nhuế hiện lên kinh ngạc nhìn Tiêu Hạo trước mặt, “Nhiều như vậy?”

“Người bán hàng rong vội vã về nhà, nói hai đồng 1 cái, 10 đồng một bó.”

“Nhưng anh cũng không cần mua toàn bộ chứ?” Lăng Nhuế nhận lấy một ít chùm bóng lớn, có chút dờ khóc dờ cười, cô cũng sẽ theo miệng vừa nói .

“Dù đồ bà xã, dĩ nhiên là không thể tiếc rẻ tiền vốn, đúng không, Alan?” Tiêu Hạo đối diện Lăng Nhuế, đưa tay kèm trên eo nhỏ của cô, một cái tay khác thuận thế liền kéo thấp chùm bóng trong tay cô.

Sau một khắc, Tiêu Hạo hơi chút dùng sức sẽ để cho Lăng Nhuế dựa vào mình, cúi đầu, anh chính xác hôn lên, “Thích không?”

Lăng Nhuế gạt đầu một cái, không nói lời nào, cười đến có chút xấu hổ.

“Là thích bóng hay là thích anh?” Tiêu Hạo dụ dỗ Lăng Nhuế nói lời anh muốn nghe nhất.

Lăng Nhuế nháy mắt nhìn mắt anh toàn là chấp nhất, vừa muốn mở miệng, cảm giác ướt nhẹp liền từ mu bàn tay truyền đến, “A nha, nó lại liếm em!”

Cúi đầu, Alan ngồi dưới đất, ngửa đầu nhìn mình chủ nhân, sau đó”Chắc chắc” liền liếm tay Lăng Nhuế.

Lăng Nhuế vừa then vừa cau đầu Tiêu Hạo, “Thượng bất chánh hạ tắc loạn!”

Bắt được tay cầm bóng của Lăng Nhuế, Tiêu Hạo thả vào khoe miệng hôn một cái, “Làm sao em biết ta thật ra thì rất muốn làm loạn à?”

Lăng Nhuế sâu cảm giác chính mình nói không lại anh, tránh thoát anh trối buộc, dắt chó cầm bóng bay, liền hướng phía trước chạy.

Lúc đi qua bưu cục thư nhi đồng, một đôi mẹ con đưa tới chú ý của cô.

Một người mẹ nhìn tuổi còn trẻ đang ngồi ở trên băng đá rất có kiên nhẫn dụ dỗ người bạn nhỏ trước mặt khóc đến cực kì đau lòng. “Bảo bảo ngoan a, đừng khóc, chúng ta trở về về tiếp một bức không phải tốt sao? Bảo bảo không có về khó coi nha, nhìn, con mắt này, y phục này, đều xinh đẹp nha!”

Người bạn nhỏ cầm trong tay một bộ màu vẽ mặt trời, bên khóc bên lắc đầu, nước mắt theo béo ụt ịt trước mặt gò má liền chảy xuống, “Ừ. Ừ. mặt trời không bao giờ nữa đẹp. Ừ.”

Lăng Nhuế thấy kia vị mẹ có chút luống cuống rồi, trên mặt khó nén vô cùng lo lắng, liền đưa một cái bóng bay tới, ngồi xổm xuống nhỏ giọng dụ dỗ nói, “Cô bé nhỏ không khóc, chị đưa cái này đưa cho em nha?”

Người mẹ trẻ tuổi cười nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, chỉ vào bản vẽ giải thích, “Mới vừa rồi lúc vẽ tranh dùng sai thuốc màu, không cẩn thận đem mặt trời bôi tối, liền bắt đầu khóc hăng say rồi!”

Lăng Nhuế cúi đầu mà xem xét, quả nhiên, màu bùn họa lên mặt trời không phải màu da, là tông màu tối

Gật đầu cười cười, cái này dễ hiểu, cô thật đúng là không có kinh nghiệm gì, nhưng khi nhìn người bạn nhỏ khóc đến đau lòng như vậy, mình lại cảm thấy rất không nhẫn tâm.

Tiêu Hạo đi đến, dựa vào bả vai Lăng Nhuế, nói nhỏ, “Có tin hay không, có lẽ anh có biện pháp có thể để cho người bạn nhỏ không khóc?”

“Anh?” Lăng Nhuế lắc đầu, “Mẹ người ta cũng không có cách nào, làm sao anh có thể?”

Tiêu Hạo nghiêng đầu liếc nhìn người bạn nhỏ, “Đánh cuộc?”

“Tốt!” Lăng Nhuế sáng khoái đồng ý, cô cũng không tin Tiêu BOSS có phương pháp dỗ con nít.

“Tiền đánh cuộc?”

Lăng Nhuế đoán chừng Tiêu Hạo làm không được, hơi ngửa đầu, phóng khoáng nói: “Tùy ý!”

Tiêu Hạo thò tay mà tiếp nhận cả bóng của Lăng Nhuế, cười đến gần, sau đó ngồi xổm xuống, một lớn một nhỏ hai đầu chống đỡ ở đó nói một hồi lâu, chợt, Lăng Nhuế đã nhìn thấy vị kia mẹ cười, “Nhanh, bảo bảo vội vàng cảm ơn chú!”

Người bạn nhỏ nhận lấy khăn giấy trong tay mẹ, cười rộ lên, lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ, không keo kiệt chút nào liền hôn Tiêu Hạo một cái, “Hẹn gặp lại chú!”

“Lát nữa anh lại mua bóng cho em?” Nhìn hai mẹ con nắm tay đi xa, Tiêu Hạo từ dưới đất đứng lên, chỉ chỉ nơi xa lại có người bán bóng.

Lăng Nhuế vội vàng lắc đầu một cái, cô mới không cần! Xoay mặt, lập tức tò mò hỏi, “Anh cùng người bạn nhỏ nói cái gì nha? Có thể nói cho em biết không?”

“Không có gì!” Tiêu Hạo dắt Lăng Nhuế tay, cúi đầu nhìn qua mắt đồng hồ đeo tay ngắt lời, “Mẹ nói chúng ta mua một ít nước tương trở về, đi thôi, trước mặt quẹo phải thì có một siêu thị.”

Dọc theo đường đi, Lăng Nhuế càng không ngừng nói bóng nói gió, tiếc rằng, Tiêu Hạo chính là không trả lời.

Từ siêu thị ra ngoài, Lăng Nhuế rút cuộc không nhịn được rồi, “Anh không nói, đánh cuộc của chúng ta hủy bỏ!”

Người khác nhìn cô một cái, từ từ mở miệng, “Thật ra thì cũng không có gì, anh chính là cùng người bạn nhỏ nói, sáng sớm hôm nay thời điểm rời giường, mặt trời quên dùng sữa rửa mặt rồi, không phải là lỗi của cô bé, sau đó thuận tiện nữa khen cô mấy câu, chỉ đơn giản như vậy!”

“A ——”

Lăng Nhuế không nhịn được phun cười, này Logic, thật sự là dễ cho người chặc lưỡi hít hà, cô thật đúng là mới nghe lần đầu!

Sữa rửa mặt?

Về đến nhà, hai người phát hiện trong nhà không có một bóng người. Trên bàn ăn có tấm giấy nhỏ, Tiêu mẹ nói bởi Tiêu ba đi dự tiệc rồi, để cho bọn họ tự động giải quyết cơm tối.

Sau khi ăn xong, Lăng Nhuế một người ngồi ở trên sofa xem ti vi.

Bởi vì trong ngày thường luyện yoga, cô định cời giầy, cầm gối liền làm tư thế ngồi đơn giản cực kỳ tiêu chuẩn. Tiêu Hạo từ phòng ngủ đi ra, không vui liếc nhìn cô tư thế ngồi, vỗ vỗ đầu gối của cô, “Ngồi xuống!”

Lăng Nhuế nhìn không chớp mắt TV, không chút suy nghĩ, thu chân liền cuộn trên sofa. Lần này, Tiêu Hạo hài lòng, duỗi tay ra, đơn giản liền đem Lăng Nhuế kéo. “Hiện tại cơm cũng ăn xong rồi, thời gian vẫn là sớm, chúng ta là không phải nên hào hào nghiên cứu một chút về tiền đánh cuộc?” Tiêu Hạo 1 tay rảnh rồi nắm vành tai Lăng Nhuế

Lăng Nhuế cảm thấy hơi ngứa chút, nghiêng tránh đầu của anh, chỉ vào màn hình TV, “Xem ti vi!” Ai ngờ, Tiêu Hạo “Xoạch” một tiếng mạnh mẽ tắt ti vi, hai tay nắm gò má trước mặt Lăng Nhuế, một bộ giả trưởng diễn xuất, “Làm người phải giữ chữ tín!”

“Anh đều nói chuyện không tính toán gì hết, tại sao nói em nha?” Bị Tiêu Hạo nhắc nhở như vậy, Lăng Nhuế cũng nhớ tới thời gian trước hai người về GRE chỗ đánh cuộc những cuộc thi Anh ngữ kia, chu cái miệng nhỏ giọng, bày tỏ bất mãn, “Anh còn chưa có mạng em đi Hải Nam đây?”

Tiêu Hạo cười cười, tay theo gò má xuống phía dưới, nắm cầm Lăng Nhuế, “Được, nghỉ đông chúng ta đi!” Nói xong, nghiêng người liền ngã xuống, liền đem Lăng Nhuế đè ở phía dưới, nghiêm túc nói, “Ồ trên người có mùi vị của anh, như vậy Alan cũng sẽ không thể không biết em!”

“Alan rõ ràng đã biết ——” câu nói kể tiếp âm nuốt hết ở Tiêu Hạo trong miệng, Lăng Nhuế nhìn anh chuyển chú nhắm mắt, cũng khẽ đóng lại cặp mắt của mình, cảm thụ đầu lưỡi của anh từng điểm từng điểm cạy ra răng của mình, sau đó tùy ý đuổi theo chuẩn bị, bá đạo nhưng không mất thâm tình. Tay ở sau gáy cô nâng lên chậm rãi theo hông của cô tuyến dòir xuống, Tiêu Hạo đem lấy cô ấn thật chặt về phía mình.

Thấm ướt cảm giác dần dần dòir xuống, vành tai, cổ, sau đó Lăng Nhuế tay trái bị Tiêu Hạo bắt được bên môi hôn một cái. Lăng Nhuế đang tò mò mở mắt, Tiêu Hạo lại cúi đầu thân lên cô hốc mắt, cuối cùng chỉ cảm thấy ngón giữa tay trái chột lạnh, có một đồ cứ như vậy chụp vào đi vào.

“Nhuế Nhuế a, chúng ta trước đính hôn đi!”

Kính ngạc mà nhìn nhìn xem này cái tán thả ra mê người Ngân bạch kim sáng bóng Cartier chiếc nhẫn, tứ móng vì đỉnh khảm nam Oánh thấu kim cương chủ chui cao hơn kỷ tha phụ chui thiết kế, giản lược cũng không đơn giản.

“ Tiêu Hạo.” Lăng Nhuế kêu một tiếng, giọng nói có chút lơ lửng, lại khó nén cảm động.

Tiêu Hạo vuốt vuốt tóc của cô ti, lồi cô nâng ôm ở trên đùi của mình, thuận thế nắm lên cô đeo chiếc nhẫn tay trái, đặt ở khoe miệng lại hôn một hóp, “Em biết ta muốn nghe cái gì , buổi chiều vấn đề vẫn không trả lời ta đâu rồi, hả?”

Lăng Nhuế vui ở cần cổ Tiêu Hạo nhỏ giọng cười cười, “Anh muốn nghe em sẽ phải nói, này rất không mặt mũi nha, không nói, ko nói, nếu không, em nói trước đi à?”

Ngắt hông của cô, Tiêu Hạo mập mờ cười một tiếng, “Anh nhớ được, hình như em sợ nhất ngựa đi, nói hay không?”

“A. Ha ha. Em nói, Em nói, “Lăng Nhuế ở trong ngực Tiêu Hạo giãy dụa mấy cái, mặt mũi hồng hào, ánh mắt ướt chèm nhẹp trừng lớn nhìn Tiêu Hạo, “Tiêu Hạo a ——”

“Uh, nói đi, anh đang nghe!”

“Thật ra thì, anh xấu nhất rồi, em tuyệt không thích anh!” Nói xong, Lăng Nhuế chân không liền muốn chạy, Tiêu Hạo lôi kéo, cô lại bị kéo lại trong ngực.

Dựa đi tới, Tiêu Hạo hạ thấp giọng, trong mắt tươi cười, “Thật sao? Vậy Nhuế Nhuế của chúng ta thích ai vậy?”

Sớm thành thói quen người khác ăn ở hai lòng, Tiêu Hạo nghiêng người hung hăng hôn lên môi của cô, “anh rất vui lòng em dùng phản ứng thực tế đến trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đính Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngoài ý muốn

editor: Đồng Sương

Nghi thức Đính hôn là ở gia trưởng hai bên cùng chung chúc phúc cử hành. (đính hôn rồi cơ đây, tốc độ thật)

Nếu nói nghi thức, thật ra thì cũng chính là 1 bữa tiệc nhỏ. Tất cả sau khi kết thúc, Lăng ba cùng Lăng mẹ ở cha mẹ Tiêu Hạo nhiệt tình mời, cùng nhau đi Cáp Nhĩ Tân xem tượng đá, mà Lăng Nhuế cùng Tiêu Hạo là theo hai người “Đánh cuộc”, ngồi máy bay đi Hải Nam

Lần này, Lăng Nhuế tình tường thấy được Tô Mẫn Mẫn trong miệng nếu nói “Tiêu BOSS có tiền”.....

Lăng Nhuế chưa có từng nghĩ tới, Tiêu Hạo trong miệng nói không cần ở khách sạn, là bởi vì nhà bọn họ ở Hải Nam có một biệt thự nghỉ dưỡng!

Biệt thự Á long ngay biển vịnh công chúa, tham chiếu lối kiến trúc Đông Nam Á, y theo sơn thế địa hình nguyên sinh tiến hành trục nóc thiết kế, dùng hết khả năng giữ nguyên thủy dòng suối, cự thạch nhưng quang cảnh cùng tự nhiên sinh thái. Khoa trương nhất lấy phòng ngoài đình viện làm phòng khách, vây quanh 50 m tư gia hồ bơi, ghế nằm, có thể nói là cái gì cần có đều có.

Nói không giạt mình, đây tuyệt đối là giả.

Lăng Nhuế bị cảnh trời xanh biển xanh trước mắt làm rung động, sau một khắc, nhìn phòng ốc trước mắt, lại tròn tròn mắt. Mặc dù lúc cô xem phim truyền hình, cũng từng vô số lần ảo tưởng tương lai mình có thể có được một biệt thự bên bờ biển, lúc không có chuyện gì làm trong tay bùng nước dừa, cùng với người trong lòng, ngồi xuống cửa sổ lớn ngắm cảnh cùng hưởng ánh mặt trời ngoài cửa sổ cùng bờ cát.....

Nhưng là, khi này tất cả chân thực như thể hiện ra ở trước mặt mình thì Lăng Nhuế cảm giác hoàn toàn không phải hai chữ “Rung động” có thể bao quát

được rồi, loại cảm giác đó, hình như còn mang theo điểm lằng lằng khi trên máy bay.

“Miệng há lớn như vậy làm gì?” Tiêu Hạo đến gần, đưa tay nắm cằm Lăng Nhuế, “Thế nào, không thích phòng này?”

Đùa gì thế, làm sao có thể có người không thích? Lăng Nhuế vội vàng lắc đầu một cái, “căn phòng kia mới thật là nhà anh?”

“Không phải, “ Tiêu Hạo khẽ mỉm cười, sờ sờ đầu của cô, cái chính nói, “Đây là nhà chúng ta!” Vặn vẹo uốn éo muốn thoát ra, anh trêu ghẹo nhìn Lăng Nhuế, “Cho nên không nói cho em, chính là muốn cho em ngạc nhiên, không ngờ dọa em ngốc luôn?”

“Nào có!” Lăng Nhuế đi dõm ngựa đầu, vỗ vỗ gò má của Tiêu Hạo, ý vị sâu xa nói, “Không tệ, không tệ, em quả nhiên thật tinh mắt!”

“Tinh mắt gì?”

“Bí mật!” Lăng Nhuế cười hề hề, nếu là anh biết trong lòng cô đem anh so sánh kim quy, chỉ sợ anh cũng sẽ không cười đến nhẹ như vậy chứ?

“Lại nghĩ lung tung, có phải hay không?” Nói xong, Tiêu Hạo tay vô cùng tinh chuẩn mò tới chỗ Lăng Nhuế sợ nhột. Này quần áo mùa hè tự nhiên không phải cần phải như quần áo mùa đông, không bao lâu, đây phòng liền đều vang lên tiếng cười mang thờ gấp cầu xin tha thứ.

Một vòng đi dạo xuống sau, Lăng Nhuế chọn phòng đối diện hồ bơi, ra sức đem lấy hành lý thu thập xong xuống lầu, đã nhìn thấy Tiêu Hạo đang đợi cô.

“Em cũng phải đổi sao?” Lăng Nhuế cúi đầu nhìn qua một cái áo thun cùng quần jean, cảm thấy hình như là thiếu cảm giác nghỉ dưỡng ở bờ biển.

“Nhưng em không có y phục như thế?” Lăng Nhuế nói, bày tỏ trước đó cũng không nhớ đến vấn đề đồ mặc.

Ở cửa hàng chọn mấy cái váy đi biển, hai người lại mua mấy bộ đồ tình nhân, thắng lợi trở về nhà.

Sau bữa cơm chiều, Tiêu Hạo mang theo Lăng Nhuế tới bãi biển xem mặt trời lặn.

“Đây là bãi biển tư nhân à?” Lăng Nhuế thuận miệng hỏi, trái tim nho nhỏ lại bị hung hăng rung động.....

“Cũng không có, chính là ít người một chút, đến nơi này tản bộ du ngoạn bình thường đều là chủ biệt thự, Nhuế Nhuế còn muốn một mình 1 đàn một mảnh bãi biển à?”

“Em nào có ý này?” Bỏ quên trêu ghẹo trong lời nói Tiêu Hạo, Lăng Nhuế giang hai cánh tay mặc cho gió biển hướng mình thổi qua.

Dưới chân, sóng biển âm áp từng đợt từng đợt xông về bên bờ, rửa sạch chân của cô, ngứa một chút, cũng rất thoải mái. Nhìn ngang chậm rãi rơi vào mặt biển trời chiều, Lăng Nhuế cảm thấy coi như ở chỗ này nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng cô đoán chừng cũng sẽ không cảm thấy ngán, xoay người, cô kéo cánh tay Tiêu Hạo, “Chúng ta vẫn ở nơi này chơi đi!”

“Em không phải muốn đi xem vườn cây nhiệt đới một chút sao, không muốn đi chân trời góc biển nhìn một chút, hay là, không muốn vui đùa một chút lặn xuống đáy biển?”

“Nghĩ a, đương nhiên muốn!”

Lăng Nhuế cảm giác mình chỉ là nghe, mắt nên liền bắt đầu sáng lên rồi, “Vậy chúng ta ngày mai sẽ đi!”

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người liền đi đi thăm kỳ quan lịch sử Sơn Hải tám trăm năm—— Nam Sơn lớn nhỏ động thiên. Ở đây có cây thông già thọ sánh cùng Nam Sơn, buổi chiều hai người lại đi chiêm ngưỡng tượng Quan Âm thánh phong thái trên biển. Từ phía trên góc bể chụp ảnh xong trở lại, Lăng Nhuế mệt mỏi không được, nhưng lại tâm niệm niệm còn muốn đi Tây Đảo ngồi khí cầu.

“Ngày mai rồi đi!” Nhìn đồng hồ, Tiêu Hạo không nói lời gì liền đem cô kéo ra khỏi cảnh khu.

“Ngày mai, tại sao? Vậy ngày mai làm gì?” Lăng Nhuế lắc lắc cánh tay Tiêu Hạo, vẻ mặt vẫn say mê ở trời xanh biển xanh như cũ.

“Sợ em cùng lần trước một dạng chơi qua trón, sau đó thì ngã bệnh!”

Tiêu BOSS nói chuyện xưa nay là nhất ngôn cửu đỉnh, Lăng Nhuế ăn ở toàn bộ dựa vào người ta, tự nhiên cũng liền chỉ có ngoan ngoãn nghe lời phần.

Mặc dù không có đi chơi, nhưng Tiêu Hạo cũng không còn đem Lăng Nhuế buồn bực ở nhà.

Ăn xong bữa tiệc lớn hải sản đi cửa hàng mua phao suối nước nóng dùng là đồ tắm thì Lăng Nhuế ở cửa hàng liền nhận được mình mẹ điện thoại, nói là bốn người bọn họ còn phải ở Cấp Nhĩ Tân nán lại mấy ngày, để cho bọn họ hai người cũng ở đây Hải Nam chơi tận hứng trở về nữa.

Lại chọn chút đặc sản cùng trái cây, hai người trở về biệt thự, bờ cát tản tản bộ, cứ như vậy lại qua một ngày.

Ngồi thuyền đi tới Tây Đảo, Lăng Nhuế hoàn toàn bị cảnh đẹp trước mắt chinh phục —— Y Sơn bàng hải, rừng dừa Bà Sa, bờ cát trắng nõn, nước biển trong suốt.

Nằm ở bên trong rừng dừa thu thiên ở, Lăng Nhuế phát tay hướng về phía máy chụp hình Tiêu Hạo cười, giơ lên hai ngón tay làm chữ “V”.

Ở thu thiên nằm không bao lâu, Lăng Nhuế đã nhìn thấy có người ở chơi điều khí cầu, mắt nhảy nhảy quay lại nhìn thật lâu, rốt cuộc không nhìn được đề nghị, “Tiêu Hạo, nếu không chúng ta cũng đi chơi cái đó đi?”

Đầy mắt kính liếc nhìn tiết mục giải trí bờ biển này, Tiêu Hạo không có tỏ thái độ, trực tiếp liền hỏi, “Em biết bơi?”

Lắc đầu một cái, Lăng Nhuế cười cười, “Em không rơi xuống biển là được!”

Bất kỳ giải trí hoạt động cũng có nguy hiểm, tỷ như cái này dùng khí cầu làm dẫn dắt điều trên không trung, nó mặc dù đủ kích thích, đủ tận hứng, nhưng lớn nhất chưa đủ ngay tại ở lúc khí cầu dừng lại, đều sẽ đem người cột điều đặt trong biển. Vận khí tốt một chút, rơi vào bên bờ cũng liền thoáng ẩm ướt, thể nhưng vận khí không tốt, đa số khó thoát phao cấp cứu trôi ở trên mặt biển phản!

Lăng Nhuế thật bất hạnh, là người sau.

Lúc từ trong biển đi lên, cô từ trên xuống dưới, không có một chỗ là khô ráo, Tiêu Hạo đứng ở trên bờ nhìn cô ướt chèm nhẹp như vậy đi tới, giống như là sớm có dự đoán đưa qua cho cô một bộ sạch sẽ quần áo.

Này áo khoác cùng quần dĩ nhiên là có thể đổi, thể nhưng bên trong.....

Lăng Nhuế cảm thấy cả người dính dính, cũng nữa không có cái gì chơi hăng hái, nhìn Tiêu Hạo, “Em muốn trở về rồi.”

Vừa về tới biệt thự, Lăng Nhuế thật nhanh vọt vào phòng tắm tắm, Tiêu Hạo đứng ở cửa, mỉm cười nhìn tới cô một thân đáng vẻ chật vật, tâm tình rất tốt. Vừa định mở miệng đề cho cô có chừng mực, điện thoại di động liền vang lên.

Cú điện thoại đầu tiên là Tiêu mẹ đánh tới, mới đầu Tiêu Hạo cho là chỉ là cười giỡn, nghe liền cũng không có làm thật. Sau lại cũng không lâu lắm, Lăng Nhuế điện thoại cũng vang lên, Lăng mẹ ở trong điện thoại lại còn nói y chang không khác chuyện tình.

Lăng Nhuế tắm xong lúc đi ra, chỉ nghe thấy Tiêu Hạo ở đó nói gì “Không có chuyện gì, chúng con không ngại, các vị chỉ cần tự lo được là tốt rồi” vân vân, nụ cười khoe miệng quả thật cũng nhanh yếu dật.

Lau tóc còn ướt, Lăng Nhuế sóng vai ngồi ở bên cạnh Tiêu Hạo, vừa nhấc mắt, đã nhìn thấy nút áo anh hư, liền nhớ tới mới vừa rồi mình từ biển trong nước lúc bò dậy, giống như hung hăng lôi anh, vì vậy cẩn thận từng li từng tí hỏi, “Là mới lúc nãy em túm hư?”

Cúi đầu nhìn qua một cái trước ngực của mình, Tiêu Hạo đưa tay kéo kéo, “Nếu không, nó tự rớt xuống?” Nhận lấy khăn lông trong tay Lăng Nhuế, anh vô cùng thuần thực đã giúp cô lau tóc.

“Nơi này có đồ may vá, cái đó, nhất bồi thường, em giúp anh vá a!” Lăng Nhuế tự cảm thấy mình làm chuyện xấu, rất nhanh mở miệng đề nghị.

Lấy hết đồ may vá trở lại, Lăng Nhuế ngồi trên thảm, như có điều suy nghĩ nhìn Tiêu Hạo, ý bảo anh cời quần áo ra.

“Cứ như vậy vá đi, không có chuyện gì.” Tiêu Hạo giống như là cảm thấy phiền toái, dựa vào ghế sa lon nằm nghiêng ở trên sàn nhà, ánh mắt nhìn chăm chăm đèn treo nhảy mắt cũng không nhảy mắt.

“Vậy anh một hồi chờ lộn xộn!” Đơn giản dặn dò, Lăng Nhuế mang theo kim khâu, thuần thực liền bắt đầu vá nút áo.

Lúc Tiêu Hạo làm rõ suy nghĩ trong nội tâm, Lăng Nhuế ní non những nút áo thứ này tất cả đều không tốt, đang chuyên tâm từ trên xuống dưới đếm số.

Rơi xuống đất cửa sổ không có khóa, gió biển cứ như vậy đem mái tóc Lăng Nhuế nhẹ nhẹ thổi hướng Tiêu Hạo.

Mấy viên nút áo đối với Lăng Nhuế mà nói dĩ nhiên là một đĩa đồ ăn, nhưng là, khi cô vá hết chuẩn bị đứng dậy, sợi tóc đột nhiên truyền đến một hồi bị đau.

Lăng Nhuế cúi đầu mà xem xét, người kia không biết là cố ý hay là vô ý, tóm lại, đem lấy tóc cô quấn vào khay áo.

“Anh đang làm gì thế nha?”

Lăng Nhuế kháng nghị giọng điệu vào thời khắc này làm tâm tình Tiêu Hạo cực tốt, hoàn toàn giống như là làm nũng. Liếc mắt nhìn mình mãnh liệt, Tiêu Hạo cười nhẹ giải thích, “Suy nghĩ chuyện gì quên rồi!”

Lăng Nhuế nổi đóa, làm chuyện sai lầm lại còn có thể giải thích phải đường hoàng như thế? Liền không đề ý tới anh, cúi đầu nghiêm túc bắt đầu cời tóc lộn quanh ra.

Nhưng khó hiểu nửa ngày, cũng không còn giải quyết được lộn tóc tiếp theo, cô ngược lại bắt đầu cảm thấy ê ẩm.....

“Nhuế Nhuế, không cần cắt chứ?” Tiêu Hạo thu tay lại ngón tay của cô đặt trước ngực mình, cho cái đề nghị cuối cùng.

“Đừng!” Lăng Nhuế trừng mắt liếc anh một cái, “Không được cắt tóc!”

“Đương nhiên là cắt bỏ nút áo á..., tóc xinh đẹp như vậy người nào chịu cắt bỏ....!” Tiêu Hạo hôn ngón tay một cái Lăng Nhuế.

Này hình như đúng là cái phương pháp duy nhất, chỉ là cây kéo ở đâu? Lần này không thể lại dùng kim móng tay giải quyết vấn đề đi!

Xem như là nhìn ra tâm tư Lăng Nhuế, Tiêu Hạo cười cười, đưa tay ôm lấy cô liền hướng trên lầu đi, “Trong phòng anh hình như có một cái.”

Vào cửa, Tiêu Hạo đem Lăng Nhuế đặt lên giường, đưa tay liền từ trong tủ đầu giường lấy ra một cây kéo, soạt soạt soạt lưu loát cắt bỏ năm nút áo trước ngực mình, “Nhuế Nhuế, lần này có thể thoả mãn rồi hả?”

Lăng Nhuế sửa lại một chút tóc của mình, vỗ vỗ cổ, lại nhìn mắt rơi trên mặt đất nút áo, cười một tiếng, “Một lát chính em vá!” Dứt lời, đứng dậy liền đi đi xuống lầu.

Nhặt lên nút áo trên đất, Tiêu Hạo liếc nhìn cảnh biển ngoài cửa sổ, chợt nhớ tới một câu nói, nếu chiếc nhẫn đính hôn là rơi vào bầy rập tượng trưng, này nút cài vậy cũng coi như là khâu lưu không buông bỏ trước đi!

Đổi bộ y phục, Tiêu Hạo tâm tình thật tốt xuống lầu, đã nhìn thấy Lăng Nhuế mặc đồ ngủ ở phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Lặng yên không tiếng động đến gần, Tiêu Hạo từ phía sau ôm vòng eo thon của Lăng Nhuế, cúi đầu tình chuân ngậm vành tai cô, “Một lát ăn cơm tối, đem nút cài may giúp anh, nhé?”

Tiêu Hạo ý vị chạy dài một tiếng “Ừ”, Lăng Nhuế cả người cũng mềm nhũn ra, không nghi ngờ bị gat, sau khi ăn xong cầm đồ may vá vào phòng của anh.

Lúc đi vào, Tiêu Hạo còn ở phòng tắm, Lăng Nhuế tìm nửa ngày chỉ nhìn thấy y phục, cũng không có phát hiện nút cài nào bung. Vì vậy, quan sát phòng của Tiêu Hạo, kéo ra cửa thủy tinh sát đất, liền đi tới ban công, ngắm biển cảnh liền chờ anh.

Trời xanh biển xanh, rừng dừa cát trắng, gió đêm từ từ, Lăng Nhuế chống cằm, hip mắt nhìn ánh trời chiều ở bãi biển tầng tầng mê người vàng óng ánh..... Lại bất giác sắc trời từng chút từng chút tối xuống.

“Thích thì nói, chúng ta về sau hàng năm đều đến được không?” Tựa đầu đặt tại đầu vai Lăng Nhuế, tay Tiêu Hạo từ bên eo từng chút từng chút đem Lăng Nhuế ôm chặt.

Lăng Nhuế cười cười, gật đầu một cái, “Trước tiên đưa cho em vá nút cài?”

“Không vội, trước cùng nhau xem cảnh đêm một chút!” Tiêu Hạo cúi đầu hôn Lăng Nhuế một cái, “Chúng ta có bao nhiêu lâu không có ở cùng nhau nhìn cảnh đêm rồi hả?”

“Hình như lần trước là giữa lúc tốt nghiệp?” Lăng Nhuế xê dịch đầu, dựa tại trên người Tiêu Hạo.

Gió biển từng hồi một thổi qua, thổi cổ áo Lăng Nhuế tung bay, Tiêu Hạo nghiêng con mắt một chút, cư cao liền thấy được một mảnh trắng nõn không dấu vết.

“Nhuế Nhuế.....” Trầm thấp kêu một tiếng, ngón giữa Tiêu Hạo lướt qua một đạo vết đỏ trong cổ Lăng Nhuế, qua lại vuốt ve, “Đây là cái gì?”

“A, có lẽ là mới vừa rồi tắm thời điểm không cẩn thận.” Long liễu long cổ áo, Lăng Nhuế có vẻ có chút ngượng ngùng.

“A, thật sao?”

Có lẽ là cảm thấy âm thanh Tiêu Hạo càng phát ra khàn khàn trầm thấp, hơi thở phun tại cần cổ cô cũng càng phát ra nóng rực rồi, Lăng Nhuế theo bản năng đưa tay ôm sợi tóc đặt ở cần cổ, nhưng đồng thời thân thể gần như bị quay lại.

Tiêu Hạo đầu lưỡi lướt qua đạo kia vết đỏ, sau đó thâm tình mút đi xuống, tay nâng sau lưng của Lăng Nhuế, đem lấy cô chậm rãi tựa vào lan can ban công.

Một đường từ cần cổ mà lên, cuối cùng kèm trên đã sớm ươm ra tiếng môi đỏ mọng, nuốt sống cô tất cả khê kháng nghị âm thanh. Mặt trời lặn trong hoàng hôn, anh tùy ý đuổi theo cô mềm mại môi lưỡi, ôn hương nhuyễn ngọc, ngọt ngào hương thơm.

Lăng Nhuế bị Tiêu Hạo trêu đùa phải tránh không thể tránh, ở gió biển tuyệt hảo thổi lật phất, cô ném thử tính mà dùng đầu lưỡi của mình đi đụng vào anh, sau đó dịu dàng ngoa nguẩy, vốn tưởng rằng như vậy có thể đạt được tạm thời cơ hội thờ dốc, nhưng ai biết lại đưa tới càng thêm có lực mút hôn, đầu lưỡi bị lay động khỏi bệnh thấy kích cuồng.....

Lăng Nhuế thờ hồn hên, sau đó cảm giác mình bắt đầu hai chân như nhũn ra.

Không có cho Lăng Nhuế bất kỳ phản ứng nào cùng chần chờ cơ hội, Tiêu Hạo một thanh ôm lấy cô, đi vào phòng ngủ.

Anh ngưng mắt nhìn cô gái dưới người mình mặt mũi hồng hào, tóc dài phiêu dật, lông mi che cặp mắt khê nhếch, nhàn nhạt cảm giác thoát tục, ngọt đậm thoải mái. Không kiên cưỡng, lại được anh cưng chiều để cho tìm anh cuồng loạn.

Không đợi cô hoàn toàn hồi hồn, nụ hôn nóng bỏng lại một lần khắp nơi cuốn tới, từ đó thắm trong suốt môi mềm, một đường trượt đến trắng nõn hương thơm cổ, sau đó rời khỏi đến xương quai xanh cao thấp hấp dẫn, từ từ gặm nuốt, từ từ lại hướng xuống..... Đôi tay theo dưới váy dò xét đi vào, một đường hướng lên, qua lại dịu dàng vuốt ve phần lưng tròn bóng tinh tế, sau đó theo đai an toàn, giải khai phần lưng cúc.....

Lăng Nhuế cảm thấy tầm mắt Tiêu Hạo càng ngày càng nóng rực rồi, có loại đến gần thiêu đốt tình cảm ở bên trong. Khẽ kháng nghị nghiêng đầu xê dịch, cô bày tỏ rất không thói quen.

Quá khứ, hai người mặc dù cũng nhiệt tình như vậy, nhưng Tiêu Hạo tay lại chưa từng có đụng vào quần áo trong của cô.

Lăng Nhuế dùng sức vận vẹo uốn éo, áp chế tại chính mình phần lưng qua lại rời khỏi bàn tay, khàn khàn ra tiếng, mang theo điểm không cầu hòa sợ hãi, “..... Tiêu Hạo.”

Nghe được Lăng Nhuế hơi run rẩy âm thanh, Tiêu Hạo dừng lại động tác nắm lên hai tay của cô dính vào mình, ngừng đầu chống lại cô mê hoặc mà mê ly cặp mắt, “Từ buổi chiều hôm nay, chúng ta đã là hợp pháp rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hạnh phúc

editor: Đồng Sương

Buổi sáng ánh mặt trời không hề che đầy tràn vào trong phòng, Tiêu Hạo nghiêng người hôn người bên cạnh một cái, cẩn thận rút đi cánh tay đặt dưới cổ Lăng Nhuế, đi tới cửa sổ sát đất bên cạnh nhẹ nhàng đóng lại rèm cửa sổ.

Sau đó, lại lặng lẽ im lặng nằm trở về.

Hùng đông giấc ngủ vốn đã rất cạn, tiếng huyền não rất nhanh đánh thức Lăng Nhuế. Lăng Nhuế khẽ mở hai mắt, vừa vận thấy Tiêu Hạo chống tay, nghiêng về thân thể, chuyên chú nhìn cô.

Thấy Lăng Nhuế mở mắt trong nháy mắt, Tiêu Hạo chợt tràn ra một cá dịu dàng sáng rỡ nụ cười, mang theo nồng nặc cung chiều, không nói ra được thần thiết.

"Bị đánh thức rồi hả? Còn khó chịu sao?" Chậm rãi cúi đầu hôn trán Lăng Nhuế một cái, anh ân cần hỏi.

Ánh mắt quét qua lồng ngực cường tráng của Tiêu Hạo, Lăng Nhuế có chút ngượng ngùng, gò má không nhịn được liền hồng. Lôi kéo chăn mỏng trên người, Lăng Nhuế khẽ lắc đầu một cái, miệng há đóng mở hợp, cuối cùng vẫn là không nói gì.

Tiêu Hạo thấy Lăng Nhuế như vậy, biết Lăng Nhuế vẫn còn khó chịu, tay vươn vào chăn, một kéo tay Lăng Nhuế, vuốt ve da thịt man mát lạnh lạnh trong nệm của cô, chống đỡ đầu của cô, cho cô thời gian điều chỉnh thứ.

"Cái đó, là có ý gì à?" Thật lâu, Lăng Nhuế ngừng đầu nhìn Tiêu Hạo mặt bên, nhớ tới tối hôm qua lời của anh nói, không nhịn được hỏi.

"Cái nào?" Tiêu Hạo cúi đầu nắm lên tay phải của Lăng Nhuế thả vào khoe miệng hôn một cái, chợt lại đặt ngay tại trước ngực, mười ngón tay giao nhau, biểu hiện như không hiểu rõ ý trong lời nói của Lăng Nhuế.

"Là..... Là..... Cái đó hợp pháp....." Hai chữ cuối cùng, Lăng Nhuế cơ hồ là nói ở cổ họng, nói xong, Lăng Nhuế liền quay đầu vùi vào lồng ngực Tiêu Hạo.

Rút ra chiếc nhẫn ngón giữa tay trái Lăng Nhuế, Tiêu Hạo nhặt lên Lăng Nhuế ngón áp út, đeo đi xuống, "Cái này không phải hợp pháp sao?" Theo thói quen nheo mắt nhìn Lăng Nhuế, Tiêu Hạo vừa cười bổ sung, "Người đã kết hôn của vẫn phải có dấu hiệu, tránh cho người khác nhận nhầm, đúng không?"

Kính ngạc mà nhìn xem chiếc nhẫn đeo ở trên ngón vô danh, Lăng Nhuế mở to hai mắt chờ Tiêu Hạo, ai ngờ thế nhưng anh lại chỉ cười, cúi người liền hôn lên môi của Lăng Nhuế, "Yên tâm, này cái chỉ là tạm thời, trở về thì bổ sung."

Lăng Nhuế biết anh đang cố ý xuyên tạc ý của mình, vừa thẹn vừa cáu, "Anh biết rõ em hỏi không phải cái này, chúng ta..... Không phải còn không có..... Linh chứng sao?"

Lật người đem Lăng Nhuế đánh ngã, Tiêu Hạo lại gần Lăng Nhuế lỗ tai, khẽ cắn một hợp, nhỏ giọng nói, "Ngày hôm qua mẹ anh cùng mẹ em đi dạo phố không cần thận đi dạo đến Cổ chủ nhiệm cục dân chính....."

"Không phải là chúng ta chưa ký tên sao?" Lăng Nhuế mặc dù không có kinh nghiệm cái này, nhưng lúc đầu thông thường vẫn phải có.

"Cho nên cũng chỉ thiếu điều chữ ký của chúng ta rồi, hà?" Nói xong, nụ hôn của Tiêu Hạo đầy đặc tuôn rơi xuống, "Nhuế Nhuế định ko ký sao?"

Lăng Nhuế bị anh xoa lấy phải ửng ra tiếng, thân thể run lên một cái, mơ mơ màng màng nói hai chữ, "..... Không biết."

Lấy được hài lòng đáp án, Tiêu Hạo chiếm lấy môi lưỡi Lăng Nhuế, cả người đè lại.....

Chuyện thật ra thì vừa khéo vô cùng.

Ngày đó đúng lúc là mọi người từ Cấp Nhĩ Tân trở lại ngày thứ hai. Buổi sáng, Tiêu mẹ mang theo Lăng mẹ ra cửa tùy ý đi dạo một chút, lúc đi ngang qua dân chính cục vừa vận liên gặp được Cố cục trưởng.

Bởi vì Tiêu mẹ có cùng Cố cục trưởng nói qua chuyện khi chứng hôn, tán gẫu ở bên trong, mọi người trò chuyện một chút liền nhắc tới cái gì trắc nghiệm năng lực trước hôn nhân. Hai vị mẹ vừa nghe cảm thấy rất có ý, không nhận được liền căn cứ từ mấy con cái mới tốt trắc lên.

Ai ngờ, cuối cùng này kết quả, khiến cục trưởng công tác nhiều năm kinh hãi.

"Chỉ số hạnh phúc cao như vậy, qua nhiều năm tôi là lần đầu thấy!" Bụng lý trà nhìn kỹ nửa ngày, cục hướng về phía máy vi tính bắt đầu phân tích rồi, "Này vô luận là từ trên tính cách, hay là từ trên thói quen, cũng tương đối xứng sao! Nhìn a, tương lai bảo bảo hai người còn là màu xanh lá cây, tương đối khỏe mạnh, chỉ là theo tôi thấy, đoán chừng khẳng định không chỉ khỏe mạnh đơn giản như vậy, còn nhất định rất thông minh....."

Lần này, hai vị mẹ vẫn không ngừng kích động.

Cục trưởng vừa nhìn, không nhận được trêu ghẹo, "Lục kiểm, như nào đây không đề cho con trai cùng nàng dâu tới chỗ chúng tôi lĩnh chứng, này lĩnh chứng xong, không chừng có thể bông cháu rồi? Lại nói, bà xem gần đây này lĩnh chứng nhiều người, nếu là Tiêu Hạo nhà bà tới a, tôi trực tiếp tự mình kêu, không cần xếp hàng!"

"Xếp hàng? Về phần sao?" Lăng mẹ cảm thấy nói quá sự thật rồi.

"Đó cũng không, cái này cũng không phải bởi vì mọi người truyền ra, nói gì hai năm kế tiếp không phải chính là năm độc thân với năm quả phụ, không tin một hồi ra cửa xem một chút..... Đương nhiên rồi, cũng bởi vì hôm nay là ngày Hoàng Lịch tốt nhất."

Không có người ký tên, này giấy hôn thú dĩ nhiên là không tới. Nhưng là, Tiêu mẹ đánh tám nhân tình bài, thêm với cùng chú ý cục vừa nhiều năm lão giao tình, trực tiếp đang ở Lăng mẹ nhất trí tán thành, bởi vì hai người dự lưu hôm nay ngày.

Cái gọi là dự lưu, chính là quay đầu lại hai người điều kiện phù hợp, dẫn tới lúc lĩnh chứng, tất cả đều là hôm nay.

Về đến nhà, Tiêu mẹ không nhận được gọi điện thoại cho con trai, Lăng mẹ là không nhận được gọi điện thoại cho con gái. Ai ngờ, hai cuộc điện thoại toàn bộ bị Tiêu Hạo cho nhận được.....

Vì vậy, được trao cho quyền lợi, thuận theo tự nhiên liền bị lấy ra hành xử rồi.

Đáp máy bay trở lại Bắc Kinh đúng lúc là hơn ba giờ chiều, lên xe, Lăng Nhuế ở cả vai Tiêu Hạo không nhận được lại đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Ngày ban ngày chơi được cũng đã đủ mệt mỏi, nhưng trời vừa tối người kia lại còn có thể tỉnh lực tràn đầy, xe mở cách phi trường không bao xa, Lăng Nhuế liền trực tiếp nằm xuống ở trên đùi Tiêu Hạo, ngủ thiếp đi.

Lúc bị lay tỉnh, Lăng Nhuế phát hiện xe cũng không có dừng ở cửa nhà, mà là dừng ở cửa tiệm 4S.

Xuống xe, Lăng Nhuế từ đại sảnh quản lý nhiệt tình kêu chào đón phát hiện Tiêu Hạo lại là tới lấy xe.

"Tất cả thủ tục cũng theo ngài trước giao phó làm tốt lắm, đây là chìa khóa xe, ngài bây giờ có thể trực tiếp lái xe về nhà." Quản lý đưa qua một xâu cái chìa khóa, Tiêu Hạo cười cười, mắt liếc liếc về, "Cho Lăng Nhuế!"

"À?" Lăng Nhuế lấy làm kinh hãi, "Cho em?"

Quản lý lập tức cười theo, "Màu đỏ kinh điển khoản A4L, dĩ nhiên là mua được đưa cho bạn gái, nhìn tôi hồ đồ này!"

"Không phải bạn gái, là bà xã!" Tiêu Hạo khẽ mỉm cười cái chính, kéo qua bà vai Lăng Nhuế, ý bảo quản lý dẫn đường lấy xe.

Xe cuối cùng vẫn là Tiêu Hạo lái, bởi vì Lăng Nhuế tài lái xe thật sự là.....

"Tự động ngăn cản người đều có thể lái được thành ra như vậy, tay kia động ngăn cản xe người có thể hay không phát động, còn thật sự là vấn đề cần nghiên cứu, nếu không, chúng ta lúc nào thì thí nghiệm một lần?" Cặp mắt nhìn thẳng phía trước, Tiêu Hạo đối với Lăng Nhuế mới vừa biểu hiện, cho như thể dứt khoát một đánh giá.

Không phục hừ hừ, Lăng Nhuế ghé mắt yên lặng nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng, "Em không có nói để cho anh mua xe!"

"Vậy anh đây liền trả về, trả xe?"

"4S điểm không chấp nhận vô có trả xe, đừng cho là em cái gì cũng không biết!" Nhếch miệng cười vui vẻ cười, Lăng Nhuế liền mở ra miệng nói, theo bên trong âm nhạc hừ nhẹ lên.

"Cái này vui mừng à nha?"

Lúc đèn đỏ, Tiêu Hạo nghiêng đầu ngất cái mũi của Lăng Nhuế, tay vừa trượt, liền kèm trên ngực trái Lăng Nhuế.

Lăng Nhuế một giật mình, nhanh chóng đẩy ra, không nhìn được đỏ mặt, "Không lo lái xe, anh làm gì đây?"

"Không có gì, liền nhìn nhịp tim của bà xã một chút xem có bình thường không, hay là trong lòng vui mừng nhưng chạy đến nói miệng thì khác?" Nói xong, Tiêu Hạo chột cùi người, hôn trộm một cái hôn.

"Anh ——" Lăng Nhuế cầm trong tay sỏ tay xe hơi, vừa định đập tới, đèn xanh liền sáng.

Bởi vì lấy xe lâu nên về hơi trễ, cho nên cơm tối liền tại phòng ăn giải quyết.

Lúc trở về Tiêu Hạo nói thuận đường muốn đi nhà bạn lấy thứ gì, sau đó xe liền trực tiếp dừng ở nhà xe riêng. Từ trong email cảm cá lá thư, anh dắt Lăng Nhuế tay trực tiếp liền lên lầu.

Vào cửa, Lăng Nhuế liền bị cách bố trí nhà ấm áp của vị bạn anh kia mê đảo rồi, đèn theo kiểu cung điện châu âu, bàn ăn, vàng nhạt sofa lớn bên cạnh còn thả liền khuếch địa lớn thâm lòng cừu. Không nhìn được từ trong dép lê đưa ra chân, Lăng Nhuế nhẹ nhàng đạp lên, rất thoải mái, còn ấm áp.

Rèm cửa sổ là rơi xuống đất, phân nội ngoại hai tầng, màu trắng cát mịn màng bên ngoài bên, chanh quất sắc màn vải ở bên trong bên. Mơ hồ có vào đèn ánh đèn từ bên ngoài rọi vào, nhàn nhạt, lại làm cho người ta nhìn rất thoải mái.

"Có thể xem một chút sao?"

"Bạn anh không ở nhà, em từ từ xem." Lấy được Tiêu Hạo gật đầu cho phép, Lăng Nhuế vén màn cửa lên, bóng đêm xinh đẹp thoáng chốc đập vào mi mắt, mây tia lưu chuyển, sáng chói rực rỡ.

"Thích?" Tiêu Hạo đến gần, ôm lấy Lăng Nhuế, cúi đầu hỏi.

Lăng Nhuế gạt đầu một cái, đem tay mình để vào lòng bàn tay Tiêu Hạo, không nói gì.

"Nên còn có thể xem một chút trang hoàng bên trong." Không đợi Lăng Nhuế tỏ thái độ, Tiêu Hạo một thanh ôm lấy Lăng Nhuế, xoay người đi vào, vừa đi vẫn không quên bên giao phó, "Yên tâm, bạn anh hôm nay không trở lại."

Từ thư phòng đến phòng tắm, từ phòng khách đến phòng ngủ, Tiêu Hạo cứ như vậy nhàn nhạt thưởng thức Lăng Nhuế bộc lộ ra ngoài càng vẻ mặt vui mừng.

"Bạn anh nói, trong tủ treo quần áo có một cái kết, vật của anh muốn ở bên trong, em cầm chìa khóa giúp anh đi mở ra xem một chút?" Đem Lăng Nhuế để dưới đất, Tiêu Hạo móc ra cái chìa khóa đưa qua, "Mật mã là 082710, đi đi!"

"082710?" Nhận lấy Tiêu Hạo trong tay cái chìa khóa, Lăng Nhuế đứng bất động, ngày 27 tháng 8, không phải lần đầu tiên bọn họ gặp mặt sao?

Trong lòng suy đoán vào giờ khắc này hình như có vẻ càng ngày càng chân thật, khó trách này khắp phòng trang hoàng Lăng Nhuế nhìn như thế nhìn quen mắt?

"Sẽ không là muốn nói cho em biết....." Kéo cái chìa khóa trong tay, Lăng Nhuế nhìn Tiêu Hạo ánh mắt của tìm kiếm kết quả.

Thoáng đây Lăng Nhuế một cái, Tiêu Hạo vì Lăng Nhuế kéo ra cửa tủ quần áo, "Đáp án ở bên trong, đi mở ra xem một chút, hả?"

Thật ra thì, không có mở ra trước Lăng Nhuế đã có đáp án, dù sao sẽ không ai chạy đến nhà bạn mở kết an toàn.

Thật là cùng ý cô đoán không kém chút nào, Lăng Nhuế nhìn trong kết là cái áo ngủ của mình, cả người cứ như vậy bất động.....

Tất cả ngôn ngữ vào thời khắc này đều đã ấy là sao yếu ớt, không khỏi, Lăng Nhuế có muốn khóc kích động.....

Lấy ra bên trong gấp phóng chỉnh tề áo ngủ, Tiêu Hạo xoay người ôm lấy Lăng Nhuế đã hướng bên cửa sổ Tatami.

"Không muốn xem bên trong là cái gì sao?" Hôn lên khoe mắt mơ hồ lệ quang của Lăng Nhuế, Tiêu Hạo dùng lỗ mũi cọ Lăng Nhuế, đậm mím cười.

Ngồi ở trên đùi Tiêu Hạo hít mũi mấy cái, Lăng Nhuế nhận lấy áo ngủ xếp được vuông vắn, từ từ vén lên, sau đó đã nhìn thấy bên trong hộp vuông màu xanh nhạt.

"Mở ra." Tiêu Hạo nắm tay Lăng Nhuế đưa về phía cái hộp, mở ra.

Lăng Nhuế mở ra nắp, đột nhiên thấy nắp hộp phía sau là Tiffany, mà không khóa mắt, là một quả chiếc nhẫn kim cương lóe lóe.

Hôn lên vành tai Lăng Nhuế, lời nói từ tính của Tiêu Hạo lần nữa truyền đến, "Anh nói rồi sẽ bỏ một cái, sao hả? Thích không?"

Không nói gì, Lăng Nhuế cái đầu thật sâu chôn ở hõm vai Tiêu Hạo, đôi tay vòng trên cổ anh thật chặt.

Giờ phút này, Lăng Nhuế cái gì cũng không muốn nói, cái gì cũng không muốn làm.

Chỉ muốn như vậy được anh ôm, chỉ muốn như vậy ôm anh.....

Hạnh phúc, đã sớm đầy tràn mỗi một chỗ trong thân thể Lăng Nhuế, để cho cô không thể nào có cảm giác, lại sâu vui lấp trong đó.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiêu Hạo thay cho Lăng Nhuế chiếc nhẫn trên tay, nâng mặt của Lăng Nhuế, đưa mắt nhìn hồi lâu, thấp giọng nhiệt hôn liền dọc theo mí mắt của Lăng Nhuế, sống mũi, một đường rơi vào cánh môi lên, "Biết không, vốn là chiếc nhẫn này không nên là như đưa thế này..... Mặc dù chậm, nhưng là, Nhuế Nhuế, gả cho anh, em cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc sao?"

Nhìn Tiêu Hạo thâm tình mà nghiêm túc ánh mắt, Lăng Nhuế dùng sức gật đầu một cái, "Àn!"

Đề lại tay Tiêu Hạo, Lăng Nhuế đem một cái khác đối chậm rãi đeo lên cho anh. Ngẩng đầu, nhắm lại hai mắt khẽ ướm át, Lăng Nhuế chủ động dán lên đôi môi Tiêu Hạo, phản thưởng bờ vai của anh, ngôn ngữ đã sớm không thể biểu đạt tâm tình của Lăng Nhuế giờ khắc này.....

Có lẽ anh chuẩn bị ko đặc sắc hơn người khác, nhưng là, tất cả trước mắt ai nói không phải làm cho cô đắm say? Cho đối với Lăng Nhuế mà nói, vậy là đủ rồi đi đến vĩnh viễn rồi.

Ôn tồn nửa ngày, Tiêu Hạo sửa lại áo Lăng Nhuế một chút, giúp Lăng Nhuế mặc xong áo, "Đi thôi, chúng ta ra cửa!"

"Hiện tại?" Lăng Nhuế cúi đầu nhìn đồng hồ, "Hơn mười một giờ!"

"Không phải còn chưa có đi gặp bạn anh, còn là, Nhuế Nhuế em ko nghĩ ngủ?" Nâng lên cằm Lăng Nhuế, Tiêu Hạo chạm khẽ một hóp, xấu xa cười, trong giọng nói tràn đầy nồng nặc mập mờ.

"Ừ——" Lăng Nhuế chu mỏ cảm xúc hóa hừ một tiếng, lại thuận theo kéo lên khóa kéo áo của Tiêu Hạo, chỉ khó hiểu hỏi câu, "Làm sao anh khuya khoắt còn đi quấy rầy bạn anh?"

Tiêu Hạo cười cười, ngoắc ngoắc cái mũi của Lăng Nhuế cái chính, "Sai lầm rồi, là dẫn em cùng đi!"

Xe một lối men bàn sơn công lộ mà lên, Lăng Nhuế nhìn này cảnh đêm, nghi ngờ mở miệng, "Sẽ không ở vùng ngoại ô trên núi còn có căn biệt thự chứ?"

Hôm nay vui mừng đã nhiều, đầu tiên là xe, sau đó là phòng ốc, nếu là hội này biệt thự đỉnh núi cái gì, Lăng Nhuế cảm thấy, Lăng Nhuế cũng nhanh muốn bắt đầu sinh cảm giác của người giàu có rồi.

Vừa nghĩ tới Tiêu Hạo là người giàu, vừa nghĩ trên TV người giàu có đều là cái loại đó chia vào bụng bia, bụng to phề phề. Lăng Nhuế quay đầu ra, không nhìn được một người ha ha mà cười ra tiếng.

"Nhuế Nhuế lòng tham không nhỏ a, còn muốn trên ngọn núi này có biệt thự?" Lúc nói chuyện, Tiêu Hạo cố ý tăng thêm "Ngọn núi này" ba chữ.

Lăng Nhuế mới đầu không để ý tới hiểu biết anh lời nói, nhưng sau khi xuống xe, Lăng Nhuế lập tức sẽ hiểu, đoán chừng còn không có cái nào nhà đầu tư dám công khai các loại quốc gia đài thiên văn giành thổ địa!

"Nghe nói có sao băng, chỉ là không thể ôm hi vọng quá lớn." Từ trong xe lấy ra Ống Nhòm, Tiêu Hạo bắt đầu dàn bài.

Lăng Nhuế kinh ngạc mà nhìn nhìn xem anh, Lăng Nhuế thế nhưng không rõ ràng lắm anh là lúc nào thì bỏ vào, "Em thế nào không biết?"

"Vậy em gối lên bắp đùi của anh ngủ cho thoải mái đầu rồi, như thế nào lại nghe được trong radio nói những gì, đúng không?" Chuẩn bị xong Ống Nhòm, Tiêu Hạo vỗ vỗ gò má của Lăng Nhuế, thuận tay đã giúp Lăng Nhuế đem cái mũ cho đeo lên.

"Nhưng là, dường như không có sao băng, của Tiêu đại BOSS của chúng ta có phải hay không cũng bị lừa nha?"

Lăng Nhuế nháy của mình mắt to nhìn hồi bầu trời, xoay mặt hướng về phía Tiêu Hạo cười giao hoát cười, không chút suy nghĩ, trực tiếp liền đem này năm xưa gọi cho hô lên.

"Gọi anh là gì, kêu một lần nữa xem."

"Hả?" Ý thức được mình lại khẩu ngộ rồi, Lăng Nhuế vội vàng lui về sau hai bước, giả trang ra một bộ đáng vẻ vô tội, "Không có a, ta có nói cái gì không, ta cái gì cũng không nói a!"

Vừa nói, chợt liền trốn được xe một bên kia.

Vỗ tay một cái, Tiêu Hạo hướng Lăng Nhuế giờ giờ, trên mặt không nhìn ra nét mặt gì, "Tối đây, ta bảo đảm không làm thế nào với người."

Lăng Nhuế lắc đầu một cái, che miệng lại cười, "Lần này, ta thật sự là không rút lui!"

"Người đã không hề nói gì, vậy người sợ cái gì?" Tiêu Hạo vừa nói, vừa liền dọc theo xe tụt chậm chậm đi tới.

Lăng Nhuế nhảy bèn, tự biết anh cái gì đều nghe được, vội vàng nhanh chân mà bỏ chạy mở, vẫn không quên tìm cho mình cá vụng về lấy cớ, "..... Ta bên này không khí càng thoải mái hơn!"

Lần thứ hai đi vòng qua chỗ tài xế ngồi thời điểm, Tiêu Hạo nâng lên khóe miệng cười cười, mở cửa xe, không nói hai lời liền đem xe lái đi ra ngoài.

Tình huống trước mắt chợt khiến Lăng Nhuế ngu, người này cư nhiên như vậy liền tức giận, có phải hay không cũng quá nhỏ tức giận nha?

Không chút suy nghĩ, Lăng Nhuế nhắc chân liền đuổi theo, ai ngờ xe không có mở rất rất nhanh lại dừng lại xuống, Tiêu Hạo bước nhanh đi ra cửa xe, một phát bắt được Lăng Nhuế kéo đến trong ngực, "Có hay không cảm thấy không khí nơi này càng thoải mái hơn à?"

Lăng Nhuế tự biết lại lên cầm cố, không nhịn được hung hăng liền bóp thượng mũi của anh, "Một ngày nào đó sẽ trở thành dài, cùng thất dạ Tào một dạng dài, hừ, sau đó....."

"Sau đó như thế nào?" Đem Lăng Nhuế vòng ở xe cùng mình giữa, Tiêu Hạo chậm rãi giảm thấp xuống liền hỏi Lăng Nhuế.

"Sau đó..... Sau đó, ta liền....."

Lăng Nhuế lời nói còn chưa nói hết, Tiêu Hạo liền trực tiếp hôn lên Lăng Nhuế tất cả âm thanh.

Đỉnh núi gió nhẹ từ từ thổi qua, làm cho người ta cảm thấy gò má có từng tia lạnh lẽo, nhưng môi lưỡi giữa tới lui dây dưa mút vào rất nhanh khiến Lăng Nhuế bắt đầu nóng ran không dứt, tiếng thở dốc cũng dần dần trở nên to lớn.

"Ừm..... muốn chết....." Lăng Nhuế nghiêng đầu ưm ra tiếng, nói không có mấy câu, Tiêu Hạo môi liền truy đuổi tới, giống như là muốn trừng phạt Lăng Nhuế một dạng, hung hăng lại ngăn chặn Lăng Nhuế.

"Tiêu Hạo..... Ừm....." Lăng Nhuế bị hôn xui lơ ở trên xe, tay nắm áo khoác của Tiêu Hạo cũng vô lực tuột xuống.

"Ngoan, gọi ông xã?" Tiêu Hạo môi chạm môi Lăng Nhuế, phát ra âm thanh khàn khàn dụ dỗ, đôi tay vững vàng nâng hông của Lăng Nhuế, như gần như xa lại hôn hướng cảm của Lăng Nhuế.

Hơi lạnh gió đêm, nhân nhật ánh sao, trước mặt người từng bước từng bước mà ép sát nhiệt tình, Lăng Nhuế cả người tê bào trở nên trước nay chưa có nhạy cảm, không thể ko thở dốc, cúi đầu yêu kiều ra tiếng, "Tốt lắm..... Đủ rồi....."

"Được kêu là ông xã." Tiêu Hạo dùng lực mạnh một chút, Lăng Nhuế khẽ run lần nữa hô lên một tiếng, "..... ông xã, ừ, ông xã....."

Hài lòng cười cười, Tiêu Hạo chống đỡ lên cái trán của Lăng Nhuế, "Về sau phải nhớ được gọi ông xã, biết không?"

Lăng Nhuế bị Tiêu Hạo ôm vào bên trong xe.

Quay xuống ghế ngồi, mở cửa sổ, hai người trực tiếp lựa chọn nằm ngắm những vì sao.

"Đều nói giữa tình nhân nhiệt tình chỉ có thể duy trì mười tám tháng, anh nói, chúng ta sáu tháng sau còn có thể giống như bây giờ sao?" Thu tầm mắt nhìn về bầu trời tầm mắt, Lăng Nhuế nghiêng người nhìn Tiêu Hạo.

"Không phải trải qua hai năm rồi sao?" Nâng tay Lăng Nhuế, anh không cần suy nghĩ cái chính.

"Hai năm?" Lăng Nhuế lật người, âm thanh nhuyễn nhuyễn nhu nhu, mang theo điểm lưỡi biếng, "Vậy là lúc nào thì anh yêu em?"

"Yêu sao? Có lẽ là lần đầu tiên lúc đưa nước hoa cho em, hay hoặc giả là lần đầu tiên không nhịn được hôn em, hoặc là, là ở sớm hơn mà anh không biết....."

Bị em bắt tri bất giác đã động rồi.

Tiêu Hạo nhìn vào đáy mắt Lăng Nhuế, nâng lên khóe miệng cười cười, vung tay lên, đang ở dưới màn trời rắc lưu lại một lọ nước hoa, "cho em!"

Lăng Nhuế nhắm mắt ngửi nhẹ, mùi nước hoa, nhân nhật, rất thoải mái, rất quen thuộc.

Thò tay mà tiếp nhận bình, một giây kế tiếp, nhân nhật hôn liền rơi vào lòng bàn tay.....

"Cám ơn em, mùa hè năm ấy đi vào cuộc sống của anh!" Mỹ Lệ gấp gờ, không hẹn mà gặp, cũng là gặp đúng thời hạnh phúc.....

"Nhuế Nhuế....." Tiêu Hạo khẽ gọi một tiếng, chậm rãi há mồm, "Ichliebedich, undimmerdich....."

Yêu người, vĩnh viễn!

(hết)

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ngoại truyện: Yoga

editor: Đông Sương

trời tháng tư thời tiết trời âm lại, Lăng Nhuế đang ở trung tâm thể dục yoga gần sở nghiên cứu.

Yoga là Lăng Nhuế từ năm thứ hai đại học bắt đầu tiếp xúc, sau lại bởi vì thi nghiên cứu cái gì chuyện liền gác lại, đến nay cũng chỉ có luyện đến sơ cấp. Không biết là những ngày sau này quá vừa lòng, còn là Chủ nhật đi nhà Tiêu mẹ này ăn chực ăn được thật tốt quá, tóm lại, mấy tháng qua xuống, Lăng Nhuế cảm giác mình —— mập!

Đến gần hè quần sam bông bành nửa giảm cân hiển nhiên là không còn kịp nữa, dĩ nhiên càng thêm phải không sáng suốt!

Vì vậy, thứ ba cùng thứ năm, Lăng Nhuế đi tập yoga, vui vẻ đi ngay tập thể dục ở trung tâm yoga.

Ngày này là Chủ nhật, Tiêu Hạo bởi vì sở nghiên cứu có một Lễ Chúc Mừng buổi tối cũng chưa có trở lại ăn cơm.

Lăng Nhuế sau khi tắm xong nằm ở phòng khách ghế sa lon nhìn hồi TV, cảm thấy không có tiết mục gì xem liền ôm thảm yoga trở về phòng.

Mở ra nhạc nhẹ, Lăng Nhuế đơn giản tư chi giản ra bắt đầu vận động, luyện từ từ tập nổi lên mặt trời chi kính, làm thức thăng bằng thân thể.....

Trong nhà yên tĩnh, chỉ có chậm rãi tiếng kim đồng hồ tự nhiên tiếng ở trong phòng chậm rãi khuếch tán, Lăng Nhuế rất nhanh sẽ đem ý thức toàn bộ bỏ vào thân thể.

Cái gọi là lòng yên tĩnh, chính là quảng mắt tắt cả tạp niệm, tự nhiên cũng bao gồm tiếng mở cửa.

Tay cầm nắm cửa bị nhẹ nhàng dời đi chỗ khác, Lăng Nhuế đang nhắm mắt lại, theo vách tường, đang luyện tập tư thế mới học dựng ngược.

Tiêu Hạo hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ thấy hình ảnh như vậy —— người bà xã theo vách tường đối chiều, hai cái chân thon dài trắng muốt bấp đui thẳng tắp đứng ở đó. Bởi vì trọng lực, áo đã tuột đến trước ngực, nhả nhui sáng bóng da thịt cơ hồ toàn bộ lộ ở bên ngoài. Bên trong phòng nhỏ bé yếu ớt quất sắc nhu quang nhàn nhạt bao phủ Lăng Nhuế, tất cả trong một đẹp đẽ âm nhạc trung liên có vẻ cực độ thần bí mà giàu có trêu đùa tính.

Buồn buồn khẽ hừ một tiếng, Tiêu Hạo thấy Lăng Nhuế không chút nào phát hiện, xoay người liền đi ra gian phòng.

Lúc này, loại này tư thế, tự nhiên vẫn là không đi quá rầy thì tốt hơn, này vạn nhất nếu là không cẩn thận bị trật đến nhưng chỉ là chuyện lớn!

Từ phòng tắm tắm xong ra ngoài, Tiêu Hạo khoác áo choàng tắm vào phòng, phát hiện Lăng Nhuế quả nhiên đã không còn treo trên tường rồi, lần này, đối một tư thế —— hạ eo.

Cả người mắt nhìn xuống thành chữ cái chữ "H" này nhìn nghiêng đi, tựa như một bị thuận kim chỉ giờ 90° đảo lộn chữ cái C một dạng, trực đỉnh đỉnh đứng ở đó. Mặt hướng lên, tứ chi chống đất.

Tiêu Hạo không nói không rằng, vòng qua Lăng Nhuế, thuận tay cầm quyền tạp chí, an vị ở trên giường ra hình ra dáng nhìn.

Thoáng nằm ngang đại nghỉ ngơi một lát sau, Lăng Nhuế thu thập xong, duỗi lưng một cái liền chuyển lên giường.

Kính ngạc liếc nhìn Tiêu Hạo từ đầu đến cuối nhìn mình lom lom, Lăng Nhuế mím môi một cái, "Làm sao rồi, động tác của em có vấn đề sao?"

Nói xong, Lăng Nhuế vô trạng vén vén tóc, cũng không còn ý thức được mình hiện giờ động tác có gì không ổn, trực tiếp lại gần Tiêu Hạo, nhếch miệng mà cười cười, " về mặt này, sẽ không phải là Lễ Chúc Mừng bị phê đi?"

Tiêu Hạo hí mắt cười cười, "Anh chỉ là đang suy nghĩ, em mới vừa ở luyện được tư thế đó, có phải hay không lúc nào cũng có thể như vậy?"

"À?" Lăng Nhuế không để ý tới hiểu ý tứ trong lời nói này, liền bị anh chốt chặn ngang ôm lấy. Một giây kế tiếp, Lăng Nhuế nằm rạp ở Tiêu Hạo trên người của, ngờ ngác nhìn anh cười như không cười hỏi, "Nhuế Nhuế là cố ý ở trước mặt ta luyện yoga? Còn lấy như vậy....."

Lại gần Lăng Nhuế lỗ tai khê liếm, thổi hơi, sau đó từ từ hôn, bú, nửa ngày, Tiêu Hạo mới đem câu nói kế tiếp nói xong, "..... Say lòng người tư thế, hả?"

Nói xong, tay của anh quen thuộc liền đưa vào trong áo ngủ lục lọi, "Luyện yoga, quả nhiên vóc người tốt hơn rồi. Như vậy không bằng Nhuế Nhuế làm huấn luyện viên cũng dạy anh một chút a!"

Yoga là có hay không có này thần kỳ công hiệu Lăng Nhuế không biết, chỉ là, tối hôm qua này luyện được tư thế "Anh hùng ngồi"..... Ở đâu là Lăng Nhuế dạy anh a, rõ ràng là bị dạy nha, hơn nữa tất cả đều là nói gât tính loạn dạy.

Khi tỉnh lại mau chín giờ sáng, rửa mặt xong, Lăng Nhuế lúc này mới nhớ tới, hôm nay đồng ý Tiêu ba về nhà cho anh làm đường thổ bài cốt.

Đi trở về gian phòng, Lăng Nhuế vén chăn lên, hung hăng bám vai Tiêu Hạo.

Người kia bị đau mở mắt, cũng là một bộ rất lười biếng vừa lòng hết sức đáng vẻ, vội vàng không kịp chuẩn bị đưa tay, Lăng Nhuế liền bị ép đến ở trên giường. Tiêu Hạo khê lật người ôm lấy Lăng Nhuế, đem môi lại gần sau tai Lăng Nhuế, qua lại mút hôn sau nửa ngày, mập mờ nói, "Yên tâm, chỉ cần không phải em lái xe, coi như luyện nữa sẽ yoga, mười giờ rưỡi trước chúng ta vẫn là có thể về đến nhà đấy!"

Lăng Nhuế tự biết lấy trình độ ái xe thuần thục của mình, quả thật chỉ có bị mọi người vượt qua phần, vốn là nửa câu sau không có nói ra, Lăng Nhuế tự giác mất thể diện còn có lót bên trong áo hay chắn ở đây, nhưng Tiêu Hạo lần này nửa câu vừa nói, có chút hình ảnh chột lóe, nhất thời mặt ngoài mặt trong toàn bộ chạy!

"Em muốn bồi mẹ đi dạo phố, anh...anh nhớ làm tài xế cho chúng ta!" Đôi tay bị người giữ không có cách nào động, cái này nếu nếu không nói những thứ gì, gian phòng không khí cũng quá qua..... Làm người ta miệng đắng lưỡi khô rồi.

"Cái này thì có cái gì khó khăn, trước trả trước chút tiền xăng!" Giờ phút này người khác gương mặt xuân phong hà hê, thoáng ném chút "Bữa ăn sáng", cực kỳ sáng khoái đồng ý.

Khuya về nhà, Lăng Nhuế phát hiện Tiêu Hạo từ trong xe cầm hai dạng đồ vật lên lầu, một cái bao trang dạ trường hình vuông, một người khác còn lại là hình vuông. Thời gian trước, Tiêu Hạo ở trên mạng đặt hàng một sáo đồ đóng quân dã ngoại trang bị, Lăng Nhuế không có suy nghĩ nhiều, liền liền nghĩ là nó rồi.

Tắm xong ra ngoài, Lăng Nhuế phát hiện cho tới bây giờ chỉ đem TV làm bài trí Tiêu đại BOSS cư nhiên đang nhìn TV, hơn nữa còn là một bộ tương đối nét mặt kinh nghiệm

Lại gần vừa nhìn, Lăng Nhuế ngu, "Anh...anh xem này cá làm gì?"

"Học tập." Từ từ nhìn Lăng Nhuế một cái, Tiêu Hạo lại đem ánh mắt đặt ở trên màn hình TV, "Cảm giác có chút động tác không thích hợp a!"

"Phốc ——" Lăng Nhuế không nhịn được phun cười.

Hồi lâu, Lăng Nhuế ngồi ở bên cạnh anh, liền quay đầu âm trầm nhạo báng, "Hết ăn lại nằm, chẳng lẽ là cũng dư mỡ rồi hả?"

"A, thật sao? Cái này ta thật đúng là không có phát hiện."

Tiêu Hạo một thanh kéo qua Lăng Nhuế, ấn tay của Lăng Nhuế liền đưa vào trong áo ngủ, "Thân thể của ta tài như thế nào, em không phải là rất rõ ràng sao?"

"Tự luyện!" Lăng Nhuế run lên tay, không có tránh thoát, chợt đưa ra một cái tay khác chụp lên gò má Tiêu Hạo, "Em..... Muốn đi giặt quần áo rồi, không lộn xộn, chính anh một mình xem đi!"

Giặt xong y phục trở về phòng, Lăng Nhuế phát hiện Tiêu Hạo lại còn đang nhìn luyện cái đĩa yoga, mà bên trong thật vừa đúng lúc vừa lúc ở để tư thế anh hùng ngồi.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Lăng Nhuế liền nghĩ đến tình hình tối hôm qua. Từ tai đến gương mặt, lập tức đỏ lên.

"Không xem, em muốn đi ngủ rồi!" Lăng Nhuế pằng phải tắt nguồn điện, nhanh chóng một cái liền chui vào chăn. Sau đó Lăng Nhuế tự buồn bực rồi, người bên cạnh cư nhiên không có phát biểu bất kỳ dị nghị gì? Cách chắn, chỉ có sáng loáng ánh đèn ở trong chăn lưu lại nhàn nhạt quang ảnh.

Qua thật lâu, Lăng Nhuế vươn tay ra quan đầu giường đèn, xoáy đến sắp tắt đèn, chợt bị một bàn tay to liền ngăn lại, "Trước chớ đóng, còn có một việc không có làm!"

Lăng Nhuế trong lòng giật mình còn chưa tới kịp nói chuyện gì, liền bị Tiêu Hạo một thanh từ trong chăn ôm ra ngoài, "Thay anh xem một chút có thích hợp hay không?"

"Ah?" Lại là đồ dùng yoga?

Lăng Nhuế kinh ngạc nhìn Tiêu Hạo, "Làm sao người biết nghĩ đến mua cái này?"

Ngón tay chỉ lộ ở bên ngoài chân của, Tiêu BOSS trấn định tự nhiên mà phải trả lời, "Đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng biết luyện yoga phải xuyên yoga dùng, này còn phải hỏi?"

Lăng Nhuế bị anh như vậy một lần, nhất thời không muốn biết thế nào nói tiếp, vì vậy, cúi đầu, chuyên tâm thay quần áo.

Đại khái hơi khấn trương, Lăng Nhuế không cẩn thận liền đem nút áo áo lót cho lỏng, sau đó thử mấy lần, lại còn không có cài nút. Vì vậy, người khác cực kỳ tốt bụng giúp.

Không thể không nói, y phục mua được rất vừa, lam nhạt sắc điệu nhìn cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái.

"Đẹp mắt không?" Lăng Nhuế xoay một vòng hỏi Tiêu Hạo.

Phát phát tay, Tiêu Hạo hài lòng gật đầu một cái, "Quả thật không tệ!"

Dĩ nhiên là không thể nào mặc đồ yoga dùng ngủ, cho nên theo hết gương trở lại, Lăng Nhuế lại bắt đầu thay quần áo. Ai ngờ, áo ngủ mới mặc một nửa, người khác ép người tới gần liền tự thể nghiệm ngăn trở.

"Cởi lại mặc, em không phải ngại phiền sao?"

Thuận tay xé ra, Tiêu Hạo liền đem y phục ném tới một bên.

Cái gọi là lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài đường cũng biết, Lăng Nhuế cảm giận còn chưa hết căm tức nhìn Tiêu Hạo, liền lại một lần bị viên đạn bọc đường đánh cho tránh không thể tránh.....

Tóm lại, thông minh không phải một cái cấp bậc, cô tuyệt đối đoán không được anh đang nghĩ cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Đề Một Cái Liền Đỉnh Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.